

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ
72

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

N° 16
ΔΡΧ. 5

και ένα αυτοτελές
Ρομάντζο

ΚΑΤΩ ΑΝΤΙΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΗΝΙΕΣ

της
ΜΑΓΚΑΛΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 16 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 25 ΣΥΒΡΙΟΥ 1938

...veci ot áčho

Στις μικρὲς ἀγγελίες πολλῶν ἐμφερήσων καπνιστῶν χριστιανῶν ποὺ ματαίρει καὶ κυνολίξω κατεστραμμένας ἐνδυμασίας, ριχθαιόμενα πρὸς ἐφευρέτης τοῦ γαλλικοῦ κασάλλου» Ἀποσφύγιος ἀ κασάλλος εἶναι γαλλικός, πῶς τὸν ἐφεύρην ἀν Ἕλληνα ματαίρστη; Καὶ ἀν πράγματι τὸν ἐφεύρην, πῶς ἔγινε ἄλλος αὐτός — ἡ ἔστω ἀ κασάλλος; Ἰδοὺ ἡ εὐλογία ἀπορία ὁσὼν ἔχουν ἀ ματαίρουν τὰς ἐνδυμασίας των ἑλληνοῖσι τῇ γαλλοῖσι.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, γυναῖκα, θὰ πεισθῇ ὁσφαλῶς ὁ νιατὸς
ὅτι πάσχω ἀπὸ κλεπτομανίας.

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Ραδιόφωνα

ΕΙΔΑΤΕ τί καταπληκτική διάδοσις του ραδιοφώνου στην 'Αμερική; Υπολογίζεται ότι ανάλογει ένα ραδιόφωνο σε τρεις ανθρώπους. Με άλλα λόγια, υπάρχουν οικογένειες που έχουν δύο ραδιόφωνα! Αυτό θα πη πρόοδος.

—Με συγχωρείτε. Αυτό θα πη τρέλλα.

—Γιατί;

—Γιατί στην 'Αθήνα δεν έχουμε ούτε 15 χιλιάδες ραδιόφωνα και το βράδυ δεν μπορούμε να βρούμε μια στιγμή ησυχίας. Χαλάει ο κόσμος κυριολεκτικώς. Δεν μπορείς να περάσεις από ένα δρόμο, χωρίς από κάποιο άνοιχτο παράθυρο να είδωποιθής ότι ο κύριος που μένει μέσα έχει ραδιόφωνο. 'Αφίνω το μαρτύριο που υφίστασαι αν η τύχη σου τ'αφέρει να έχεις γείτονα ραδιοφωνούχον. 'Από αυτά, λοιπόν, είναι εύκολο να φαντασθής κανείς τι γίνεται στην 'Αμερική, όπου δουλεύουν μαζί 35 εκατομμύρια ραδιόφωνα.

—Ο κόσμος θα χορεύει και στο δρόμο ακόμα.

—Το ίδιο κάνουν και οι τρελλοί. —Μά είσθε άνθρωπος άκοινωνητος, άπολιτιστος.

—Είμαι απλώς άνθρωπος που αγαπώ την ησυχία του. Δεν έχω σκοπό να γίνω νευρασθενής, να μου στρίψουν τα μυαλά, να παραφρονησω και να γυρίζω στους δρόμους με μια κεραία στο κεφάλι.

—Και τί θα κάνετε τώρα όσο το ραδιόφωνο πολλαπλασιάζονται;

—'Εχω το σχέδιό μου. Θα καταφύγω σ' ένα μέρος ασφαλές.

—Πού;

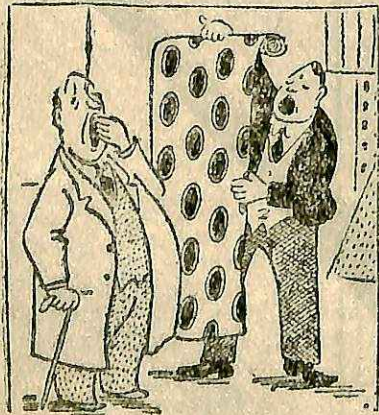
—Στο τρελλοκομείο. 'Εκεί είμαι βέβαιος πως θα είναι ο μόνος ησυχος τόπος. Δεν φαντάζομαι να έγκαστούν κι' εκεί ραδιόφωνα.

—Κι' αν έγκασταθήσουν;

—Θα κάνω καμιά μέρα τόν τρελλό και θα το σπάσω!

ΡΩΜΑΙΟΣ

ΥΠΟΒΟΛΗ

—Αυτή η τοπεταρία για κρεβάτοκάμαρα είναι πολύ όμορφη και καλή (Το βλέπει κι' ο άγνωστος)

Καλλιτεχνική Ζωή

ΤΟ «ΛΙΜΑΝΑΚΙ»

Ένα νέο ελληνικό έργο

Οι φθινοπωρινοί έρωτες, οι έρωτες των γκριζών μαλλιών, απετέλεσαν το θέμα του έργου του φίλου κ. Δ. Χρονόπουλου. Για το «Λιμανάκι» του γάμου ο συγγραφέας θα μπορούσε να γράψει άλλο έργο, να αναλύσει πάλι, τύτερα τα ξεκινιματα των συζύγων που ξεκινούνται ένα πρωί κι' ανοίγονται σ' άλλες θάλασσες, φουρτουνιασμένες. Ο γάμος, αυτό το αιώνιο θέμα που τροφοδοτεί και θα τροφοδοτεί αιώνιας την δραματική τέχνη, είχαν άπειρες πλευρές κι' αυτή που είχε την πρόθεση να διαγράψει ο κ. Δ. Χρονόπουλος, είναι ασφαλώς μία απ' τις δραματικότερες. Και στους πιο αρμονικούς, στους πιο ταιριαστούς γάμους, η εύτυχία δεν είναι ποτέ απόλυτη όταν φυσήσουν οι άνεμοι του έρωτος. Ούτε ο άντρας ούτε η γυναίκα είναι εξασφαλισμένοι από τον κίνδυνο των νέων προσανατολισμών. 'Από την γαλήνη του γάμου απειλεί η θαλασσιά συγκίνησης, η αισθηματική αναστάσις, η χαρά του καινούργιου που έλκει σαν μαγνήτη, έξω από το λιμανάκι, τον σύζυγο ή την σύζυγο.

Το θέμα του συγγραφέως είναι δραματικό —άπολυτα δραματικό. Οι έρωτες σ' αυτή την ηλικία, τα είναι πάση των γκριζών μαλλιών, οι αισθητικές παραφορές ανθρώπων που έχουν παιδιά της παντρειάς δεν είναι θέμα κωμωδίας.

Ο κ. Χρονόπουλος έχει αναμφισβήτητο εύθυμογραφικό ταλέντο. Γι' αυτό γράφοντας ένα δράμα με μορφή κωμωδίας παρέρυθη από τη φυσική του τάση, και μας έδωσε θάρρα κωμικών σκηνών, που δεν είχαν θύερα θύερα σύνδεσμο με το δράμα του, δεν έπλην ζαν από την κεντρική γραμμή της υποθέσεως του. Τα κωμικά πρόσωπα του έργου, του διηγηματικού καν την ιστορία που ο ίδιος διηγουμένη, είναι τελείως ξένα προς το δράμα. 'Αν έβλεπα, λείψουν όλες οι κωμικές σκηνές, δεν τα δευτερεύοντα πρόσωπα του έργου, που δεν τα αφήνουν κενό στην κεντρική υποθέσει οσα θεατής θα ξέρει από τη βασική υπόθεσι των προ-άκριβως ήξερε και με την παρουσία των σωμάτων. Λείπει, δηλαδή, από το έργο του η συνθετική άρετη που είναι βασική ανάγκη για κάθε θεατρική δημιουργία.

Είπε, λοιπόν, άποτυχία το «Λιμανάκι»; Καθόλου. Σε μία πρώτη δημιουργία δεν θα έξετασθ' αν το έργο είναι τέλει, γιατί τέλει δεν μπορεί να είναι. Το θέατρο είναι ζήτημα τεχνικής, ζήτημα πείρας, και ταλέντου. Τα δυο πρώτα ποτέ δεν μπορεί να τα έχει κανείς απ' την αρχή. Το δεύτερο, το ουσιώδες, ο συγγραφέας το έχει. Το «Λιμανάκι» είναι γεμάτο ώριμες κωμικές σκηνές—υποθετικές ίσως, αλλά καλοφτιαγμένες — έχει σε πολλά σημεία του έξυπνο και καλογραμμένο διάλογο. Οι αισθηματικές σκηνές του, οι λίγες δυστυχώς, διαπνέονται από μία μελαγχολία και ευγένεια, που δεν δείχνει τίποτ' άλλο από πηγαίαν έμπνευσι και ικανότητα. Όσα αυτά δεν είναι προσόντα αξία περιφρονησεως. 'Απειναντίας. 'Αποκαλύπτουν ένα ταλέντο, άπει-θάρρητο όμως, άουστηματοποίητο, μία καλή πρώτη ύλη, απ' όπου λείπει όμως η αυθεντική δύναμις του τεχνίτη. 'Αν ο κ. Χρονόπουλος έγραφε καθαρώς κωμωδία δεν ήταν ο καλύτερος προς τις φυσικές του ικανότητες, και ασφαλώς θα είχε μεγαλύτερη επιτυχία.

Συμπερασμα: Με το «Λιμανάκι» ο κ. Χρονόπουλος έδωσε εισιτηρίου εξέτασις στην θεατρική τέχνη και έπαιχε. Σε τέτοιες εξέτασις δεν ζητούν απ' τους υποψηφίους γερά έφθια έπιστημονος. 'Εξετάζουν τις ικανότητές τους, τις γενικές τους γνώσεις. Δεν μπορεί κανένας να περ της άρετης. Γι' αυτό το θέατρο περιμένει νέα του δημιουργία με πολύ ενδιαφέρον.

Η έμπνευσις του έργου δεν εβοήθησε καθόλου τον συγγραφέα. Άριστος, έββαια, ο κ. Γαβριηλίδης, συμπάσης η κ. Γιώτα. 'Αργυροπούλου, καλός επίσης και ο κ. Σαντορινάος. 'Αλλά το σύνολον άδικησε τον συγγραφέα, και έπη-ρέασε δυσμενώς την έντύπωσι. Το σκη-νικό του κ. Α. Βλασσόπουλου πολύ καλό. 'Ο νέος ζωγράφος έδειξε ώριμο γούστο που κατάφερε να ένωσάρκωσθ' στο έργο του.

Α. ΨΑΘΑ

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ό μοναχός

ΠΟΣΟ παρεξηγούμε τις πράξεις μερικών ανθρώπων, πολλές φορές! Ένας δικαστής ήθελσε να γίνη μοναχός. Και έπέσυρε γενικήν κατακραυγήν και είρωνικά σχόλια.

—Τι τρέλλα ήταν αυτή, που τον χτύπησε!, είπαμε όλοι.

Τρέλλα; Τούναντιον. Ήταν μία πολύ φρόνιμη πράξις. Μάλιστα τόσο φρόνιμη, ώστε ξεφεύγει από τα όρια της κοινής φρονιμάδας και γι' αυτό δεν μπορέσαμε να την καταλάβωμε. Σύμφωνα, λοιπόν με την κοινή λογική, οι έλθόντες εις έπαφην με τον έν λόγω δικαστήν προσεπάθησαν να τον άποτρέψουν από τον μοναχικόν βίον.

—Σκέψου, του είπαν, έχεις παιδιά, γυναίκα...

Δεν έγνώσθη, τί άκριβώς άπήντησε σ' αυτή την προτροπή ο δικαστής. Θα μπορούσε όμως ν' άπαντήση ως εξής:

—Το ξέρω, αγαπητοί μου, ότι έχω παιδιά και γυναίκα. Έχω μάλιστα και πεθερά... Και άκριβώς διότι έχω και γυναίκα και πεθερά και τα πάντα, άκριβώς γι' αυτό θέλω να γίνω μοναχός. Σκεφθήτε: Πλησιάζει χειμώνας. Η γυναίκα θέλει καινούριο γιο πανωφόρι. Η πεθερά όμοιος. Τα παιδιά ώσαύτως. Τι θέλατε να κάμω; Μόνην σωτηρίαν απ' όλες αυτές τις απαιτήσεις έβρηκα την καταφυγήν μου εις μονήν.

Άλλ' οι οικείοι του δεν τον άφησαν ν' άνοίξη με το παρέδειγμά του την όδον της σωτηρίας σ' όλους τους τυραννουμενούς συζύγους. Κρίμα!... Κρίμα όχι για τον δικαστήν, αλλά για τους άλλους συζύγους. Όσο γι' αυτόν, τώρα που έπανήλθε στα μαρτύρια του έγγάμου βίου, θ' άγι-άση σιγουρότερα...

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ένα σκίτσο του μοναχικού μας κωμικού κ. Βασ. Αργυροπούλου, που πρωταγωνιστεί στην νέα κωμωδία του Δημ. Ίωαννουπούλου "Άλφα Χι Τετράγωνον", στην όποιαν διαπλάσσει τον έξαιρετικό τύπο ενός ιδιορρυθμού καθηγητού των Μαθηματικών

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΑΥΤΟΣ ο πόλεμος όπωσδήποτε θα γίνη.

Ο χειμώνας μας έστειλε τελεσίγραφο. Έλήφθη στην μετεωρολογική υπηρεσία: «Θερμοκρασία κατωτέρα της χθεσινής. Ό καιρός διμυ-χλώδης μετά θροχών. Άνεμοι ίσχυ-ροί».

Κακά προμηνύματα. Νέφη περιπο-λούν στον ούρανό. Πίσω από τις κορυφές των όρέων τοποθετεί ο έχθρος το θαρρύ πυροβολικόν των θρονιών.

Στο κάθε σπίτι συγκαλούνται άλλ-λεπάλληλα ύπουργικά συμβούλια. Προεδρεύει η μαμά.

— Πρέπει να πάρωμε, αποφαινεται, μάλλινες κάλτσες των παιδιών.

— ... Και νήμα, να πλέξωμε πούλ-θερ.

— ... Και πανωφόρι του κοριτσιού.

— ... Και γούνα δική μου.

Ό ύπουργός των Οικονομικών, δη-λαδή ο σύζυγος, προσπαθεί να περιο-ρίση αυτήν την άγοραστικήν θουλι-μιαν, έπαναλαμβάνων την εύαγγελι-κην ρήσιν:

— Μήθυσαιρίσετε αγαθά έπι της γής, όπου σής και θρώσις άφαντίζει...

Άλλά ποιος άκούει σήμερα τις ά-λήθειες του Εύαγγελίου; Συνεχίζον-ται, λοιπόν, οι έτοιμασιές προς άμυ-ναν κατά του χειμερινού άέρος. Ήτοι διοργανούται, — για να μεταχειρι-σθώμε μίαν πολεμικήν φράσιν της έ-ποχής — η παθητική άεροάμυ-να...

★

— Άνδρέα.

— Σε άκούω, Καίτη.

—Ξέρεις, χρυσό μου, ότι έρχεται χει-μώνας. Και η παλιά μου ρενάρ δεν φο-ριέται πιά. Δεν πιστεύω να δεχθής, να θλέπης την άγαπημένη σου γυναι-κούλα χωρίς...

— Καίτη, σε διακόπτω. Ξέρεις, ά-γαπητή μου, δεν μ' άρέσουν οι χλω-ροφορμύσεις.

— Δεν σε καταλαβαίνω.

— Θέλω, να πω ότι προτιμώ να ύ-ροστώ την έγχείρησιν ή την άφαίμα-ξιν ή το σφάξιμο — όπως θέλεις πέ-στο—χωρίς να με χλωροφορμίσης με τα παρακλητικά σου λόγια. Λέγε μου, λοιπόν, χωρίς προλόγους, πόσα σου χρειάζονται;

— Δέκα χιλιάδες.

— Άδύνατον.

— Τι θα πη άδύνατον;

— Άδύνατον να διαθέσω τόσα λε-φτά.

— Τότε τί θα γίνω εγώ; Χωρίς γού-να δεν μπορώ να μένω. Άφοι έσύ δεν μπορείς να με συνδράμης στην άμυνα κατά του χειμώνας, σκέπτομαι ν' άμωμω τους Ισπανούς.

— Δηλαδή;

— Να καλέσω... έθελοντάς.

— Πώς; Τι είπες, άθλια;

Ό σύζυγος γίνεται θηρίο. Και με την αλλαγην της σαίζον για πρώτη φορά τις... θρέχει της γυναίκας του.

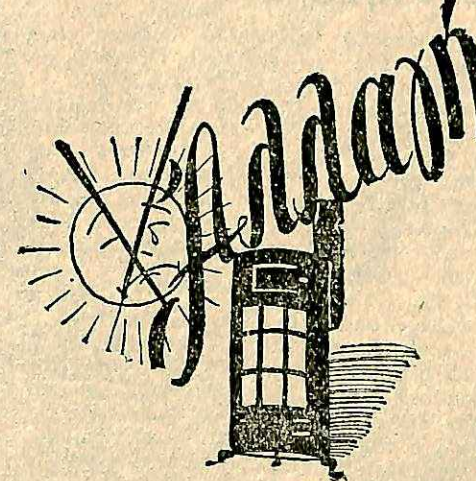
Αυτά είναι τα... πρωτοβρόχια.

★

Η ζωική θερμότης, που παράγει ο συνωστισμός, αρχίζει και γίνεται πα-θητή. Ό κλειστός χώρος των κέντρων προσελκύει διαρκώς και περισσοτέ-ρους πιστούς.

Στα καφενεία δεν μένει καρέκλα κενή. Με την απαγόρευσιν μάλιστα του άνοιγματος νέων καφενείων, προ-βλέπεται κρίσις καφενεϊακού χώρου και καρεκλών.

Οι καταστηματάρχαι σκέπτονται να αντιμετώπισουν αυτήν την περίπτωσιν με την έξόντωσιν των «μονοποτι-στών». Μ' αυτήν την καινοφανή λέ-ξιν, ονομάζομε αυτούς, που κάθοντα'

— Ναί... ο ί ν ω μέ ν ο ι, συμπλη-ρώνει άλλος.

★

Οι περιπλανώμενοι στις γειτονιές ή-θοποιοί του σινεμά ζητούν μόνιμη στέγη. Οι χειμερινοί κινηματογράφοι έτοιμάζονται να παραδώσουν την σκοτεινή, θαλπερή άτμόσφαιρά τους στις δονήσεις των στεναγμών και των συγκινήσεων των θεατών.

Νέα, συναρπαστικά φίλμ έρχονται.

Αυτό σημαίνει ότι η Γκρέτα Γκάρ-μπο, ή Ντανιέλ Νταριέ και οι λοιποί θήλεις και άρρενες συνάδελφοί τους βέλουν νέες άμυθητου πλούτου τουα-λέττες, νέα θαρύτιμα κοσμήματα, νέες έίλλες και αυτοκίνητα, και άποτεί-νονται στα φιλεύσπλαγχνα αισθήμα-τα των άπανταχού φίλων τους. Θα συνεισφέρωμε, λοιπόν, κι' έμεις το ει-κοσιπεντάδραχμό μας στον κοινόν έ-ρανον για την καλοζωία των αστέ-ρων.

Πόσες αλλαγές συμβαίνουν γύρω μας αυτή την εποχή! Οι γυναίκες ντύνονται και τα δέντρα αντιθέτως γδύνονται. Τα φύλλα τους έχουν γί-νει κίτρινα και σιγά-σιγά πέφτουν. Αυτή η εικόνα ένέπνευσε σε κάποιον ένα φρικαλέο καλμπούρι:

— Ξέρετε, ράτσης, γιατί τελευ-ταίως πέφτουν στις μάχες πολλοί Κι-νέζοι και Ιάπωνες;

— Γιατί;

— Διότι είναι.. κίτρινοι και πέφτουν.

Και το ψυχός έντείνεται...

Η μυρωδιά της φασολάδας γίνεται εφρόσυνη. Ός και αυτοί οι νάνοι άποκοιούν την βρε-ξιν να κατασπαράξουν γί γ α ν-τ ε ς...

Οι σόμπες άνακαλούνται στην ένερ-γόν ύπηρεσίαν. Και θ' άρχίσουν να συναγωνίζονται τις κοσμικές δεσποι-νίδες στο... κάπνισμα.

Ένα μεγάλο βάσανο των οικογε-νειάρχων είναι ή προμήθεια άνθρά-κων. Άν ήταν δυνατόν να περνά ή ζωή με τά άστεία — και μάλιστα τά σαχλά — θα λέγαμε, ότι οι μόνοι που δεν πρέπει να έχουν ανάγκην ά-πό άνθρακες είναι οι άγοράζον-τες τόν... «Θησαυρόν».

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

5

ΚΩΣΤΑ ΛΘΑΝΑΤΟΥ: «ΚΛΑΣΣΙΚΟΙ ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΜΑΝΙΑΤΗΣ

πού παρ' όλίγον νά ματαιώση για πάντα την κατάκτησι του κόσμου από τή Ρώμη

Τό όνομα Ξάνθιππος είνε κυρίως γνωστό στην Ιστορία από τόν σπουδαίο πατέρα του μεγάλου Περικλή. Άλλά, οί αιώνες δέν αντιγράφουν αλλήλους μονάχα στα γεγονότα. Έπαναλαμβάνονται καμιά φορά και στα όνόματα. Έτσι, διακόσια όλόκληρα χρόνια ύστερ' από τόν έακουσμένον εκείνον στρατηγό, τόν Ξάνθιππο, ήταν γραφτό νά ξαναφανή κι' άλλος Ένας διάσημος Έλλην στρατηγός Ξάνθιππος, επίσης, με τη διαφορά ότι αυτός δέν ήταν Άθηναίος όπως ο άλλος, άλλ' άκριβώς τόν αντίθετο. Δηλαδή, γέννημα τής Σπάρτης. Καί ξεχωρίζει όσάκις μνημονεύεται από συγγραφείς — όπως ο Άππιανός, ο Πολύβιος, ο Διόδωρος ο Σικελιώτης — ως Ξάνθιππος «ό Λακεδαιμόνιος».

Λακεδαιμόνιος, αλλά και δαιμόνιος, ο νεώτερος αυτός Ξάνθιππος, άν με τά κατορθώματά του δέν πήρε μίαν από τις πρώτες θέσεις άλλων ήρώων στόν παγκόσμιο και αιώνιο θαυμασμό, τόν όφείλει αποκλειστικά εις την κακοτυχία του, γιατί τόν μισαλό του και τόν θάρρος του απέδειξαν ότι ήταν καμμένος για πολύ μεγάλο προσορισμό.

Η φυλή ή δική μας ίσως ποτέ νά μήν ήταν πολυάριθμη, καθώς μερικές άλλες πού επεκράτησαν τελικά χάρις στόν αριθμητικό όγκο τους. Δέν χωράει όμως αμφιβολία ότι υπήρξε ανέκαθεν και είνε ακόμα τώρα — φυλή σ τ ε λ ε χ ω ν. Αυτό είνε τόν κυριώτερο χαρακτηριστικό της γνώριμα. Καί αυτό στάθηκε διαρκώς άφορμή τής τραγικής της κατάρτησής από τόν διχασμό και τή διασπορά. Ο Έλλην θέλει — κάθε Έλλην — νά κυβερνά. Γι' αυτό άλλη λοτρωγόμαστε αταίριαστοί στόν τόπο μας. Καί γι' αυτό αποδημούμε, νά κυβερνούμε άλλοδ.

Τόν παληό καιρό μάλιστα ή Έλλάς έπρομήθευε άκατάπαυστα μισθοφόρους στρατιώτας και στρατηγούς, σοφούς πολιτικούς συμβούλους, ύπουργούς και αυλικούς, αλλά και ήγεμόνας

σε όλα τά γνωστά μέρη τής γής. Θυμάστε τί έγινε με τόν Ξεοφώντα στά Κούναξ; Στην καρδιά τής Απατολής τά δυό άγόρια ένός Πέρση έσαυίλη χτυπήθηκαν μεταξύ τους κι' έπολεμούσαν και στά δυό στρατόπεδα Έλληνες! Άλλά κι' αυτόν τόν Άλέξανδρο, κατόπιν, τόν πολεμούσαν πάλι Έλληνες. Τελευταία ακόμα — σχεδόν στά δικά μας χρόνια — και μάλιστα επί δουλείας, μιά συνοικία στην Κωνσταντινούπολη, τόν Φανάρι, είχε γίνει όλόκληρη φυλή οριόδυναστειών. Δέν ξμεινε εκεί έλληνική οί κογένεια πού νά μή φόρεσε κι' άπ' ένα στέμμα στό κεφάλι της! Υψηλάντδες, Σούτσοι, Καρατζάδες, Καλλινιάχαι, Μουρούζηδες και τόσοι άλλοι.

Ένας τέτοιος Έλλην Μανιάτης πολεμιστής και μεταναστής, άοημος στην αρχή και φυσικά, ήταν ο Ξάνθιππος κι' εύριζε τυχερά κτικά με τόν ντουφέκι του στί ακρογιάλια τής Ασίας και τής Αφρικής ζητώντας δουλειά πότε λονία στόν Άντίοχο τής Συρίας και πότε στόν Πτολεμαίο στην Αίγυπτο. Είχε σημάνει ή ώρα πού τόν έλληνικό μεγαλειό έπεφτε όριστικά. Οί έσωτερικές διαιρέσεις μας είχαν κάμει κιμά. Κάθε πόλις ή επαρχία πάλαιθε έξοντωτικά για νά κυριαρχήσιν άπάνω στίς άλλες ως πού έγιναν πτώμα όλες μαζί. Στη Δύσι είχε αναφανή καινούργιος λαός με άκράτητη όρμη πού θά σάρωνε τόν κόσμο σά χείμαρρος. Η Ρώμη. Βαστούσε όμως ακόμα μιά φοβερή δύναμις, ή Καρχηδών. Καί τόν παλινδι παίζονταν μεταξύ τών δυό. Εκεί ανάμεσα στίς δυό ξένες επικράτειες έτρώπωσε άκάλεστος — ένα άτομο — ο Έλλην και διεδράμάτισε τόν έξαίρετο ρόλο του.

Ο Ξάνθιππος βρέθηκε στην Καρχηδόνα τών μαύρων τή στιγμή άκριβώς πού οί Ρωμαίοι τήν άπειούσαν με ξεριζώμα και ώρθωσαν τόν άνάστημά του νά τόν άφήσιν έκτοτε σάν κολόννα στημένη νά θυμίζει τήν ήρωική μας παράδοση.

ΘΡΥΛΟΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Άς δούμε όμως πρώτα με συντομία τί ήταν ή Καρχηδών.

Μιά άποικία με Φοίνικες. Κάμποσοι έμπορευόμενοι και ναυτικοί έφυγαν από τήν παραλία τής Συρίας κι' έφτιασαν κέντρο τους στην παραλία τής Αφρικής, ζητώντας καλύτερη τύχη για τόν — γιάλο στή Μεσόγειο. Δέν τους διέκρινε μανία πολεμική. Άλλά, σιγά-σιγά, τόν άπλωμά τους τούς άνάγκασε νά φροντίσουν για στρατούς και για στόλους, ώστε νά εξασφαλίσουν τήν ήσυχία τους από κάθε κίνδυνο τών έμπορικόν τους επειρήσεων. Πρόδρομοι τών Άράβων τού Μωάμεθ, έτράθηξαν τούς ίδιους δρόμους σχεδόν. Έπληραν τή Λιβύη, τήν Τύνιδα, τόν Μαρόκο, και πέρασαν άπέναντι στό Γιβραλτάρ, στην Ισπανία, τή Σαρδηνία, τή Σικελία, τή Μάλτα, τήν Κορσική. Έβγαλαν μάλιστα άργότερα κι' έναν Άννίβα, στρατηλάτη άτρόμητο, πού θά καθάιλουσε τις χιονισμένες Άλπεις νά σκορπίσιν τόν τρόπο στην Εύρώπη, χαράζοντας τ' άχνάρια πού ακολουθούσαν οί μεγάλοι Καίσαρες και Ναπολέοντες.

Κι' είχαν φανατισμό άγριο οί Καρχηδόνιοι για τήν πατρίδα τους. Στην άμμουδιά τής Κυρρηναϊκής σώζονται ακόμη σ' έρείπια οί βωμοί τών δυό αδελφών, τών Φιλαινών πού μαρτυρούν γι' αυτό μ' ένα ανατριχιαστικό σάν άπιστευτο, παράδειγμα: Τών Φιλαινών ή άποστολή ήταν νά συναντηθούν σ' εκείνο τόν σημείο ως πρέσβεις τής Καρχηδώνος με πρέσβεις τής Κυρρηνης και νά χαράξουν τά σύνορα τών δυό Χωρών. Έπειδή όμως οί Κυρρηναίοι συχνά έκαναν έπιδρομές και καταπατούσαν εδάφη, οί δυό Καρχηδόνιοι αντίπρόσωποι έσκαψαν λάκκο με τά χέρια τους κι' έμπήκαν μέσα νά ταφούν ζωντανόι, ώστε οί ίδιοι στό έξής ν' άποτελούν με τή θυσία τους όρόσημο άπαραβίαστο.

Η Καρχηδών πάμπλουτη και πανίσχυρη άριστοκρατική δημοκρατία, παρουσίαζε σ' έπιβολή πρós δυσμάς ό,τι κατά τούς νεώτερους αιώνες έπρόκειτο νά παρυσιάση άνατολικότερα ή Βενετία.

Άν, τέλος πάντων, ή Καρχηδών, καθώς είχε όλα τά μέσα στή διάθεσί της, τά καάφερνε τότε νά κρατηθή, ή Ρώμη θά περιωριζότανε έντός τής Ιταλίας σέ άκτινά καθαρώς τοπική. Ένώ, με τήν πτώση τής Καρχηδώνος, άνοίχτηκε στή Ρώμη ή όρεξι τής κοσμοκρατορίας, και έξευθήκαν δεξιά κι' άριστερά οί λεγεώνες της

και οί γαλέρες της.

Στην κρισιμώτερη καμπή τού άγώνος αυτού, λοιπόν, σημειώνεται τόν όνομα Ξάνθιππος.

Η Σύγκλητος τής Ρώμης χωρίς ίχνος από πρόθεσι κατακτητική, έψήφισε τήν έκστρατεία πρós τήν Αφρική. Οί Καρχηδόνιοι ήσαν οί έπιθετικοί. Ο Άμύλκας τους περιέσφιγγε από θάλασσα κι' από στεριά τήν καρδιά τών Ρωμαϊκών θάσεων. Σκέφτηκαν συνεπώς κι' οί Ρωμαίοι νά φέρουν έναν άντιπαρασάμ, κι' αντί νά μάχωνται όλοένα για νά γλυτώσουν τά σπίτια τους, νά μεταφέρουν τόν πόλεμο μακριά, και νά βάλουν σέ κίνδυνο και τά σπίτια τού έχθρου. (Αυτή ή ιδέα, άλλως τε, και τούς έσωσε ύστερώτερα, όταν ο νεαρός και φλογερός Σκιπίων έξεπάτωσε τήν Καρχηδόνα χωρίς έλεος).

Όταν έπάτησαν τόν πόδα τους οί Ρωμαίοι στά Καρχηδονικά λιμάνια, όχι μονάχα δέν έπαθαν τίποτα από τήν αντίστασι τών έντοπιών, αλλά και νόμισαν ότι ή ύπόθεσις έτελείωνε άμέσως και θριαμβευτικά. Καί με τόν δίκην τους. Γιατί οί Καρχηδόνιοι είχαν παχύνει από τά πλούτη τους και τούς έπιασε πανικός. Τόσο μάλιστα πιστεύτηκε κι' από τά δυό μέρη ως θεοταί ή έκθασις τής συγκρούσεως ύπέρ τών Ρωμαίων, ώστε ή μόν Σύγκλητος άνεκάλεσε στή Ρώμη ως περιττόν πιά τόν ένα από τούς δυό ύπάτους της πού είχε στείλει στήν Αφρική, τόν Λεύκιο Μάνλιο Βούλωνα, ή δέ Καρχηδών έσταύρωσε τά χέρια από άπελπισία και παρέρδις άθρόως τή μιά πολιτεία μετά τήν άλλη στούς εισβολείς.

Εκεί άκριβώς πρωτοθαίνονται τ' όνομα Ξάνθιππος και σταματούμε μπροστά στή μεγαλοφυία του. Πώς; Έτσι όλωσδιόλου άναπάντεχα, με τήν ίδια έκπληξι πού δοκίμασαν και οί Ρωμαίοι και οί Καρχηδόνιοι.

Ο τετραπέρατος αυτός Μανιάτης, έγωιστής και άκατάβλητος όπως και οί άρχαίοι και οί σημερινόι συμπατριώτες του, έπηρε τόν ζήτημα ως δικό του, προσωπικό, μόνο και μόνο έπειδή ύπηρετούσε άπλάς στόν Καρχηδονικό στρατό, και έλεγε μέσα του άγέρωχα ό,τι δέν πρέπει νά σκύψη στή Ρωμαϊκή αυθάδεια. Τό πρωί πού θά ξημέρωνε δέν τούμνε άλλο παρά νά δεχθή τή μοίρα του και νά παραδοθή κι' αυτός με τούς άλλους αλχμάλωτος. Αίχμάλωτος, έννοείται, έσήμαινε λεπίδι

στά σίγουρα.

— Γιατί νά μήν πεθάνω πάλι ληκαρία; — συλλογίστηκε. Αυτό ήταν. Όλη τή νύχτα τόν σκουλήκι τής άησυχίας τού τριβέλιζε τόν νού. Καί μόλις ξημέρωσε, βγήκε στούς δρόμους σάν τρελλός. Έξεφώνιζε, χτυπούσε πόρτες, άλλάλαζε. Γύρω του μαζεύτηκε ντουινάς. Λίβυες, Νομίδοι, Νομάδες, Μαυρούσιοι. Ανατέλλοντας από ψηλά, ο ήλιος έφώτισε ένα άμετρητο πλήθος σέ συναγερμό.

— Καρχηδόνιοι, τί κοιμάσαστε, μωρέ, στά μαλακά σας κρεβάτια; τούς ρώτησε έπιβλητικά και μ' ένα ύφος έξαλλο ο Ξάνθιππος.

Και, άνεσπασμένος σέ κάποιο ύψωμα, τούς έβγαλε λόγος, με όλο τόν τό πάθος, πού ξεπηδούσε από τήν άντρική του καρδιά:

— Δέν λυπάστε, εύλογημένοι, τά τόσα καλά και άγαθά πούχετε άποχτήσει με τούς κόπους σας; Θ' αφήσετε τούς θησαυρούς και τά στολίδια τών άνθρώπων σας περιβολιών νά τ' άρπάξουν αυτοί; Δέν κυλάει αίμα στίς φλέβες σας, νά προτιμήσετε νά σκοτωθήτε άντρόπιαστοι;

Τόν κήρυγμά τους τούς έκανε όλους κι' ανατρίχιασαν. Οί άρχοντες άγκάλιασαν τόν θαρραλέο ξένο και τόν έφίλησαν στό πρόσωπο. Ο Ξάνθιππος άνάκηρύχτηκε άρχηγός τών όπλων κι' έκανε ό,τι ήθελε. Διέταξε νά παραμερίσουν τά γυναίκοπαίδια. Όπλιες μεγάλους και μικρούς με ό,τι δήποτε. Τούς έγύμνασε όπως έχώρισε σέ τμήματα κι' έφρούρησε όλα τά περάσματα.

Σ' ό,τι έλεγε δέν δεχότανε τήν παραμικρότερη άντίρρηση. Μόλις πρόσταζε κάτι, ύπενθύμιζε πάντα για νά γίνεται σεβαστός:

— Θά σας κάνω νά πεθάνετε όμορφα ή νά ζήσετε άφοβα στό έξής.

— Άν ζήσαμε, τή ζωή μας θά τή χρωστάμε σέ σένα! τούλεγαν εκείνοι κι' εδάκρυναν.

Οί Ρωμαίοι ήσαν είκοσιπέντε χιλιάδες άνδρες στό στρατόπεδο. Επί κεφαλής ήσαν τόν ύπατο Γάιο Άτίλιο Ρήγουλο, πατριώτη με σθένος και χαρακτήρα, και δο-

κιμασμένο σέ άνδρες νάο-αρχο. Διακόσιες σαράντα πόλεις τής Καρχηδόνος είχαν πάρει στην έξουσία του. Άλλά, όταν είδε τά μαύρα στίφη νά κινούνται με τόσο ένθουσιασμό, ίδιος δέ όταν άκουσε ότι Ένας Σπαρτιάτης πολεμαρχος τούς έδωσε καινούργια ζωή, ο Ρωμαίος κατάλαβε εύκολά ότι δέν θά ώφελοΰσαν πιά ούτε ή στρατηγική του ικανότης, ούτε οί ένοπλες δυνάμεις του. Έγραψε άμέσως στή Ρώμη ότι ο σκοπός του είχε εκπληρωθή. Ότι ή Καρχηδών είχε πάθει τόν άντιπαρασάμ. Ότι παραπάνω τίποτα δέν γίνεται. Καί, κοντολογίς, παρακαλούσε ν' άνακληθή στή Ρώμη, όπου, άλλως τε, είχε νά κυτάξει τά οικογενειακά του συμφέροντα. Γιατί ήταν φτωχός. Μόνη του περιουσία ήταν ένα χτηματάκι από έφτά πεντάπλεθρα έκτασι. Άνέφερε, λοιπόν, ότι ο γεωργός πούχε άφήσει πίσω του νά τόν καλλιεργή, τόν είχε εγκαταλείψει και είχε πάρει μαζί του και τόν θάδι κι' ό άλλόι του.

Κάθε πολεμική ένέργεια έσταματησε από μέρους του.

Στό μεταξύ ο Ξάνθιππος έουνέχιζε με πυρετώδη έπιμονή τις προετοιμασίες του.

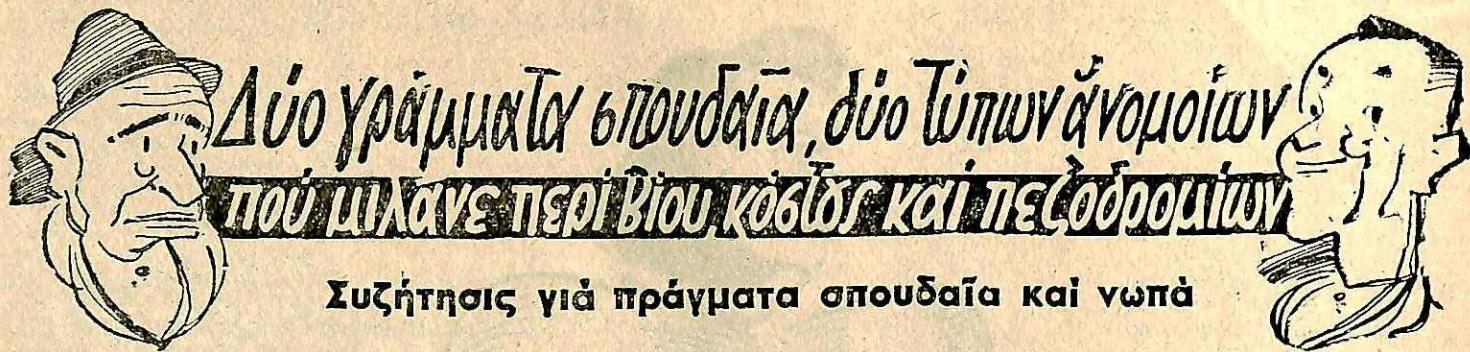
Κάποτε, τόν πλοίο πούχε στείλει ο Ρήγουλος, γύρισε. Η Σύγκλητος, πού τότε πάρεί άπάνω της, δέν παραδεχότανε τήν πραγματικότητα και τόν διέταξε νά μείνη στή θέσι του. Ο ύπατος στενοχωρήθηκε τρομερά. Άγα πούσε πολύ τή νέα γυναίκα του, τήν πανέμορφη άρχοντοπούλα Μαρκία, και τά μικρά του παιδιά. Άλλά, τόν καθήκον δέν τού άφηνε μέρος για τή νοσταλγία του.

Συνέταξε τις λεγεώνες του κι' έπροχώρησε! Αυτό προσδοκούσε κι' ο Ξάνθιππος.

Ο Ρήγουλος δέν μπόρεσε νά κάμει πολλά θήματα. Ξεκινώντας δέν άργησε νά άντιληφθή ότι ήταν άσφυκτική περιζωμένος από άτελείωτα σμήνη έχθρών. Κάθε άνεφοδιασμός του είχε γίνει άδύνατος. Οί στρατιώτες του πεινούσαν και όχι μονάχα τροφές, αλλά ούτε έναν κόμπο νερό μπορούσαν νά προμηθευθούν!

Ο Ξάνθιππος άφού έφερε έτσι τούς Ρωμαίους σέ τέ-

(Συνέχεια στή σελίδα 66)

Δύο γράμματα σπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου κόσμου και πεζοδρομίων

Συζητήσεις για πράγματα σπουδαία και νωπά

Μιά έορτή και τὰ λοιπά

Χαρίδημε,

Είς έποχήν όπου τὸ σύμπαν μαχεται,
κι' όπου ἐσὺ κι' οἱ φίλοι σου, πὸν κακὸν χρόνον νάχετε,
στὰ καφενεῖα κλείνεσθε γιατί σφοδρῶς κρυώνετε,
μία μεγάλ' έορτή ἡθοποιῶν σκαρώνεται
ποὺ θὰ μᾶς καταπλήξῃ,

κάπως διασκεδάζουσα τὴν τόση μας τὴν πληξί.
Θὰ γίνουν, λένε, πράγματα σπουδαία καὶ μεγάλα
χοροὶ καὶ ξεφαντώματα καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα,
καὶ, τελοσπάντων, θὰ δοθῇ κάτι πολὺ εὐχάριστον

καὶ ὡς ποιότης ἄριστον.

Δὲν ἀμφιβάλλω ἐπ' αὐτοῦ, Χαρίδημε, καθόλου,
γιατί όταν δὲν τίθεται ζήτημα πρώτου ὁθλου,
οἱ Ἕλληνες ἡθοποιοὶ ἐργάζονται περίφημα...
Θὰ ἐμφανίσουν, συνεπῶς, ἓνα λαμπρὸν ἐντύπωμα
ποὺ οἱ φιλοθεάμονες δὲν θάπρεπε νὰ χάσουν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ, παρ' ὅλα αὐτὰ, φοβοῦμαι μὴν ξεχάσουν
—κατὰ τὰ εἰσώθια—
οἱ διοργανωταί,

διάφορα θεατρικὰ σπουδαία γεγονότα

ἐγὼ, ἀγαπητέ,

τὸ μέγα τοῦτο ζήτημα ἐσκέφθην νὰ τὸ λύσω
καὶ ὅλους τοὺς ἡθοποιοὺς νὰ προσανατολίσω
ὡς πρὸς τὸ τί θὰ ἔπρεπε ἐκεῖ νὰ παραστήσουν
καὶ τί θὰ ἔπρεπε νὰ ποῦν, νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν...

★

Ἄν δὲν μπορῇ ν' ἀνεβασθῇ τὸ ἔργον τοῦ Μαμάκη,
ἃς παίξουν τοῦ Χρονόπουλου τὸ θεῖον «Διμανάκι»,
ποὺ ἔπρεπε στὸν κριτικῶν ἐσχάτως τὴν ἀπόχη
καὶ τὸ εὐρῆκαν—σὰν καφε—πολλά... βαρὺ καὶ ὄχι,
ἐνῶ δὲν εἶν' αἱ δάσεις του καὶ τόσον θεοπάλαβαι,
(πράγμα ποὺ κι' ὁ Χρονόπουλος ἀκόμη δὲν κατάλαβε,
ποὺ ξέρει τόσον ἀπὸ «Thèse»—γιὰ νὰ τὸ πῶ φραντσέζικα—
ὅσον ἐγὼ, Χαρίδημε, ἀπὸ ἀλαμπουργίκα!...)

Πρέπει ἀκόμη νὰ δοθῇ ἓν ἔργον εἰς τρεῖς πράξεις,
καὶ πρέπει νὰ διατεθοῦν ὅλαι του αἱ εἰσπράξεις
διὰ τοὺς... Σαιξπηροπαθεῖς ποῦπεσαν στὸν ἀγῶνα...

Ἡ Βέμπο πρέπει νὰ... μὴν πῇ καὶ πάλι τὴν «Παγώνα»,
ἀλλ' ἡ Ποζέλλι νὰ μᾶς πῇ, μὲ δυὸ κουβέντες σιέτες,
ἂν οἱ κλωτσιὲς στὸ πάτωμα, εἶνε καλές... κλακέτες!

Σὲ ὅλους ὑποχρῶσαι θὰ εἶχαμεν αἰώνια,
ἐὰν μᾶς ἀπεκάλυπταν τῶν Καλουτὰ τὰ χρόνια,
καὶ ἂν μᾶς ἐξηγοῦσαν—χωρὶς λόγια παράλογα
τὶς σχέσεις τοῦ Κυριακοῦ τοῦ Πέτρου μὲ τὰ ἄλογα.

Τέλος, νὰ μάθω ἤθελα, προσωπικῶς ἐγὼ,
γιατί ὁ Ἀργυρόπουλος τὸ «ῥδ» τὸ λέει «γδ»!

Αὐτὰ, κατὰ τὴν γνώμην μου, θὰ ἔπρεπε νὰ ποῦν,
οἱ Ἕλληνες ἡθοποιοί, ἐὰν μᾶς ἀγαποῦν...

.....

Διὰ ταῦτα σὲ ἀφήνω μὲ ὀργὴν ἀλλὰ καὶ μένος
καὶ διατελῶ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Κλέων,

Αὐτὰ ποὺ μοῦγραφε, ἐγὼ δὲν τὰ ἀνέχομαι
Βρὲ ἄνθρωπε ἀνόητε, μᾶς ἐρωτᾷς ἂν ἔχωμε
κι' ἐμεῖς τὴν ὁρεξί σου;

Μὲ σένανε τὸ θέατρο τὸ ἀγαπῶ ἐξ ἴσου,
κι' ἀναγνωρίζω, φυσικὰ, πὼς ἔχει τόσες χάρες,
ἀλλὰ δὲν κάθομαι ποτὲ νὰ λέω κουταμάρες,
—ὡς αἱ δικαί σου γνώμαι—

νὰ κάνω πνεῦμα εὐθηνὸν καὶ νὰ κατηγορῶ
καὶ νὰ διερωτῶμαι

γιατί ὁ Ἀργυρόπουλος τὸ λέει «γδ» τὸ «ῥδ»...
Μ' ἀπασχολοῦν πρὸς τὸ παρὸν πράγματα σπουδαιότερα,
καὶ συζητῶ ζητήματα ἀπείρως ζωτικώτερα.

Κυττάζω στὴν Χερσόνησον τί γίνεται τοῦ Αἵμου,
προβλέπω τὴν ἐξέλιξιν τοῦ μέλλοντος πολέμου,
καὶ χαίρω ὑπεράγαν,

ὅποτε θιλέπω ἥσυχον καὶ ἥρεμον τὴν Πράγαν...
Στὸ καφενεῖο μίλησα, προχθές, γιὰ τὴν εἰρήνην,
ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ πραγματικῶς ἐξάλλου,

καὶ, τελικῶς, χρειάστηκε νὰ πάρω ἀσπίρην,
διότι ἡ συζήτησης ἐκείνη ἦ πυρίνη,

μοῦ ἔγινε καὶ πρόξενος ἐνὸς πονοκεφάλου...
Αὐτὸ σοῦ τὸ ἀνέφερα ὄχι γιὰ ἄλλο τίποτα,
ἀλλὰ διότι σκόμματα χυδαῖα καὶ ξεσίλωτα,

ὡς Ἀχιλλεὺς μηνίων,
ἔγραψες ἐναντίον μου... Ἐγὼ στὸ καφενεῖον

δὲν πῆγα γιατί κρύωνα,
ἀλλὰ γιατί τὰ πράγματα δὲν τὰβλεπα εὐδοίωνα,
καὶ εἶδα ὅτι ἔπρεπε νὰ πῶ κι' ἐγὼ μιὰ γνώμη,

κι' ἀκόμη,
μὲ βάλαμο παρηγοριάς τοὺς φίλους νὰ ποτίσω
καὶ σ' ὅλα τὰ ζητήματα νὰ τοὺς διαφωτίσω...

★

Καὶ νᾶταν μοναχὰ αὐτό... Ἐν ἄλλο, τὸ ὁποῖον
πολὺ μὲ ἀπασχόλησε ἦταν ὁ καιρὸς,
ποὺ ἔγινε ἀπτόμα κρύος καὶ ὀχληρὸς.

(πράγμα ποὺ δὲν προέβλεψε τὸ Ἀστεροσκοπεῖον,
ἀλλὰ τὸ παρετήρησα ἐγὼ—ἃς ἔχουν χάρι—
κυττώντας τὸ φεγγάρι...)

Δὲν εἶμαι καφενόβιος ἐγὼ, λοιπόν, βρὲ χάνο,
καὶ τὸν καιρὸ μου ἄσκοπα, ὅπως ἐσὺ, δὲ χάνω,
ἀλλὰ φροντίζω πάντοτε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κόσμου

—σὰ νᾶταν δικός μου—
καὶ, πρὸ παντὸς οὐδέποτε τὰ ἔχω κάνει ροῖδο
μ' ὅ,τι κι' ἂν καταπιάστηκα... Κατάλαβε, κοροῖδο;

.....

Ἐπὶ τούτοις, φίλε Κλέων, σὲ ἀσπάζομαι ἀσμένως
ὁ πολὺ καλὸς σου φίλος

.....

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΔΕΞΙΟΥΝΙΖ ΕΠΙ-ΕΥΔΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

τρέπεται;
— Ἄ, νὰ χαθῇς,
παληάνθρωπε!...
— Εἴστε τόσο κα-
κιά!...

— Εἶμαι καί... ξε-
φορτώσουμι!

Αὐτὸ γινότανε κάθε
φορὰ. Ὄταν ὁ Μιχα-
λάκης συναντοῦσε τὴ
Μαριγούλα, μιὰ γειτόνισσά σου ἔως
19 χρονῶν κοπελλίτσα, δὲν ἄντεχε
στὸν πειρασμό — ἦτανε κορίτσαρος
ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε — ἔπρεπε νὰ τῆς πῇ
εὐὸ κουβεντοῦλες μὲ ζουμί καὶ μὲ
νόημα:

— Μ' ἔφαγες, κούκλα μου!...
Ἦτανε παιδί μὲ ταμπεραμέντο.

Ἄμα τὴν ἔβλεπε νᾶρχεται, λυγιστὴ
καὶ κουνιστὴ, ἔχανε τὸ φῶς του. Μι-
κρὸ πρᾶγμα εἶναι νομίζετε μιὰ Μα-
ριγούλα στρουμπουλὴ σὰν ροδάκινο,
μ' ἓνα ποδαράκι νὰ τὸ πιῆς στὸ πο-
τήρι, μιὰ μεσοῦλα λάστιχο, καὶ δυὸ
μαῦρα μάτια γυαλιστερά σὰν λαδο-
μένες καλαματιανές ἐλῆδες, νὰ σοῦ
ξεφυτρώνῃ στὰ καλὰ καθοῦμενα
μπροστά σου; Νειάτα ἦτανε αὐτὰ,
γκαρίζανε μέσα του, καὶ πρὸ παντὸς
ἄμα ἔπιανε τὸ μεσημεριάτικο λιοπύρι,
ἀνάθε σὰν ἡφαίστειο. Ὅλο τὴ Μαρι-
γούλα ἔβλεπε στὴ φαντασία του. «Μα-
ριγούλα ἐν ὄψει». Ἀντιθέτως ὁ δια-
βολάκος αὐτός, ἡ Μαριγούλα δηλα-
δὴ, τὸν παίδευε καὶ τὸν τοιτοίριζε.

Ποτὲ ἡ ἀφιλότιμη δὲν τοῦρριζε μιὰ
γλυκεῖα ματιά. Πάντα τὸν σκυλόβρι-
ζε καὶ τοῦ γύριζε τὶς πλάτες.

— Δὲ σφάξανε, θλάκα, ζῶν!...
— Δεσποινίς... ἄχ, πρὸς Θεοῦ!...

Μιὰ λεζούλα μόνο...
— Ἡ μ' ἀφήνεις ἥσυχη, κτήνος,
εἰδ' ἄλλως φωνάζω τὸν πολιτισμό-
νο!...

Πρὸ τῆς ἀπειλῆς αὐτῆς, ὁ ταλαίτω-
ρος Μιχαλάκης μάζευε τὴν οὐρά του
κυλινδρικῶς καὶ ἀπεσύρετο, διὰ νὰ
κλαύσῃ ἰδιαιτέρως!

Μῆνες δλόκληρους ὑπέφερε ὁ δυ-
στυχής. Ὅσο, μάλιστα, τὸν περιφρο-
νοῦσε ἐκείνη, τόσο αὐτὸς ἐπέμενε,
γινότανε θηρίο. «Θὰ τὴν κατακτῇ-
σω!» ἐμούγγριζε στὸ κρεβάτι του
τὶς νύχτες. Ὡστόσο ὅμως ἡ Μαριγού-
λα ἦταν ἀπόρητος καὶ τὸ γνω-
στὸν ρητὸν «ὁ ἐπιμένων νικά», ποὺ
λένε πὼς πιάνει σὲ ὑποθέσεις ἐρωτι-
κοῦ περιεχομένου, ἐκινδύνευε νὰ ἐξευ-
τελισθῇ ἐξ αἰτίας τοῦ Μιχαλάκη.

... Κι' ὅμως — ὅπως θάλεγε ὁ
ποιητής — ἦρθε ἓνα μεσημέρι ἀνεπάρ-
τεχο, γεμάτο ζέση καὶ λαύρα, γιὰ
νὰ συμβῇ τοῦτο τὸ περιστατικὸ, ποὺ
συγκλόνισε ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ τε-
λευταῖο πάτωμα τῶν Μιχαλάκη.

... Ἐνας πιτσιρίκος τὸν πλησίασε
ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο τῆς γειτονιάς
ποὺ καθότανε καὶ τοῦ ἐνεχείρισε ἓνα
ἀρωματισμένο γραμματάκι, μπλέ!

— Γιὰ μένα εἶναι αὐτό;
— Γιὰ σᾶς, κύριος... — κι' ὁ πιτσι-
ρίκος χάθηκε τροχάδην.

Ὁ Μιχαλάκης, μὲ τρεμάμενο χέρι,
πνιγμένος στὸ ἱδρωτάρι ποῦλουζε μὲ
ἀγωνία τὸ σημαδεμένο ἀπὸ τὸν πε-
τροπόμερο κούτελό του, ἀνοίξε
τὸ ἀρωματισμένο γράμμα, γιὰ νὰ
διαβάσῃ τὸ περιεχόμενό του, ποὺ ἦ-
τανε ἐτοῦτο:

«Χρισό μου,
»Βάλθικα νὰ ὑπεχορίσω κὲ νὰ ἀφί-
σο λέφτερο τὸ ἴνε μου νὰ γίνῃ ἓνα
μαὶ τὸ ἴνε σου. Σκέφικα πὸς μονάχα

ΚΩΣΤΑ ΜΠΕΖΟΥ

ΜΗΝ ΕΝΟΧΛΗΤΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

οὐ ἴσαι ὁ ἄντρας ποὺ θὰ μὲ τηράξῃ
ἱλικρινὰ στὴν ἀφιλότιμη αὐτὴ ζωὴ κὲ
ποὺ θὰ μαι πονεῖσι ἅμα πάθο κανένα
κακῶ! Σοῦ ζιτάω χιλιάδες φορές
συγγνώμην ἂν σοῦ φέρτικα ἄσκιμα κὲ
σὲ ἔκανα νὰ κλάψης. Σήμερὺς ἔμε
μαϊτανιομένη κὲ θέλω πολὶ νὰ ἐνω-
θοῦναι τὰ χεῖλη μας ἐόνιος καὶ νὰ
μῖνουναι ἐόνιος τέσερα Δι' ἀπτό σὲ
περικαλὸ νάρθης ἀπόψαι στὶς 7 στο
μαῖρος τὸ γνωστό.

Μαὶ φιλιᾷ,
ἡ Μαρηγούλα σου.»

᾽Ω Θεοί!... ᾽Ω Σύμπαν!... ᾽Ω
θάλασσα!... Πλήρης χαρᾶς, ὁ Μιχα-
λάκης, ἀφοῦ ἐχόρευσε δκτάκις κυ-
κλικῶς, τὸν καλαματιανόν, ἔτρεξε
καὶ ἀγόρασε τὸ γνωστὸ ταγκὸ «ἀπό-
ψε στὶς 7» καὶ ἀφοῦ ἐκάθισε ἐπάνω,
περίμενε τὸ πλάσμα τῶν ὀνείρων του,
πλάϊ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Σώ-
στη, γιατί αὐτὸ ἦταν «τὸ μέρος τὸ
γνωστό», ποὺ ἀνεφέρετο στὸ γράμ-
μα. Μὲ πάλλουςαν καρδίαν καὶ μὲ
ἀνεστραμμένους τὰς κόρας τῶν ὀφθαλ-
μῶν, περίμενε γεμάτος συγκίνησι τὴν
Μαριγούλα...

... Ἐπὶ τέλους νάτην! Μόλις τὴν
ἀντίκρυσε ἡσθάνθη δλόκληρο τὸν
Ἀη-Σώστη νὰ γκρεμίζεται στὸ κε-
φάλι του. Τὶ εὐτυχία ἦταν αὐτὴ;
Ἦταν ὄνειρο ἡ πραγματικότης; Ὁ-
χι! Πραγματικότης!

Πρῶτος τῆς μίλησε ἐκεῖνος:
— Ἀγάπη μου, ἦρθες;
— Ἦρθα! Ναι, ἦρθα, χρυσέ μου
ἄγγελε.

— Δὲ μὲ λένε Ἀγγελο... Λάθος κά-
νετε...
— Τὸ ἴδιο κάνει. Καὶ οἱ πλέον ἄ-

σκημέτεροι ἄνθρωποι,
ὅταν ἀγαπιούνται, ᾽γι-
νονται ἄγγελοι...
Τότε ὁ Μιχαλάκης,
ἀκράτητος, ὡς ἐπιθε-
μενος ἰάπων, ὤρμησε
νὰ τὴν περιπυχθῇ.

Ἐκείνη, ἀντὶ νὰ ἀν-
τισταθῇ, ἔφάνηκε πρό-
θυμη. Κι' ὄχι μονάχα
ἐφάνηκε πρόθυμη, ἀλ-
λά καὶ ἔγινε πάραυτα κόκκινη σὰν
παπαρούνα... Ὁ Μιχαλάκης ἄρχισε
νὰ τὴν φιλεῖ σὰν μαϊνικό.

Καὶ τότε συνέβη ἓνα ἄλλο «ἀναπάν-
τεχο»: Ἡ Μαριγούλα τὸν παρακά-
λεσε νὰ τὴν φιλήσῃ καὶ στὸν «ἄσπρο
τῆς λαιμό».

— Καὶ στὸ λαιμό, ἄγγελέ μου...
Ἐξάλλος ὁ Μιχαλάκης ἐπέπεσε
λαῦρος κατὰ τοῦ λαιμοῦ τῆς... ἀλλὰ
γιὰ νὰ μπηγῇ ἄσφαινα τὶς φωνές (ἄλ-
λο «ἀναπάντεχο»):

— Φτοῦ!... Φτοῦ!...
Ὁ Μιχαλάκης ἄρχισε νὰ φτύνη.

— Τὶ ἔπαθες, χρυσό μου;...
— Φτοῦ!... Φτοῦ!... Φαρμακώθη-
κα!...

— Ἀπὸ τί, χρυσό μου;...
— Ἐρῶ κι' ἐγώ... Ὁ λαιμός σου
εἶναι δηλητήριο... Φτοῦ!... Φτοῦ!...
Φαρμακώθηκε ὁ μαῦρος!...

Ἡ Μαριγούλα ἐξεδικήθη. Τὸ πα-
νοῦργον σχεδίων τῆς ἔφερε τὰ δέοντα
ἀποτελέσματα. Ὁ Μιχαλάκης τῶβαλε
στὰ πόδια, φωνάζοντας:

— Νερό, μωρὲ παιδιὰ!... Λίγο νε-
ρό, καὶ φαρμακώθηκα!

Ἡ «κακοῦργος» Μαριγούλα, πρὶν
πάη στὸ ὀρισθὲν ραντεβού, ἄλειψε
γενναῖα τὸ λαιμὸ τῆς μὲ ὀδροχλωρι-
κὴ κινίνη καὶ ἔπειτα οὐδέποτε τὴν ξα-
νανεώχλησε ὁ ἀναιδὴς Μιχαλάκης.

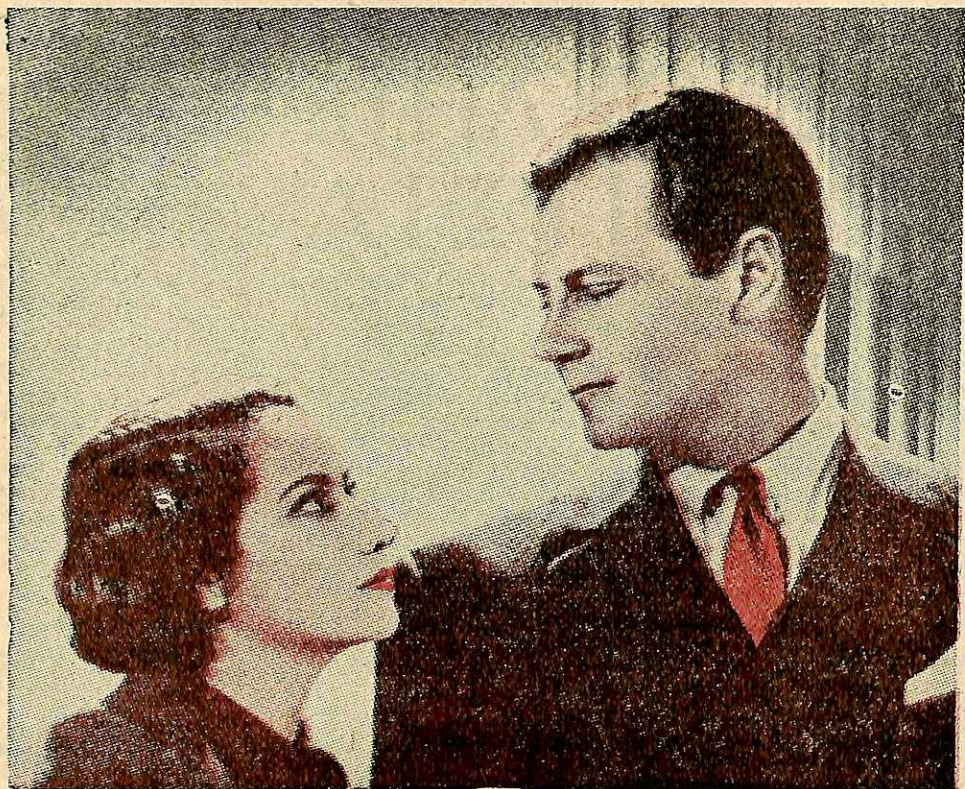
Κ. ΜΠΕΖΟΣ

(Σκίτσο τοῦ Ἰδίου)

Υ. Γ. Ἡ «συνταγὴ» παρέχεται δω-
ρεὰν ἐκ μέρους τοῦ συγγραφέως στὶς
δεσποινίδες, ὑπὸ τὸν ὄρον... νὰ μὴν
τὴν ἐφαρμόσουν στὸν ἴδιο.

— Ἡ μ' ἀφήνεις ἥσυχη, κτήνος, ἡ φωνάζω τὸν πολιτισμόνο!...

ΜΟΝΟΣ... ΜΟΝΟΣ... ΜΟΝΟΣ...

(Σ' ένα ζεστό σαλονάκι επιπλωμένο χειμωνιάτικο. Πολυθρόνες βαθειές με απαλόχρωμες στόφες, φως λίγο, μπιμπελό παντού, μαξιλαράκια στis γωνιές. 'Απογεματάκι. Στo ραδιόφωνο έχει αρχίσει μιὰ «Πολωνέζα» του Σουπέν, βιολί και πιάνο, απ' τή Βαρσοβία. 'Εκείνος, ξαπλωμένος σ' μιὰ πολυθρόνα, με τὸ τοιγάρο ανάμεσα στὰ χεῖλια καὶ τὰ μάτια μισόκλειστα, ἀκούει με ἀπόλαυσι. 'Εκείνη, ἀντιθέτως, χτυπάει νευρικά τὰ δάχτυλά της στὸ ξύλο τῆς πολυθρόνας της, φοβερὰ νευριασμένη).

'Εκεῖνη:—'Ας εἶναι, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί βρίσκεις σ' αὐτὲς τίς ἀνυπόφορες δοξαριές...

'Εκεῖνος (μαλλον ἐκπληκτός):—Δὲ σὲ συγκινεῖ αὐτὴ ἡ «Πολωνέζα»;

'Εκεῖνη:—Μὲ κάνει ἔξω φρενῶν... Λὲς κι' απ' τὸ μεγάφωνο χύνονται στὸ σαλόνι τὰ μικρόδια τῆς φωνητοσύνης...

'Εκεῖνος:—Εἶσαι ἀσεβὴς πρὸς τὴ μνήμη τοῦ Σοπέν...

'Εκεῖνη:—'Ασεμὲ ἥσυχη, καλέ... Πάρε λίγη τζάμ, κανένα ταγκό, καμμιὰ παριζιάνη σαπουνέττα... Πάρε λίγη μουσική τέλος πάντων...

'Εκεῖνος:—'Ὡστε ἡ «Πολωνέζα» τοῦ Σοπέν δὲν εἶναι μουσική;

'Εκεῖνη:—Εἶναι φωνητοσύνη, εἶναι Κώχ, εἶναι σανατόριο... 'Εχω τόσην ὥρα πού τὴν ἀκούω, καὶ διὰ τῆς βίας κρατῶ τὸν θῆχα... 'Αν ἐξακολουθῆσῃ λίγο ἀκόμα αὐτὴ ἡ κατάστασις, θὰ κάνω αἰμόπτυσι...

'Εκεῖνος:—'Αλλά, πότε συμφωνήσαμε στὰ γούστα γιὰ νὰ συμφωνήσωμε καὶ τώρα;... 'Εσένα σ' ἀρέσει ὁ ἀμερικάνικος κινηματογράφος, ὁ σαχλός...

'Εκεῖνη:—Κι' ἐσὺ τρελλαίνεσαι γιὰ τὸν γαλλικὸ, τὸν ἄνοστο...

'Εκεῖνος:—'Ὡστε, πές μου στὸ Θεό σου, εἶναι ἡθοιοὶς ὁ Φρέντερικ Μάρς...

'Εκεῖνη:—'Ὀχι, εἰν' ὁ Χάρρυ Μπώρ...

μως, ἐκτὸς απ' τὴ βροχὴ καὶ τὴν πλῆξι...
'Εκεῖνος:—Εἶσαι ὅλο λεπτότητες βλέπω...

'Εκεῖνη:—Σὲ μιμοῦμαι ὅσο μπορῶ...

'Εκεῖνος (σηκώνεται):—'Ε, λοιπόν, αὐτὸ κάποτε πρέπει νὰ τελειώσῃ... Βαρέθηκα ν' ἀκούω γκρίνιες, βαρέθηκα νὰ μὴ μπορῶ ν' ἀπολαύσω ἥσυχα ἕνα κομμάτι πού μ' ἀρέσει στὸ ραδιόφωνο, νὰ μὴν μπορῶ νὰ καπνίσω ἥσυχα ἕνα τσιγάρο μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, χωρὶς νὰ ἀισθάνωμαι ἀνθρωπο δίπλα μου, μόνος, μόνος...

'Εκεῖνη (ἀποφασιστικά):—Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο αὐτὸ πού θές, ἀγαπητέ μου... 'Ακουσε τὸ σαχλοκόμματόσου, κάπνισε τὸ θρωμοτσίγαρό σου, καὶ μείνε μόνος κι' ἔρημος... (Βάζει βιαστικά τὸ πανοφθαλμίου της). Γεῖά σου... (Βγαίνει στὴ βροχὴ, κλείνοντας βαρεῖα τὴν πόρτα πίσω της).

'Εκεῖνος (πέφτοντας με ἀνακούφισι σ' μιὰ πολυθρόνα):—Ὄυφ!... ('Η «Πολωνέζα» ἔχει τελειώσει πιά. Τὰ ἄτμοσφαιρικά παράσιτα πολλαπλασιάζονται στὸ μεγάφωνο. Χοντρές στάλές βροχῆς μαστιγώνουν τὰ τζάμια. 'Εκείνος πλησιάζει τὸ ραδιόφωνο καὶ καταφέρνει νὰ πάρῃ ἕνα σλόου ἀπὸ μιὰ τζάμ. 'Αθελὰ του, τὸν κυριεύει μιὰ σκέψις: «'Α, καὶ νάταν νὰ τᾶκουγε...». 'Υστερα, θρῖσκει ἕναν οὐγγαρέζικο χορὸ τοῦ Μπαρμς. Οἱ ζεστές τσιγγάνικες δοξαριές τῶν βιολιῶν πλημμυρίζουν σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχὴ του με ἀπόγνωσι. Τὸ δειλινὸ πού πέφτει σιγὰ-

Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη σειρά «Ἡ ζωὴ μας εἶναι θέατρο» τοῦ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

'Εκεῖνος:—'Ηταν ἔργο τὸ «'Εν' ἀστέρι γεννιέται», ἐκείνη ἡ χρωματιστὴ ἀηδία...

'Εκεῖνη:—'Ὀχι ἦταν τὸ «Καρνὲ ντὲ Μπάλ», ἡ σαχλαμάρα...

'Εκεῖνος:—Δὲν πρόκειται νὰ σὲ πείσω...

'Εκεῖνη:—Εὐτυχῶς...

'Εκεῖνος (πεισιμωμένος):—'Ὀχι εὐτυχῶς, γιατί τότε θὰ πῇ ὅτι βρίσκεις τίς ιδέες σου γιὰ τὴν τέχνη ἀδιαφιλονέικητες, καὶ τὸ γούστο σου περιφημο...

'Εκεῖνη (πιδ πεισιμωμένη):—Καλὰ πού τὸ κατάλαβες...

'Εκεῖνος:—Μά, γιὰ στάσου... 'Ας πάρουμε κατὶ ἄλλο... 'Εχεις τὴ γνώμη ὅτι ἔξερεις τί σοῦ γίνεται στὸ ζήτημα τοῦ ντυσιμάτος σου;...

'Εκεῖνη (φοβερὰ πειραγμένη):—Αὐτὸ μὰς ἔλειπε...

'Εκεῖνος:—'Ε, λοιπόν, ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ἐκείνη ἡ καινούργια σου τουαλέττα εἶναι γιὰ κλάματα...

'Εκεῖνη (ἔτοιμη ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα...τῆς τουαλέττας της...):—Εἶσαι πρόθυτος!... 'Εννοεῖς νὰ μοῦ χαλάσῃς τὸ κέφι... Τί θὰ κερίσῃς τώρα ἀν δὲ φορέσω ποτὲ τὸ φορεματάκι μου, πού τὸ ἔρραφα μὲ τόση χαρά;...

'Εκεῖνος (ἀδυσώπητος):—Μὰ δὲν εἶναι συνδυασμός, παιδί μου, αὐτός... Μὲδ φόρεμα μὲ ζώνη ρόζ!... Ὄσαί σάν καρνάβαλος...

'Εκεῖνη (ἀφρισμένη, σηκώνεται):—Πάψε! Δὲ θέλω νὰ μοῦ πῇς τίποτα...

'Ανάθεμα στὸν καιρὸ πού μ' ἐκλείσε σήμερον κοντὰ σου...

'Εκεῖνος (εἰρωνικά):—Προτίμησε απ' τὴ βροχὴ ἑμένα...

'Εκεῖνη:—Κι' ἔκαμα πολὺ ἄσχημα... Γιατὶ ἐδῶ, βρέχῃ τὴ βροχὴ τὴν πλῆξι—ἔσένα δηλαδὴ—κι' ἐσένα ὁ-

σιγὰ, γεμίζει σκιὲς τὸ δωμάτιο. 'Εκείνος νομίζει πὼς ὅλα γύρω του γίνονται ἀπειλητικά, φοβητὰ, ἀπαίσια. 'Ενα βάρος ἀσκήματο τοῦ πιέζει τὴν ψυχὴ. Κάτι λείπει απ' τὸ σαλόνι, απ' τὴν ἀτμόσφαιρα. Δὲ μπορεῖ ν' ἀνασάνῃ. Σάν τρελλός, τρέχει στὸ τηλέφωνο, γυρίζει τὸ καντράν, σχηματίζει τὸν ἀριθμὸ τοῦ πρώτου φίλου ποῦρεται στὸ νοῦ του, κι' ἀρχίζει νὰ τοῦ μιλά μὲ ἀγωνία):—'Εσὺ εἶσαι, Τέλη;... Ναί, ἐδῶ Νίκος... Τί κάνεις;... 'Εχεις νὰ πᾶς μὲ τὸ κορίτσι σου; 'Ὀχι... νὰ μὴν πᾶς... 'Αστα ὅλα... Ναί, ἔλα σπῖτι... 'Εχω ἀπόλυτὴ ἀνάγκη... Συμβοῖνε κατὶ πολὺ σοδαρό... 'Ελα, σὲ παρακαλῶ, ἀμέσως... Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω... 'Είμ' ἄρρωστος... Μὰ ὄχι, κατὶ χειρότερο: Εἶμαι μόνος, μόνος, μόνος!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εἶναι ἐπικίνδυνο γιὰ μιὰ κυρία νὰ πλησιάζῃ μιὰ κυφελὴ ἔχοντας σαμμένα τὰ χεῖλιά της ἢ ἀρωματισμένο τὸ σῶμα της, γιατί οἱ μέλισσες πού εἶναι πολὺ εὐαίσθητες στὸ ἀρώμα θὰ ἐπετίθεντο ἐναντίον της, παίρνοντάς την γιὰ λουλούδι!

Μέχρι πρὸ δώδεκα χρόνων, στὴν Αὐλὴ τῆς 'Αγγλίας, κανεὶς δὲν ἔφερε πὼς ὑπῆρχε στὸν κόσμῳ μιὰ κυρία Σίμψον. 'Εκείνη πού σήμερον εἶναι ἡ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσορ, παρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Αὐλὴ τὸ 1926.

Τὸ πάχος τοῦ δερμάτος ἐνὸς μαροῦ ποικίλλει μεταξὺ τῶν 15 καὶ 25 ἑκατοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου ἐνῶ τὸ δερμὰ τῶν ἐφήσων εἶναι 75 ἑκατοστῶν, ἔως 1,06.

Στὰ 1.500 μ.Χ. ὁ πληθυσμὸς τῆς Εὐρώπης ἦταν περίπου 70 ἑκατομμύρια. Σήμερον ὑπερβαίνει τὰ 500!

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ι
'Αλέκος Μπουμπουνίσης στὴ γυναῖκα τοῦ φίλου του, τοῦ 'Αστραπίδη:

«'Αγαπημένη μου Λέλα, Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ γράψω σήμερον, παρ' ὅλον πού συναντηθήκαμε χθὲς τὸ ἀπόγευμα, γιατί θέλω σὲ κάποιον νὰ ἐξηκολογηθῶ τὸ νέο μου μαρτύριο: Καινούργιο ἐπεισόδιο χθὲς τὸ βράδυ με τὴν γυναῖκα μου, τὴν γυναῖκα πού βρέθηκε στὸν κόσμῳ γιὰ νὰ με βασανίσῃ... 'Αχ, ἀγαπημένη μου Λέλα, μοῦρχειται νὰ χτυπήσῃ τὸ κεφάλι μου στὸν τοῖχο, γιὰ τὴν ἀτυχία μου στὸ γάμο. 'Ημουν ἑρωτευμένος τότε μαζί της—ἀποφεύγω νὰ πῶ καὶ τ' ὄνομά της ἀκόμα, τόσο κακὸ μοῦ κάνει νὰ τὸ θυμᾶμαι—καὶ φανόμουν, ὁ ἥλιος, ὅτι εἶχα νὰ κάνω μ' ἕναν καλὸ κι' εὐγενικὸ χαρακτήρα. Κι' ὅταν παντρευθήκαμε καὶ πέρρασε λίγος καιρὸς, κατάλαβα σὲ τί γκάφα εἶχα πέσει. 'Ὡ, πιστέμῃ με Λέλα, ἐξὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ πῶς κακός, πῶς σκληρός καὶ πῶς διεστραμμένος χαρακτήρας ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τῆς γυναίκας μου. Καὶ δὲν ξέρω πὼς θὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὴν, πού ὠρισμένες στιγμὲς με πιάνει τέτοια ἀπελπισία, ὥστε μοῦρχειται νὰ τὴν πνίξω... Εὐτυχῶς πού βρέθηκες ἐσὺ στὸ δρόμῳ τῆς ζωῆς μου, ἀγγελεῖ μου, γιὰ νὰ χύνῃς τὸ θάλασμο τῆς καλωσύνης σου στὴν πληγὴ μου. Κοντὰ σου μόνον βρῖσκω τὴν ἡρεμία, τὴν ἀγάπην τὴν εὐτυχία, γιατί ἐσὺ εἶσαι ἡ προσωποποίησις τῆς καλωσύνης. Βέβαια, εἶσαι γυναῖκα τοῦ φίλου μου τοῦ 'Αστραπίδη, ἀλλὰ τί φταίει ἐμεῖς ἀν' ἡ τύχη θέλησε νὰ μᾶς ἐνώσῃ;... Μήπως κι' ἐσὺ τάχα καλοπερνᾷς με τὸν ἄντρα σου; Κι' ἐσὺ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δικὴ μου ἀγάπην, γιὰ τὴν τραυρότητα γιὰ νὰ ξεχνᾷς τὴν κακὴ ζωὴ πού σοῦ κάνει ὁ ἄντρας σου, λεπτὴ κι' εὐγενικὴ μου ὁρεξίς... 'Αχ! γιατί νὰ μὴ γνωριστοῦμε νωρίτερα. Πόσο εὐτυχισμένοι θὰ ζούσαμε...

Ο' 'Αλέκος σου.
Χίλια φιλιά

II

'Η γυναῖκα τοῦ Μπουμπουνίδη στὸν 'Αστραπίδη:

«'Αστρευτέ μου Πίπη,

Σήμερον εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, παραγμένη, ἀπογοητευμένη. 'Εχτὲς τὸ θράδου συνέβη ἕνα ἄλλο φοβερὸ ἐπεισόδιο πού ὁ ἄντρας μου ἔδειξε τὸν παληοχαρακτήρα του. 'Αγάπη μου, αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι τύραννος σωστός, εἶναι κακοῦργος

εἶναι αγριανθρωπος, ανθρωποφάγος. Μοῦ ἔχει κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο. 'Εχω χάσει πέντε ὀκτάδες τὸν τελευταῖο μῆνα, γιατί δὲν ἔχω ὁρεξί νὰ φάω. Σοῦ τὸ λέω πιά γιὰ νὰ τὸ ξέρῃς. Δὲν στάλεγα γιὰ νὰ μὴ σὲ στενοχωρήσω ἀν καὶ φαντάζομαι πὼς σοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ διαπισώσῃς καὶ μόνος σου. Καταριέμαι τὴν τύχη μου πού τὸν ἔφερε μπροστὰ μου γιὰ νὰ με βασανίσῃ. Μὰ τότε, στραβωμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἐπίστευα πὼς ἦταν καλὸς κι' εὐγενικὸς ὅπως μοῦ δειχνόταν. Πού νὰ ἤξερα πὼς ἔπαιζε ἡθοιοῦτα. Καμμιὰ φορὰ με πιάνει τέτοια τρέλλα, πού μοῦρχειται νὰ τοῦ θάλω δηλητήριο γιὰ νὰ γλυτώσω

τάσου τί περιέργη συμπτῶσις: Τὸ πῆρα ἀκριδῶς τὴ στιγμὴ πού ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ σοῦ γράψω, γιατί κι' ἐγὼ θέλω νὰ ξεσπάσω σήμερον. Φαντάσου, πολυαγαπημένη μου, ὅτι πέρασα μιὰ φοβερὴ νύχτα, πού μοῦ ἐπεφύλασσε με διαβολικὴ τέχνη αὐτὸς ὁ σατανᾶς πού ἔχω γιὰ γυναῖκα μου. Δὲν μ' ἄφησε νὰ κοιμηθῶ ὅτε πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ ἄθλιο αὐτὸ πλάσμα, ἡ χειρότερη γυναῖκα πού ἔχουν γεννηθῇ οἱ αἰῶνες. Σκέψου, πολυαγαπημένη μου, ὅτι με εἶπε «Σαρδανάπαλο» καὶ φώναξε πὼς ἐν πεθάνῃ νέα, σ' αὐτὸ θὰ φταίω ἐγὼ, γιατί τάχα ἐγὼ τῆς φαρμακκῶνα τὴ ζωὴ—πού νὰ μπορούσα θὰ τῶκανα. Τί παληοχα-

ἀπ' αὐτὸ τὸ τέρας... Τὸ μόνο πού με κρατᾷ στὴ ζωὴ εἶσαι ἐσὺ, ἀγαπημένη μου, ἐσὺ πού εἶσαι τόσο καλὸς, τόσο θαυμάσιος, τόσο τρυφερός μαζί μου. Λυπάμαι, βέβαια, γιὰ τὴν καυμένη τὴ Λέλα, πού εἶναι φίλη μου, μὰ ἡ μοῖρα φαίνεται πού θέλησε νὰ μᾶς φέρῃ κοντὰ, γιὰ νὰ παρηγορηθοῦμε γιὰ τὰ βάσανα τῆς συζυγικῆς μας ζωῆς. Σ' ἐσένα ξεχνῶ τὰ βάσανά μου καὶ σκέπτομαι: «'Αχ! γιατί νὰ μὴ σε γνωρίσω προηγουμένως... 'Εσὺ εἶσαι ἀγγελος...

Η Χριστίνα σου.
Σὲ φιλῶ

III

Ο' Πίπης 'Αστραπίδης στὴ γυναῖκα τοῦ φίλου του Μπουμπουνίδη:

«Πολυαγαπημένη μου Χριστίνα,

Τὸ γράμμα σου με συγκλινῆσε, με τάρραξε, μούφερε δάκρυα στὰ μάτια. Καὶ φαν

IV
'Η Λέλα 'Αστραπίδη στὸν ἄντρα τῆς φίλης της 'Αλέκα Μπουμπουνίδη:

«Μικρὸ μου 'Αλεκάκι, Σήμερον εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη καὶ σοῦ γράφω γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὸν πόνο μου... Σκέψου, ὅτι χθὲς τὴ νύχτα δὲν ἐκλείσα ματι. Τὰ μαρτῆ, λάρια μου εἶναι μουσκεμένα στὰ δάκρυα, γιατί αὐτὸς ὁ τύραννός μου ὁ Πίπης μὲ ἄρχεισε κατὶ φοβερὴς σκηνῆς, πού δὲν τελείωσαν παρὰ μόνον τὸ πρῶτ' πού ξεκομπίστηκε νὰ φύγῃ. Αὐτὸς πιά δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι κατὶ περισσότερο καὶ ἀπὸ τέρας. Φαντάσου ὅτι με εἶπε «Μεσσαλινά! Καὶ αὐτὸ τὸ μαρτύριο ἐξακολουθεῖ καὶρὸ τώρα, 'Αλεκάκι μου, τόσο, πού μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πεθάνω γρήγορα, γιατί δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω πιά. Καμμιὰ φορὰ μοῦρχειται ν' ἀρπάξω τὸ ξυράφι καὶ νὰ τὸν σφάξω, τέτοια ἀπελπισία με πιάνει. Πολλὲς φορές πάλι μοῦρχειται ἡ ιδέα ν' αὐτοκτονήσω... 'Αλλὰ σκέπτομαι ἐσένα, 'Αλεκάκι μου καὶ μένω στὴ ζωὴ...

'Αλλὰ ὡς πότε θὰ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία; Αὐτὸς ὁ παληοῦ ἄνθρωπος τάχει βάλε σκοπὸ, φαίνεται νὰ με πεθάνῃ. Πὼς διάβολο ἐξαπατήθηκα τόσο τότε πού τὸν γνώρισα καὶ τὸν ἀγάπησα ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Εἴμαστε κι' οἱ δύο δυστυχισμένα πλάσματα, ἐγὼ κι' ἐσὺ, 'Αλεκάκι μου, ἀφοῦ κι' ἐσὺ ἀτύχησες στὸ γάμο σου καὶ πῆρες μιὰ γυναῖκα—ἃς εἶναι καὶ φίλη μου—πού σοῦ κάνει καὶ τὴ δικὴ σου ζωὴ μαρτύριο, ἀγάπη μου, πού εἶσαι ἕνας ἀληθινὸς ἀγγελος χωρὶς φτερά, γεμάτος τρυφερότητα καὶ καλωσύνη. 'Ας εἶναι εὐλογημένη ἡ μοῖρα πού μᾶς ἔφερε στὸν ἴδιο δρόμῳ γιὰ νὰ ξεχνᾷμε τὸ μαρτύριό μας ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου... 'Αχ! γιατί νὰ μὴ γνωριστοῦμε προηγουμένως. Θὰ ζούσαμε τόσο εὐτυχισμένοι! Καὶ τώρα πρέπει νὰ περιμένομε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ πάρουμε διαζύγιο, νὰ ἐννοήσωμε μιὰ γιὰ πάντα καὶ νὰ βροῦμε, ἔστω καὶ ἀργά, τὴν εὐτυχία. Μὰ ἐννοῶ σου, ἀγαπημένη μου 'Αλεκάκι, καὶ δὲν θὰ τοῦ περάσῃ. Δὲν θὰ πεθάνω, ὁχι. Θὰ ζήσω γιὰ πάντα... γιὰ νὰ σοῦ γλυκαῖνω τίς πικρὲς ὥρες καὶ νὰ γλυκαῖνῃς κι' ἐσὺ τίς δικές μου.

Σὲ φιλῶ γλυκά
Τὸ ἀγαπημένο σου Λελάκι,

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΑΙΧΜΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΗ

δέχθηκε χαρούμενος.

—Ελα, της είπε θά γίνης και κουμ πάρα.

—Εκείνη τὸν κύτταξε δύσπιστα. —Δὲν κατάλαβες λοιπὸν; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

—Ὅχι, νὰ σὲ χαρῶ γυιόκα μου, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τὸ προσποιητὸ ὕφος τῆς ἑκυρᾶ-Μάρω.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε: —Δὲν πιστεύεις νὰ παντρευτῆς καὶ τίς δυὸ κοπέλλες, πού μὲ τὴν ἀξιοσύνη μου κατάφερα καὶ σοῦφεραῖδῶ.

—Διαβόλου ὀχί, ἐφώναξε θυμωμένος ὁ κ. Τρύφων. Ξέρεις πὼς εἰμαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν τόχω σκοπὸ νὰ κάνω χαρέμι. Ἡ μία θὰ πᾶη στὴ μάνα τῆς καὶ ἡ ἄλλη θὰ γίνῃ συντρόφισσα τῆς ζωῆς μου.

—Καὶ ποιά ἀπ' τίς δυὸ; γιὰ νάχω μὲ καλὸ ρώτημα, ρώτησε μὲ κακεντρέχεια ἡ κυρὰ Μάρω.

—Εκείνη πού ἔφερες τελευταία. Ἐκείνη εἶναι πιὸ ὡμορφὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐκείνη μοιάζει σὰν τὸ μπουμποῦ κι τῆς τριανταφυλλιάς πού ἀνοίγει καὶ μεθαίει μὲ τὴν εὐωδία του.

—Ἡ ὥρα ἡ καλὴ, μουμύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια τῆς ἡ κυρὰ Μάρω. —Καταλαβαίνεις πὼς δὲν σ' ἔφερα ἐδῶ μόνο γιὰ τίς εὐχές σου.

—Τί ἄλλο θέλεις γυιόκα μου; ρώτησε ἡ κυρὰ Μάρω.

—Ὁ κ. Τρύφων τῆς ἀποκρίθηκε χαμηλώνοντας τὴ φωνή του.

—Ἄν δὲ γελιέμαι, ξέρεις κάποιο παπᾶ πού μπορεῖ νὰ μᾶς φανῇ χρήσιμος.

—Ἄ! λὲς τὸν παπᾶ Θωμᾶ, γυιόκα μου. Μὰ ἔχω πολὺν καιρὸ νὰ τὸν δῶ.

—Ἄς τὰ κακώματα αὐτά, τὴ διέκοψε ὁ κ. Τρύφων. Θὰ τὸν βρῆς, θὰ τοῦ τάξης αὐτὰ πού θὰ σοῦ πῶ καὶ ἐκείνος θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ βγάλῃ τίς ἀδειες καὶ μάλιστα τίς βάλῃ στὴν τσέπη θάρρη ἐδῶ νὰ κάνωμε τοὺς γάμους στὰ κρυφά.

—Μὰ ἂν εἶνε στὰ κρυφά, μουμύρισε ἡ κυρὰ Μάρω, γιατί δὲν...

Μὲ μιὰ χειρονομία ἀπότομη τὴν διέκοψε ὁ κ. Τρύφων.

—Καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς. Νὰ μὴ κάνω γάμο, παρὰ νὰ πάρω ἔτσι τὴν κοπέλλα αὐτή. Ἐ, λοιπὸν ὀχι. Μάθε ὅτι αὐτὲς οἱ δουλειὲς δὲν μ' ἀρέσουν. Εἰμαι τίμιος ἄνθρωπος ἐγώ.

Ἡ κυρὰ Μάρω στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ μισότρελλου ἰδιοκτῆτοῦ τῆς ἐρημικῆς ἐπαύλειος, ἐκράτησε μὲ δυσκολία ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

—Πάρε αὐτὰ τὰ χρήματα — τῆς ἔβαλε κάποιον χαρτονομίσματα στὸ χέρι ὁ κ. Τρύφων — καὶ ὡς αὔριο τὸ βράδυ θέλω νάχουν τελειώσει ὅλα. Καὶ μεθαύριο τὸ πρωῒ θάρρης ἐδῶ γιὰ νὰ κάνωμε τοὺς γάμους.

Ἡ κυρὰ Μάρω ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ ξαναγύρισε.

—Καὶ ἡ κοπέλλα θέλει: ρώτησε σιγανά.

—Φύγε. Δὲ σ' ἐνδιαφέρει αὐτὸ τῆς φώναξε ἀγριεμένος ὁ κ. Τρύφων, ἀφοῦ πρὶν τῆς ἔδωσε καὶ μιὰ σημείωσι μὲ τὰ δνόματα, γιὰ τίς ἀδειες τοῦ γάμου.

Ἡ κυρὰ Μάρω ἔκαμε πάλι νὰ φύγῃ, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἐφώναξε ὁ κ. Τρύφων.

—Μὲ σάστισε, τῆς εἶπε, καὶ ξέχασα νὰ σοῦ δώσω τὰ μέτρα γιὰ τὰ δακτυλίδια. Πάρτα, λοιπὸν, καὶ πάρε καὶ λεφτὰ γιὰ νὰ τὰ παραγγείλῃς. Κύτταξε μὴ τύχη καὶ κρατήσης τὰ λεφτὰ καὶ μοῦ φτιάξης τίποτε φτηνά γιὰτί ξέρεις πολὺ καλά, πὼς δὲ μπορεῖ νὰ μὲ γελάσῃ κανένας.

—Τότε, γυιόκα μου, νὰ μοῦ δώσης μαζύ μου καὶ τὸ Νίκο, ἂν ἔχῃς τὴν ιδέα...

—Ελα, πῆγαινε, τῆς ἀγρίεψε πάλι ὁ κ. Τρύφων.

Ἡ κυρὰ Μάρω, τὸν ἀποχαίρησε καὶ ἔφυγε. Ὁ κ. Τρύφων ἔμεινε λίγη ὥρα ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του, καὶ μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο σ' ἕνα ὠρισμένο σημεῖο.

Παράξενες σκεψεις ἐπέρναχναν τώρα ἀπὸ τὸ παραγμένο μυαλό του, τόσο παράξενες, ὥστε τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἐκφράσι ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή ὡς τὴν ἄλλη...

Καὶ νὰ, σὰν ὑπνοβάτης πετιέται ἀπάνω καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα. Πόσο κόκκινο εἶναι τώρα τὸ πρόσωπό του. Μὰ ἔχει μιὰ παράξενη κοκκινίλα πού σιγά-σιγά γίνεται μελάνιασμα...

Ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ προχωρεῖ στὸ διάδρομο... Ἡσυχία βαθεῖα ἀπλώνεται... Περνώντας ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρη πού εἶναι κλεισμένης ἡ διδυμες, ἀφουγκράζεται... Ὡς τ' αὐτιά του φθάνουν ἡ ψιθυρισμοὶ τῶν δυστυχισμένων κοριτσιῶν... Ἕνα σατανικὸ γέλιο διαγράφεται στὸ μελάνο πρόσωπό του... Καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του, γυρίζοντας κάθε τόσο καὶ κυττάζοντας πίσω του, λὲς καὶ τὸν παρακολουθεῖ κανεὶς... Φθάνοντας στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου, βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κλειδί καὶ ἀνοίγει μιὰ μικρὴ πόρτα πού εἶναι ἐκεῖ. Ἐπειτα ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει μιὰ μικρὴ σκάλα... Μιὰ βαρεῖα μυρωδιά ἀπὸ ὑγρασία ἔρχεται...

Ὁ κ. Τρύφων βγάζει ἕνα κλεφτοφάνaro καὶ κατεβαίνει τὴ μικρὴ σκάλα, πού τρίζει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του... Ἐχει φτάσει τώρα πιά στὸ ὑπόγειο. Σταματᾷ μιὰ στιγμή ἐκεῖ κι' ἀφουγκράζεται... Ἡ χλωμὴ ἀκτίνες ἀπ' τὸ κλεφτοφάνaro τοῦ πέφτουν πάνω σὲ μιὰ ξεχαρβαλωμένη πολυθρόνα... Ἡσυχία βαθεῖα ἀπλώνεται γύρω... Ὁ κ. Τρύφων προχωρεῖ καὶ φθάνει κάτω ἀπὸ τὸ θόλο πού σχηματίζει ἡ μικρὴ σκάλα. Ἐκεῖ εἶνε κάποιον ἀκούσιμους στὸν τοῖχο... Ὁ κ. Τρύφων τίς παραμερίζει καὶ ξαναβγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν χοντρὴ ἀλυσίδα μὲ τὸ πολὺ κλειδιά... Νάτος... νάτος... πού

σκύβει γιὰ ν' ἀνοίξῃ μιὰ ἄλλη πόρτα πού μοιάζει σὰν μικρὸς φεγγίτης... Καὶ μόλις τὴν ἀνοίγει, περνάει τὸ ἕνα πόδι του καὶ τὸ ἀκουμπάει σὲ μιὰ κινητὴ σκάλα πού βρίσκεται ἐκεῖ... Πόσο μελάνο εἶναι τώρα τὸ πρόσωπό του. Καὶ τὰ μάτια του λὲς καὶ θὰ τρέξουν αἶμα...

Κάθε τόσο σταματᾷ γιὰ ν' ἀφουγκρασθῇ καὶ γιὰ νὰ κυττάξῃ γύρω του, λὲς καὶ φοβάται, μὴ τυχὸν τὸν παρακολουθοῦν... Καὶ ὅταν πείθεται, ὅτι ἡ ἴδια ἡσυχία βασιλεύει γύρω του, τότε προχωρεῖ στὴν κινητὴ σκάλα...

Καὶ κατεβαίνει, χωρὶς νὰ κλείσῃ πίσω του τὴν μικρὴ πορτοῦλα, πού μοιάζει σὰν παράθυρο, σὰν μεγάλος φεγγίτης.

Ἡ χλωμὴ ἀκτίνες, ἀπ' τὸ κλεφτοφάνaro πέφτουν ξαφνικά σ' ἕνα μακάβριο θέαμα, πού παγώνει τὸ αἷμα στὶς φλέβες ἐκείνου, πού τὸ ἀντικρύζει γιὰ πρώτη φορὰ. Μέσα σ' ἕνα γυάλινο φέρετρο εἶναι μιὰ ὁμορφὴ, πανέμορφη νέαν γυναῖκα, πού δὲν μοιάζει γιὰ πεθαμένη, ὅχι καθόλου δὲν μοιάζει... Φαίνεται σὰν νὰ τὴν ἐκλείσει κάποιος μέσα στὸ μακάβριο ἐκεῖνο σκεῦος πού συνοδεύει τὸν ἄνθρωπο στὴν τελευταία του κατοικία. Καὶ τὴν ἐκλείσει, ἐνῶ ἐκοιμήτο, χωρὶς ἐκείνη ἡ δύστυχὴ νὰ τὸ πόρῃ εἰδῇ...

Μὰ τί ὁμορφὴ γαλήνη, πού ἔχει τὸ ὠραῖο νεανικὸ πρόσωπό της, πού ὁ Χάρος ἐμάρανε πάνω του τὰ τριανταφυλλὰ τῆς νεότητος. Καὶ ἡ μακρὴς βλεφαρίδες πού σκεπάζουν τὰ μάτια κροσσώτες, νομίζει ὅτι θ' ἀνοίξουν, γιὰ νὰ χαμογελάσουν τὰ νεανικά μάτια...

Καὶ εἶναι ντυμένη στὰ ἄσπρα, στὰ κάτασπρα σὰν νυφούλα...

Νταντέλλες, ὅπως συνηθίζονταν στὰ παλαιὰ τὰ χρόνια στολίζουν τὸ στήθος της... Καὶ τὰ χεῖλη, λὲς καὶ θὰ ἀνοίξουν, γιὰ νὰ μιλήσουν, νὰ γελάσουν...

Εἶναι ἡ πεθαμένη γυναῖκα τοῦ κ. Τρύφωνος, ἡ Λευκούλα, πού ὁ παράξενος ἄνθρωπος, μέσα στὴν τρέλλα τῆς ἀγάπης τοῦ γι' αὐτήν, δὲν τὴν ἔθαψεν, ἀλλὰ κατέφερε νὰ τὴν βαλσαμώσῃ καὶ νὰ τὴν κλείσῃ ἔπειτα μέσα στὸ γυάλινο φέρετρο, γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ αἰώνια κοντά του, καὶ νὰ τὴν βλέπῃ...

Ὁ κ. Τρύφων προχωρεῖ, μέσα στὸ ὑπόγειο, καὶ ἀναπνέει τὴ βαρεῖα μυρωδιά τῆς ὑγρασίας, προχωρεῖ σὰν ὑπνοβάτης... Τὰ μάτια του εἶναι στυλωμένα στὸ γυάλινο φέρετρο, τὸ ὁποῖο εἶναι τοποθετημένο σ' ἕνα κούφωμα τοῦ τοῖχου... Καὶ τὸ πρόσωπό του, μιὰ γίνεται κατακόκκινο, μιὰ μελάνο...

Φθάνει τώρα μπροστὰ στὸ γυάλινο φέρετρο, μέσα στὸ ὁποῖο κοιμᾶται βαλσαμωμένη τὸν αἰώνιο ὕπνον, ἡ Λευκούλα. Καὶ τότε κατὰπληκτος ψιθυρίζει:

—Θεέ μου, πὼς μοιάζει μὲ τίς διδυμες! Πρὸ πάντων μὲ τὴν Μαρία... Σὰν νὰ εἶναι ἀδελφὴ τους!... Μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τους!...

Καὶ πῶς σιγανά, λὲς καὶ φοβάται, ξαναλέει:

—Θεέ μου, πὼς μοιάζει! Ρίχνει ἔπειτα μιὰ τρομαγμένη μα-

τιὰ γύρω του... Ἄκουσε κάποιον κρότο...

—Ποῖος εἶναι; φωνάζει.

Καμιά ἀπάντησι. Ἡσυχία βαθεῖα, ἡσυχία ἀπόλυτὴ βασιλεύει ἐκεῖ μέσα.

—Ποῖος εἶναι; ξαναφωνάζει ὁ μισότρελλος ἄνθρωπος, ἀνήσυχος.

Πάλι καμιά ἀπάντησι. Τὰ μάτια του πετᾶνε λάμψεις...

Θὰ ἔτρεξε κάποιον ἐύλο ἢ ποῖος ξέρει, κάποιος ποντικός, θὰ πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὰ πόδια του.

Ὁ κ. Τρύφων ἀφήνει τὸ κλεφτοφάνaro, σὲ μιὰ παλιὰ κασὸνα κι' ἔπειτα, μὲ μιὰ θρησκευτικὴ εὐλάβεια, γονατίζει μπροστὰ στὸ γυάλινο φέρετρο...

Ἄν τὸν ἔβλεπε κανένας, θὰ νόμιζεν ὅτι ἦταν στὴν ἐκκλησία, μπροστὰ σὲ μιὰ εἰκόνα καὶ προσεύχεται...

Τὰ χεῖλη του κινοῦνται καὶ ψιθυρίζουν:

—Λευκούλα μου, πολυαγαπημένη μου Λευκούλα, ἡ ἀθάνα ψυχούλα σου δὲν θὰ πικραθῇ, γι' αὐτὸ πού πρόκειται νὰ γίνῃ... Ἀπεφάσισα πιά νὰ μὴ σὲ κρατήσω περισσότερο στὸ ὑγρὸ αὐτὸ ὑπόγειο, ἀλλὰ νὰ σὲ πάω στὸ νεκροταφεῖο, ἐκεῖ ὅπου κοιμοῦνται τὸν αἰώνιον ὕπνον οἱ ἄνθρωποι, ἐμεῖς τὰ ταπεινὰ σκουλήκια τῆς γῆς.

Λευκούλα μου, δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ, ἀγαπημένη μου ὕπαρξι. Ὅχι!... Μάρτυς μου ὁ Θεὸς πού μὲ ἀκούει. Συγχώρησέ με γι' αὐτὸ πού ἔκανα νὰ φυλάκισα ἐδῶ στὸ σπῆτι μου, δυὸ κοπέλλες. Τώkana γιὰτί σοῦ μοιάζουν... Ἄν ἦταν τρόπος νὰ ξαναγυρίσῃς στὴ ζωὴ καὶ νὰ ἔβλεπες τίς δυὸ αὐτὲς κοπέλλες, θὰ ἔλεγες ὅτι εἶναι ἀδελφές σου!... Γι' αὐτὰ τίς ἐφυλάκισα ἐδῶ!

Μένει λίγο σιωπηλὸς ὁ μισότρελλος ἄνθρωπος... Ἐπειτα πάλι ξανακυττάζει γύρω

τοῦ, τρομαγμένος... Ἡσυχία τέλος βασιλεύει πάντα... Καὶ ξανασκύβει, μπροστὰ στὴ βαλσαμωμένη καὶ τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουν:

—Λευκούλα, ὁ γάμος μου πού θὰ γίνῃ σὲ λίγο, δὲν θὰ σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Ὅχι αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ ποτέ. Ἡ κοπέλλα πού θὰ πάρω γιὰ δευτέρη γυναῖκα μου, Λευκούλα, σοῦ μοιάζει... Κι' ἔτσι θὰ ἔχω πάντα μπροστὰ μου ζωντανὴ πιά τὴ θύμησί σου, Λευκούλα...

Σταματᾷ πάλι σὰν φοβισμένος γιὰ ὅσα λέει... Τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει γρήγορα, λὲς καὶ ἀγχομαῖ...

Τὰ κατακόκκινα μούτρα τοῦ βουρκώνουν τώρα...

—Θὰ μὲ συγχωρήσης, Λευκούλα; μουμύρισε.

Καὶ στυλώνει τὰ μάτια τοῦ ἐρωτηματικά, ἐπίμονα στὸ γυά-

λινο φέρετρο.

—Θὰ μὲ συγχωρήσης, Λευκούλα; ξαναλέει.

Πόσο παράξενα κυττάζει τώρα τὴν βαλσαμωμένη, σὰν νὰ τὸν τραβᾷ κάποιος μαγνήτης!...

Ἡσυχία βαθεῖα ἀπλώνεται, ὅπως πάντα, στὸ ὑγρὸ ὑπόγειο.

—Λευκούλα, ξαναλέει, πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσης, γιατί σ' ἀγάπησα, ὅσο κανέναν ἄλλον στὸν κόσμo!... Κι' ἂν δὲν εὕρισκα μιὰ κοπέλλα πού νὰ σοῦ μοιάζῃ τόσο, δὲν θὰ ξαναπαντρευόμουν Λευκούλα... Ὅχι!... Πίστεψέ με, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, Λευκούλα!

Ξανασωπαίνει ὁ μισότρελλος ἄνθρωπος καὶ κυττάζει ἀλαφισμένους γύρω του.

—Ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο μου, Λευκούλα, ἐξακολουθεῖ, θὰ σὲ πάω στὴν ὑστερὰ κατοικία σου, γιὰ νὰ βρῇ ἀπάντησι ἡ ψυχούλα σου!...

Σκυφτὸς τώρα ὁ κ. Τρύφων, σὰν νὰ λὴν μιὰ μυστικὴ προσευχὴ, μένει ἀκίνητος. Ἐπειτα στυλώνει πάλι τὰ μάτια του, στὴ βαλσαμωμένη, λὲς καὶ περιμένει μιὰ ἀπάντησί της, ὅσα τῆς εἶπε... Καὶ περνοῦνε πολλὰ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Ἡ κ. Μάρω ἔρχεται στὴν Αθήνα ἀπὸ τὴν Κόρινθο τὴν ἀνοίξῃ τοῦ 1911, μὲ τίς διδυμὲς κόρες τῆς τῆς Μαρίας καὶ τῆς Ἀννας. Ἡ Ἀννα πέφτει στὴν παγίδα μιᾶς ὑποπτης γυναῖκας, τῆς κυρᾶς Μάρως, στὴν ὁποία ὁ κ. Τρύφων ὁ μισότρελλος ἰδιοκτήτης μιᾶς ἐρημικῆς ἐπαύλειος, ἔξω ἀπὸ τὴν Κηφισιά, ἔχει ἀναθέσει ν' ἀπαγάγῃ μιὰ κοπέλλα, πού νὰ μοιάζῃ μὲ τὴν πεθαμένη γυναῖκα του, τὸ πτώμα τῆς ὁποίας ἔχει θαλασσοῦσι κι' ἔχει κρύψει στὰ ὑπόγεια τῆς ἐπαύλειος, μέσα σ' ἕνα γυάλινο φέρετρο. Ἡ κυρὰ Μάρω κατορθώνει καὶ ὁδηγεῖ μὲ σατανικὸ τέχνασμα στὴν ἐρημικὴ ἐπαύλη, ὅχι μόνο τὴν Ἀννα, ἀλλὰ καὶ τὴν Μαρία, τὴν ὁποία ἔχει ἐρωτευθῇ ἀγὰν ἕνας νεαρὸς φοιτητῆς, ὁ Τῶνης. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πέτρος, ὁ ξενιτεμένος γυιὸς τῆς κυρᾶς Μάρως, πού εἶνε δέκα πέντε χρόνια στὴν Ἀμερική, ξαναγυρίζει στὴ μητέρα του, πού τὸν εἶχε γιὰ χαμένο. Ὁ κ. Τρύφων, ἐξ ἄλλου, βλέποντας τὴν Μαρία, πού τὴ νόμιζε πῶς ὁμορφὴ ἀπὸ τὴν Ἀννα, ἂν κι' οἱ διδυμὲς μοιάζουν τόσο ὥστε δύσκολα ξεχωρίζει κανεὶς τὴ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη, ἀποφασίζει νὰ τὴν πάρῃ γυιόκα του. Καὶ ἡ κυρὰ Μάρω λαβαίνει ἕνα γράμμα ἀπ' τὴν κόρη τῆς τῆς Μαρίας, στὸ ὁποῖο ἐκείνη τῆς γράφει ὅτι θὰ παντρευτῇ ἕναν πλούσιο κύριο. Ἡ ἀπελπισία τοῦ Τῶνη, τοῦ ἀγαπημένου τῆς Μαρίας, εἶνε γι' αὐτὸ ἀπερίγραπτη. Κλείνεται στὸ δωμάτιό του καὶ ἀποφασίζει ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μυστικὸς ἀστυνόμος Ντίνος μαθαίνει ἀπὸ μιὰ μοιρία σύμπτωσι, πού εἶνε αἰχμάλωτες οἱ διδυμὲς).

16ον

Ἡσυχία βαθεῖα ἀπλώνονταν.

Ὁ Ντίνος κτύπησε τὴν πόρτα...

Καμιά ἀπάντησι. Πάλι ξανακτύπησε... Τότε ἄκουσε ἕνα τριήμερο καρέκλας κι' ἔπειτα ξαφνικά μιὰ ἐκπυρσοκρότησι, πού τὸν ἔκανε νὰ παγώσῃ ἀπ' τὸν τρόμο του καὶ νὰ δώσῃ μιὰ σπρωξιά μὲ ὅλη τὴ δύναμί του στὴν πόρτα, λὲς καὶ μάντεψε τὴν τραγικὴ χειρονομία τοῦ δόσμου φίλου του!...

ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ;

Μόλις ὁ κ. Τρύφων ἔπῃρε τὴν ἀπόφασιν νὰ παντρευθῇ κρυφὰ τὴν Μαρία, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού συλλογίσθηκε, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου του, ἦταν ἡ κυρὰ Μάρω. Ἐστειλε λοιπὸν τὸν Νίκο, νὰ τὴν καλέσῃ νὰ ἔλθῃ στὴν ἐρημικὴ ἐπαύλη του. Ὁ Νίκος κατέβηκεν, ἔπῃρε στὸ χαμόσπιτο τῆς ὁδοῦ Σμαλένσκου, μὰ ἔπειδὴ δὲν βρῆκεν ἐκεῖ τὴν κυρὰ Μάρω, ἀφῆκε τὴν παραγγελία στὸν ἀνεψιὸ τῆς.

Πράγματι, τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωῒ ἡ κυρὰ Μάρω ἔπῃρε τὸ τραῖνο τῆς Κηφισιάς καὶ ἀνέβηκε στὴν ἐρημικὴ ἐπαύλη. Ὁ κ. Τρύφων τὴν ὑπο-

δευτερόλεπτα που την κυττάζει έτσι...

Μα ξαφνικά πισοπλατίζει έτσι γονατιστός, όπως είναι. Πισοπλατίζει κατατρομαγμένος. Μέσα στην ταραγμένη φαντασία του, νομίζει, ότι το πρόσωπο της βαλσαμωμένης έκινήθηκε... Νομίζει, ότι τα ματωσινουρά της γοργόπαξαν, σαν έτοιμα ν' ανοίξουν. Και με φρίκη, με μια πνιγμένη φωνή, λές και τον σφίγγουνε στο λαιμό δυο χέρια, σαν τανάλλες, φωνάζει:

—Με άκους, λοιπόν; Και λές όχι; Δεν θέλεις να ξαναπατηθώ; Δεν θέλεις; Γιατί λοιπόν... Γιατί;

Μα όπως πισοπλατίζει, με φρίκη, το χέρι του σκουντάει την κασόνα, όπου έχει ακουμπήσει το κλεφτοφάναρο... Το κλεφτοφάναρο πέφτει και ό κ. Τρύφων βγάζει μια τρομαγμένη κραυγή...

Και το μελανοκόκκινο πρόσωπό του συσπάται παράξενα, τα μάτια του νομίζουν ότι είναι έτοιμα να πεταχτούνε...

Το κλεφτοφάναρο, που έπεσε, ήταν το μοιραίο κτύπημα. Μέσα στην ταραχή του, στον φόβο του, στην υποχονδρία του νόμισεν ό μισοτρελλος άνθρωπος, ότι ή βαλσαμωμένη σηκώθηκε μέσα από το γυάλινο φέρετρό της και βγήκε απ'αυτό για να τον τιμωρήσει, για τη βέβηλη πράξη που έτοιμαζόταν να κάνει...

Κι' ενώ το πρόσωπό του είχε γίνει πιο μελανοκόκκινο και τα μάγουλά του έπέταγαν σαν να είχαν φουσκώσει ξαφνικά, ενώ τα μάτια του έμεναν ακίνητα, ή καρδιά του—έτσι όπως είχε πέσει ανάσκελα και παρ' όλες τις προσπάθειές του δεν κατάφερε να σηκωθεί—έκτυποσε γρήγορα, πολύ γρήγορα και άκατάστατα μαζί, σαν ένα ρολόγι, που έχασσε και που το ελατήριο του ήταν έτοιμο να σταματήσει...

Και το κλεφτοφάναρο πέφτοντας δεν είχε σβυσθεί, αλλά φώτιζε το μελανιασμένο πρόσωπο του μισοτρελλου ανθρώπου, λοξά ανατριχιαστικά, ενώ το στήθος του άνεβοκα-

τέβαινε γρήγορα, πολύ γρήγορα...

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΝΤΙΝΟΥ

Είχαμε αφήσει τον Ντίνο να κτυπά την πόρτα της σοφίτας, που έμενεν ό Τώνης... Μα τη στιγμή που έκτύπησε και δεύτερη φορά, ό άνυποπιος νέος κατατρόμαξε, γιατί μέσα απ' το δωμάτιο άκούσθηκε ξαφνικά μια έκπυροκρότησι... Σάν τρελλός τότε ό Ντίνος έδωσε μια γερή σπρωξιά της πόρτας, που παληά όπως ήταν, δεν άργησε να υποχωρήσει. Ό Ντίνος αντίκρουσεν άμέσως ένα θάμαμα που τον έκανε να παγώσει. Ό Τώνης ήταν σωριασμένος στην καρέκλα του, σαν άναίσθητος και χάρω, στο πλάι της καρέκλας βρισκόταν ένα περίστροφο, που έ-κάπνιζεν ακόμα.

—Τώνη! Τι έκανες λοιπόν; Γιατί; έφώναξεν ό Ντίνος, τρέχοντας κοντά στον άγασπημένο του φίλο.

Χλωμάδα θανάτου ήταν άπλωμένη στο πρόσωπο του Τώνη.

—Δεν μιλάς; του ξαναφώναξεν ό Ντίνος.

Ξαφνικά το βλέμμα του Ντίνου έπεσε στην φωτογραφία της Μαρίας που είχε πέσει, από τα χέρια του Τώνη...

—Τώνη δεν μιλάς; "Ω, Θεέ μου... Ό Ντίνος σαν τρελλός έτρεξε κι' έβγήκεν από τη σοφίτα και άναστατώνοντας το ξενοδοχείο, έφώναξεν:

—Ένα γιατρό... Γρήγορα ένα γιατρό!...

★

"Όταν έπειτ' από λίγο ήλθεν ό γιατρός και κύτταξε τον Τώνη, είπε χαμογελώντας, ότι ή σφαίρα του περιστρόφου δεν τον είχε πάρει καθόλου, άλλ' ότι ό νεαρός φοιτητής άπλουστάτα έλιποθύμισε. Και ή σφαίρα έπήγε και καρφώθηκε στο ταβάνι.

—Τό χέρι του έτρεψε, είπεν ό γιατρός γελώντας. Εύτυχως δηλαδή, γιατί διαφορετικά δεν θα έλεγεν ούτε γκού αν είχε σπηρίξει, όπως μαντεύω, το περιστρόφο, στον κρόταφό του.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : 'Η συνέχεια.

Γιά τα λουλούδια σας

Ή περικοκλάδα

Η ΠΕΡΙΚΟΚΛΑΔΑ ή περικλοκλάδα κατέγεται από τις μεσημέρινες χώρες της Αμερικής και το ύψος της φθάνει τα τρία έως πέντε μέτρα. Τα έλασταρία της είτε αέρωνται κάτω στη γη ή ακουμπούν στους τοίχους, είτε τυλίγονται γύρω από τους κορμούς δένδρων ή και σε ξύλινα καφασωτά τεράρα που τοποθετούνται κοντά τους. Γι' αυτό ή περικοκλάδα όπως και άλλα όμοια φυτά που δεν μπορούν νά κρατηθούν για νά διευθύνουν προς τα επάνω τα έλασταρία τους, μά έχουν ανάγκη από ένα όποιοδήποτε στήριγμα όνομάζονται άναρριχτήρια.

Τα φύλλα της περικοκλάδας είναι μεγάλα κι' έχουν σχήμα καρδιάς και τα λουλούδια τους έχουν σχήμα χωνιού και χρώμα κόκκινο, μωβ, όσπρο ή μωβ—λίλα.

Η περικοκλάδα άνθίζει κατά τον Σεπτέμβριο ή Οκτώβριο, μα τα άνθη της διατηρούνται πολύ λίγο. Πολλές φορές μόνο έλαχιστες ώρες κι' ύστερα μαραινόνται. Παρά τούτο όμως, ή περικοκλάδα, σχεδόν πάντοτε, είναι σκεπασμένη με λουλούδια, γιατί μόλις μαραιοούν τα πρώτα άμέσως θγαίνουν άλλα.

Τό φυτό αυτό χρησιμοποιείται για νά στολίσει τοίς πολλούς τοίχους των περιβολιών και γι' αυτό τοποθετείται από διάστημα σε διάστημα σύρμα, ώστε να έρσικη στήριγμα και να περικλείεται εύκολότερα. Επίσης φυτεύεται και σε κασόνια που χρησιμοποιούνται για στόλισμα των μπαλκονιών και παραθυριών. Πολλές φορές σπείρονται στη σειρά δι-άφορες ποικιλίες περικοκλάδων με όσπρα, κόκκινα και μωβ—λίλα λουλούδια κι' έτσι αποτελείται ένα άρμονικό σύνολο χρωμάτων.

Στον τόπο μας εύδοκμεί και καλλιεργείται περισσότερο το είδος περικοκλάδα ή Λεάρεϊος που έπιστημονικά όνομάζεται Ιππομαία Λεάρεϊος. Είναι από τα όμοιότερα φυτά του είδους και εύδοκμεί σε εύκρατα κλίματα, σαν του τόπου μας, και μπορεί νά διατηρηθί κι' όλόκληρο το χειμώνα στο περιβόλι χωρίς νά πάση τίποτε.

Τό παραπάνω είδος έχει πατρίδα την Κεϋλάνη και μεταφέρθηκε στην Εύρώπη κατά το 1839. Ζη πολλά χρόνια, τα έλασταρία της έχουν βαθύ πράσινο χρώμα, τα φύλλα της είναι μεγάλα και σε σχήμα καρδιάς και τα λουλούδια της έχουν σχήμα χωνιού και χρώμα κόκκινο και διατηρούνται από τον Ιούνιο μέχρι τον Σεπτέμβριο.

Πώς πολλαπλασιάζεται και τί περιποιήσεις χρειάζεται.—Η περικοκλάδα πολλαπλασιάζεται με όποιο ή μοσχεύματα. Στα όρεινα κλίματα σπείρεται σε γλάστρες που τοποθετούνται σε σέρες και κατά τον Απρίλιο ή Μάιο μεταφυτεύεται στη γη.

"Όταν θέλουμε νά έχουμε γερά φυτά, τότε άνοίγουμε ένα λάκκο 80 πόντων βάθους, 80 πλάτους και 80 μήκους και τον γεμίζουμε με χώμα ψιλοκοκκισμένο και άνοκατεμένο με ποταμιά άμμο, χάρω από σάπια φύλλα και λίγη κοπριά ή λίπασμα. Μέσα σ' αυτό τον γεμισμένο λάκκο τοποθετούμε τα φυτά και τα ποτίζουμε συχνά μα με λίγοστό νερό. Όταν πιάσουν οι μεγάλες έζοστες τότε τα ποτίζουμε με υπόλειμο νερό δυο φορές την ήμέρα, πρωί και βράδυ.

Ένα καλά περιποιημένο φυτό φθάνει και σε ύψος 13 μέτρων και θνάζει από 400—500 λουλούδια, που διατηρούνται, όπως είπα και παραπάνω, από τον Ιούνιο μέχρι του Σεπτεμβρίου.

Γιά την περικοκλάδα γράφει κάπου ό συγγραφέας Αλφόνσος Κάρ:

—Είδα διαμάντια με πωλές άναλαμπές που λαμποκοπούσαν στη μαλλιά μιας μαυρομάτας όμορφης σαν όσπρο έπάνω στον κατώτατο της νύχτας ύδρανό. Μα άνοπό καλύτερα τα λουλούδια της περικοκλάδας που είναι τόσο όμορφα και που στις πόρνες πωλίνες άναύγεις γαρίζουν μαζί με το χαρούμενο άνοιγμα τους και το μεθυστικό τους άρωμα...".

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η κυρία στην καινούργια της όπνιρέτρια! —Ενώ φέρομαι πολύ καλά με τις όπνις. Τόσο καλά, ώστε όταν φεύγουν, έρχονται συνή και με έλάνουν.

Η όπνιρέτρια: —Αυτό, κυρία, με στενοχωρεί πολύ. Έγώ θέλω νά πληρώνομαι τακτικά στο τέλος του μηνός.

★ —Ο πατέρας:—Άνωστα, σήμερα ήρθε ό Γιάννης στο γραφείο μου και του έδωσα τη συνκατάθεσι μου για τον γάμο σας.

—Α ήπαρ, δεν ήθελα... —Γιατί; —Δεν θέλω νά χωριστώ από τη μαμά. —Αυτό δεν είναι έμπόδιο. Πάρ' την μαζί σου!

Παράυαιρη

Π. Π.

Πρωτότυπο ελληνικό διήγημα

του

Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΘΕ βραδάκι, στις όχτώ, καθώς λείει και το τραγούδι, ή συντροφιά περίμενε τη Νίνα στο καφενείο του Συντάγματος, στην ώριμένη θέσι, ανάμεσα από τις δροσερές τούφες των θάμνων. Καθένας έφρόντιζε να είναι αρκετά νωρίς στη θέσι του, έλπίζοντας ότι θα πετύχη τη Νίνα μόνη. Μα κανείς δεν τόχε καταφέρει, γιατί έτσι πήγαιναν όλοι προητέρα κι' ή Νίνα, ποχε μάθημα ως τις έπτάμιση, πήγαινε πάντα τελευταία.

Την είχαν γνωρίσει την άνοιξη σε μια έκδρομή έντελως τυχαία. Συνηθισμένη από την Εύρώπη, όπου είχε ζήσει χρόνια σπουδάζοντας φωνητική μουσική, είχε πάει στους Δελφούς με μόνη συντροφιά ένα κομψό γαλλικό βιβλίο. Πριν άκόμη τό θαπόρι άποχαιρετήση τον Πειραιά, ένας απ' αυτούς είχε πιάσει κουθένα μαζί της. Την εύκαιρία την έδωσε μια σαίζ-λόγκ, που ή Νίνα την είχε ανάγκη και που έκείνος φρόντισε νά της προμηθεύσει. Καθώς ήτανε τσαχπίνης έβαλε στο χέρι ενός γκαρσονιού ένα είκοσάφραγκο κι' ή σαίζ-λόγκ έσθήθηκε άμέσως έκεί που έπιθυμούσε ή Νίνα, ζευγαρωμένη κι' από μίαν άλλη — τη δική του.

—Είσαστε πολύ ευγενικός.

—Η καλωσύνη σας. Μου έπιτρεπε;

—Ευχαρίστως.

Της έδωσε την κάρτα του, κομψή, παράδοξη: τετράγωνο χειροποίητο χαρτί, γράμματα βυζαντινά, τυπωμένα με σκούρο μπλε μελάνι:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΑΣ
ΠΟΛ. ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Του είπα τ' όνομά της. "Όταν μπαινανε στον Ισθμό είχαν γίνει κίολας φίλοι.

—Α! Τι ένθουσιασμό που είχε ό νέος μηχανικός για τό σπάνιο αυτό συναπάντημα. "Όσο την κυττούσε, τόσο ένιωθε νά κυριεύεται από την άσύγκριτη γοητεία της. Τα μεγάλα, φλογερά μάτια της με τους θαυγάλαζους κύκλους, τα μικρά λακκάκια που έοχημάτιζαν τα μάγουλά της σαν γελούσε, ή λεπτή, ελληνική μύτη της, τό δέμα τό σαράπο που έλαφρορόδιζε, τό λυγρό κορμί, όλα της, τον ήλέκτριζαν. "Όταν μιλούσε, με κείνη τη ζεστή, μεταλλική φωνή της, ή άνάσα του κοβότανε. Η καρδιά σφυροκοπούσε τα στήθη του. Ό νοός του εθόλωνε.

Μιά παράξενη ζήλεια τον έπιασε όταν τον άνεκάλυψαν επί τέλους οι φίλοι του κι' έτρεξαν κοντά. Έχοντας κάτω, στο κατάστρωμα, μια πολυθρόνη παρέα από φλύαρα κοριτσόπουλα, είχαν λησμονήσει τό Νίκα, κι' ίσως νά τον θυμάντουσαν μόνο σαν φάνανε στην Ίτσα, αν μια απ' αυτές τις σούσουράδες δεν έλεγε ξαφνικά:

—Καλέ, τί τον κάνατε τον ώραίο μηχανικό με τα κατσάρια μαλλιά και τό λεπτό, κατάμαυρο μουστάκι; Κακούργοι, τον έρρίξατε λοιπόν στη θάλασσα για νά λείψη ένας έπικίνδυνος αντίπαλος;

Σκασμένοι στα γέλια σηκώθηκαν κι' οι τρεις νά τον θρούν και νά τον πάνε κάτω «σηκωτό». Ούτε κουδέντα πώς δεν έννοούσε νά τό κουνήσει, νά πάη νά παρλάρη μ' αυτές τις τσαπιδόνες. Τό ζήτημα ήταν πώς νά ξε-

φορτωθί κι' αυτός. Άλλά, σάμπως ή Νίνα νά ήταν καμιά Σειρήνα, όλη τους ή παλληκαριά συντρίφτηκε, τό κέφι κι' ή βενιοασία ξεθόλωναν, κι' όλοι τους φρόντισαν νά θολευτούν όπως-όπως, ό ένας καθισμένος στο σίδερο, κάτω από την κουπαστή, ό άλλος χάρω σταυροπόδι κι' ό τρίτος σ' έναν κουβά που θρήκε παρέκει. Άναγκάστηκε νά τους συστήρη στη Νίνα: ό κ. Μαλεΐρης, εργολάβος; ό κ. Στυλιανού, έμπορος, ό κ. Λεύκας, δικηγόρος.

Η συντροφιά της άρεσε της Νίνας. Τόσο που δεν της έκανε καρδιά νά πάη νά πέση στην καμπίνα αν κι' ήταν άργα. Σηκώθηκε μόνο νά πάη νά πάρη τη ζακέττα της, γιατί έκανε ψύχρα. Ό Νίκας τη συνώδευσε.

—Πολύ εύχάριστοι οι φίλοι σας, του είπα μόλις είχαν άπομακρυνθί απ' τους άλλους.

—Ναι; έκαμε έκείνος πικαρισμένος. Προτιμούσα νά μην έρθουν.

—Μά γιατί; ρώτησε μ' άπορία.

—Ούτε μπορώ, ούτε χρειάζεται νά σας εξηγήσω.

—Πώς τον είπατε αυτό τον παχύ, τον ήλικιωμένο;

—Α, λέτε για τον Μαλεΐρη, τον εργολάβο, άπότησης με κάποιον άνακούφισι. Είναι συνεταίρος μου. Είναι πραγματικά εύχάριστος αυτός. Και πολύ καλός.

Ξενύχτησαν όλοι κουβεντιάζοντας.

★

Μέρα με την ήμέρα ή φίλια έδενε πιο στενά τους τέσσερις έκείνους άντρες με την ώραία καλλιτέχινδα. Άστερα από όδυνηρές δοκιμές κι' από έπίμονες παρακολουθήσεις βασίλειψ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποιό είναι το άρχαιότερο Πανεπιστήμιο του κόσμου και πότε έκτίσθη;
2. Πόσες και ποιές ήταν οι Χάριτες και ποιοί ήσαν οι γονείς των;
3. Η φάλαινα, το δελφίνι, οι φώκες είναι ψάρια;
4. Σε ποιών όφειλει την έπωνυμία του το 'Ιουλιανό ήμερολόγιο, από πότε χρονολογείται και ποιός το διώρωσε;
5. Ποιό έχει περισσότερα κόκκαλα, ένα άλογο ή ένα γουρουνί;
6. Από έναν σάκκο με 98 όκάδες άλευρι, πόσες όκάδες Ψωμιά μπορεί νά παρασκευασθούν;
7. Πότε χτίσθηκε ό ναός της Άπτερου Νίκης και ποιός θεωρείται ίδρυτής του;
8. Ποιός είναι ό έπιστημονικός όρος των ζωικών οστών;
9. Ποιός έγραψε τό έπος «Ερωτόκριτος»;
10. Από ποιά μεταφυτεύθηκε ή τομάτα σ' όλο τον κόσμο;
11. Ποιός ίδρυσε τό Σωμα των Προσκόπων και πότε;
12. Σε ποιά νησί του Χαβανέζικου συγ-

- κροτήματος είναι χτισμένη ή Χονολουλού;
 13. Ποιό είναι τό σκληρότερο όρυκτό;
 14. Ποιός άπεκαίετο «Ό μυστηριώδης άνθρωπος της Εύρώπης»;
 15. Σε ποιές έπισήμες ασχολήθηκε ό φιλόσοφος Άριστοτέλης;
 16. Τι χρώματα είχε ή γερμανική σημαία πρό της έγκαταστάσεως του χιτλερικού καθεστώτος;
 17. Πότε και ποιά έμφανίσθηκε για πρώτη φορά ως πιανίστας ό 'Ιγνάτιος Παντερέδσκυ;
 18. Ό Χριστόφορος Κολόμβος άνεκάλυψε πρώτος την Κολόμβια;
 19. Ποιά όρίσκειται ή Ραγκούν;
 20. Ποιός εισηγάγε στην Έλλάδα τό άλφάβητον;
- Σ. Σ.—Οι έρωτήσεις, που σημειούνται με * μάς άπεστάλησαν από διάφορους άναγνώστες μας. Κάθε άναγνώστης του «Θησαυρού» μπορεί νά στείλη μια ή περισσότερες έρωτήσεις γενικού ενδιαφέροντος, οι όποιες και θα δημοσιεύονται με την σκεπτική άπάντησιν που θα δίνουμε, έφ' όσον θα πρόκειται περί σοβαρής και όλιγολόγου έρωτήσεως.

Τις άπαντήσεις δά βρήτε στη σελίδα 62 του «Θησαυρού»

και πάλι στη συντροφιά ή αρμονία που κινούνε να χαθώ στην αρχή. Όλοι έπεστηκαν πώς ή Νίνα δεν είχε για κανέναν ιδιαίτερη συμπάθεια, δεν έπρόκειτο κανέναν τους να κερδίση την αγάπη της. Κι' όσο κι' αν ο καθένας λαχταρούσε το θείο αυτό πλάσμα, όσο κι' αν μαρινόταν από τη στέρησή του, ένοιωθε ωστόσο ανάκοψιμο στην ιδέα πώς ούτε άλλος κανείς το χαιρόταν, κι' ευτυχία να βρίσκεται κοντά του, να καμαρώνη την ομορφιά του την ασύγκριτη, ν' ακούη τη λαλιά του, να πίνη τα μύρα του.

Με τα πρώτα ρίγη του φθινοπώρου ή συντροφία άλλαξε κέντρο. Βρήκε ένα απόμερο καφενοδάκι στην Πλάκα, κι' εκεί έδινε το θραδυνό της ραντεβού. 'Αλλά είχε αρχίσει να σκορπάη. Μόνο ο «θείος» ήταν ταχτικός κι' ο Νίκας. Οι άλλοι δυο νέοι τώσκαγαν συχνά. Κοσμικοί και πρακτικοί, έβηκαν τρόπο να περνούν καλύτερα τις ώρες τους.

Μεσ' στην καρδιά του Μαλεύρη, μια καρδιά απλοϊκή που οι σκληροί άγανες της ζωής δεν είχαν ως τότε αφήσει ν' ανθίσουν το λουλουδι της αγάπης, ο έρωτας της Νίνας έξέριξε μέρα με την ημέρα, γινόταν ένας σίφυνας ορμητικός που δέ λογάριζε τίποτα. Ήταν ο πρώτος του έρωτας, τόσο πολύ άργιοποιημένος κι' ίσως γι' αυτό τόσο πολύ δυνατός. Συχνά άγρυπνούσε τα βράδια κάνοντας σχέδια για μια ζωή ευτυχισμένη κι' όταν έρχόταν επί τέλους ο ύπνος κι' έκλεινε τα βλέφαρά του, όνειρα γλυκά τον έμάγευαν, τον έκαναν να ζή θείες στιγμές μέσα σε παραμυθένιους παραδείσους. Και σαν ξυπνούσε, γινόταν νευρικός όσο να μπορούσε να την ιδή. Έβρισκε άφορμές να πάη στο σπίτι της, στο Ώδειο, όπου μάθαινε πώς βρίσκεται, περνούσε με αγωνία την ημέρα όσο νάρθη ή ώρα να σμίξουν. Εκείνη γινότανε όλο και πιο τρυφερή, όλο και πιο χαδιάρα. Πολύς φορές του σφιγγε το χέρι κάτω από το τραπέζι, τον κυττούσε αινιγματικά στα μάτια, του έλεγε λόγια ειφορούμενα, έρεθιστικά. 'Αλλά ποτέ δεν τον άφηνε να προχωρήσει, κι' όταν κάποτε που πήγαιναν μαζί στο καφενοδάκι άπάναν σκοτεινό δρόμο, θέλησε να της κάμη εξομολόγησι, του έβαλε το χέρι της στο στόμα. Κι' ήταν και τότε γοητευτική, τόσο, που φίλησε τα μωρωμένα κρινοδάχτυλα και σώπασε.

Μια μέρα, ύστερα από πολλούς διασταγμούς, της έγραψε. Έσκιζε είκοσι κόλλες, άλλες πυκνά γραμμένες, άλλες άραια, έκάπνισε πενήντα τοιγάρα, άδειασε μισό μπουκάλι λικέρ, αλλά επί τέλους ξεμπέρδεψε: έγραψε ένα σύντομο γραμματάκι: «Νίνα, σ' αγαπώ. Δίχως έσένα δεν μπορώ πιά να ζήσω. Θέλω να γίνης γυναίκα μου. Πρέπει να γίνης. 'Αλλοιώς, είμαι χαμένος». Το θράδυ εκείνη έπληγε στο καφενοδάκι, το ίδιο γελαστή, παιγνιδιάρικα και τρυφερή καθώς πάντα.

— Να ξέρατε τί έχω έδω μέσα, είπε δείχνοντας την τσάντα της.

— Τι, τί; ρώτησαν περιεργά ο Νίκας κι' ο Λεύκας, που έτυχε νάχουν περάσει απ' εκεί, ενώ ο Μαλεύρης προσπαθούσε να μαντέψη τους λογισμούς της μεσ' στα μεγάλα, φλογερά της μάτια.

— Μια πρόταση γάμου!

Ο «θείος» εχλώμισε, ο Λεύκας έβαλε τα γέλια κι' ο Νίκας ζάρωσε τα φρύδια, ανήσυχος.

— Λοιπόν, για να ήσυχάση όλος ο κόσμος, τή σκίζω!

Έβγαλε το διπλωμένο χαρτί, τώκαμε κομματάκια, τάβαλε στο φάκελλο που ή κρατήσε στην τσάντα, κι' απαγόρευσε σ' όλους να δοκιμάσουν να την άνοιξουν. 'Υστερα άρχισε να μιλάη για τη φίλια, τον ιερώτερο δεσμό που υπάρχει για τον άνθρωπο, δεσμό που τον σφυρηλατούν οι ψηλότερες κι' οι αδόλωτες ψυχικές δυνάμεις. Την έβρισκε άνωτερη από τόν έρωτα, που είναι γέννημα τού εγωισμού, του τυφλού πάθους, της σαρκικής επιθυμίας, κι' άς κρύβεται συχνά πίσω απ' τη μάσκα του ιδεαλισμού.

Διαλυθήκανε νωρίς, γιατί ήταν άσχημη ή θραδύα κι' όλοι θρέθηκαν νάχουν λόγους να μην άργήσουν έξω.

Η Νίνα πήρε το τράμ, όπως πάντοτε, κι' οι δυο συνεταίροι τραβήσανε προς το Σύνταγμα σιωπηλοί. Έξω από του Ζαχαράτου, ο Νίκας καληνύχτισε το «θείο» και φώναξε ένα ταξί. Ξαφνικά ο Μαλεύρης πήδησε σ' ένα άλλο ταξί που έτυχε να περνάη μπροστά του με σδυμένο το μέσα φως και ριγμένες τις κουρτίνες.

— Άκολουθήσε το αυτό!, φώναξε στον σωφέρ. Πρόσεχε. Να μην το χάσης και να μη σ'ε νοιάσουν. Ένα κατοστάρικο πουρμπουάρ.

Ο σωφέρ συμμορφώθηκε, χαρούμενος.

Χωμένος θαθεία στα θελούδα του άμαξιού, ο Μαλεύρης, προσπαθώντας να μη φαίνεται, είχε θυιστή σε σκέψεις σκληρές. Ένοιωθε πώς ήταν πιά ένα κουρέλι. Συχνανόταν τον ίδιο τον έαυτό του κι' έλεγε κάθε τόσο να σταματήση το ταξί, αλλά μια δύναμις άνωτερη τον έμπόδιζε. Γιατί τώκανε αυτό; Ποιός πειρασμός του έβαλε έτσι άνεπάντεχα στο νου αυτή την ιδέα που τον έξευτέλιζε;...

— Κύριε, του φώναξε ο σωφέρ, κόβοντας τις σκέψεις του. Ο άλλος στάθηκε. Να περιμένω;

Τί; Στάθηκε; Μά βέβαια, να περιμένης. Όχι εκεί όμως. Να στρίψης στη γωνία.

Πού θρισκότανε; Πατησίων, στάσι Καλλιφρονά; Όστε οι υποψίες του δεν ήσαν άδικες;

Κατέθηκε με κόπο, κρύφτηκε πίσω στη γωνία, περίμενε και είδε. Ναι, είδε πραγματικά, όσο κι' αν δεν ήθελε, ούτε μπορούσε να το πιστέψη: Η Νίνα κατέθηκε από το τράμ, περπάτησε λίγα βήματα, κύτταξε τριγύρω κι' ανέθηκε θιαστικά στο ταξί.

— Είσαι βέβαιος πώς είναι το ίδιο άμάκι που σου είπα να παρακολουθήσης; ρώτησε τον σωφέρ, καθώς σωριαζόταν στο κάθισμα.

— Ναι, κύριε, βεβαιότατος!

— Τρέξε, λοιπόν, από κοντά.

Φώτα, σκοτάδι, μισόφωτα, κολώνες του τράμ, δέντρα, σπία, σειρήνες αυτοκινήτων, θόρυβοι παράξενοι, ή Νίνα, ή Νίνα πότε γλυκιά και τρυφερή, πότε σκληρή κι' ανάλγητη. Η ζωή κι' ο θάνατος. Ο άγγελος κι' ο Σατανάς.

— Έ, κύριε! Στάθηκε. Κατεβαίνουν. Να σταθώ;

Στη φωνή του σωφέρ πετάχτηκε.

— Περιμένε, είπε.

Πήδησε κάτω σβέλτα, σήκωσε το γιακά του, έβαλε το καπέλλο θαθεία και προχώρησε. Λίγα μέτρα πιο μπροστά, ή Νίνα κι' ο Γιάννης, χειροπιασμένοι, θαδίζανε μ' ένα θήμα χαρούμενο. Μπήκανε σ' ένα κέντρο από την πίσω πόρτα, τη μουσική, που μισοσκέπαζε ένας κισσός. Σιάχτηκε και πήγε κι' αυτός στο ίδιο μαγαζί από την κεντρική πόρτα. Κάθησε σ' έναν καναπέ κοντά στο τζαμωτό, τα σκεπασμένο με τούλινες κουρτίνες, προς το μέρος της αούλης. Παράγγειλε ένα κονιάκ. Το μαγαζί είχε κόσμο και φοβήθηκε μην είναι κανένας γνωστός. Κύτταξε δλόγυρα προσεκτικά και ήσυχασε. Ένα κουδοῦνι άντηχησε. Είδε ένα γκαρσόνι σβέλτο με λαδωμένα μαλλιά και με τρόπους γυναικείους να θγαίνει από την πόρτα της αούλης και να ηγαίνει πέρα, στο τελευταίο καμαρίνι, το μόνο που ήταν σκοτεινό. Ένα φως άναψε και στο άνοιγμα της πόρτας είδε για μια στιγμή τη σιλουέττα της Νίνας να γλιστράη μέσα. Πίσω άκολουθούσε ένας άντρας. Ήθερε καλά ποιός ήταν γι' αυτό κι' ούτε θέλησε να προσέξη. Γύρισε το κεφάλι και το στήριξε με τα δυο του χέρια. Ήπτε ένα κονιάκ άκόμη και σηκώθηκε. Πέρασε από την ίδια πόρτα της αούλης κάνοντας πώς πάει στην τουαλέττα. Τώερε καλά αυτό το μαγαζί μ' όλα τα κατάρτια του. Εκεί, πίσω από μια γωνία παραφύλαξε ώπου νάρθη το γκαρσόνι, μ' ένα χαρτονόμισμα στο χέρι. Όταν το είδε νάρχεται φορτωμένο με το δίσκο, του έβαλε στην τσέπη τα λεπτά, του πήρε τα πράγματα και την άσπρη πετσέτα, γνέφοντας του να σωπάση και να φύγη.

— Τάκ-τάκ χτύπησε διακριτικά. — Έμπρός, άκούστηκε ή φωνή του Νίκα.

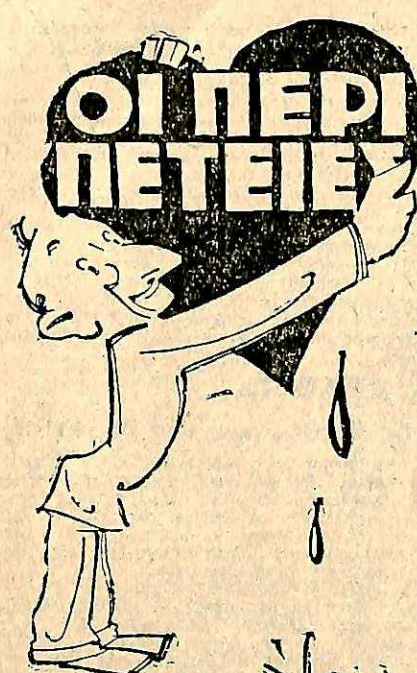
Έσπρωξε την πόρτα με το πόδι, μπήκε μέσα και τράβηξε στο τραπέζι. Οι δυο νέοι άγκαλιασμένοι, με τα κεφάλια ένωμένα, ούτε τον πρόσεξαν.

— Το ψητό, ή σαλάτα κι' ή μπουρίτσα, μπόρεσε να ειπή με μια φωνή θαθεία, σπαρτακτική, που άντηχησε μέσ' στο μικρό καμαράκι σαν παράξενος θρήνος. Και σωριάστηκε χάμω μαζί μ' όλο το δίσκο, τη στιγμή που ή Νίνα έπεφτε λιπόθυμη στην άγκαλιά του Νίκα.

Ένα μήνα χαροπάλευε ο Μαλεύρης στον Εόαγγελισμό. Η γερή του κρσσις τον έσωσε, μά ή καρδιά του ήταν πιά ραγισμένη. Όύτε γιαπι, ούτε στενοχώριες, ούτε την παραμικρή άπασχόλησι, είχαν οι γιατροί. Άλλοιώς θα πεθάνη από συγκοπή.

Βγήκε από κεί σκυφτός, γερασμένος, δίχως κουράγιο, δίχως καθόλου κέφι για τη ζωή. Ένα κουρέλι. Ένα τσόφλι στο πέλαγο των καυμών. Κι' απ' όλους τους καυμούς του ο μεγαλύτερος ήταν πώς έσυντρυφε την ευτυχία του με τα ίδια του τα χέρια τη μοιραία στιγμή π' αποφάσιζε να παρακολουθήση το Νίκα. Άν δεν τώκανε αυτό, ή ζωή του θα κυλούσε χαρούμενη, γεμάτη από έλπίδες πλάνες, αλλά σωτήριες, όπως οι περισσότερες έλπίδες των δυστυχισμένων ανθρώπων...

Σ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ

Άνθρωπος λίαν τζαναμπέτης ήταν ο διευθυντής της εταιρείας. Έλεγόταν Λεωνίδας Σκράπας και άποτελούσε το φόβητρον των υπάλληλων. Λιγνός, με μύτη μακρουλήν και φαλάκραν, με μικρά μάτια γεμάτα κακίαν και χέρια νευρώδη, ένειπνε τον τρόπον στον Άτυχη. Όταν τον έκαλούσε στο γραφείο του, παρέλυε ο Άριστειδης και έτραβήζε:

— Κύρ... κύρ - κύρ... — Τί τρέμεις έτσι, βρε ήλιθιε; έδριζε ο κ. Σκράπας. Πρόκειται να σε τουφεκίσω;

— Ό - ό - όχι! — Λοιπόν; — Κύρ... κύρ... κύριε διευθυντά! — Πάψε να τρέμης γιατί θα σε πετάξω έξω!

Όσο όμως άγρίευσε ο διευθυντής, τόσο έτρεμε ο Άτυχης και έτσι σούδεποτε κατόρθωνε να πάρη μιαν έντολή πράγμα που άπεθρήγιανε τον όπωσδήποτε θηριώδη κ. Σκράπαν. Έννοείται, ότι με τον τρόπο αυτόν, οι σχέσεις διευθυντού και υπάλληλου εύρίσκοντο σε διαρκή έκυττητα και ο κ. διευθυντής είχε γραμμένο τον υπάλληλό του στοῦ διαβόλου το κατάρτιχο.

Τί έπρεπε να κάνει; Φοβόταν μήπως ή δυσμένεια αυτή έφτανε καμμία φορά μέχει της άπολύσεως—συμφορά που δεν θα μπορούσαν, μια τέτοιαν εποχή να κρατήσουν οι πολυπαθείς όμοι του Άριστειδου. Έσκέπτετο, λοιπόν, μέρα και νύχτα, έναν τρόπο να τον έξευμενίση.

— Πώς; — Άκουσε, του είπε ένας συνάδελφός του, αάριο ο κ. διευθυντής έχει τα γενέθλιά του. Έχει μεγάλη άδυναμία στα δώρα. Ποτέ δεν είναι αγαθώτερος από την ημέρα αυτή. Κι' όταν οι υπάλληλοι του προσφέρουν κάτι, κάνει σαν παιδί.

— Σοβαρώς; — Σοβαρώτατα! — Και του κάνετε δώρα; — Βάζομε ο καθένας ό,τι μπορεί, κι' όλοι μαζί του αγοράζομε ένα καλό δώρο. Κάθε γρόνο αναλαμβάνει ένας αυτή την πρωτοβουλία.

Έτασάστηκε ο Άτυχης να αναλάβη

Άριστειδου Άτυχου

ο ίδιος την πρωτοβουλία. Ήσαν πολλοί που ήθελαν να αναλάβουν. Άλλά ο Άτυχης ίκέτευε να προτιμηθί, γιατί ή θέσις του στην εταιρεία ήταν τόσο πολύ κλονισμένη, ώστε μόνο έτσι θα μπορούσε να άποφύγη την άπόλυσιν, που έβλεπε σαν άπειλην πλησιάζουσιν διαρκώς. Έδέχτηκαν, τέλος, οι συνάδελφοί του κι' ο Άτυχης, γεμάτος χαράν, άρχισε να μαζεύη τις προσφερές. Τρεις χιλιάδες δραχμές έμαζεύτηκαν. Σε μια πρόχειρη σύσκεψι, αποφασίστηκε να αγοράσθη με τα λεφτά αυτά ένα μεγάλο και πολυτελές βάζο, με πλούσια λουλούδια, που θα ένθουσίαζε τον κ. Σκράπαν, άνθρωπον λίαν φιλανθή. Άγοράστηκε πράγματι κατά το βραδάκι. Ήταν ένα βάζο μεγάλο, πολυτελές.

Έπληρε το βάζο ο Άτυχης και έμπλεως χαράς έφτασε στο δωμάτιό του.

στατο, λουάστο, πραγματικά ένα θαύμα. Ο Άτυχης έπληγαν να τρελλαθί από την χαρά του.

— Πού θα το πάμε; — Στο σπίτι μου, έπρότεινε ο Άτυχης. — Μην το σπάσης, φουκαρά μου! — Τρελλαθήκατε;

Προχείρως έφτιάχτηκε και μια προσφώνηση, που θα άπηύθυνε ο Άτυχης προς τον διευθυντή. Ήσαν δυο λόγια σταράτα:

«Κύριε διευθυντά, Οι υπάλληλοι της εταιρείας συγγαίροντες ύμäs επί τη όνομαστική σας έορτή, σας προσφέρουν μαζί με τα χρώνια πολλά και το μικρόν αυτό δώρον, ως ένδειξιν των αισθημάτων των».

— Θα την μάθης άπ' έξω. — Μη σάς νοιάζη.

Έπληρε το βάζο ο Άτυχης, έδίπλωσε την προσφώνησιν, την έβαλε στην τσέπη του και έμπλεως χαράς έφτασε στο δωμάτιό του. Όυτε να φάη, ούτε να πη, Έτοποθέτησε το βάζο σε μέρος ασφαλές

και άρχισε τις πρόδες. Έως τις δυο το πρωί, έλεγε και ξανάλεγε άπ' έξω την προσφώνησιν. Άφου την επανέλαβε κοντά εκατό φορές, την έμαθε νεράκι κι' άπεκοιμήθη ευτυχής.

Πρωί-πρωί όμως έκτύπησε έντρομος από έξαλλες φωνές της σπιτονοικοκυράς του:

— Άριστειδάκη! — Θεέ μου! — Κλέφτες! — Μας έγδυσαν το σπίτι. — Έλυτοθήκησε ο Άτυχης: — Το βάζο! Έχάθηκα! Άλλοίμονον! Καταστράφηκα! Να ήταν και δικό μου! Θεέ μου! Τί θα πώ; Χριστέ μου! Πώς να δικαιολογηθώ; Παναγία μου! Με τί μούτρα να πάω στο γραφείο έγώ, ό άτιμη μούτρα, ό Σατανά, που με καταδιώκει;

Έπέρασε δυο ώρες θρήνου και άτελπίσας. Έψαχνε παντού άφρημένους και δυστυχής, ως και τις τσέπες του άκόμα έρευνούσε για το βάζο, μέσα στην φρίκη της άτελπίσας του. Όταν έπληγε στο γραφείο και διηγήθηκε στους συνάδελφους του την τραγωδίαν, ένειντοι, μη πιστεύοντες, άρχισαν να γελούν:

— Ωραίο άστείο! — Δεν άστειεύομαι, παιδιά! — Σοβαρά, βρε Άριστειδη; — Μη σώσω! — Και τώρα; — Σφάξτε με! Όρίστε! Θέτω την ζωή μου στην διάθεσίν σας! Τί να την κάνω τέτοια ζωή;

Έγινε πρόχειρη σύσκεψι. Αυτή τη φορά ή συμφορά δεν ήταν προσωπική. Άνταναλούσε σ' όλους τους υπάλληλους. Έξω φρενών μερικοί έπρότειναν να παρουσιάσθη στον διευθυντή και να τή πηδία. Έτσι μονάχα οι άλλοι θα έσώζοντο από την μήνιν του.

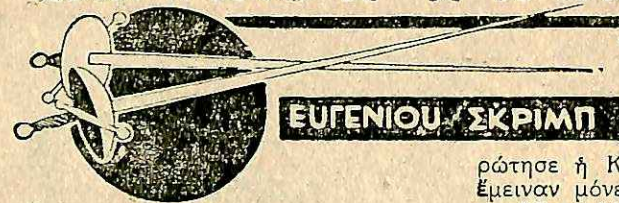
Τα είλε τόσο χαμένα ο Άτυχης, ώστε έδέχθηκε. Άλλωστε, διέξοδος άλλη δεν ύπήρχε, διότι σίγουρα θα τον έδεραν οι άγριώτεροι από τους συνάδελφους του. Ήταν ή ώρα δέκα, όταν έμπήκε στο γραφείο του διευθυντού. Έτυχής και έορταστικός ο κ. Σκράπας ήταν έαπλωμένος στην καρέκλα του. Έτρεμε ο Άριστειδης. Με καλωσύνην τόν έδέχθηκε ο κ. Σκράπας:

— Όρίστε, παιδί μου. — Χρο... χρο... χρόνια... — Πολλά, ευχαριστώ, συνεπλήρωσε ο διευθυντής. — Μάλιστα. — Ευχαριστώ, παιδί μου, ξανάπε ο διευθυντής.

— Και κά-κά-κάτι... — Έχεις να μου πής τίποτε άλλο; Χωρίς άλλους προλόγους, με σαγόνια τρέμοντα, ο Άριστειδης άρχισε να λέη γεγόνα-γεγόνα:

— Το βάζον, συγγαίρον ύμäs επί τη όνομαστική σας έορτή προσφέρει στους ύ-

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ- σμών, περιπετειών και έρωτος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Εξακολουθώντας ο Φίλιππος να πιστεύει ότι η όμορφη νέα που συνήντησε δυο φορές και τόσο παράφορα αγάπησε, είναι η άνεψιά της κομμάτι Ντ' Αλταμέρα, όπως του είχε εκείνο το έραβό στο Γοτθικό περίπτερο ή "Αϊζά", παρακαλεί την κόμισσα να φέρει σ' ένα ανακτορικό χορό την άνεψιά της για να την δει ακόμη μια φορά. Η κόμισσα δέχεται υπό τον όρον ν' απομακρύνει ο Φίλιππος τον πρωθυπουργό του δουκά Ντ' Λάρμα κι' όταν ο βασιλεύς της το υπόσχεται παρουσιάζεται μαζί με την άνεψιά της Κάρμεν στον χορό των ανακτορών. Όταν όμως ο βασιλεύς, περιμένοντας να δει την αγαπημένη της "Αϊζά", είδε την κόμισσα Ντ' Αλταμέρα να παρουσιάζει στα ανακτορά την Κάρμεν, αποχωρεί δύσθυμος από την μεγάλη αίθουσα και αποσύρεται στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του, όπου ο πρωθυπουργός του Ντ' Λάρμα, του υπόσχεται να τον βοηθήσει στην έρωτά του και να του φέρει την "Αϊζά" λίγες μέρες αργότερα, ενώ η κόμισσα Ντ' Αλταμέρα έρρισκεται ένα πρωινό στο σαλόνι της με την Κάρμεν και την "Αϊζά" παρουσιάζεται ξαφνικά ο δούξ Ντ' Λάρμα και πλησιάζοντας την "Αϊζά" την έρωτά αν είναι όμοια με την Κάρμεν και αν ο πατέρας της ο Ντιέγο Σορέζ ήταν ένας αξιωματικός που σκοτώθηκε ηρωικά στην έκστρατεία της "Ιρλανδίας".

—Μάλιστα, έρχομαι, απήντησε η "Αϊζά".

16ον

—Η Αυτού Μεγαλειότης ο Βασιλεύς, ο οποίος μόλις τώρα τελευταία πληροφορήθηκε από μένα τον ήρωϊκό θάνατο του πατέρα σας, θέλησε να ενδιαφερθεί για το μέλλον σας και να φροντίσει για μίαν έντιμον αποκατάστασή σας. "Υστερα από την επιθυμία αυτή του βασιλέως, ο δούξ Ντ' Σανταρέμ, ένας απ' τους πλουσιώτερους και ευγενέστερους άρχοντες της Πορτογαλίας, μ' ανέθεσε να ζητήσω το χέρι σας!

—Αλήθεια; φώναξε χαρούμενη για την τύχη της φίλης της η Κάρμεν.

Ψυχρή και χωρίς να δείξει την παραμικρή χαρά ή "Αϊζά", απήντησε με σοβαρότητα:

—Σας εύχαριστώ κύριε δούξ, καθώς και την Αυτού Μεγαλειότητα για την τιμή που μου κάμετε φροντίζοντας για την αποκατάστασή μου. Σας παρακαλώ όμως να μου δώσετε τον καιρό να σκεφθώ, πριν απαντήσω στην πρότασή του δούκος Ντ' Σανταρέμ.

—Πολύ σωστά, δεσποινίς. Και πόσος καιρός σας χρειάζεται για να σκεφθήτε;

—Δέκα μέρες τουλάχιστον, εξοχώτατε.

—Δέκα μέρες! Μά, δεσποινίς, μου φαίνεται...

—Δεν μπορώ να σας απαντήσω ενωρίτερα, κύριε δούξ, είπεν η "Αϊζά" με ύφος που δεν έπιδεχόταν καμμίαν αντίρρηση.

Ο πρωθυπουργός έκαμε μία θαυμάσια υπόκλιση μπροστά στην όμορφη κοπέλλα, χαίρεται μ' ευγένεια την κόμισσα και την άνεψιά της και έφυγε.

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάμεις;

ρώτησε η Κάρμεν την φίλη της όταν έμειναν μόνες.

—Έχω δέκα μέρες καιρό. Έλπίζω να με φωτίσει ο Θεός ως τότε.

Και πηγαίνοντας στο δωμάτιό της κλειδωσε την πόρτα πίσω της, κάθησε στο γραφείο της και άρχισε να γράφει για κάμποιση ώρα, σκουπίζοντας πού και πού τα δάκρυα με το μαντήλι της.

ΔΟΥΞ ΑΛΦΟΝΣΟ ΝΤΕ ΣΑΝΤΑΡΕΜ

Ο δούξ Ντ' Λάρμα, όπως υποσχέθηκε στον Φίλιππο, δεν άργησε να βρει τον τρόπο που θα εξασφάλιζε την είσοδο της "Αϊζάς" στην Αύλη. Έαυ ή νεαρά φίλη της Κάρμεν δεν ήταν κόρη ευγενικής καταγωγής, μπορούσε όμως να γίνει σύζυγος ευγενούς μεγίστου. Και την ευκαιρία αυτή την έδωσαν στον πανόχρυρο πρωθυπουργό, τα γεγονότα της Πορτογαλίας.

Λίγες μέρες πριν απ' την επίσκεψή στο σπίτι της κομμάτι Ντ' Αλταμέρα, ο δούξ Ντ' Λάρμα έπαιρνε απ' τον έν Λισαβώνι εύρισκόμενο Φερνάντο Ντ' Αλμπάντα, μία έκτενή έκθεση με μέσα στην οποία ανέφερε ότι η στάσις της Πορτογαλίας κατεστάλη, αλλά για να εκλειψη κάθε κίνδυνος νέας αποπειράς έπρεπε οι άρχοντες των έπαναστατών, κόμης Ντ' Μολβαλ και δούξ Άφόνσο Ντ' Σανταρέμ, να τιμωρηθούν παραδειγματικά.

Σ' απάντησι της αναφοράς του Φερνάντο που ζητούσε και σχετικές οδηγίες, ο πρωθυπουργός διάταξε να συλληφθούν οι άρχιεπαναστάτες και ο μόν Ντ' Μολβαλ να δικασθεί επί τόπου, ο δε δούξ Ντ' Σανταρέμ ν' αποσταλεί, υπό αυστηρά συνοδείαν, στη Μαδρίτη.

Όταν ο ένοχος έφτασε στην πρωτεύουσα και παρουσιάσθηκε στον πρωθυπουργό, αυτός του είπε σε τόνο αυστηρό:

—Κύριε Ντ' Σανταρέμ, έχομεν, όπως ξέρετε, άπτες αποδείξεις της ένοχής σας. Το έγκλημά σας συνεπάγεται, δεν σας διαφεύγει θέβαια, την ποινήν του θανάτου. ΗΑ. Μ. ο Βασιλεύς θα εύδοκούς ίσως, αν μάλιστα ύπεστήριζα όπως πρέπει την υπόθεσιν εγώ, να σας χάριση την ζωή. Ποιός μας έγγυδάι όμως πώς επιστρέφοντας στην Πορτογαλία δεν θα ξαναρχίζατε πάλιν τα ίδια;

—Σας το έγγυδάμι εγώ, σας το δικίζομαι, με τον λόγον της τιμής μου.

—Δυστυχώς δεν μας αρκεί ο λόγος σας, κύριε δούξ, μάς χρειάζονται σφαλότερες έγγυθσεις. Και μιά απ' αυτές είναι ότι θά υποχρεωθήτε στο έξης να κατοικήσετε μόνιμως στη Μαδρίτη για να σας έχομε κοντά μας. Φυσικά θ' απολαμβάνετε όλας τας τιμάς που ανήκουν στη θέσι και τον τίτλο σας.

—Δέχομαι, εξοχώτατε.

—Επί πλέον θά πάρετε μιά γυναίκα της εκλογής και έμπιστοσύνης μας, που θά εξασκήση επάνω σας μίαν ευεργετικήν επιρροήν.

—Θά είμαι πολύ ευτυχής, εξοχώτα.

τε, να υπανδρευθώ γυναίκα της εκλογής σας.

—Ημουν θέβαιος για την αποδοχή σας, είπε μισοειρωνικά ο δούξ Ντ' Λάρμα, γι' αυτό και μίλησα ήδη σχετικώς με τον βασιλέα. Αποφασίσαμε λοιπόν να σας δώσουμε γυναίκα τη θυγατέρα ενός άνδρου με αξιωματικού, που σκοτώθηκε στην έκστρατεία της "Ιρλανδίας, την δεσποινίδα "Αϊζά Σορέζ.

—Είμαι νέα;

—Νέα και ωραιότατη, αλλά φτωχή. Αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Είμαι έγω αρκετά πλούσιος και για τους δυο μας.

—Λαμπρά, φίλε μου. Αφού συμφωνείς απόλυτα με τους όρους μας, μπορείς να είσαι θέβαιος ότι ο βασιλεύς θα συγχωρήσει το έγκλημά σου και θα σου αποδώσει την έλευθερία σου. Πηγαίνω λοιπόν ν' αναφέρω στην Αυτού Μεγαλειότητα την συγκατάθεσίν σας.

Παρ' όλα όμως αυτά ο δούξ Ντ' Λάρμα δεν ήταν εντελώς ήσυχος για την επιτυχία του σχεδίου του. Ξέροντας καλά το μίσος της αντιπάλου του, πάντα φοβόταν κάποιο έμπόδιο εκ μέρους της κομμάτι Ντ' Αλταμέρα. Γι' αυτό είχε τοποθετήσει έμπιστους του κατασκόπους γύρω από το μέγαρό της που παρακολουθούσαν νύχτα-μέρα και του ανέφεραν και την παραμικρά κίνησι που έβλεπαν καθώς και ποιός έμπαινε και έβγαινε από εκεί μέσα.

Όταν πέρασαν οι δέκα μέρες που έζητησεν η "Αϊζά" για να σκεφθή την πρότασι του Σανταρέμ, ο δούξ Ντ' Λάρμα ξαναφάνηκε στο σπίτι της κομμάτις για να πάρη την απάντησι. Η "Αϊζά" τον υποδέχθηκε ψυχρότερα αυτή τη φορά και του είπε ότι, αφού έσκέφθηκε αρκετά όρρηκε ότι της ήταν αδύνατο να δεχθί την πρότασι του δούκος Ντ' Σανταρέμ.

—Είμαι θέβαιος, είπεν ο δούξ χαμογελώντας, ότι αν η δεσποινίς μου επέτρεπε να μιλήσω μαζί της ιδιαίτερος θ' άλλαζεν απόφασιν.

Η "Αϊζά" τον κύτταξε για λίγο αναποφάσιστη. Έπειτα κάνοντας νόημα στην Κάρμεν να τους αφήσει μόνους, είπε στον πρωθυπουργό:

—Είμαι στη διάθεσί σας, εξοχώτατε.

Όταν μετά ένα τέταρτο της ώρας ο δούξ Ντ' Λάρμα άφησε το σπίτι της κομμάτις, κανένας δεν θά μπορούσε να μαντεύσει από την άπαθι φυσιογνωμία του αν έφευγε νικητής ή ήττημένος.

Μόλις η Κάρμεν είδε τον πρωθυπουργό να φεύγει, έτρεξε πάλι κοντά στην φίλη της. Την όρρηκε όμως τόσο ταχαγμένη και τόσο χλωμή που τρόμαξε σ' αντίκρουμά της.

—Αδελφή μου, τί έχεις; Πές μου.

—Μη με ρωτάς, Κάρμεν, δεν μπορώ να σου πω τίποτε!

Και φέρνοντας το χέρι στο μέτωπό της, σάν νάθελε να διώξη από το μυ-

λό της κάποιες θλιβερές σκέψεις που την βασάνιζαν, είπε:

—Είμαι υποχρεωμένη να παντρευθώ τον δούκα Ντ' Σανταρέμ. Αυτό μόναχα μπορώ να σου πω τώρα.

ΣΤΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ ΤΟΥ ΑΙΓΚΑΝ- ΤΟΡ

Ο άρχιεπίσκοπος της Βαλέντσιαις Ντόν Ριβιέρα ώδηγησε τον Πικουίλλο σ' ένα φρουρίο, κτισμένο άλλοτε από τους Μαυριτανούς, σε μιά όρεινή τοποθεσία που ώνομαζόταν "Αϊγκαντόρ". Στο φρουρίο αυτό ύπηρχε μία μικρή εκκλησία που έφημέριός της ήταν ο πάτερ Ρομέρο.

—Πόσες ψυχές έχομεν ακόμα εδώ να σώσουμε, ρώτησε τον έφημέριο ο άρχιερεύς, μόλις τ' άμάξι του σταμάτησε στην κυκλίδα του προαυλίου της εκκλησίας.

—Πέντε, πανιερώτατε. Είνε όλοι Έβραίοι. Ένα μήνα τώρα τους κατηχώ καθημερινώς κι' ακόμα δεν κατήρθωσα να τους πείσω.

—Σήμερα σου φέρνω κι' έναν άλλον αίρετικόν, που έχει ανάγκη της συνδρομής σου, ένα νεαρόν Μαυριτανόν. Είναι ανάγκη έως το Πάσχα να είνε όλοι τους έτοιμοι για να βαπτισθούν.

—Ελπίζω με την βοήθειαν του Θεού, πανιερώτατε.

—Ίσως μέσα σε δυο μήνες να επιστρέψω ο ίδιος εδώ για να τους παραλάβω και να τους μεταφέρω στη μητροπολι της Βαλέντσιαις για να δεχθούν εκεί το βάπτισμα. Παράδωσε τον νεαρόν αυτόν Μαυριτανόν στον "Αλκαπούκο και ο Θεός είνε να εύλογησει τους κόπους και των δυο σας.

Σε λίγο ο άρχιεπίσκοπος άπεχαιρέτησε τον πάτερ Ρομέρο κι' αυτός είθις άμέσως παρέδωσε τον Πικουίλλο στον "Αλκαπούκο που τον ώδηγησε σ' έναν απ' τους πολλούς πυργίσκους του φρουρίου. Εκεί κλειδώνοντας τον σ' ένα από τα κελλιά του είπε με γλυκύτητα:

—Αδελφέ μου, αυτό είναι το κελλί σου. Η πόρτα του θ' άνοιξη για να θγής όταν και τα μάτια σου άνοιχθούν στο φώς και στην αλήθεια.

Κι' άφηκεν εκεί τον Πικουίλλο θυσιμένο στους θλιβερούς του συλλογισμούς.

Σκεπτόταν πώς θά μπορούσε να ξεφύγει απ' αυτή τη νέα του φυλακή χωρίς καμμία βοήθεια. Δεν είχε παρά μόνο το πιστόλι που κατήρθωσε να πάρη μαζί του απ' το διαάκι του αλόγου, χωρίς να τον αντίληφθούν και καμμία εκατοστή ρεάλια που ύπληρχαν στο ίδιο διαάκι και που δεν τού τ' άβριζε ο Ζουάν Μπατίστα, γιατί δεν σκέφθηκε να ψάξη εκεί μέσα όταν τον έλθιστευε. Με τόσο λίγα όμως χρήματα δεν ήταν θέβαια δυνατό να εξαγοράσει τους δεσμοφύλακές του. Κι' ενώ αυτές οι σκέψεις τον άπασχολούσαν, είδε ξαφνικά ν' άνοιξη η πόρτα του κελλιού του και να μπαίνει ο πάτερ Ρομέρο που του είπε με τόνο πατρικό:

—Τέκνον μου, έχω έντολήν από τον άρχιεπίσκοπον να σε κατηχήσω για να πιστεύσης στον Χριστό. Είσαι διατεθειμένος;

—Όχι, πάτερ μου, έν όσω είμαι φυλακισμένος. Έλευθερώσατέ με πρώτα και βλέπομε.

—Έχεις διάθεσι ν' άνοιξης τα μάτια σου στο φώς και τ' αυτιά σου στην αλήθεια;

—Ίσως όταν μου άνοιξετε π' ότα την πόρτα της φυλακής μου.

—Ο άρχιεπίσκοπος της Βαλέντσιαις με διώρισεν εδώ για να δείχνω στους πλανημένους τον δρόμο του ουρανού. "Αν εσύ δεν έχεις όρεξι να κερδίσης τον παράδεισο, έχω όμως έχω πάντα όρεξι να κερδίσω τον μισθό μου εύσυνειδήτα. Γι' αυτό θάρχωμε κάθε πρωί να σε συμβουλεύω και να σε νουθετώ.

—Μην ένοχλήσθε, πάτερ μου, γιατί δεν πρόκειται ν' ακολουθήσω τις συμβουλές σας.

—Εγώ όμως έννοω να κάμω μέχρι τέλους το καθήκον μου.

Και ο έφημέριος έφυγε για να ξαναγυρίσει πάλι την άλλη μέρα και να ξαναπεί τα ίδια λόγια. Κι' αυτό γινόταν κάθε μέρα στερεότυπα. Τέλος, την τριακοστή μέρα που ήταν φυλακισμένος ο Πικουίλλο, ο έφημέριος που ήλθε πάλι την τακτική του ώρα του είπε με γλυκιά φωνή:

—Αδελφέ μου, άνοιχτηκαν επί τέλους τα μάτια σου στο φώς της αλήθειας;

—Όχι, πάτερ μου.

—Παράξενο: έχομεν ο Ρομέρο. Κι' όμως έκαμα ό,τι μπορούσα. Το σφάλμα λοιπόν δεν είνε δικό μου. Δεν θά με ξαναϊδής πιά από αύριο, παρά όταν μετανοήσης και πιστέψης.

—Τότε δεν θά ξαναϊδωθούμε ποτέ, είπε ήρεμα ο Πικουίλλο.

—Ποιός ξέρει, τέκνον μου, είπε με πονηρό χαμόγελο ο έφημέριος κι' άφησε το κελλί.

Την άλλη μέρα ο Πικουίλλο είδε να μπαίνει στο κελλί του ο πελώριος κι' άγριώπης "Αλκαπούκο, μ' ένα μεγάλο θούρδουλα στο χέρι.

—Αδελφέ μου, είπε στον φυλακισμένο μόλις μπήκε. Έχω έντολήν από τον έφημέριο να σε μαστιγώνω κάθε μέρα επί ένα μήνα. Αυτό, πιστέψέ με, είναι πολύ κουραστικό για μένα και πολύ όδυνηρό θέβαια για σένα. Με μία σου λέξι όμως μπορείς

ν' απαλλάξης και τους δυο μας από το δυσάρεστο αυτό παίγνιδι.

—Και ποιά είν' αυτή η λέξι;

—Νά όμολογήσης ότι πιστεύεις και ότι συγκατατίθεσαι να βαπτισθής.

—Αυτό δεν θά τ' άκούσης ποτέ από το στόμα μου.

Ο "Αλκαπούκο έκαμε τότε να προχωρήσει προς τον Πικουίλλο για να τον γυμνώσει, μα δεν πρόλαβε να κάμη δεύτερο βήμα. Έξαγριωμένος ο νεαρός Μαυριτανός, έβγαλε απ' την τσέπη του το πιστόλι και του είπε:

—"Αν κάμης κι' ένα βήμα ακόμα σε εξαπλώνω άμέσως νεκρό.

Κατάγλωστος από τον φόβο του ο μοναχός, καρφώθηκε στη θέσι του κι' έτίεταξε τον θούρδουλα στα πόδια του Πικουίλλο.

Ο νέος έχαμήλωσε τότε το πιστόλι κι' ο "Αλκαπούκο ανέπνευσε.

—Κακό έπάγγελμα διάλεξες, αδελφέ μου!

—Είμαι ανάγκη να ζήσω.

—Σε πληρώνουν, λοιπόν, καλά;

—Κάθε άλλο. Μου δίνουν μόνον ένα ρεάλι την ημέρα και λίγη τροφή, δηλαδή ψωμί κι' έληξας και λίγα χόρτα. Σ' αυτόλάχιστον, αδελφέ μου, έχεις και κρασί, έμένα όμως δεν μου δίνουν ποτέ.

—Άκουσέ με, είπε ο Πικουίλλο. Θά σου δίνω εγώ τρία ρεάλια την ημέρα.

—Είμαι δυνατόν; έφώναξε έκπληκτος ο μοναχός.

—Αρχίζομε αν θέλεις από σήμερα. Ορίστε, πάρε τα τρία σου ρεάλια. Θά σου δίνω κάθε μέρα και τό μπουκάλι που μου φέρνουν με τό κρασί. Και μπορείς να πάρης και τό σημεινό, είνε κλειστό ακόμα.

—Και τί θέλεις να κάμω για ένα;

—Απολύτως τίποτε. Νάρχεται κάθε μέρα, να παίρνης τα ρεάλια σου και τό κρασί και να λές στον έφημέριο ότι ο θούρδουλας σου δεν έφερε μεγαλύτερα αποτελέσματα από την διδαχή του.

—Κι' αν τό μάθουν καμμία μέρα; ρώτησε φοβισμένος ο μοναχός.

—Θά τό μάθουν έξ αιτίας σου θέβαια, είπεν ο Πικουίλλο. Μπορούν ν' ανακαλύψουν ίσως τί σου δίνω, έπροσθεσε, δειχνοντας τα ρεάλια, ποτέ όμως δεν μπορούν να ίδούν τί... δεν μου δίνεις.

—Έχεις δικη, αδελφέ μου, είπεν ο μοναχός χαμογελώντας και βγήκε από το κελλί ένθουσιασμένος για την συμφωνία τους.

ΕΝΑ ΑΡΑΒΙ-
ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ...

Όπως έκαμε ο έφημέριος της εκκλησίας του "Αϊγκαντόρ πρώτα, έτσι τώρα

"Αν κάμης κι' ένα βήμα ακόμα, σε εξαπλώνω άμέσως νεκρό, είπε ο Πικουίλλο.

κι' ο Άλκαποδο έρχόταν κάθε μέρα την ίδια ώρα και έπαιρνε τα ρεάλια και το κρασί του.

Ένα απόγευμα, καθώς ο Πικουίλλο ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, άκουσε ξαφνικά μιά κιθάρα κι' ένα τραγουδί παράξενο, σαν κάποιος να τραγουδούσε έξω από τα τείχη της φυλακής του. Έβαλε το τραπέζι του επάνω στο κρεβάτι κι' επάνω στο τραπέζι το σκαμνί κι' έτσι μπόρεσε να φθάση τον μικρό σιδερόφρακτο φεγγίτη του κελλιού του και να ρίξη μιά ματιά έξω.

Εκεί, κάτω σχεδόν απ' το κελλί του, διέκρινε τον έφημεριο Ρομέρο και καμιά τριανταριά άντρες και γυναίκοπαιδα που άποτελούσαν όλο σχεδόν τον κουρελιάρη πληθυσμό του Άϊγκαντόρ, να στέκονται γύρω από πέντε τσιγγάνους που χόρευαν κάτ' απ' τους ήχους μιάς κιθάρας. Καθώς κύτταζε έναν - έναν τους περιπλανώμενους αυτούς χορευταράδες παρ' ο λίγο να ξεφωνίσουν απ' τη χαρά του. Στο πρόσωπο αυτού που έπαιζε την κιθάρα με συγκίνησή του ανεγνώρισε τον αγαπημένο του Πετράλθη που μόλις τον είδε άρχισε να τραγουδά ένα άραβικό δῆθεν τραγουδί, ενώ τραγουδιστά έλεγε, ύψωνοντας τη φωνή του όσο μπορούσε περισσότερο:

— Πές τους άπόψε, τρά-λα-λά, πώς δέχεσαι να θαπτισθής, τρά-λα-λά, για να σε φέρουν αύριο το πρωί στην εκκλησία, τρά-λα-λά, απ' όπου - εγώ θα σ' άρπάξω με τους άλλους και θα φύγω με τρά-λα-λά. Στην ανάγκη θα τους ιαπύσωμε στο ξύλο, άρχίζοντας από τον παπα, που κάθεται έδω ταρα και μ' άκούει σά χάχας. Τρα-λα-λά, τρα-λα-λα-λά.

Και μόλις τελείωσε το τραγουδί του ο Πετράλθη, έδωσε δίσκο, μάζεψε μερικές πεντάρες απ' αυτούς που τον άκουαν και μετά πήρε τους συντρόφους του και πήγε να φάη και να κοιμηθῇ ἡσυχος και χαρούμενος γιατί θα μπορούσε την άλλη μέρα να έλευθερώση τον Πικουίλλο.

Άλλοίμονο όμως ! Ο φυλακισμένος Μαυριτανός του φρουρίου του Άϊγκαντόρ δεν ήξερε λέξι απ' την μητρική του γλώσσα κι' έόπιμενο ή παν να μη καταλάβη τι του έλεγε τραγουδώντας ο φίλος του. Γι' αυτό μάλιστα περίμενε την άλλη μέρα ο Πετράλθη να δη τον Πικουίλλο να θγαίνη από το φρούριο και να πηγαίνει στην εκκλησία. Φύλαξε, μαζί με τους φίλους του, εκεί κοντά, ως το θράδυ και μετά άπελπισμένος πήγε να κοιμηθῇ.

Την άλλη μέρα ο Πικουίλλο συμπλήρωνε δυο μήνες ακριβώς μέσα σ' εκείνο το φρούριο κι' ο άρχιεπίσκοπος της Βαλέντιας, πιστός στην υπόσχεσή του, ξαναγύρισε στο Άϊγκαντόρ να μάθῃ τα άποτελέσματα της σωτηρίας των ψυχών που άνέθεσε στον έφημεριο Ρομέρο. Αυτός τον πληροφόρησε ότι οι πέντε Έβραίοι δέχτηκαν να θαπτισθούν, όχι όμως κι' ο Μαυριτανός που του έφερε προ δύο μηνών, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε για να τον πείσει.

— Τι πορωμένη ψυχή! έκαμε ο ιεράρχης. Έτοιμάσε, τι χρειάζεται για να τον νουθετήσω αύριο κι' εγώ.

Την άλλη μέρα, ενώ ο Πικουίλλο κοιμόταν άκίνητος, μπήκαν ξαφνικά στο κελλί του ο πάτερ Ρομέρο με τέσσα-

ρες άλλους μοναχούς, άρπαξε τον κοιμισμένο απ' το κρεβάτι του, τούφραξαν το στόμα, τον έγύνωσαν όλότελα και τον έρριξαν κατά γῆς.

Έκείνη την στιγμή μπήκε κι' ο άρχιεπίσκοπος και είπε - στον έφημεριο και στους μοναχούς:

— Περιμένετε με, άδελφοί μου, στο πλαϊνό δωμάτιο, θα σας είδοποιώ, όταν είναι καιρός. Είναι ανάγκη να δώσω πρώτα τις τελευταίες μου πατρικές συμβουλές στον δυστυχισμένο αυτόν νέον.

Οι μοναχοί υποκλίθηκαν με σεβασμό κι' όταν ο άρχιεπίσκοπος έμεινε μόνος, πλησιάζοντας τον Πικουίλλο του είπε με ύφος πατρικό:

— Γιατί τέκνον μου άρνείσαι με τόσην έπιμονήν ν' άνοίξης τα μάτια σου στην αλήθεια; Δέν μου άπαντᾷς;

Και θλέποντας ότι ο νεαρός Μαυριτανός δεν έννοούσε να κινήση τα χείλη του, έξηκολούθησε στον ίδιο τόνο:

— Άκουσε, τέκνον μου. Άν έβασανίσαμε το σώμα σου το έκάναμε για να σωθῇ ή ψυχή σου. Γιατί με κυττάζεις μ' αυτό το άγριο βλέμμα; Σ' αυτό το πείσμα σου είσθε οι δήμιοι του έαυτού σου και όχι έμεις. Έλέησε λοιπόν και σώσε την ψυχή σου από την κόλαση και το σώμα σου απ' τα βασανιστήρια. Σ' έξορκίζω και είμαι έτοιμος να γονατίσω μπροστά σου και να σε παρακαλέσω να λυπηθῇς τον έαυτό σου και να δεχθῇς το άγιον βάπτισμα του Χριστού.

Ο Πικουίλλο έξακολουθούσε να τον κυττάζει πάντα μ' ένα άγριο βλέμμα όλο μίσος και περιφρόνησι.

— Κάμε μονάχα ένα νεύμα, συνέχισε ο Ντόν Ριθίερα, πώς δέχεσαι να θαπτισθῇς κι' άμέσως θα σ' έλευθερώσω και θα σε πάρω μαζί μου στην μητρόπολιν της Βαλέντιας για να σε κάμω Χριστιανό.

Σταμάτησε λίγο έκαμε δυο - τρεις φορές το σῆμα του σταυρού κι' έπρόσθεσε:

— Άκόμα έξακολουθείς, τέκνον μου, να έπιμένεις στην πλάνη σου; Θα πάω να φωνάξω τους άδελφούς μου για να θασανίσουν το άμαρτωλόν αυτό κορμί.

Ο Πικουίλλο έξακολουθούσε να τον κυττάζει περιφρονητικά και ο ιεράρχης σηκώθηκε για να καλέση τους μοναχούς...

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Στο ξενοδοχείο που έμεινε ο Πετράλθη περιμένοντας την ώρα που θα του εινόταν ή ευκαιρία να έλευθερώση τον φίλο του, ήρθαν προς το θράδυ της ημέρας εκείνης κι' έζητήσαν να δειπνήσουν και να κοιμηθούν έξω χωροφύλακες άπεσπασμένοι στην ύπρεσία της Ιερής Έξετάσεως.

Ο ξενοδόχος τους άποκρίθηκε πώς δεν είχε παρά ένα μόνο εύρύχωρο δωμάτιο στο όποιο δυο έμειναν οι νέοι τσιγγάνοι που επλήρωσαν αρκετά. Έπειτα δεν είχε ούτε τράφιμα για να τους έτοιμάση να δειπνήσουν.

— Πώς; εφώνησαν θυμωμένοι οι χωροφύλακες. Έτσι υποδέχεσαι το λόγο σου τους στρατιώτες του Πανιερωτάτου άρχιεπισκόπου της Βαλέντιας;

Ο Πετράλθη, που παρηκολούθησε τη σκηνή έπηρε άμέσως το μέρος των χωροφυλάκων και έδήλωσεν ότι ευχαρίστητος δέχεται να φιλοξενήση στο δωμάτιό του τους ανθρώπους του Πανιερωτάτου. Τους έπρότεινε μάλιστα

να μοιρασθῇ μαζί τους και τα τρόφιμα που είχαν φέρεi οι σύντροφοί του κι' αυτός.

— Εά δώσης όλα τα στρώματα και τα σεντόνια σου στους στρατιώτες της άγίας αδελφότητας, κι' εγώ με τους φίλους μου θα κοιμηθούμε κατά γῆς. Είμαστε συνηθισμένοι.

Οι χωροφύλακες ευχαρίστησαν τον Πετράλθη και δέχηκαν την φιλοξενία του. Τρώγοντας και πίνοντας το άφθονο κρασί που τους προσέφερε άδιάκοπα ο Πετράλθη, οι χωροφύλακες έφλυάρησαν αρκετά. Έτσι ο νέος έμαθε πώς είχαν έλθει εκεί από βραδύς για να παραλάβουν την άλλη μέρα το πρωί, από το φρούριο του Άϊγκαντόρ, τους αίρετικούς και να τους μεταφέρουν στη Βαλέντια για να θαπτισθούν.

Ο Πετράλθη που όσο αυτοι μιλούσαν κατέστρωνε μέσα του το σχέδιό του τους έδωσε να πιούν ακόμα περισσότερο ώπου ανείσθηται πιά απ' το ηεθύσι έπεσαν να κοιμηθούν.

Πρίν καλοξημερώση την άλλη μέρα, ο Πετράλθη έξύπνησε προσεκτικά τους συντρόφους του, φόρεσαν τα ρούχα και τα σπαθιά των χωροφυλάκων που κοιμώντουσαν πάντα θαρεία και βγήκαν σιγά-σιγά άφου έκλειδωσαν την πόρτα της κάμαρας και πήραν το κλειδί μαζί τους. Κανείς απ' τους ανθρώπους του ξενοδοχείου δεν είχε άκόμη σηκωθῇ, ούτε κι' αυτός ο ξενοδόχος.

Βγήκαν άνερόκλητοι άφηκαν το ξενοδοχείο κι' άρχισαν ν' άνεβαίνουν προς το θουνό του Άϊγκαντόρ. Η ημέρα ήταν αρκετά προχωρημένη όταν μπαίνοντας στην αυλή του φρουρίου συνήντησαν τον πάτερ Ρομέρο.

— Έρχόμαστε να ζητήσουμε τους νεοφώτιστους που θα μεταφέρουμε στη Βαλέντια να θαπτισθούν, είπεν ο Πετράλθη.

— Περιμένετε έδω μιά στιγμή, άπήντησε ο έφημεριος. Έχω πέντε νεοφώτιστους Ισραηλίτες που είναι έτοιμοι να σας άκολουθήσουν για να θαπτισθούν.

— Μόνον αυτούς έχετε, πάτερ μου, ρώτησε ο άνήσυχος Πετράλθη.

— Είναι κι' ένας άλλος νέος, Μαυριτανός, αυτός όμως δεν μπορεί να έρθη μαζί σας, γιατί δεν θέλησε με κανένα τρόπο να πεισθῇ.

— Δεν θα έκάματε ίσως, τι έπρεπε για να πεισθῇ.

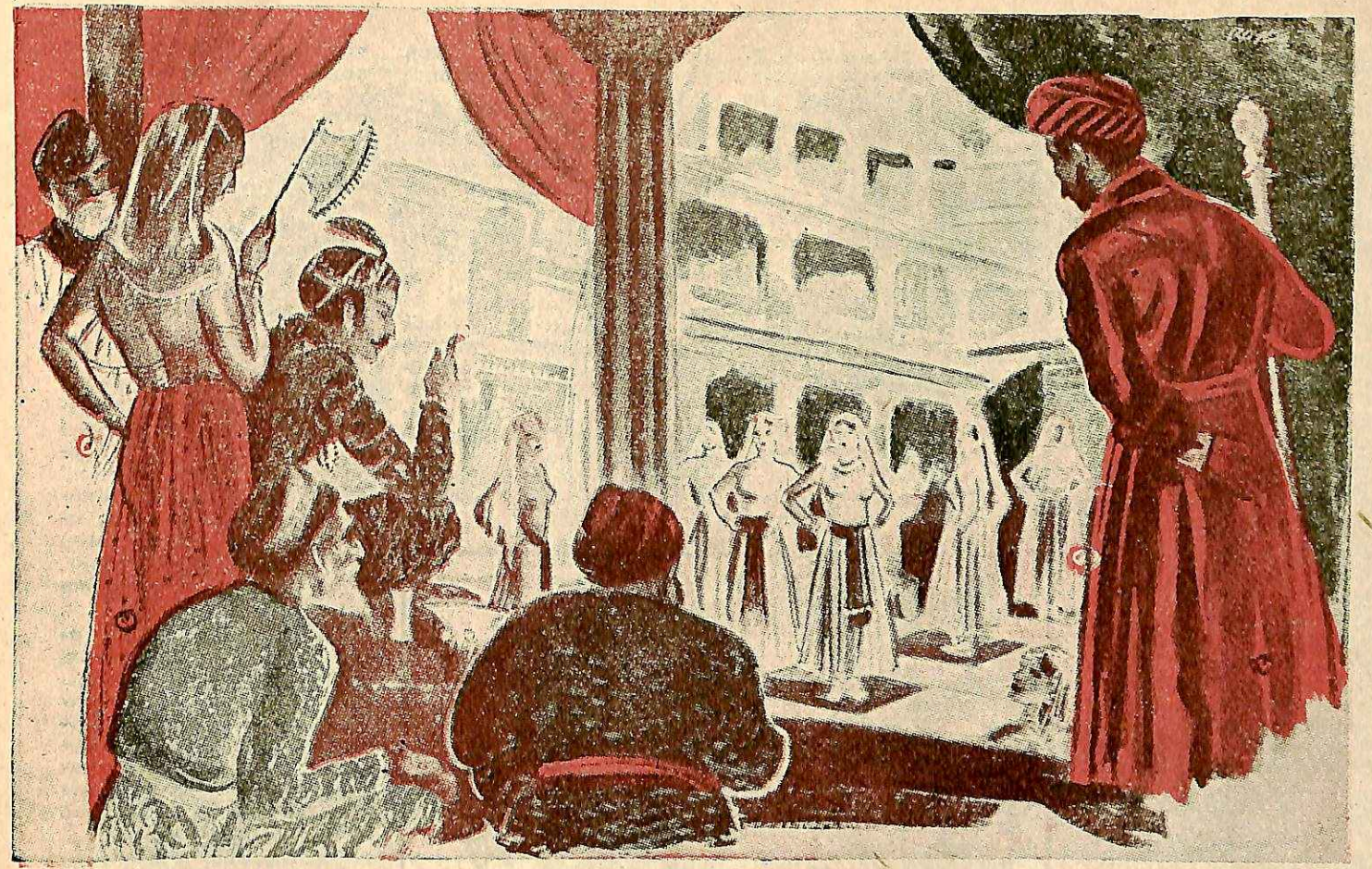
— Έκάμαμε τα πάντα, άδελφέ μου, αλλά μάταια, και αυτή την στιγμή άκόμη βρίσκεται κοντά του ο πανιερωτάτος και προσπαθεί να τον πείσει.

Κι' άφου με το χέρι του ο έφημεριος, του έδειξε την πόρτα του κελλιού που ήταν φυλακισμένος ο Πικουίλλο πρόσθεσε διαστικά:

— Πηγαίνω λοιπόν να σας φέρω τους άλλους. Περιμένετε με έδω, σε λίγα λεπτά θα γυρίσω.

Μόλις ο πάτερ Ρομέρο άπομακρύνθηκε κάπως, ο Πετράλθη έτρεξε με τους συντρόφους του στο κελλί του φίλου του που τον βρήκαν ξαπλωμένο στο πάτωμα κι' από πάνω του τον άρχιεπίσκοπο που μόλις είχε άνασηκωθῇ.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΕΣ

Ένα Ινδικό διήγημα

υπό

ΣΑΜΑ ΚΑΝΤΑΡΑ

για χάρη της άλλης

Κι' ή Σίντα, άπελπισμένη, συλλογιζόταν:

— Γιατί δεν διαλέγει, έπι τέλους; "Ω! άν έλεπτε ή Καρμέ από τη μέση! Τότε θα κύταζε μονάχα έμένα...

Η ζήλεια της μάλιστα την έκανε τόσο κακιά, ώστε σιγά-σιγά ή αγάπη της για την Καρμέ έσβυσε και στην ψυχή της γεννήθηκε ένα τρομερό μίσος.

Μιά μέρα, ενώ οι δυο μπαγιαντέρες πήγαιναν μαζί στο δάσος για να μαζέψουν μυρωμένα λουλούδια που θα προσέφεραν στον μαχαραγιά, αντίμασαν έναν Ιθαγενή, τον Σιροδό, που έτρεχε κατατρομαγμένος.

— Φύγετε! Φύγετε! φώναζε ο νέος. Έδω κοντά είναι ένας άγριος έλέφαντας. Δέν άκούτε τις προειδοποιήσεις μου; Ψάχνει να θρῇ θύματα, γιατί προχθές σκότωσαν και το ταίρι του, πράγμα που δεν

έπρεπε να γίνῃ.

— Έχει δίκιο, είπε ή Καρμέ, φιδισμένη. Άς φύγωμε.

Αυτή όμως έσπρωξε τη φίλη της με περιφρόνησι.

— Ο Βούδδας, είπε παρήφανα, προστατεύει εκείνους που περιφρονούν το θάνατο για χάρη του. Άν φοβάσαι, φύγε, εγώ θα μείνω και θα μαζέψω λουλούδια για τον άφέντη μας.

— "Ω! Πώς να σ' άφήσω μόνη! φώναξε ή Καρμέ. Μπορεί να είμαστε αντίζήλες, αλλά το ξέρεις, Σίντα, ότι σ' αγαπώ! Άν μείνεις, θα μείνω κι' εγώ!...

Οχι, έπρόσθεσε με ύφος σοβαρό, ο Μπάκ-Θάνα θα διαλέξη μιά από τις δυο, κι' άν σε προτιμήσῃ, δεν θα πώ τίποτε και θα σ' αγαπάω όπως πάντα. Το ίδιο θα κάμω κι' εσύ, άν θα έχω την τύχη να με προτιμήσῃ...

— Σώπα! Σώπα! την διέκοψε ή Σίντα. Ούτε και να σκέφτεσαι μιά τέτοια λύσι, γιατί δεν ξέρω κι' εγώ τί μπορώ να κάνω!

Τα μάτια της Καρμέ γέμισαν από δάκρυα... Ήταν δυνατόν ή αγάπη του Μπάκ-Θάνα να την στερήσει από την άδελφική αγάπη της φίλης της; Με θλιμμένο βλέμμα παρακολουθούσε τη Σίντα που με σφιγμένα χείλη και σκληρή έκφρασι στο πρόσωπο έξακολουθούσε να μαζεύη άφοδα τα λευκά λουλούδια του δάσους.

Μά ή στάσις της Σίντα ήταν προσποιητή. Κι' αυτή φοβόταν όσο κι' ή Καρμέ τον άγριο έλέφαντα, αλλά στη μαύρη ψυχή της φώλιαζε μιά σατανική έλπίδα.

Είχε παρατηρήσει εκεί κοντά ένα μεγάλο κούφωμα, στον κορμό ενός γιγαντιαίου δένδρου και δεν άπομακρυνόταν απ' αυτό, με τη σκέψη άν φανερωνόταν ξαφνικά ο έλέφαντας, να κρυβόταν εκεί μέσα και να σωζόταν, ενώ ή Καρμέ θα έμεινε έκτεθειμένη στον κίνδυνο. "Ο,τι κι' άν συνέβαινε, δεν θα είχε καμμιάν ευθύνη!

Η ώρα περνούσε και τα καλάθια τους είχαν γεμίσει από μυρωδάτα λευκά λουλούδια.

— Κοντεύει να νυχτώσῃ, είπε ή Καρμέ. Δέν άκούς

τά κρόταλα και τὰ τὰμ-τάμ που χτυπούν για τὸν ἐσπερινό; Ἀς φύγωμε. Σίντα, γιατί ἡ νύχτα ἀπλώνεται σύντομα στὸ δάσος...

Ἡ Καρμέ μιλοῦσε ἀκόμη, ὅταν ἔνα βαρὺ ποδοβολητὸ τράνταξε τὴ γῆ τριγύρω...

Σὲ λίγο, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνά φυλλώματα τοῦ δάσους, ἐπρόβαλε ὁ τεράστιος γκριζὸς ὄγκος ἐνὸς ἐλέφαντος. Ἡ Σίντα, χωρίς νὰ χάσῃ στιγμή, ὤρμησε μέσα στὸ κούφωμα τοῦ δένδρου. Ἀπὸ τὴν κρυψώνα της παρακολούθησε τὴν πρελλή φυγὴ τῆς ἄτυχης Καρμέ, εἶδε τὸν ἐλέφαντα νὰ περνᾷ μανιασμένος μπροστὰ της, ἀκούσε τὶς πιγυμένες φωνές τῆς φίλης της...

Ἡ Σίντα, ὅμως, ἔτρεξε κοντὰ της. Ἦνέκα ἀνέκτησε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία της καὶ εἶπε: — Ὁ Μπάκ-Θάνα, ἐσύ εἶσαι; Βοήθησέ με νὰ σώσω τὴν Καρμέ. Αὐτὴν διάλεξε γιὰ θῦμα τοῦ ὁ ἐλέφαντος.

— Ἐφθασα στὴν ὥρα! ἀποκρίθηκε ὁ Μπάκ-Θάνα.

Χάμω, κλώνοι σπασμένοι καὶ πατημένες ροδοδάφνες, τῆς ἔδειχναν τὸν δρόμο πού εἶχε ἀκολουθήσει ὁ ἐλέφαντας. Πού νὰ βρισκόταν τάχα ἡ Καρμέ; Ἡ Σίντα, κοντοστάθηκε συλλογισμένη...

Μήπως ὁ ἐλέφαντας, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ζεστὸ αἷμα τῆς φίλης της, γύριζε πίσω ζητώντας κί' ἄλλο θῦμα; Προχώρησε ἀργά, παρακολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ θηρίου.

Ἐαφνικά, στάθηκε ἀπὸτομα κί' ἔνα ρίγος διέτρεξε ὅλο της τὸ κορμί.

Κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ σπασμένα κλαριά, διέκρινε ἕνα ἄσπρο σῶμα πού ξεχώριζε στὸ μισοσκόταδο. Τὸ σῶμα τῆς ἄτυχης φίλης της!... Ἡ νέα πλησίασε σιγά-σιγά πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἡ Καρμέ ἀνέπνευε, θογγούσε καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια της, συγκεντρώνοντας τὶς δυνάμεις της, προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς κλώνους πού τὴν ἐπνίγαν. — Ὡστε, δὲν πέθανε, σκέφθηκε ἡ Σίντα. Ἀφ' ἑλὼς ὅμως θὰ εἶναι πληγωμένη! Νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πεθάνῃ μόνη της ἢ... νὰ τὴν ἀποτελειώσω ἐγώ; Κανείς δὲν θὰ μὲ ὑποπτεύθῃ. Κί' ὁ Μπάκ-Θάνα θὰ γίνῃ δικός μου!

— Σίντα, Σίντα!, ψιθύρισε ἡ Καρμέ καὶ λιποθύμησε.

Ἡ Σίντα πλησίασε περισσότερο. Πυγολαμπίδες πετοῦσαν γύρω σὰν φωτεῖνὰ θέλη. Ἰὰ... ὦτα ἀστέρια ἔλαμπαν στὸν οὐρανό. Σὲ λίγο τὸ δάσος θὰ γινόταν μιά μαύρη ἄβυσσος, γι' αὐτὴν ἀπὸ τίγρεις καὶ γάνθηρες πού διφύσαν αἶμα... Ἡ Σίντα μὲ ὥραία τ' ὄρεϊς κί' αὐτὴ, ἐκκινε ἐπάνω στὴ φίλη της. Τὸ μί-

σος κί' ἡ ζήλεια τὴν ἐσπρωχναν ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἀνίξηλό τ... Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, γύρω ἀπὸ τοὺς θάμνους, ξεπετάχτηκε κάποιος ἀπαισιμένος εὐρωπαῖος κυνηγὸς ἀκούσιτος ἀπὸ ἰθαγενεῖς. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κί' ὁ Μπάκ-Θάνα. Μόλις εἶδε τὴν Σίντα, ἔτρεξε κοντὰ της. Ἦνέκα ἀνέκτησε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία της καὶ εἶπε:

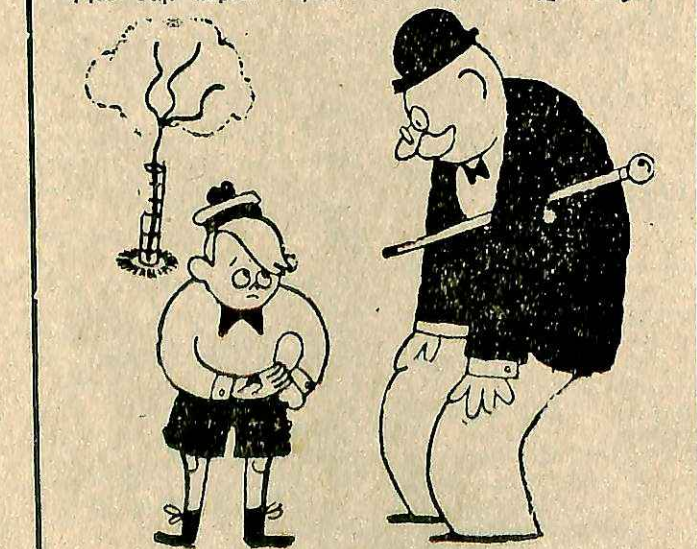
— Ὁ Μπάκ-Θάνα, ἐσύ εἶσαι; Βοήθησέ με νὰ σώσω τὴν Καρμέ. Αὐτὴν διάλεξε γιὰ θῦμα τοῦ ὁ ἐλέφαντος.

— Ἐφθασα στὴν ὥρα! ἀποκρίθηκε ὁ Μπάκ-Θάνα.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΘΛΟΝ

— Σταθεῖτε νὰ σὰς πάρω κί' ἕνα ἐνστανανέ, γιατί ἄμα τὸ εἶ- γηθῶ στὴν παρέα. ἀσφαλῶς δὲν θὰ μὲ πιστέψῃ κανείς.

ΑΥΤΟ ΛΕΕΙ!()

— Καὶ τί λέει. ἕνα κολλοσανεθραμμένο παιδί ὅταν τοῦ δώσουν ἕ- να πενήνταράκι; — Ἀ νὰ χαθῇς, γεροτσιγκούνη!

ἀνασηκώνοντας στὴν γερὴ ἀγκαλιά του τὴν ἀνάσθητη Καρμέ.

— Ἐμαθα τὸν κίνδυνο πού σὰς ἀπειλοῦσε ἀπὸ τὸν Σιροδό, ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν ἀκούσετε τὴ συμβουλὴ του; Φάνηκες ἀνόητη Σίντα. Κί' ἂν πᾶθῃ τίποτε ἡ Καρμέ, τὸ κρίμα θὰ βαρύνῃ ἐσένα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Μπάκ-Θάνα, κατὰλαβε, ἀπὸ τὴν ἀγωνία πού ἐνοιώθε μήπως εἶχε πᾶθῃ τίποτε ἡ Καρμέ, ὅτι αὐτὴν ἀγαποῦσε! Μὰ κί' ἡ Σίντα τὸ κατὰλαβε καὶ μέσα της ἐνοιώσε μίαν ἀκατανίκητη πικρία. Ὡστόσο, κατάρθωσε νὰ κρύψῃ τὰ συναισθήματα πού τὴν ἐπνίγαν. Πρόθυμα, ἐσχίσθη τὸν νῆο νὰ περι-

ποιεθῇ τὴν Καρμέ. Ὡπὼς φαινόταν, ὁ ἐλέφανς τὴν εἶ- χε ρίξει κάτω χωρὶς νὰ τὴν σκοτώσῃ.

Ἡ ζωὴ της δὲν κινδύνευε. Ἡ νέα δὲν εἶχε τραυματι- σθῇ. Ἦταν μονάχα μωλο- πιομένη.

— Μετὰ ὀκτῶ μέρες θὰ περάσουν ὅλα, ἐξεθαίωσε ὁ ἄγγλος γιαντρός πού βρισκόταν μαζί μὲ τοὺς κυνηγούς.

— Ἐγὼ θὰ τὴν περιποιή- θῶ! εἶπε τότε ἡ Σίντα.

Ἡ Καρμέ, μόλις συνήλ- θε, ἔσφιξε μὲ ἀγάπη τὸ χέ- ρι τῆς φίλης της καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ μὴν διαρ- κῶς κοντά της. Ἐτσι κί' ἔγινε. Ἡ Σίντα δὲν ἀπο- μακρυνόταν οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴν ἄρρωστη, κί' ἐνῶ τὴν περιέβαλλε μὲ χάδια, σκεφτόταν μὲ πόνον τρόπο νὰ τὴν ἐσκότωνε.

Ὁ Μπάκ-Θάνα ὅμως ἀ- γρυπνοῦσε, γιατί εἶχε κατὶ ὑποπτεύθῃ! Εἶχε διαβάσει ἕνα ἄσπονδο μῖσος στὸ σκοτεινὸ βλέμμα τῆς Σίν- τας. Κάθε τόσο ὁ ἐρωτευ- μένος νέος παραμέριζε τὰ παραπετάσματα κί' ἔριχνε ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα στὸ δωμάτιο τῆς Καρμέ.

Ἐνα βράδυ, ἡ Σίντα τοῦ φάνηκε ἐξαιρετικὰ ἐκνευρι- σμένη, πράγμα πού τὸν ἀ- νησούχησε. Ἐαφνικά ἀκούσε τὴν Καρμέ πού ζητοῦσε λί- γο τσάι. Ὁ Μπάκ-Θάνα εἶδε τότε ὅτι ἡ Σίντα, ἐνῶ ἐτοίμαζε τὸ ποτήρι, ἔριχνε μέσα μίαν ἄσπρη σκόνη καὶ κατόπιν μὲ τρεμάμενο χέρι, πῆγε νὰ τὸ δώσῃ στὴν ἄρρωστη. Ὁ Μπάκ-Θάνα ὤρμησε ἐξαλλος μέσα στὸ δωμάτιο, φωνάζοντας:

— Μὴν πίνῃς! Στάσου! Κί' ἀρπάζοντας τὸ ποτή- ρι, τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παρά- θυρο.

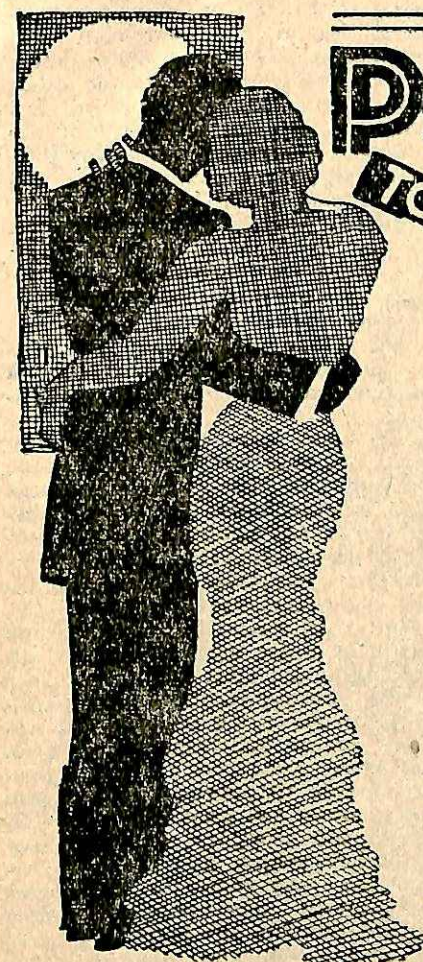
Ἐπὶ τὴν ἀρπάζει τὴν Σίντα, ὅπως νὰ κυττάξῃ τὴν Σίντα, ἐπρόσθεσε:

— Στὸ ἐξῆς Καρμέ, οὔτε θὰ πίνῃς, οὔτε θὰ τρῶς τί- ποτε ἂν δὲν σοῦ τὸ δῶν ἐ- γὼ ὁ ἴδιος... Πρέπει νὰ ζήρῃς πῶς ἡ ἑχιδνα κρύβε- ται μέσα στὰ λουλούδια.

Ἡ Καρμέ τότε μονάχα κατὰλαβε τί ἐσήμαιναν τὰ λόγια του καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Ὡ! ἦταν δυνατόν ποτέ! Ἐστρεψε τὰ γεμάτα δά- κρυα μάτια της πρὸς τὴ φί- λη της, θέλοντας νὰ τῆς ὀ- πενθυμίσῃ τὴν ἀγάπη της, μὰ ἡ Σίντα δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ. Ἡ ζήλεια, τὸ μῖσος κί' ἡ φρικτὴ πράξις της εἶ- χαν κλονίσει τὸ λογικὸ της. Ἐτρεξε καὶ ρίχτηκε στὰ ἴσους νερὰ τῆς ἱερᾶς λίμνης, ὅπου ὁ Θεὸς τῆς Λήθης τὴν ἐδέχθηκε στὰ σκελετάδῃ μπράτσα του.

ΣΑΜΑ-ΚΑΝΤΑΡΑ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΑΤΥΧΗ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ...

παντρεμένη στὴν Ἀθήνα. Ἦταν στε- νὲς φίλες ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ νεῖο- παντρη Δημήτρα.

Ὁ Πέτρος, ὕστερα ἀπὸ ἕνα του- ταξίδι, ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τὴν ἀδελφὴ του. Βρῆκε ἐκεῖ τυχαίως καὶ τὴν Μαγδαληνὴ. Ἡ ὁμορφιά της, ἡ χά- ρι της, ἡ ψυχικὴ της καλωσύνη, πού ἀντιφένγιζε σ' ἕνα παντοτεινὸ, γλυ- κὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπό της, τὸν σκλάβωσαν. Ἐνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ ζωηρὰ γιὰ τὴν ὥραία ἐκείνη Πλακιωτοπούλα.

Ἀλλὰ καὶ στὴν παρθενικὴ καρδιά της Μαγδαληνῆς γεννήθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή συμπάθεια γιὰ τὸν σφριγηλὸ, ψημένον στὴν ἀλμύ τῆς θάλασσας ναυτικὸ. Καὶ ἔτσι ὁ ἔρως ἔκαμε καλὰ τὴν δουλειά του.

Βρῆκαν τρόπο οἱ δυὸ νέοι νὰ συ- ναντηθοῦν πολὺ γρήγορα σ' ἕνα τρυφερὸ ραντεβού. Καὶ τὸ αἶσθημα ἐπῆρε τὸ δρόμο του, ἀνάμεσα ἀπὸ ρόδα εὐτυχίας, κρίνους στεναγμῶν, ἀλλὰ καὶ ἀγκάθια πολλῶν ἀγωνι- ῶν. Ἡ Μαγδαληνὴ τὴν ἀγάπησε τὸν Πέτρο μὲ τὴν δύναμι καὶ τὴν ἀφο- σίωσι, πού εἶχαν στὴν ἀγάπη τους οἱ κοπέλλες τῆς ἀγνᾶς ρωμαντικῆς ἐκείνης ἐποχῆς. Καὶ ἀγωνιοῦσε τό- σο πολὺ, ὅταν ἐκεῖνος ἔλειπε σὲ τα- ξίδι μὲ τὸ ἱστιοφόρο. Ἡ θάλασσα τὴν ἐφόδιζε. Τὴν διαίθανόταν σὰν ἕναν πάντα ἀνοιχτόν, ὕγρὸ τάφο, πού ἀπειλοῦσε, νὰ τῆς πάρῃ τὸν κα- λὸ της.

— Φοβάμαι, Πέτρο, τοῦ ἔλεγε κάθε φορὰ, πού ἐκείνος τὴν ἀποχαιρετοῦ- σε, γιὰ νὰ μὴν ἀρκεῖ στὸ πλοῖο.

— Δὲν ἔχεις νὰ φοβάσαι τίποτε, τῆς ἀπαντοῦσε ὁ νέος μὲ μιά σταθε- ρὴ φωνὴ ἀπολύτου αἰσιοδοξίας. Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος. Τὸ καρά- δι μας εἶναι γερὸ καὶ καλοτάξιδο.

★

Πόσο δικαιολογημένος εἶναι ὁ δι- ακρὴς φόβος ἐκείνων, πού ἔχουν ἀν- θρώπους τους στὴ θάλασσα! Ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα μπορεῖ νάρῃ τὸ κακὸ μῆνυμα.

Νὰ, τί φοβόταν ἡ Μαγδαληνὴ. Κί' ὅ,τι φοβόταν ἡ καυμένη δὲν τὸ γλύ- τωσε. Μιά μέρα, πού πῆγε στὸ σπίτι τῆς Δημήτρας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πέ- τρου, τὴν βρῆκε θυμισμένη στὴ μαύ- ρη ἀπελπισία.

— Ὁ Πέτρος μας πνίγηκε. Δὲν θὰ τὸν ἐξαγαθῶμε, τῆς εἶπε. Καὶ τὴν ἐπνίξαν οἱ λυγμοί.

Ὁ κόσμος σωριάσθηκε σὲ ἐρείπια γύρω ἀπὸ τὴν Μαγδαληνὴ. Ἐνοιώ- σε τὴν καρδιά της νὰ σταματᾷ. Ἐ- κρυσσε τὸν πόνον της καὶ βγήκε γρή- γορα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Δημήτρας. Καὶ πῆγε νὰ κλειστῇ στὸ δωμάτιό της, νὰ κλάψῃ μόνη, μακριὰ ἀπὸ

κάθε παρηγοριά, τὴ δυστυχία της. Πόσες μαρτυρικὲς ὥρες ἐπέρασε; Πόσο ἐκράτησε ὁ σπαραγμὸς τῆς ψυ- χῆς της; Κανείς δὲν ξέρει... Τὸ ἄλ- λο πρῶτὴ τὴν βρῆκαν οἱ δικοὶ της νε- κρῇ. Εἶχε δηλητηριασθῇ...

Ἐπῆγε νὰ συναντήσῃ ἐκεῖνον πού ἦταν γι' αὐτὴν ὅλη ἡ ζωὴ. ••• Γιατί ὅμως νὰ θιασθῇ τόσο; Ἀν- περίμενε τοῦλάχιστον μιά μέρα ἀ- κόμη...

★

— Μαγδαληνὴ, Μαγδαληνὴ!... Ἦρθε τρεχάτῃ στὸ σπίτι τῆς Μα- γδαληνῆς ἡ Δημήτρα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πέτρο.

Στὸ σπίτι ὅμως τῆς Μαγδαληνῆς ἀντηχοῦσαν μοιρολόγια. Εἶδε τὴ φί- λη της στὸ νεκροκρέββατο.

— Πῆρε φαρμάκι, τὴν πληροφο- ροῦν.

Καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς της δὲν ἤξερε γιατί ἡ Μαγδαληνὴ δηλη- τηριάστηκε. Ἡ Δημήτρα ἤξερε μόνο τὸ μυστικόν.

— Ἀγαποῦσε, τοὺς εἶπε τὸν ἀδελ- φό μου, τὸν Πέτρο. Καὶ ἔμαθε χθὲς ὅτι ἐπνίγηκε. Καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθῇ στὸν πόνον. Ἡ δυστυχισμένη! Κί' ἐγὼ τῆς ἔφερνα σήμερα τὴν εἴ- δησι, ὅτι ὁ ἀδελφός μου δὲν ἔχει πνι- γῇ...

Πράγματι. Ὁ Πέτρος Λιώντας δὲν εἶχε πνιγῇ. Τὸ ἱστιοφόρο, ὅπου ὤπη- ρετοῦσε, ἐναυάγησε. Ἀλλ' αὐτὸς ἐ- γλύτωσε. Πνίγηκε ὅμως ἕνας ἐξά- δελφός του, πού τὸν ἔλεγαν Πανα- γιώτῃ Λιώντα. Κί' ἀπ' αὐτὸ προήλθε ἡ σύγχυσις. Στὴν ἀρχὴ διεδόθη, ὅτι εἶχε πνιγῇ ὁ Πέτρος Λιώντας. Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ψεῆμα, πού τὸ πλήρωσε μὲ τὴ ζωὴ τῆς ἡ Μαγδαληνῆς.

Ἀτυχὴ νέα! Ἀτυχὴ, γιατί δὲν ἐ- ζῆσε νὰ μάθῃ ὅτι ὁ καλὸς της δὲν ἐ- παθε τίποτε καὶ ἐρχόταν νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά της. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἀτυχὴ, γιατί πεθαίνοντας, δὲν βρῆ- κε ἐκεῖ, πού πῆγε, τὸν ἀγαπημένο της. Ἀτυχὴ καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο...

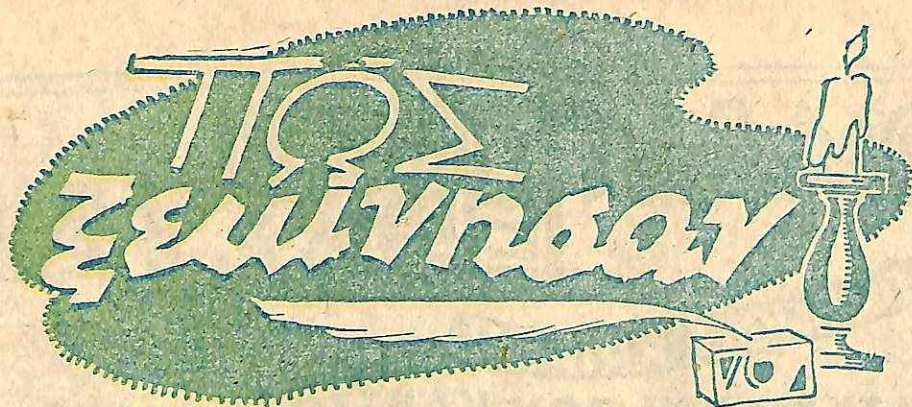
Κί' ὁ νέος, πού ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀ- γωνία τοῦ ναυαγίου, ἐρχόταν νὰ βρῇ τὴν γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία σὲ μιά μυρωμένη ἀγκαλιά λατρευτῆς κόρης, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν νεοσκαμμένον τάφο...

★

«Ὑπὲρ πλεόντων...» δέεται ὁ πα- τὴρ στὴν ἐκκλησίᾳ. Φύλαγε, Θεέ μου, αὐτοὺς πού πλέουν στὰ φουρ- τουνισμένα πλεῖρα. Ἀλλὰ φύλαγε καὶ ὅσους ἔχουν ἀνθρώπους τους στὴ θάλασσα, ἀπὸ τὸ κακὸ μῆνυμα, πού πέφτει σὰν ἀστρόπελεκί καὶ σκο- τώνει ὑπάρξεις.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τὴν Μαγδαληνὴ Δαμάσκου τὴν ἐ- γνώρισε ὁ Πέτρος στὸ σπίτι τῆς ἀ- δελφῆς της Δημήτρας, πού ἦταν

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρωτότυπη έρευνα του συνεργάτου μας Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Ο Γ. ΦΤΕΡΗΣ

Τόν Γεώργιο Φτέρη τον έδιάβαζα από πολύ νέος. Μ' άρεσαν ιδίως οι ανταποκρίσεις του από τὸ Παρίσι. Είχα μάλιστα τὴ μανία νὰ τις φυλάγω. Είχα σχηματίσει ἀπ' αὐτὲς τὴν γνώμη ὅτι δὲν ἦταν μόνον ἕνας πολὺ μορφωμένος δημοσιογράφος, προικισμένος μὲ τὸ χάρισμα τῆς παρατηρητικότητος, ἀλλὰ καὶ ἕνας σεμνὸς ἄνθρωπος, ἀφωσιωμένος στὴ δουλειά του. Καὶ πράγματι, ὅταν κατόπιν τὸν ἐγγνώρισα, ἀντέληψθην ὅτι ἐδικαίωθε ἀπόλυτα τὶς σκέψεις μου.

★
Ἐκθέτοντάς του τοὺς λόγους τῆς ἐπισκέφειώς μου στὸ γραφεῖο του, τὸν εἶδα νὰ χαμογελάει.

—Ξέρετε, μοῦ εἶπε, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν κάνετε τὴν ἔρευνα πού θὰ πρεπε. Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ρωτᾶτε τοὺς ἄνθρώπους πού δὲν ἐγίναν δημοσιογράφοι, «γιατί δὲν ἐγίναν». Γιατί εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἀπὸ τὴν δημοσιογραφία πέρασε σχεδὸν ὅλος ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων. Ἡ δημοσιογραφία, κατὰ παλαιότη- ῖαν ἀντίληψιν, εἶναι ἕνα χῶλ. Μπαίρνει σ' αὐτὸ, γιὰ νὰ σοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία, μὲ τὶς γνωριμίες πού θὰ κάμης, ν' ἀνοίξης κάθε πόρτα. Ἀλλ' ὥστε μέχρι πρὸ τίνος δὲν ἀπαιτοῦσε προσόντα. Σοῦ ἔδινε ἐπίσης τὴν φαντασμαγορία τοῦ λογοτέχνη, τοῦ συγγραφέως, τοῦ ποιητοῦ, τοῦ πολιτικοῦ. Κάθε νέος λοιπὸν, πού ἤσχο- λείτο μὲ τὴν φιλολογία, ἤθελε νὰ γίνῃ δημοσιογράφος. Ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν εἶχα εἰδικὸν λόγον. Ξεκίνησα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μου, γιὰ νὰ σπουδά- σω Νομικὴ. Φοιτητὴς, ἐμπλέξα στίς μπόεμικες παρέες καὶ στίς φιλολο- γικὰς συντροφίαις. Ἡ φιλοδοξία μου ἦταν νὰ γράψω ἕνα πραγματάκι. Νὰ ἐξωτερικεύσω τοὺς ἐνθουσια- σμούς μου, τὶς συγκινήσεις μου, τὶς ἀγάπες μου καὶ νὰ ζήσω τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων μου.

«Ὁ Γαβριηλίδης μὲ τὴν «Ἀκρόπο- λι» του ἦταν σὰν τοὺς κυνηγούς, πού κυνηγοῦν μὲ καθρέφτες. Ἡ αἰγὴ του θάμπανε ὅλους τοὺς νέους πού ἤσυχολοῦντο μὲ τὰ γράμματα καὶ τοὺς εἴδυε κοντά του. Ἔτσι, σὰν ὀπνωτισμένος, πήγα κι' ἐγὼ νὰ τὸν ὀρώ. Εἶχα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἔγραφα

«Ὅτι ἡ «Ἀκρόπολις» θὰ μ' ἔκανε σπουδαῖο λόγιον. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ δοκιμάσω τὴν πρώτη ἀπογοήτευσιν. Μοῦ ἀνέθεσαν νὰ κάμω τὸ ἀτυπομι- κὸ ρεπορτάζ. Ἡ πρώτη εἰδήσις πού ἔγραψα, ἦταν, θυμάμαι, ὅλη - ὅλη τρεῖς ἡμέρες. Ὁ τίτλος τῆς: «Βοὺς φυματιῶν». Τὴν ἔγραψα δέκα πέντε φορὲς ὥσπου νὰ πετύχω νὰ τὴν δια-

Ὁ διευθυντὴς τῶν «Ἀθηναϊκῶν Νέων» κ. Γεώργιος Φτέρης.

τυπώσω καλά. Ἦταν γραμμένη μ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς... καλλιγρα- φίας. Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔκλαψα ἀπὸ τὴν συγκίνησί μου καθὼς τὴν εἶδα δημοσιευμένη στὴν «Ἀκρόπο- λι». Εἶχα περάσει πιά στὴν δόξα τοῦ τυπογραφείου.

«Θαύμαζα τότε — ὅπως καὶ πάν- τα — ὑπερβολικὰ τὸν Γαβριηλίδην. Μὰ τὸν φοβώμουν κι' ὅλας, ἀν καὶ δὲν τὸν εἶχα ἰδῇ ἀκόμη. Καμμιά φο- ρά, τέλος, ἡ τύχη τὸ ἔφερε νὰ τὸν συναντήσω στίς σκάλες. Ἀνέβαινε σφυρίζοντας. Τὸν ἀκολούθησα ἀμέ- σως ἐξ ἀποστάσεως καὶ μὲ πολὺ σε- βασμὸ. Νόμιζα ὅτι ἤμουν μπροστά του ἕνα κουνούπι. Κι' ἔκαμα πολλὴ ὥρα ὥσπου νὰ συνέλθω ἀπ' αὐτὴ τὴν συνάντησιν.

«Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ τὸ φλέγον ζήτη- μα ἦταν τὸ γλωσσικὸ. Ἐκάμα ἕνα πληθὺς ἐξωδημοσιογραφικὴς παρα- τηρήσεις. Ὡς εἰδικόν, λοιπόν, μ' ἔ-

στεῖλε ὁ ἀρχισυντάκτης μου, ὁ κ. Θεόδωρος Συναδινός, νὰ κάμω ρε- πορτάζ σὲ μιά συγκέντρωσιν τῶν καθαρευουσιανῶν, στὴν ὁποία προή- δρευε ὁ Μιστριώτης. Κάποιος ὁμῶς μ' ἀνεγνώρισε, εἶπε ὅτι ἔγραφα ποι- ῆματα στὸ «Νουμά», οἱ καθαρευου- σιανοὶ ἐξαγριώθηκαν, μὲ κυνήγησαν μὲ τὶς μαγγούρες τοὺς κι' ἕνας Θε- ὸς ξέρεي πῶς ὤρέθηκα στὸ δρόμο!...

«Ἐπειτα ἀρχισα νὰ κάνω τὴν φι- λολογικὴ περιγραφή τῶν καθημερι- νῶν κοινωνικῶν δραμάτων, ὡς τὴν ἡμέρα πού ὁ Γαβριηλίδης εἶπε στὸν Συναδινό:

«—Θὰ προκηρύξωμε ἕναν διαγωνι- σμὸ: Θὰ δώλῃς τοὺς συντάκτες νὰ γράψουν ἀπὸ ἕνα μικρὸ χρονογρά- φημα.

«Ἐγράψαν ὅλοι. Ὁ Μελάς, ὁ Νιρ- βάνας, ὁ Σταμ. Σταματίου, ὁ Φῶτος Γιούφλης κλπ. Τὰ χρονογραφήματα αὐτὰ δημοσιεύθηκαν μὲ τίτλο: «Ζε- στὰ-ζεστὰ καὶ κρύα-κρύα». Τὸ κα- λύτερο θὰ ἐβραβεύετο ἀπὸ τὸν Γα- βριηλίδην. Ἐγράψα κι' ἐγὼ μιά εἰ- κὼνα τῆς νυκτερινῆς Ἀθήνας.

«Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Συναδινός μοῦ ἀνήγγειλε ὁμῶς κάτι εὐχάριστο, μὰ καὶ συγχρόνως κάτι τρομερό:

«—Τὸ χρονογράφημά σου, μοῦ εἶ- πε, βραβεύθηκε. Σὲ θέλει ὁ Γαβριη- λίδης, γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ τὸ βραβεῖο.

«Ἐμένα κόπηκαν τὰ πόδια μου. Προχώρησα τρέμοντας στὸ γραφεῖο του, χτύπησα καὶ μπήκα σ' αὐτό. Ἐ- να τρομερὸ «ἐμπρός», σὰν στρατιω- τικὸ παράγγελμα, μοῦ ἔκοψε τὸ αἶ- μα. Εἶδα δὺο τεράστια γυαλιὰ νὰ στηλώνωνται σὰν προβολεῖς ἐπάνω μου καὶ ἄκουσα μιά βροντώδη φωνὴ νὰ μοῦ λέη θυμωμένα:

«—Εὐ εἶσαι ὁ Φτέρης;

«Ἀρχισα νὰ τραυλίζω καὶ νὰ ζητῶ συγγνώμην.

«—Λαμπρά, λαμπρά, μοῦ εἶπε στὸ ἴδιο ὕφος. Στάσου νὰ σοῦ δώσω τὸ βραβεῖο σου. Ἡ «Ἀκρόπολις» δὲν εἶ- νε πλούσια, μὰ μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνα δῶρο.

«Καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα βιβλίο, τὸ «Πῶς ἀγαποῦν στὴν Ἰταλία», μὲ ἀ- φιέρωσί του. Αὐτὸ ἦταν τὸ βραβεῖο μου. Ἐπειτα συνέχισε:

«—Τώρα αὐτὸ πού θέλω ἀπὸ σένα, εἶνε νὰ γυρίξης στίς συνοικίες τῆς Ἀθήνας καὶ νὰ γράψῃς ὅτι βλέπεις κι' ὅτι ἀκούς.

«Τόλμησα νὰ παρατηρήσω ὅτι ἤ- μουν ἐπαρχιώτης φοιτητὴς καὶ δὲν ἤ- ξερα τὴν Ἀθήνα. Μὰ γρήγορα μετε- νόησα γιὰ τὸ θάρρος μου. Εἶδα τὸν Γαβριηλίδην νὰ τινάζεται θυμωμένος ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, νὰ χώνη τὸ χέρι του στὴν τσέπη, νὰ τὸ φέρνῃ στὸ στό- μα του καὶ νὰ τὸ δαγκώνῃ, ἐνῶ μοῦ ἔλεγε:

«—Δὲν ντρέπεσαι! Ἡ Ἀθήνα εἶνε ἕνα καρύδι. Κάνεις ἔτσι καὶ τὸ σπᾶς.

«Ἀπὸ τότε ἀρχισα νὰ γράφω Ἀθη- ναϊκὰ σκίτσα, πού ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς σημερινῆς Ἀθηναϊκῆς καμπάνιας.

«Ἐπειτα ἐργάσθηκα στοὺς «Και- ρούς» τοῦ Σπύρου Νικολόπουλου καὶ ὅταν ὁ Σπύρος Μελάς καὶ ὁ Χαλκο- κονδύλης ἐβγαλαν τὴν «Νέα Ἡμέρα» μ' ἐκόλεσαν ἐκεῖ γιὰ καλλιτεχνικὲς καμπάνιες. Μετὰ ἐργάσθηκα στὴν «Πατρίδα» καὶ τέλος ἀσχολήθηκα μὲ τὸ χρονογράφημα. Γιὰ πολὺν καιρὸ κατόπιν, ἔμεινα στὴ Ρώμῃ καὶ στὸ Παρίσι ὡς ἀνταποκριτὴς. Καὶ ὁμολο- γῶ ὅτι σ' ὅλη τὴν δημοσιογραφικὴ ζωὴ μου δὲν ἔμεινα οὔτε μιά ἔβδο- μάδα ἀνεργός.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΜΟΜΠΑΡ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΛΛΩΝ

Ολες τις εποχές η θα- λασσα τῶν Ἀντιλλῶν ὑπῆρξε τὸ καταφυγιο τῶν τρομερωτέρων πειρα- τῶν τοῦ κόσμου. Ἡ ἱστορία καὶ τὰ μυθιστορήματα ἀνέ- γραψαν μερικά ὀνόματα πειρατῶν, μεταξύ τῶν ὁποί- ων στὴν πρώτη σειρά ἀνί- κουν τὰ ὀνόματα τοῦ Μόρ- γκαν, τοῦ Νῶ, τοῦ Ὀλλο- γαν, τοῦ Μωτωμπάν καὶ τοῦ πῶ ἀκαταμάχητου πειρα- τοῦ δῶν τῶν ἐποχῶν, τοῦ Μομπάρ!

Τὸ ὄνομά του διέσπειρε τὸν τρόμὸ σ' ὅλη ἐκείνῃ τὴν περιοχὴ τῶν Ἀντιλλῶν πού ἀποτελοῦν δεκάδες μικρῶν νησιῶν καὶ βράχων ἀποκρί- μων μὲ τεράστιες σπηλιές.

Ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὰ τὰ νη- σιά δὲν μποροῦσε νὰ περά- σῃ πλοῖο χωρὶς νὰ λεηλα- τηθῇ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ Μομπάρ, πού ξεπετάγονταν ἀπὸ τὶς κρυφῶνες τοὺς καὶ μὲ τὰ ἐλαφρά σκάφη τοὺς τὸ πλεύριζαν καὶ τὸ ἐλή- στευαν, ἀποκομίζοντας ὅ,τι τὸ πολὺτιμο εἶχε ἐπάνω του.

Ἡ μεγαλύτερη ὁμῶς δρα- σὶς τῶν πειρατῶν τῶν Ἀν- τιλλῶν μετώπη ὑστερα ἀπὸ τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτη- σίας τῆς ἀγῶνα τῆς Ἀμερι- κῆς. Ὅχι μόνον τὰ νησάκια τοῦ ἀρχιπελάγους ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀκτὲς τοῦ Με- ξικοῦ εἶχαν γεμίσει ἀπὸ πει- ρατὰς καὶ πειρατικὰ καρα- βία. Κι' ὁ τρομερώτερος κούρσαρος ἦταν ὁ περίφη- μος κι' αἰμοχαρὴς Μομπάρ.

Ἐλαβε μέρος στὸν πόλεμον καὶ μὲ τὰ γρήγορα κι' ἄριστα ἐξοπλισμένα καράβια του πολλὰς φορὲς ἐπέτυχε θαυ- μάσιες νίκες. Τὸ κακὸ ὅμως ὁλοένα ἐσπλωνόταν, καὶ κατὰ τὴν διάρκειά του πο- λέμου μεταξύ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἰσπανί- ας ὁ Μομπάρ κυριολεκτι- κῶς ἐξεφάντωσε.

Συνέλαθε ἕνα ὄριμι κι' ἀφοῦ κατεκρεοῦργησε τὸ πλοῖόματό του, τὸ πούλησε σ' ἄλλους πειρατὰς.

Ἡ θηριωδία του ἔκανε τοὺς φιλη- σίχους ναυτικούς νὰ ριγοῦν ἀπὸ φό- βον. Εἶχε κατα- στῇ πιά τὸ φό- βητρο τῶν θαλασ- σῶν.

Ἀπειλοῦσε δι- αρκῶς γῆν καὶ οὐρανόν.

Τότε ὁ Μπρι- ὦν, ἕνας πλοῦ- σιος Ὀλλανδός, πού εἶχε σπου- δαῖα συμφέροντα στὴν Βολιβία ἀ-

ποφασισε νὰ διαθέσῃ μερι- κά καράβια, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ μεταρρυθμίσε σὲ φρεγάδες μὲ κανόνια, ἐτέθη ἐπὶ κεφα- λῆς του καὶ μὲ σκοπὸ νὰ ἐ- ζωντῶσιν τοὺς πειρατὰς.

Ἡ μεγαλύτερη φρεγάδα τοῦ ἀντιπειρατικοῦ αὐτοῦ στολίσκου διοικεῖτο ἀπὸ κά- ποιον Γιάνκαν, ἕναν βάρου- σο ἄνθρωπον πού πολὺ γρή- γορα τὸν ἐμίσησε τὸ πλῆ- ρωμα.

Στὴν φρεγάδα αὐτὴ βρι- σκόταν κι' ἕνας Γάλλος, ὁ Λαφφίτ, πού προσεφέρθη νὰ πολέμησῃ ὡς ἐθελοντής.

Ὁ Λαφφίτ διετάχθη νὰ ἀ- ναλάβῃ τὴ διοίκησιν τῆς φρε- γάδας καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν συμπάθεια καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ πλῆ- ρωματος.

Σὲ λίγες, λοιπόν, ἡμέρες ἐκίνησε γιὰ τὴν μεγάλη ἀ- ποστολή του.

Ἡ φρεγάδα, ὑστερα ἀπὸ μερικὴν ὑπερῶν ταξίδι, ἐ- φτασε στὰ νησιά Σου-λέ- βαν καὶ ἐβάλε πλῆρην πρὸς τὴν Ταῖτι.

Οἱ πειρατὰς δὲν ἄργησαν νὰ πληρονομήσῃ τὴν ἐ- ναντίον ἰσχυρὴ ἐκστράτειά καὶ γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸ τῆς φρεγάδας πού θὰ τοὺς ἐπε- τίθετο.

Συγχρόνως ὁμῶς εἶχε κα- λὲς πληροφορίες κι' ὁ κυ- βερνήτης τῆς φρεγάδας κι' ἀμέσως ἀλλάξε πορεία καὶ ἐπλεσε πρὸς τὰς νήσους Ἰναγιάδας, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐζωντῶσιν τὸν Μομπάρ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ πειρατὴς Μομπάρ ἔκανε ἐ- ξοπλισμὸν ἀπὸ τὰ κατασύ- ρια του καὶ μὲ τὸ μεγάλωτον, τὸ τηλεσκόπιο καὶ μὲ φουχτωμένον πᾶντα τὸ γιγ- γαντιοῦν του, ἐ-

ξήταζε τὸν ὁρίζοντα περι- μένοντας νὰ παρουσιασθῇ ἡ φρεγάδα τοῦ Λαφφίτ. Ὁ ἀντικειμενικὸς τοῦ σκοπὸς ἦταν, μολὶς θὰ πλεύριζε τὴ φρεγάδα, ἀμέσως νὰ σκο- τώσῃ τὸν κυβερνήτη της. Καὶ γιὰ τὴν καλύτερη ἐπι- τυχία τοῦ σχεδίου τοῦ κρύ- φτηκα ἀνάμεσα σὲ δὺο πα- νύπλους βράχους καὶ πε- ριμένα νὰ ἐμφανισθῇ ἡ φρε- γάδα.

Πράγματι, ὑστερα ἀπὸ δὺο ἡμερῶν ταξίδι, ἡ φρεγά- δα παρουσιάσθηκε, ἀλλὰ ἐ- νῶ ἐπλεε πρὸς τὸ μέρος τῶν πειρατῶν κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δὺο πανύπλους θρά- χους, τρεῖς ντουφεκιές ἀ- κούστηκαν ἀπὸ τὴν πλάγια τοῦ βράχου κι' ὁ Λαφφίτ ἔ- πεσε νεκρὸς ἐπάνω στὸ κα- τίστρωμα.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴ μιά φω- νὴ ἀκούσθηκε:

«Ἐλῆς, παιδιά! Ὁ κυ- βερνήτης σκοτώθηκε! Μὰ θέλετε γιὰ κυβερνήτη;

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ ναυτῆ Μαριόν, τοῦ ἀνθρώπου πού εἶχε σκοτώσει πέντε πειρα- τὰς.

—Στὸ πλοῖό σου εἶμαι, στὰ ὄψιμα! ἀπήντησε τὸ πλῆ- ρωμα.

Ὁ Μαριόν διετάξε πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ καταβάσῃ με- σίστια τὴν σημασία εἰς ἐνδει- ξὴν πένθους γιὰ τὸν θάνατον τοῦ κυβερνήτη.

Μιά ὁλόκληρη ὥρα πέρα- σε ἀπὸ τότε.

Ἐπειτα ἡ φρεγάδα ἀγκυ- ροβόλησε καὶ φαίνονταν πῶς εἶχε ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ τὸ πλοῖόματό της.

Οἱ πειρατὰς πού εἶχαν στήσῃ τὰ παρατήριά τους ἐπάνω σ' τοὺς βράχους, μὴ βλέποντας καμμιά κίνη- σιν μέσα στὴ φρεγάδα, ὑπέ- θεσαν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Λαφφίτ εἶχε παραλύσει κά- θε ἐνέργεια τοῦ πλοῖώμα- τος καὶ ὅτι ἦταν ἡ κατάλ- λη στιγμή γιὰ τὸν Μομπάρ.

Ὁ κυβερνῶν πειρατὴς, ὁ αἰμοχαρὴς Μομπάρ εἶχε κλείσει τὴ σελίδα τῆς κατα- τηκτικῆς ἱστορίας του.

Τὰ νησιά τῶν Ἀντιλλῶν βρῆκαν τὴν ἡσυχία τους καὶ τὴν ἐλευθερίαν τους.

Α. ΜΠΡΟΥΜ

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η φωτιά που άναψε ο τυχοδιώκτης Γκον-τρών ντ' Μοράν στο μέγαρο Μοράν λίγες σελι-μές πριν άρπάξει την μικρούλα Λευκή. Ντ' Μοράν πάλιν άγκαλιά του και εξαφανισθή-σους έρημους δρόμους της συνοικίας 'Αγίου Δομνίκου, δέν άργησε νά γίνη αντίληπτη ά-πό κάποιον που έτρεχε νά κρυφθή σπίτι του από τόν φόβο τών επαναστατών. Σέ λίγο κόσμος περιέφυγε έτρεχε προς τό καιόμε-νο μέγαρο κι' άνάμεσα σ' αυτούς και ο παχύ-σαρκος άμαξάς του κόμητος Ζερόμ, που εί-χε έγκυαταλείψει τό μέγαρο χωρίς νά ζητήσει άδεια από τόν κύριό του. Οί πρώτοι που έ-φθασαν στόν κόμο τής πυρκαϊάς κατώρρω-σαν νά μπου στήν αύλή και έφτισσαν μία πρόχειρη πυροσβεστική ύπηρεσία γιά νά στα-ματήσουν τήν πρόδο τής φωτιάς. Έν τώ με-ταξύ τό πλήθος που έρεσκεται έξω άπ' τό κυλικώμα εισορμά στήν αύλή και μαζί μ' αυτό μπαίνει και ο Ζερόμ. Σάν πρέλλος τρέχει και βοηθεί αυτούς που επεδόθησαν στήν κατάσβεση τής φωτιάς κι' όταν σέ λίγο κατέφθασε και ή πυροσβεστική ύπηρεσία μέ δύναμιν σκοπευτών κατωρβώνων και εισέρχεται στό μέγαρο από τήν πίσω πόρτα του κήπου. Κάσως περνά μέσ' άπ' τούς καπνούς φωνά-ζοντας όλοένα «κ. κόμη, κ. κόμη» τού φαί-νεται πως άκούει φωνές από τό ύπόγειο. Κα-τέβαινε μέ δυσκολία και σέ λίγο άνακαλύ-πτει, μέσα στήν οίκοσποθήκη έσπλωμένη χά-μω τήν παραμόνα τής κόρης του κόμητος Φραγκίσκιν. Με τήν βοήθεια τών πυροσβε-στών τήν ανεβάξει επάνω και τής ζητά έξη-γήσεις. Η Φραγκίσκα που είναι άκόμα σάν πρέλλη άντη νά δώση συγκεκριμένες άπαντη-σεις κλαίει ζητώντας νά τής δώσουν «τό μι-κρό άγγελούδι» τήν Λευκή κι' άρνείται νά φύγη έξω από τό μέγαρο, τό όποιο έχει γίνει έρείπια κατά τό ήμισυ. Τέλος οί πυροσβεστές τή μεταφέρουν δια τής διας στόν δρόμο κι' εκεί μερικοί γείτονες τήν πείθουν ν' άναζη-τήση τόν κόμητα και τήν κόρη του σ' όλα τά σπία και ξενοδοχεία τής συνοικίας, γιατί πιθανόν νά κατέφυγε σ' ένα απ' αυτά. Γύστε-ρα από περισσότερο από μία ώρα, άφού ο Ζερόμ και ή Φραγκίσκα έγγύρισαν ένα προς ένα τά οίκοήματα τής συνοικίας 'Αγίου Δομ-νίκου χωρίς πούθενά νά πάρουν τήν παρμι-κόστηρη πληροφορία γιά τόν κύριό τους, ά-πελπισμένοι ξαναγύρισαν στό μισοκατεστρα-μένο μέγαρο Μοράν που τώρα τού φρουρούσαν ένοπλοι σκοποί. Μόλις έκαμαν νά προχωρή-σουν προς τό προσάλλιο ένας απ' αυτούς τούς πρότεινε τό όπλο άπαγορευόντάς τους τήν εί-σοδο. «Μά είμαι στήν ύπηρεσία του κ. κόμη-τος, είπεν ο Ζερόμ, και ο κύριός μου μέ περιμένει».

16ον

—Και ποδ σέ περιμένει; ρώτησε πε-ριεργος ο σκοπός.

—Μέσα, που άλλου, διάολε!...

—Τρελλάθηκες, κουμπάρε μου! Οδ-τε γάτα δέν είνε μέσα στο σπίτι. Τό γυρίσαμε όλο, θήμα προς θήμα, μ' έναν άξιοματικό μας. "Ετσι γίνεται πάντα, κουμπάρε, κι' άν δέν τό ξέ-ρης μάθετο. "Οπως πρέπει νά ξέρης πως έχουμε ρητή διαταγή νά μην ά-φήσωμε κανέναν νά μπη μέσα στο μέ-γαρο όσο ήμαστε έμείς εδώ.

—Καλά, τότε θέλω νά μιλήσω στόν άξιοματικό σου, έπέμεινε ο Ζερόμ.

—Δέν θά κάμης τίποτε, κουμπάρε, κι' άδικα χάνεις τόν καιρό σου εδώ. —Μά τότε... τότε... Τί πρέπει νά κά-μω;

—Διάολε! "Αν έξης νά καταθέσης τίποτε γιά τήν πυρκαϊά πρέπει νά πās στήν 'Αστυνομία και γρήγορα μάλι-στα.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ Κ. ΤΑΡΝΤΙΕ

Η άπάντησις αυτή του σκοπού φά-

νηκε στο δύστυχο Ζερόμ σά μία και-νούργια άκτις έλπίδος.

Στήν 'Αστυνομία! Πώς δέν τό σκέ-φθηκε τόση ώρα! 'Απ' εκεί έπρεπε ν' άρχισή. Γύρισε στήν Φραγκίσκα, που παρηκολούθησε όλη τή συζήτησι χω-ρίς νά μωρη νά νοιώση γιατί δέν τούς επέτρεπαν νά μπου στό μέγαρό «τους» και τής έξηγήσε τί απέμεινε νά κάμουν.

—'Επρεπε νά τό σκεφθώμε, καλή μου Φραγκίσκα, αυτή είνε δουλειά του άστυνόμου που θά διατάξη αυέ-σως νά ψάσουν παντού... Θέλει δέ θέ-λει θά μάς άκούση και σέ λίγες ώ-ρες θά μπορούμε νά φιλήσουμε τό χέ-ρι του καλού μας κ. κόμη και νά σφίξουμε στήν άγκαλιά μας τή μι-

«Όσοι από τούς νέους άναγνώ-στες μας θέλουν νά παρακολου-θήσουν τό άριστούργημα του 'Ι-ουλίου Μαρύ, άς ζητήσουν από τά γραφεία μας τό 14ον τεύχος του «Θησαυρού» όπου έδημοσιεύ-θη πλήρης και έκτενης περίληψις τών προηγούμενων.

κρούλα μας άφέντισσα...

—Τό άγγελοδίδι μου, τή Λευκή μου, φώναξε ή Φραγκίσκα και παίρνοντας νέες δυνάμεις άκολούθησε τόν Ζε-ρόμ.

Σέ λίγο αντίκρυσαν τό οίκημα τής 'Αστυνομίας. 'Εκει, στή μεγάλη πλα-τεία ήταν καταυλισμένο ένα τάγμα τής γραμμής που μέ τά όπλα σέ πυ-ραιμίδες ήταν πάντα έτοιμο γιά κάθε ένδεχόμενο.

Ο Ζερόμ και ή Φραγκίσκα, καθώς έκαμαν νά προχωρήσουν βρέθηκαν μπρός σέ μία περίπολο κι' άναγκά-στηκαν νά έξηγήσουν γιά πιδό λόγο τέτοια ώρα τής νύχτας και σέ τέ-τοιες περιστάσεις που, «όλοι οί καλοί πολίτες έπρεπε νά βρίσκονται σπίτι τους»—κατά τήν έκφρασι του έπί κε-φαλής ύπαξιωματικού, αυτόι γυρίζαν στούς δρόμους.

Ο λοχίας όμως άνήθηκε νά τούς επιτρέψη ν' άπασχολήσουν σέ τέτοιες στιγμές τόν άστυνόμο μέ μικροδου-λειές και χρειάστηκε νά γονάτισή ή Φραγκίσκα μπροστά του και μέ κλά-ματα νά τόν παρακαλή νά τούς αφή-ση νά περάσουν μέσα.

«Υστερα από πολλά θάσσανα κα-τώρθωσαν τέλος νά φθάσουν στο δια-μέρισμα του άστυνόμου κι' εκεί ά-ναγκάσθηκαν, καθισμένοι σ' ένα πάγ-κο, μέσα σ' ένα καπνισμένο δωμάτιο και γεμάτο άστυνομικούς νά περιμέ-νουν ύπομονητικά ώσπου νά έλθη ή σειρά τους νά παρουσιασθούν. Σέ λίγο τούς έπλησίασε ένας χωροφύλα-κας και τούς άδήγησε στόν γραμμα-τέα τής άστυνομίας νά κάμουν τήν κατάθεσί τους, γιατί ο άστυνόμος δέν

μπορούσε νά διαθέση ούτα λεπτό.

Ο γραμματέας αυτός ήταν ένας ά-ληθινός τύπος γραφειοκράτου, μ' όλη τή σημασία τής λέξεως. Ψηλός, κοκ-καλιάρης σχεδόν, φαλακρός, μέ μά-γουλα πεταγμένα προς τά έξω, μέ πρόσωπο ώχρο και χείλη λεπτά σου προξενούσε τήν έντύπωσι άρπακτικού όρνέου. "Ανθρωπος μετρίας μορφώσε-ως και φοβερά ματαιόδοξος, φερνό-ταν μέ τόν πιδό άπάνθρωπο τρόπο στούς φτωχούς, ένω αντίθετως φερ-νόταν σάν σκουλήκι μπρός στούς πλουσίους και ισχυρούς. Μοναδική δέ έπιθυμία του ήταν νά παίξη τόν ρό-λο άνακριτού, όταν φυσικά άπουσία-ζε ο προϊστάμενός του, στούς φτω-χούς διαβόλους που κάθε τόσο έφερ-ναν στήν 'Αστυνομία.

Ο γραφειοκράτης αυτός, που έπι πλέον ήταν φορτωμένος μ' όλα τά έ-λαττώματα του στενοκέφαλου ύπαλ-λήλου, λεγόταν 'Αντουάν Ταρντιέ.

Βλέποντας τώρα νά μπαίνουν στό γραφείο του τά δυο πρόσωπα που συ-νάδευε ο χωροφύλαξ, άρχισε νά γλεί-φεται σάν γάτος που τού άφήνουν στή διάθεσί του δυο ποντίκια.

Τ' άλλοιώρα μάτια του καρφώθη-καν πάνω στούς νεοελλόντας. Κι' έ-πειδή κύτταξε μονάχα χωρίς και νά μιλή ο δύστυχος Ζερόμ πλησίασε κά-πως περισσότερο στο γραφείο του, έκαμε μία θαθεία ύπόκλισι και είπε μέ παρακλητική σχεδόν φωνή:

—Κύριε άστυνόμ, έρχόμαστε, ή κυ-ρία απ' εδώ κι' εγώ, νά σάς κάμωμε γνωστά...

— Σιώπη! βρυχήθηκε ο γραμμα-τέας.

Μουδιασμένος ο Ζερόμ, ύποκλιθηκε θαθύτερα και τραθήχτηκε προς τά πίσω ένω ο κ. 'Αντουάν πρόσθετε ύ-στερα από λιγότερη σιωπή:

—Περιμένα νά σ' έρωτήσω.

—'Ερριξε μία ματιά πάνω απ' τούς νεοπαρουσιασθέντας κι' άφού θεβαιώ-θηκε ότι ο χωροφύλαξ θναιόνοντας ά-πό τό γραφείο του, έκλεισε καλά πί-σω του τήν πόρτα, έτοιμάστηκε νά παίξη μ' όλη του τήν άνεισι τόν άνα-κριτικό του ρόλο, άντι ν' άρκεσθή, ως έπρεπε, στήν άπλή κατάθεσι τών δύσ-τυχων ύπηρετών του κόμητος ντ' Μο-ράν.

Σηκώθηκε λοιπόν από τό κάθισμά του, ξερόθηκε δυο - τρείς φορές, κι' άφού πήρε πόζα ρήτορος που άγο-ρευει πάνω από τό θήμα, άρχισε μέ όλη του τήν κομική σοβαρότητα:

—'Εξηγήσατε νά παρουσιασθήτε έ-νώπιον ήμών, και άναμφιβόλως έχετε νά μάς κάμετε σπουδαιοτάτην άνακοί-νωσι, άφορώσαν, ύποθέτω, τά δια-δραματιζόμενα, λυπηρά διά τήν πα-τρίδα γεγονότα... Ξερόθηκε δυο - τοείς φορές ακόμα, τούς κύτταξε μέ ολοσυρότερον βλέμμα και συνέχισε:

—'Ερχεσθε, είμαι θέσιος περί αυ-τού, νά καταδώσετε μερικούς άγνώ-στους και μυστηριώδεις άρχηγούς του επαναστατικού κινήματος!... Άλλά

προσέξατε!... Μας χρειάζονται σοβα-ρά άποδείξεις!... Έχετε άποδείξεις;

Κατάπληκτος και καταϊδρωμένος ο δούμοιρος άμαξάς λές και άπολιθώ-θηκε μέ άνοιχτό τό στόμα, ένω δίπλα του ή γρηά Φραγκίσκα σταυροκο-πιώταν, μουρμουρίζοντας κάτι.

—Όταν ύστερ' από λίγες στιγμές κατώρθωσε νά συνέλθη ο Ζερόμ, είπε μέ τρεμουλιαστή φωνή:

—Τίποτ' απ' αυτά, κύρ' άστυνόμ... Κανένα δέν καταγγέλλουμε. 'Απ' έ-ναντίας... έρχόμαστε νά σάς άναγγέ-λουμε... ζητούμε... έλπίζουμε...

Δέν μπόρεσε νά πη περισσότερα. Τό άγέρωχο και περιφρονητικό βλέμ-μα του γραμματέως λές και του έκο-ψε τή μιαιά.

—Σιώπη!... ξαναβροντοφώνησε ο κ. 'Αντουάν, βάζοντας τό ένα χέρι του, σάν άλλος Ναπολέον, στο άνοιγμα του γιλέκου του. "Όταν έγω δίδω μία συμβουλή — πράγμα τό όποιον μπο-ρούσα και νά μην κάμω—εύρισκω κα-κόν, άγενές, άνόητον τό νά λαμβά-νουν τό θάρρος νά μέ διακόπτουν...

Και μ' όλο που ο κατατρομαγμέ-νος άμαξάς, που πρώτη φορά παρου-σιαζόταν στήν άστυνομία, δέν έβγα-ζε ούτε άχνα, ο κ. γραμματέας άφησε ένα νέο φοβερό «Σιώπη!...»

Η δύστυχη Φραγκίσκα Μπερέν που σ' όλο αυτό τό διάστημα έμεινε ξένη-σέ, ότι συνέβαινε γύρω της, τινάχτη-κε από τό παγκάκι που καθόταν και έκαμε νά πλησιάση τόν Ζερόμ.

—'Εκείνη τή στιγμή ο κ. Ταρντιέ, μέ τό άπότομο πάντοτε και γελοίο μαζί ύφος του στράφηκε στόν άμαξά:

—Τώρα, λέγε, τί έχεις νά μάς πής;

—Μιά συμφορά, κύριε άστυνόμ... μία μεγάλη συμφορά, κύριε άστυνόμ! άποκρίθηκε ο Ζερόμ, κουνώντας τά χέρια του άπελπιστικά.

—'Εξηγήσου! Βλάξ!

—Μετά χαράς, κύριε άστυνόμ...

—Τί έρχεσται νά κάμης σ' εδώ; ρώ-τησε άπότομα ο κ. Ταρντιέ τόν Φραγ-κίσκα που είχε πλησιάσει τόν Ζερόμ Είσοι γιά τήν ίδια ύπόθεσι;

Κι' έπειδή στήν ψυχολογική κατά-στασι που βρισκόταν ή δύστυχη γυ-ναίκα, ήταν άδύνατο και νά καταλά-βη τί τής έλεγαν, πετάχτηκε και πά-λιν ο Ζερόμ.

—Η κυρία Φραγκίσκα απ' δώ, είναι μαζί μου, κύριε άστυνόμ. Είμαστε και οί δυο στήν ύπηρεσία του κ. κόμη-τος ντ' Μοράν!... Και αυτό μάς έφε-ρε εδώ, βλέπετε, κύριε άστυνόμ.

—Σάς έφερε... σάς έφερε!... Τί σάς έφερε!...

—'Αν ο κύριός σας σάς έβιω-ξε ή άπλως σάς πέταξε έξω από τήν πόρτα, μάθετε ότι κάματε πολύ άσχη-μα νά έλθετε νά παραπονεθήτε στήν 'Αστυνομία. Αυτό δέν ένδιαφέρει τήν άσφάλειαν του κράτους... Έχουμε πολ-λά άλλα σκυλοτόμαρα ν' άργάσω-με: πρόσθεσε μ' έπισημότητα ο κ. Ταρντιέ.

—'Απελπισμένος ο Ζερόμ που έδλεπε πως δέν μπορούσε νά δώση, στόν κ... άστυνόμο νά καταλάβη γιατί κατέφυ-γαν στήν άστυνομία, άπεφάσισε νά μιλήση μέ θάρρος και έν ανάγκη κα' μ' άναίδεια.

—Συγγνώμη, κύριε άστυνόμ, είπε μέ τόνο που προσπαθούσε νά κάμη ό-σο τό δυνατόν γλυκύτερο, συγγνώμη άν λαμβάνω τό θάρρος νά έξηγήσω στόν κ. άστυνόμο, γιά πιδό λόγο έλά-θαμε, ή κυρία Φραγκίσκα κι' εγώ, τήν τιμή νά παρουσιαστούμε στο γραφείο του κυρίου άστυνόμου... Μιά μεγάλη, τρομερή συμφορά συνέθ...

—Σέ ποιόν; ρώτησε μέ θεατρική

χειρονομία ο ύπάλληλος.

—Στόν κύριό μας! Στόν κ. κόμη ντ' Μοράν! Τό μέγαρό του...

—'Ελεηλατήθη από τό σκυλολόδι, δέν είν' έτσι διέκοψε ο γραμματέας μέ τόνο θριάμβου.

—'Οχι! κύριε άστυνόμ! Έκαμε μέ σεβασμό ο Ζερόμ, δέν είνε καθόλου αυτό!

Ο άστυνομικός ύπάλληλος δάγκα-σε τά χείλη του και τό πρόσωπό του συσπάσθηκε τόσο άπότομα που ο ά-μαξάς νόμισε καθήκον, γιά νά τόν κολακέψη, νά προσθέση:

—Βλέπω καλά, πόσον ο κ. άστυνό-μος ένδιαφέρεται γιά τόν κ. ντ' Μο-ράν.

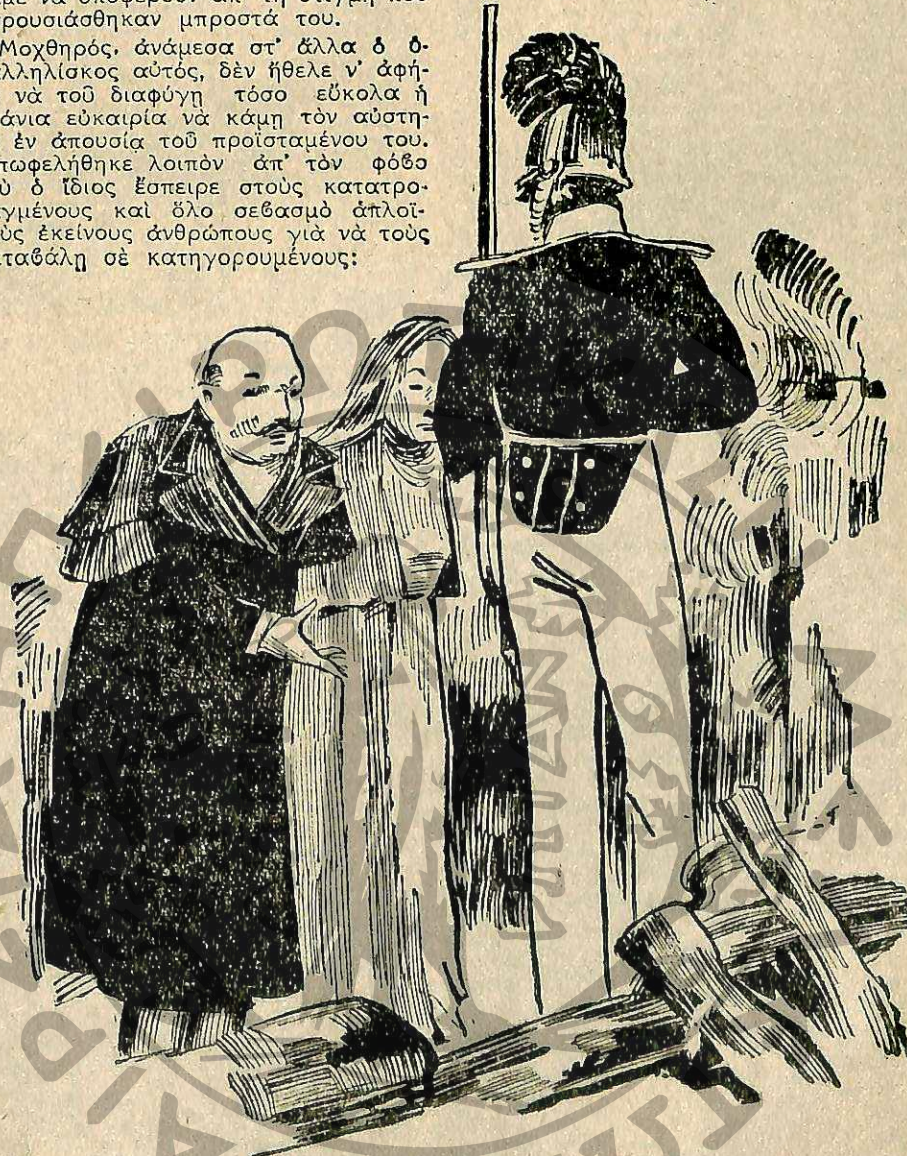
Η Φραγκίσκα, που άνέκτησε τώρα κι' αυτή τό θάρρος της, μέ τήν έλί-δα πως ο άστυνόμος θά έλάμβανε ά-μέσως τά άναγκαία μέτρα, έπλησίασε και μέ κλαψιάρικη σχεδόν φωνή:

—'Αχ! κύριε άστυνόμ, ξεφώνισε, δέν είνε άλήθεια πως θά θάλατε σέ κίνησι όλους τούς κλητήρες σας γιά νά θρουν τόν κύριό μου;... "Ω! δέν μπορείτε νά μη τό κάμετε, κύριε ά-στυνόμ!

—Σιώπη! έφώνασε ο ύπάλληλος μέ τόνο επιτακτικό που πάγωσε τήν φτω-χή γυναικα κι' έκαμε τόν σύννοδό της ν' άναπηδήση απ' τήν θέσι του.

Κι' όστόσο δέν βρίσκονταν άκόμη στο τέρμα τών θασάνων τους που ή ματαιοδοξία του κ. Ταρντιέ τούς έ-καμε νά υποφέρουν απ' τή στιγμή που παρουσιάσθηκαν μπροστά του.

Μοχηρός, άνάμεσα σ' άλλα ο ο-παλληλίσκος αυτός, δέν ήθελε ν' αφή-ση νά του διαφύγη τόσο εύκολα ή σπάνια ευκαιρία νά κάμη τόν άυστη-ρό έν άπουσία του προϊσταμένου του. 'Επωφελήθηκε λοιπόν απ' τόν φόβο που ο ίδιος έσπειρε στούς κατατρο-μαγμένους και όλο σεβασμό άπλοι-κούς έκείνους ανθρώπους γιά νά τούς μεταβάλλη σέ κατηγορουμένους:

—Καλά, τότε θέλω νά μιλήσω στόν άξιοματικό σου, έπέμεινε ο Ζερόμ.

—Σιώπη! Ή ξαναφώναξε τήν στιγμή που ούτε ο ένας ούτε ο άλλος άπ' αυ-τούς που φοβισμένοι στέκονταν μπρο-στά του, δέν έβγαζε ούτε άχνα.

—'Αφού, λοιπόν, λέτε, ότι δέν έλεην λάτθαν οι επαναστάται τό μέγαρον στο όποιον ύπηρετείτε, τί έρχεσθε νά κάμετε εδώ; ρώτησε ο κ. γραμμα-τέας τινάζοντας και τά δυο του χέ-ρια.

—Μά, κύριε άστυνόμ, τραύλισε ο Ζερόμ, έρχόμαστε γιά άλλη ύπόθεσι. Τό μέγαρο του κ. κόμητος έπιασε φω-τιά και κάηκε!

—Και τήν έβάλαν οι άντάρται, διά-βολε! "Ημουνά θέσιος πως θά λέγα-τε αυτό, ξεφώνισε ο κ. γραμματέας τενώνοντας τό ψηλό και λιγνό άνά-στημά του.

—Καθόλου! καθόλου!... κύριε ά-στυνόμ! άπήντησε άμέσως ο Ζερόμ. Κι' άν ο κ. άστυνόμος μου έπιτρέπη νά μιλήσω θά τού διηγηθώ...

—Σιώπη, άναιδή! Είμαι εδώ διά νά διεξαγάγω άνάκρισιν όπως εγώ θέλω και νά διατάξω ότι εγώ νομίζω, έδή-λωσε φουσκώνοντας από υπερφάνεια ο κ. 'Αντουάν Ταρντιέ. Είμαι εδώ γιά νά κανονίσω τά πάντα εγώ και όχι γιά ν' άκούω τά παραμύθια που σκο-πέυεις νά μ' άραδιάσης...

ΤΙ ΗΞΕΡΕΝ Η ΦΡΑΓΚΙΣΚΑ...

Αυτή τή φορά ή Φραγκίσκα δέν κρατήθηκε πιά. Στήν άνάμνησι τής

Καθ' ὅσον τῆς ἀγαπημένης τῆς μη-
κρῆς Λευκῆς ξαναπέκτησε τὴν πρώτη
τῆς ἐνεργητικότητα καὶ σπρώχνοντας
πίσω τὴν τὸν Ζερὸμ:

— Παραμύθια! φώναζε δυνατὰ...
«Αἱ ὁ κύριος ἀστυνόμος τὰ νομίζει
παραμύθια αὐτά, ὅταν ἐρχόμαστε νὰ
τοῦ ποῦμε πὼς ἡ φωτιά κατέστρεψε
ἕνα μέρος τοῦ μεγάρου, πὼς ὁ κ. κό-
μης ἔγινε ἀφαντος μαζί με τὴν κόρη
του, τὴν μικρή μου Λευκή, τὸ ἀγγελά-
κι μου, τὸ παιδί πού ἀγάπησα περισ-
σότερο ἀπ' τὰ δικά μου!... Παραμύ-
θια! Ὅταν εἶναι ἴσως ἡ μεγαλύτερη
συμφωρὰ πού μποροῦσα νὰ πάθω. Πα-
ραμύθια! Ὅταν πῶς ξέρετε ἂν θὰ ξα-
ναδῶ ποτέ τὸν κύριό μου καὶ τὴν Λε...
Λευκή μου!... Ἀχ Θεέ μου! Εἶναι ἀ-
δύνατον! Δὲν θέλω οὔτε νὰ τὸ σκεφθῶ
κάν ἕνα τέτοιο πράγμα γιατί νοιώθω
πὼς ἂν ἦταν ἀλήθεια θὰ πέθαινα στὴ
στιγμὴ!...»

Μιλοῦσε ἀκατάπαυστα μὲ τέτοια
ἐθελωγία καὶ ταραχή πού μ' ἔδινον
πὺρ ὁ γραμματεὺς δύο φορές ἐπεχει-
ρησε νὰ τὴν διακόψῃ ἡ Φραγκίσκα δὲν
ἐννοοῦσε νὰ σταματήσει.

Εἶχε ξαναβρῇ πιά ὅλο τὸ θάρρος καὶ
τὴ θάλησέ τῆς καὶ τὰ ὀλοσσυρὰ βλέμ-
ματα τοῦ γραμματέως τῆς ἦταν τώρα
ἀδιάφορα. Ὁ μεγάλος τῆς πόνος εἶχε
νικήσῃ τὴ φυσικὴ δειλία τῆς καὶ πα-
ραιμέρισε τὴν συνήθεια τοῦ σεβασμοῦ:

— Ναί, συνέχισε χωρὶς νὰ λάθῃ ὅτι
εἶχε τὴν κωμικὴ χειρονομίαν τοῦ
γραμματέως, εἶνε ἕνα μεγάλο δυστύ-
χημα, γιατί ὅτι ξέρω, ὅτι ἀκουσα,
μὲ κάνουν νὰ σκέπτομαι πὼς αὐτὸ πού
συνέβηκε δὲν εἶνε φυσικό. Εἶνε κάτι
πρὸ μυστηριώδες, τρομερό, πού μου
σπαράζει τὴν καρδιά μέσα στοῦ στήθους
καὶ μου παγώνει τὸ αἷμα!... Καὶ σὰς
τὸ λέω, κύριε ἀστυνόμε, ἀφοῦ ἔχετε
τὴν ἐξουσία νὰ τὸ κάμετε: Πρέπει οἱ
ἄνθρωποι σας νὰ ζητήσουν παντοῦ τὸν
κ. κόμη. Πρέπει νὰ τὸ κάμει γιὰ νὰ
μὴ χάσῃ στοῦ νοῦ μου χίλιον λογίων
ἰδέες!... Γιατί... γιατί... δὲν μπορῶ νὰ
πιστέψω πὺρ αὐτὸ πού ἔχω στοῦ νοῦ μου
εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ!... Ὅχι εἶναι
ἀδύνατον!... Ἀδύνατον!...

Ἐξαντλημένη ἀπ' τὴν ταραχή τῆς
σταμάτησε ξαφνικά καὶ γιὰ νὰ μὴν
πέσῃ κάτω κρατήθηκε ἀπ' τὰ μπρά-
τσα τοῦ Ζερὸμ πού ἔσπευσε νὰ τὴν
βοηθήσῃ.

— Κάμετε κατάχρησι τῆς ὁμοιοῦς
μου, ἔκαμε σφίγγοντας τὰ δόντια του
ἀπὸ θυμὸ ὁ γραμματεὺς θάλεπντας
πὺρ ἀρχισαν πιά νὰ μὴν τοῦ δειχνουν
τὸν πρώτο σεβασμό. Ἐπρεπε νὰ σὰς
διώξω, συνέχισε, χωρὶς νὰ σὰς ἀκού-
σω περισσότερο... Δὲν θέλω τίποτε νὰ
λάβω ὅτι ὅσιν ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀόριστα
παραμύθια πού μοῦ λέτε καὶ τὰ ὅποια
εἶνε τόσο ἀσαφῆ, ὥστε μὲ κάνουν νὰ
υποθέσω ὅτι ἐχάσατε τὸ μυαλό σας!...

— Καὶ βέβαια τὸ ἔχω χαμένο! Ἐξ-
φώνισε ἡ Φραγκίσκα, γυρίζοντας τὸ
ἀγριεμένο βλέμμα τῆς ἕνα γύρω...
«Ὁ! σίγουρα πὼς δὲν ξέρω πιά τί θὰ
γίνῃ ἂν δὲν βρεθῇ ὁ κύριός μας καὶ
ἡ μικρή μου Λευκούλα... Σίγουρα
πὼς θὰ χάσῃ τὸ κεφάλι μου!... Νὰ
εἰσθε βέβαιος γι' αὐτὸ, κύριε ἀστυ-
νόμε!...»

Ὁ γραμματεὺς ἀρκεστήκε νὰ ὑπο-
δείξῃ μὲ σχετικὴ χειρονομία στὴ
Φραγκίσκα ὅτι ἔπρεπε νὰ σταματήσει
καὶ γύρισε στὸν Ζερὸμ πού ἔμενε ἀ-
φώνος ὅση ὥρα μιλοῦσε ἡ παραμύθια:

— Ὅνομα καὶ ἐπίτιμον, ρώτησε
μὲ ὕψος δικαστοῦ,

— Ζερὸμ Μαρτέν!

Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ ὅλες τὶς ἄλλες
λεπτομέρειες πού εἶχε ἀκούστὰ πὼς
προηγούνται ἀπὸ κάθε ἀνάκρισι θιά-
στηκε νὰ προσθέσῃ:

— Εἶμαι ἀμείβεος στοῦ κυρίου κόμη
ντὲ Μοράν ἡ καλύτερα ἤμουν αὖς τὰ
χτὲς γιατί δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχῃ πιά
ἀμαξία καὶ ἄλλο ἀπ' τὴν ὥρὰ πού τὸ
σπίτι τοῦ κ. κόμη ἐπίασε φωτιά. Ἐκ-
τός ἀπ' αὐτὸ δηλώνω πὼς δὲν εἶμαι
σὲ θέσι νὰ δώσω στὸν κ. ἀστυνόμο
καμμιά πληροφορία πὼς ἐπίασε ἡ
ποιὸς τὴν ἔδωκε τὴ φωτιά, γιατί ἀπὸ
πολλὲς ὥρες ἀπουσιάζω ἀπ' τὸ μέγα-
ρο κι' ὅταν γύρισα δὲν ἦταν πιά κα-
τὰ τὰ τρία τέταρτα καμένα. Ἀλλά,
συνέχισε ὁ χοντρός ἄνθρωπος, ἡ κυρά
Φραγκίσκα ἀπ' ἐδῶ, ἡ παραμύθια τῆς
μικρῆς κόρης τοῦ κ. κόμη, τοῦ ἀγγε-
λουδίου ἐκεῖνου, τῆς Λευκῆς, θὰ μπο-
ρέσῃ νὰ σὰς δώσῃ ὅλες τὶς λεπτομέ-
ρειες πού ξέρετε γιὰ τὴν πυρκαϊά.

— Σιωπὴ! ἔκαμε ὁ ὑπάλληλος ξα-
ναπαίρνοντας ἀγριεμένο ὕψος. Μὴ τυ-
χὸν θέλετε νὰ ὑπαγορευέστε στὸν ἀ-
στυνόμο πὼς πρέπει ν' ἀρχίσῃ καὶ νὰ
διεξαγάγῃ τὴν ἀνάκρισι; Καὶ γύρισε
πρὸς τὴν παραμύθια.

Ἡ φτωχὴ γυναῖκα θυμω, ἀνυπόμονη
νὰ ἐκθέσῃ ὅτι ἤξερε ἀρχισε νὰ λέγῃ
πρὶν ἐρωτηθῇ:

— Μὲ λένε Φραγκίσκα Μπερέν καὶ
εἶμαι παραμύθια στὸ Παρίσι. Ὁ ἄν-
τρας μου εἶναι περιβολάρης στὸ Φον-
τεναί—Ὁρῶ. Ὅλα ὅσα ξέρω θὰ σὰς
τὰ πῶ, ἂν θελήσῃ ὁ Θεός κι' αὐτὰ νὰ
ξαναβρῶ τὸν κύριό μου καὶ θὰ τὸν
ἐιχαριστῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ!... Νὰ
λειπὸν: Ὁ κ. κόμης μοῦ εἶπε νὰ τοῦ
φέξω!...

— Γιατί; διέκοψε ὁ γραμματεὺς, πού
ἐσημείωνε πάνω σ' ἕνα χαρτί.

— Γιατί ὁ κ. κόμης ἤθελε νὰ κρύψῃ.

— Τί;

— Χαρτιά τῆς οἰκογενείας, χρεώ-
γραφα καθῶς καὶ χρήματα.

— Καὶ πού;

— Κάτω στὸ κελλάρι. Εἶχε σκάψει,
ὅπως τοῦλάχιστον εἶδα, ἀπὸ πρώτα
τὴν τρύπα στοῦ χῶμα.

— Ἐπειτα;

— Ἐξαιρητικά, σὰν νὰ συλλογίστηκε
πὼς κάτι ἐχάσατε πού ἤθελε νὰ κρύψῃ
μοῦ εἶπε νὰ τὸν περιμένω, ὅτι θὰ γύ-
ριζε ἀμέσως, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ γυ-
ρίσῃ στὸ γραφεῖο του.

Ὁ λάφυρος τῆς δύστυχης γυναι-
κας ξηραίνονταν ἀπ' τὴν πολυλογία
κι' ἐπίδρασι τῆς λύπης καὶ μὲ δυσκολία
καὶ τώρα συνέχισε:

— «Ἐπειτα βγήκε ἐξω!... Ἀχ! Ἐ-
δῶ μας δὲν καταλαβαίνω τίποτα ἀπ' ὅτι
εἶνε μέσα στοῦ νοῦ τοῦ κυρίου
μου.

— Ἐλα, κυρά Φραγκίσκα, προσπά-
θησε νὰ θυμηθῇ! ἔκαμεν ὁ ἀμαξίας,
νομίζοντας πὼς ἡ παραμύθια συνέχισε
ἐδῶ τὶς ἀναμνήσεις τῆς.

— Σιωπὴ, ἐσὺ! διέταξεν ὁ γραμμα-
τεὺς.

— Ναί, κύριε ἀστυνόμε, δὲν κατα-
λαβαίνω τίποτε ἀπ' ὅτι ἔκαμε ὁ κ.
κόμης.

— Τί ἔκαμε; ρώτησεν ὁ ὑπάλληλος
μὲ κωμικὴ σοβαρότητα.

— Ἐκλείσεν τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί!
Ναί, κύριε ἀστυνόμε, μ' ἐκλείδωσε
μέσ' τὸ ὑπόγειο καὶ ἀκουσα καλὰ ὅτι
ἐστριβε τὸ κλειδί. Ἐγὼ τότε ἔμεινα
ἔτσι, χωρὶς νὰ ξέρω τί νὰ σκεφθῶ.
Περίμενα λίγα λεπτά καὶ μετὰ!...

— Μετὰ τί;

— Μ' ἐπίασε φόβος!...

— Γιατί;

— Ἀἱ οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί, κό-
ριε ἀστυνόμε, ἡ καρδιά μου ὅμως πῆ-
γαινε νὰ σπάσῃ, τὸ αἷμα μου πάγω-
σε στὶς φλέβες μου. Συλλογιζόμουν
τὸν κ. κόμη... Τὴ μικρὴ πού τὴν εἶχα
ἀφήσει στὴν κούρια τῆς καὶ κοιμώτα-
νε, τὸ ἀγγελόιδι μου, ὅταν ἔφυγα ἀπ'
τὴ σέρρα. Καὶ τότε ὅλο μου τὸ σῶμα
ἀρχισε νὰ τρέμῃ σὰν νὰ μου μελλε
καμμιά μεγάλη συμφορὰ. Ἀχ! ναί!
ἔτρεμα. Κι' ἀρχισα νὰ φωνάζω τὸν κ.
κόμη. Φώναξα, τσίριξα, χτυποῦσα τὴν
πόρτα. Τίποτα! κανένας! Ἀρχισα νὰ
κλαίω, νὰ κλαίω σὰν νὰ εἶχα χάσει
κανένα ἀπ' τὰ ἴδια μου τὰ παιδιά ἢ
τὸν Μπερέν, τὸν ἄντρα μου!...

Σταμάτησε λίγες στιγμές, σκούπι-
σε τὰ δάκρυά τῆς, ἀναστένανε θασειά
καὶ συνέχισε μὲ λυγμούς:

— Ὑστερα... ἀρχισα νὰ χτυπῶ τὴν
πόρτα μου μ' ὅλη τὴ δύναμή μου. Δο-
κίμασα νὰ τὴν σπάσω. Ἦμουν τρελ-
λὴ. Τρελλὴ! σὰς βεραιώνω! Ἐπει-
στά γόνατα καὶ σερνόμουν κατὰ γῆς
μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πρὸς τὸν οὐ-
ρανό, γιὰ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν Θεό. Ἐα
φνικά!...

Καὶ πάλι σταμάτησε. Οἱ λυγμοὶ τὴν
ἐπνιγαν. Τὰ μάτια τῆς πῆραν μιὰ ἔκ-
φρασι τρελλῆς.

— Ἀχ! μιλά!... Λέγε, κυρά Φραγκί-
σκα! παρεκάλεσε ὁ ἀμαξίας ἀψηφόν-
τας τὸ ὀλοσσυρὸ θάλημα τοῦ γραμμα-
τέως πού ἔλεγε στὴν παραμύθια:

— Ἐλα, λοιπόν, λέγε, κυρά μου, τί
ἔκαμες;

— Δὲν ἔκαμα τίποτε! Τίποτε δὲν
μποροῦσα νὰ κάμω, φώναζε κλαίοντας
ἡ δύστυχη γυναῖκα, ἤμουν σὰ πεθα-
μένη ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὴν λύπη. Ἀ-
κουσα ὅμως!...

— Τί;

— Μιὰ πιστολιά!

— Πιστολιά! Τινάχτηκαν μαζί ὁ Ζε-
ρόμ καὶ ὁ ὑπάλληλος πού δὲν περι-
μεναν καθόλου τὴν ἀπάντησι αὐτῆς
Φραγκίσκας πού ἐπιβεβαίωσε:

— Ναί, πιστολιά, κύριε ἀστυνόμε!

— Καλῶς. Καὶ τί ἐπένεσες ὅταν ἔ-
κουσες τὸν πυροβολισμόν αὐτόν;

— Ἐγὼ; Τίποτα. Μήπως ἤμουν καὶ
σὲ κατὰστασι νὰ κάνω υποθέσεις;
Σὰς εἶπα, ἤμουν σὰν πεθαμένη, ἔπε-
σα ἀνάσκελα καὶ τέντωσα τ' αὐτὴ μου.
Τίποτε ἄλλο ὅμως δὲν ἀκουσα πιά.

Ἰσως μάλιστα καὶ νάχα λιποθυμήσει.

— Ἐ, καλὰ, κι' ἔπειτα τί ἔκαμες;

— Προσπάθησα νὰ σηκωθῶ, μὰ δὲν
μοῦ μείναν πιά δυνάμεις. Δὲν μποροῦ-
σα νὰ σταθῶ ὀρθά, τὰ πόδια μου ἔ-
τρεμαν... Σύνθηκα ὡς τὴν πόρτα κι'
ἀκούμπησα πάνω τῆς! Ἀχ! σὲ λίγη
ὥρὰ, ὅταν ἀρχισε ὁλος ἐκεῖνος
ὁ διαβολεμένος θόρυβος!...

— Ποῖος θόρυβος;

— Μήπως ξέρω κι' ἐγὼ ποῖος ἔκαμε
ὅλον ἐκεῖνο τὸν κρότο; Ὅλο τὸ σπίτι
ἀρχισε νὰ σειεται, σὰν νῆατον ἔτοιμο
νὰ γκρεμισθῇ κι' ὕστερα ἀκούονταν
μιὰ βοή, ὅπως ὅταν φυσᾷ ἀέρας πού
μπορεῖ νὰ ξεριζώσῃ δέντρα. Μετὰ μοῦ
φαίνονταν πὼς κάτι ἔσπαγε γύρω μου.
Κι' ὕστερα κάτι κρότοι πού ἔμοιαζαν
μὲ μπουμπουνιὰ κι' ἐνόμιζα πὼς ἀ-
στροπελέκια ἔπεφταν πάνω στοῦ σπίτι.

— Ὁ, Θεέ μου, Θεέ μου! Τί ἀνατριχια-
στικός θόρυβος ἦταν αὐτός!...

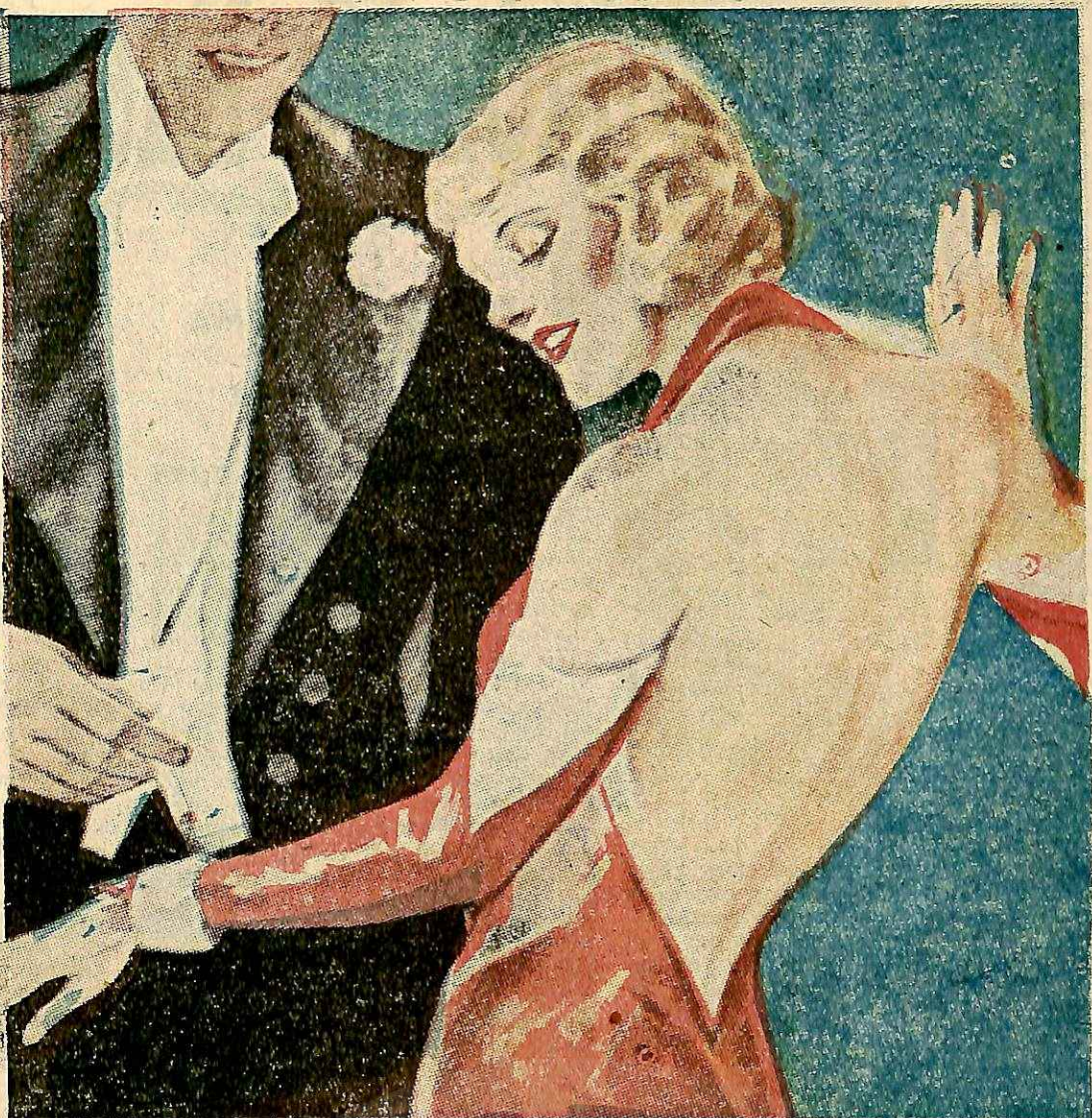
— Ἀκόλουθε!

Ἐνα δαντελλένιο
διηγηματάκι τῆς
ΙΛΟΝΚΑ ΣΙΝΑΦ

Ἀξιότιμη κυρία,

Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς λα-
τρεῦω τὰ ἀμυγδαλωτά μαύ-
ρα μάτια σας καὶ μὲ κρα-
τοῦν σκλάβοι τοὺς τὰ σαρκώ-
κωδη ὀλοπόρφυρα χεῖλῃ
σας. Τὰ μαργαριτάρια τῶν
δοντιῶν σας εἶνε ὁ μεγαλύ-
τερος θησαυρὸς πού θὰ μπο-
ροῦσα ποτέ νὰ ποθῇσω. Ὁ
κρινόλευκος λαϊμός σας εἶ-
νε ἕνα κύκνειο τραγοῦδι
πού οἱ ἄγγελοι μόνο τρα-
γουδοῦν καὶ ἡ λεπτὴ φω-
νούλα σας μοιάζει μὲ μίαν
ὀρθρινὴ ἔπωδὸ πού λένε τ'
ἀγουροεμπνημένα πουλά-
κια. Στὶς τρικυμισμένες θά-
λασσες τῶν ματιῶν σας πο-
θοῦσα, ναυαγός, ν' ἀρμενί-
σω καὶ στὶς ἐξαισιές μετα-
ξωτὲς μοῦ κλες σας μ' εὐ-
χαρίστησι θὰ ὑποδεχόμουν
τὸ θάνατο. Τὸ φιδίσιο κορ-
μί σας, πού θυμίζει μιὰ οὐγ-
χρονη Ἀφροδίτη, καὶ πού
ὑπόσχεται ἀπειρες
ἡδονικὲς χαρές, εἶ-
νε τὸ πιὸ ἱδανικό
πού φαντάστηκα
ποτέ. Μὲ μιὰ λέξι
εἶστε ἐκπληκτικὰ
ὀραία καὶ φυσικά
δὲν θὰ εἶνε ἡ πρω-
τὴ φορά πού σὰς
πλέκουν ἐγκώμια
γιὰ τὴν καλλονή
σας. Ἐχετε, εἶνε
γνωστόν, ἕνα πλήθος ἀπο-
θαυμασάς, πού θὰ σὰς κου-
ράζουν μὲ τὰ ἴδια λόγια,
τὰ ὅποια ἂν καὶ ἱκανοποι-
οῦν ἀπόλυτα τὴν γυναικεῖα
σας ψυχροσύνησι, σὰς ἔχουν
γίνει ἐκνευριστικά, μονότο-
να. Στὶς κοσμικὲς συγκεν-
τρώσεις καὶ στὰ σαλόνια,
πού ἐπιδεικνύετε τὶς ἀκρι-
βὲς καὶ πιὸ μοντέρνες του-
αλέττες σας, ἔνας ψίθυρος
σας σὰς δίνει τὸν χαρακτη-
ριστικό ἐκείνου ἀέρα πού
παίρνουν οἱ γυναῖκες ὅταν
γίνονται οἱ βασιλισσὲς τῆς
βραδυᾶς. Οἱ στήλες τῶν ἐ-
φημερίδων ἀσχολοῦνται κα-
θημερινῶς μὲ τὸ ἄτομό σας
καὶ τὰ μεγαλύτερα κατα-
στήματα τῆς μόδας θεω-
ροῦν μεγάλη τους τιμὴ νὰ
σὰς ἔχουν πελάτισσα. Οἱ γνω-
ρίμιες σας εἶνε ἐκλεκτὲς
καὶ τὰ πολυτελέστατα αὐ-
τοκίνητά σας, πού σωφάρε-
τε μὲ τόσο χάρι καὶ ἐπίδε-
ξιότητα, ἔχουν γίνει τὸ μα-
ράζι τῶσαν καὶ τῶσαν κυ-
ριῶν τῆς ἀνωτάτης ἀριστο-
κρατίας τῆς πόλεως μας.
Εἶστε ἕνα ἐξαισιό ἐξωτικό
λουλούδι, πού ζῇ στὸ ἀνά-
λογο γιὰ τὴν ὁμορφίαν του
περιβάλλον.

Τὰ φυσικά σας χαρίσματα
στε γεμάτη χαρὰ σὰν νὰ

τὰ ἀγίζουν τὰ δῖα τοῦ θε-
οῦ καὶ τὰ μικρὰ γυναικεῖα
ἐλαττωματάκια σας προσβί-
δουν ἕνα ἰδιαίτερο θέληγ-
τρο στὸ τόσο ἄσφογο σύν-
ολό σας.

Τὰ πρωῒνα, σὰς συναντᾷ
κανεῖς ὅλη κέφι, νεῖατα καὶ
δρυσία, πότε νὰ παίξετε τέν-
νις στὸ «Ντιάνα Κλάμπ»,
πότε στὸ τεράστιν τοῦ γκολφ
καὶ πότε στὸ κεντρικὸ πάρ-
κο νὰ ἱππεύετε ἕνα ἀσπρό-
μαυρο ἀτίθασσο ἀλογάκι.
Στὰ μπάνια κάνετε τὶς πιὸ
τολμηρὲς ἐμφανίσεις καὶ ἐξ-
ρετε νὰ ἐπιδεικνύετε μὲ ἀ-
φέλεια ἀλλὰ καὶ μὲ ντροπα-
λὴ προκλητικότητα τὰ κομ-
ψὰ σας μέλη. Τ' ἀπογεύ-
ματα σὰς βλέπει κανεῖς
στὴ «Λέσχη τοῦ Μπρίτζ» κα-
θισμένη μπροστά στὸ πρᾶ-
σινο τραπέζι, πού τὸ χρώ-
μα του φροντίζετε πάντα
νὰ εἶνε ἀσπρὸ μὲ τὶς τουα-
λέττες σας. Καπνίζετε πο-
τὲ καὶ μὲ μιὰ σιντεφένια
πιπίτσα πού σὰς ἔκαμε δῶ-
ρο κάποιος ἀπὸ τοὺς θαυ-
μαστός σας, καὶ κατὰ τὴν
ὥρὰ τοῦ παιχνιδιοῦ ἐνῶ χά-
νετε διαρκῶς καὶ ἀρκετὰ
μεγάλια ποσά, διατηρεῖτε
τὴν ψυχραιμίαν σας καὶ δὲν
νευριάζετε. Ἀντιθέτως εἶ-
στε γεμάτη χαρὰ σὰν νὰ

σὰς προκαλῇ μίαν ἀπέραν-
τη ἡδονὴ ἢ σκληρὴ αὐτὴ κα-
ταδρομὴ τῆς τύχης σας.
Στὶς κυκερινὲς συγκεντρώ-
σεις οἱ ἄλλες κυρίες μένουν
ἐκστατικές μπροστά στὴν
τόση ὁμορφίαν σας καὶ δὲν
κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ
νὰ σὰς κακολογοῦν μετα-
ξὺ τους ἐπειδὴ καταλαβαί-
νουν πὼς ὅταν βρῖσκεσθε ἐ-
σεῖς σὲ μίαν οἰανδήποτε συ-
νναστροφῇ, τοὺς κλέδετε
κάτι ἀπὸ τὰ δικαιώματά
τους σὰν νὰ εἶστε ἡ τελευ-
ταία γυναῖκα ἐπὶ τῆς γῆς.

Χτὲς πού σὰς συνήνησα
σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρον, φο-
ροῦσατε στὰ κρινόδελτα
σας τὰ πιὸ ἀκριβὰ μπρι-
γιάν. Σὰς συνάδευε ἕνας
χαριτωμένος κι' εὐγενικός
νέος πού ἡ μόνη του φροντί-
δα ἦταν πὼς νὰ σὰς εὐχα-
ριστήσῃ. Ἐπὶ τῆς οὐδίας
καὶ καπνίζετε χαριτωλογί-
ας μὲ τὸν καβαλλιέρο σας.
Ὑστερα διευθυνθήκατε πρὸς
τὴν ἰδιαίτην αἴθουσα τοῦ
κέντρου πού βρίσκεται μιὰ
ἀπαστράπτουσα ρουλέττα.
Ὁ συνοδός σας ἐβγάλε ἀπὸ
τὴν τσέπη του ἕνα μάτσο
χαρτονομίσματα, πού μέσα
σὰς λίγα δευτερόλεπτα τὰ
σάρωσε τὸ ἐύλινο φιαράκι
τοῦ κρουπιέρη. Ἐκεῖνος ἔ-

θῶκε τότε ὅλα τὰ σὰς, πού
φαίνεται καὶ πιὸ πολλὰ κι'
ἐσεῖς τὰ χάσατε μὲ τὴν ἴδια
εὐκολία κι' ἀφροντισία σὰν
μιὰ νέα «Κυρία Δὲν Μὲ Μέλ-
λει». Εἶστε τρομερὰ ἐξυπνη
καὶ ξέρετε νὰ μαγεύετε τὸν
συννομιλήτῃ σας μὲ τὴν ἀνά-
λογη ἔκφρασι πού παίρνει
πὺρ χαριτωμένο προσωπάκι
σας σὲ κάθε φράσι πού θγαλ-
νει ἀπὸ τὸ στόμα σας. Εἶ-
στε ἕνας πραγματικὸς ἀγ-
γελος, πού ὅμοιον σας δὲν
θὰ μπόρῃ κανεῖς νὰ συ-
ναντήσῃ, ἔστω κι' ἂν ψάξῃ
σ' ὀλόκληρη τὴν ὀφῆλιο.

Ὡστόσο, ἐπειδὴ εἶμαι ἑ-
νας τίμιος οἰκογενειάρχης
καὶ θέτω σὲ πολλὰ μεγάλῃ
μοῖρα τὴν υπόληψιν τῆς οἰ-
κογενείας μου, θὰ σὰς πα-
ρακαλοῦσα νὰ δώσετε προ-
σοχή σ' αὐτὰ πού θὰ σὰς
σημειώσω παρακάτω.

Ἐχουν περάσει τρεῖς μῆ-
νες ἤδη, ἀγαπητὴ καὶ ἀξι-
ότιμη κυρία, ἀπὸ τότε πού
ἐδείξατε μίαν ἰδιαίτην προ-
σοχή σ' ἕνα ἀπὸ τὸ πλῆθος
τῶν θαυμαστῶν σας. Δὲν
λέω, βέβαια πὼς δὲν τοῦ ἀ-
ξίζει, γιατί πρόκειται γιὰ
ἕνα εὐγενικό, πλούσιο καὶ
(τὸ τέλος στὴ σελίδα 69)

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ
Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

σερες ημέρες... μά γρήγορα χάσαμε την ιδέα του χρόνου. Στην αρχή προσπαθούσαμε να καθησυχάσουμε την πείνα μας πίνοντας νερό. Αυτό μας άνακούφιζε κάπως, αλλά οι νυγμοί της πείνας ξανάρχιζαν δυνατότεροι.

Το σακί με τις γαλέττες ήταν μικρό κι' όλο του το περιεχόμενο το κρατούσαμε για την Μακίδα. Κι' ενώ δίναμε στην Μακίδα να τραγανίσει μια γαλέττα, για να μη προδοθούμε, έμεις οι άλλοι έπροσποιούμαθα ότι τρώγαμε, μασώντας κομμάτια ξύλο. Αυτό το παιχνίδι διήρκεσε περίπου σαράντα ώρες ή και περισσότερο, ως ότου ο δυστυχισμένος ο Τζάφετ, που είχε χάσει όλω; διόλου το ήθικό του και δεν μπορούσε πια να προσποιηθεί, μάς έπρόδωσε, δεν θυμάμαι ακριβώς με ποιο τρόπο. "Υστερα απ' αυτό η Μακίδα άρνήθηκε να δεχθεί άλλη γαλέττα, πράγμα που δεν είχε μεγάλη σημασία, γιατί είχε μείνει μόνο μια γαλέττα πια στο σακί. Της την πρόσφερα, αλλά εκείνη άρνήθηκε κι' έμεις οι άλλοι, από ευγένεια, δώσαμε τη γαλέττα στον Τζάφετ, ο οποίος την έφαγε σαν λύκος.

"Η Μακίδα κούνησε θλιβερά το κεφάλι της κι' ο Τζάφετ στράφηκε στον Όρμ.

—Κύριε, εξακολούθησε, θέλεις να έχω το αίμα της Κόρης Βασιλέων στα χέρια σου; Μ' αυτόν τον τρόπο την ανταμείβεις για την αγάπη της; Πήγαινε την εσύ, γιατί δεν θα πάθαι κακό, αλλιώς θα πεθάνη εδώ στην θλιότητα.

—Ακούς τί λέει αυτός ο άνθρωπος, Μακίδα; ρώτησε ο "Ολίβερ με βαρείά φωνή. Στα λόγια του υπάρχει μεγάλη αλήθεια. Για μάς δεν έχει σημασία αν θα πεθάνουμε από το σπασί των Άμπάτι ή από πείνα εδώ μέσα. Κανείς άλλωστε δεν θα τολμήσει να σ' επειράει. Θέλεις να πάμε;

—Όχι, απήντησε η Μακίδα με πάθος. Κάποιος θα έβαζε το χέρι του επάνω μου: ο Ίωσις, και θα προτιμούσα να πεθάνω χίλιες φορές καλύτερα. Σε παρακαλώ, διάτοξε αυτόν τον άνθρωπο να σωπάση ή διώξε τον. "Ας μη με ανησυχήσει άλλο.

★
"Η αδύνατη φλόγα του φαναριού πήδησε δυο τρεις φορές, πριν σβήσει, και φώτισε τα χλωμά πρόσωπά μας. Φαινόμαστε σαν μάγοι που μουρμούριζαν έδρκια, σαν πτώματα γύρω από έναν τάφο.

Το φανάρι έσβυσε.
Πόσες μέρες πέρασαν ύστερα απ' το σβύσιμο του τελευταίου φαναριού που μάς έμενε; Ίσως τρεις ή τέσ-

σερες ημέρες... μά γρήγορα χάσαμε την ιδέα του χρόνου. Στην αρχή προσπαθούσαμε να καθησυχάσουμε την πείνα μας πίνοντας νερό. Αυτό μας άνακούφιζε κάπως, αλλά οι νυγμοί της πείνας ξανάρχιζαν δυνατότεροι.

θερμό όγρδ στον λαιμό κι' έκοιμήθηκα.

"Όταν ξύπνησα, βρέθηκα σ' ένα άγνωστο μεγάλο δωμάτιο. "Ήμουν ξαπλωμένος επάνω σ' ένα κρεβάτι και στο φώς του ήλιου που ανέτελλε είδα και τους άλλους να είναι ξαπλωμένοι σ' κρεβάτια; Τον Χίγκς, τον Όρμ και τον γιού μου Ρόδεрик.

Μερικοί ύπηρέτες Άμπάτι έμπήκαν στο δωμάτιο με φαγητά, ένα είδος σούπας με κομμάτια κρέας μέσα. Ξύπνησαν τους συντρόφους μου και τους έδωσαν να φάνουν. Είχα την συναισθησι ότι σε διαστήματα όλγων ώρων οι ίδιοι ύπηρέτες έμπαιναν κι' έφερναν το ίδιο είδος της σούπας, ως ότου κάποτε άνέκτησα τις αισθήσεις μου αρκετά και άντελήφθην τον Χίγκς να κάθεται επάνω στο κρεβάτι, απέναντί μου και να με κυττάζει σαν άποβλακωμένος.

—Δεν μού λες, φιλαράκο, ζούμε ή βρισκόμαστε στον Άδη;

—Αδύνατο να βρισκόμαστε στον Άδη, γιατί υπάρχουν Άμπάτι μαζί μ'ας.

—Μπράβο μας. Βλέπω πως είμαστε τουλάχιστον έξω από τα σπήλαια. Αί, "Ολίβερ! Ξύπνα!

"Ο Όρμ στηρίχθηκε στον άγκωνα του και μάς κύτταξε περιεργός.

—Πού είναι η Μακίδα; ρώτησε.

Σ' αυτό το έρώτημα δεν είχαμε να δώσουμε καμμία απάντησι, αλλά εκείνη τη στιγμή ξύπνησε κι' ο Ρόδεрик.

—Κάτι θυμάμαι, είπε. Μας μετέφεραν όλους έξω απ' τα σπήλαια κι' ο Τζάφετ ήταν μαζί τους. Έπλησαν την Κόρη Βασιλέων μαζί τους κι' έμάς μάς κουβάλησαν εδώ μέσα.

"Από μερικές λέξεις που κατωρθώσαμε ν' ακούσουμε από τους ύπηρέτες καταλάβαμε ότι επρόκειτο να μάς περάσουν από κάποιο δικαστήριο, άμα θα άποκτούσαμε αρκετές δυνάμεις. Το δικαστήριο αυτό συνεδρίαζε την άλλη ημέρα και φυσικά οι δικαστές που θα μάς δίκάζαν ήσαν όλοι έχθροί μας.

—Χμ! Έκανε ο Χίγκς μουτρωμένος. Βγήκαμε από το τηγάρι που τηγανίζομαστε για να πέσωμε σ' άναμ μένα κάρβουνα. Θά ήταν καλύτερα να μάς άφήσουν να τα τινάζωμε με-

Στο έρχόμενο

ένα άριστούργημα

ΤΟΥ

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

σα στα σπήλαια παρά να πεθάνωμε σκοτωμένοι απ' τα χέρια των Άμπάτι. Μας έσωσαν για να μάς θανατώσουν με την κατηγορία του έγκλήματος της καθυστάσεως.

Τρεις μέρες επέρασαν με μεγάλη άνια, αλλά αυτές τις τρεις ημέρες μάς άφηναν να βγαίνωμε στην αύλη της φυλακής μας.

Το πρωί της τετάρτης ημέρας, μόλις είχαμε τελειώσει το πρόγευμά μας, έμπήκαν στο δωμάτιό μας μερικοί στρατιώτες μ' επί κεφαλής έναν αξιωματικό, ο οποίος μάς διέταξε να τον ακολουθήσωμε.

—Πού θα πάμε; ρώτησε ο Όρμ.

—Στο δικαστήριο για να δώσετε λόγο των πράξεών σας μπροστά στην Κόρη Βασιλέων και το Συμβούλιό της, απήντησε ο αξιωματικός αυστηρά.

—Μπράβο, είπε ο Χίγκς, άνακουφισμένος. "Αν η Μακίδα είναι Πρόεδρος του Δικαστηρίου, θα την γλυτώσωμε φθινά για χατήρι του Όρμ. —Μην είσαι και τόσο βέβαιος, του ψιθύρισε. "Η περίπτωση είναι πολύ περίεργη κι' οι γυναίκες είναι γνωστές για την άστασία τους.

—Ανταμ, έκανε ο Χίγκς θυμωμένος, αν άρχισες και μιλάς έτσι θα μαλώσωμε. "Η Μακίδα άστατη! Αυτό είναι μεγάλη προσβολή που λες και φρόντισε να μη το άκούση ο "Ολίβερ. Δεν θυμάσαι, κουτέ, ότι τον άγαπά;

—Ωί Βέβαια... μά θυμάμαι ότι κι' ο πρίγκηψ Ίωσις την άγαπά κι' ότι είναι αλχημικός του.

Η ΔΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΤΑ

Μας έτοποθέτησαν τον ένα κατόπιν του άλλου, τέσσερις άνθρωπους με γεινιάδες και κατάχλωμα πρόσωπα, κι' άφου μάς έπήραν ό,τι κι' αν κρατούσαμε επάνω μας, μάς κατέβασαν στην αύλη, όπου μάς περίμενε ένα άποσπασμα, το όποιον μάς έκύκλωσε ίσως από φόβο μήπως δραπετεύσωμε.

"Όταν όμως βγήκαμε απ' τον περιβολό της φυλακής καταλάβαμε ότι τα μέτρα, τα όποια είχαν λάβει, δεν ήσαν από φόβο δραπέτευσέως μας, αλλά για να μάς προστατέψουν από την μανία του όχλου. Σ' όλο το διάστημα, από την φυλακή έως το κτίριο του δικαστηρίου, ο δρόμος ήταν γεμάτος από κόσμο που φώναζε και μάς έβριζε με πρόσωπα συσπασμένα από μίση.

—Γιατί δεν σ' άγαπούν, πατέρα, έσάς που κάνατε τόσα καλά γι' αυτούς, ρώτησε ο Ρόδεрик, σκύβοντας το κεφάλι για να άποφύγη μία πέτρα που μάς είχαν πετάξει.

—Για δυο λόγους, παιδί μου, απήντησα. Πρώτα γιατί ή Βασιλίσσα των άγαπιά πολύ έναν από έμάς κι' έπειδή πολλοί δικοί τους σκοτώθηκαν έξ αίτίας μας. "Επειτα μισούν κάθε έξον και είναι εκ φύσεως σκληροί, όπως όλοι οι δειλοί και τώρα που δεν φοβούνται πια τους Φούγκ, νοιώθουν χαρά για τον θάνατό μας.

—Αί! Έκανε ο Ρέδεрик. Κι' όμως ο Θεός Χαρμάκ ήλθε στην Μούρ, κι' έδειξε το λεονταρίσιο κεφάλι καθισμένο στην προεσοχή του γκρεμού. Ξέρω ότι εκεί που πάει ο Χαρμάκ,

έκει πηγαίνουν κι' οι Φούγκ, κι' αν έλθουν οι Φούγκ, οι Άμπάτι θα πληρώσουν σκληρά τον θάνατό μου, γιατί είμαι μεγάλος μέσα στους Φούγκ και γαμβρός του Σουλτάνου τους. "Όλοι τους είναι ήλίθιοι και νομίζουν ότι έπειδή δεν βλέπουν τους Φούγκ, δεν υπάρχουν κι' όλος. "Ας είναι, σ' ένα χρόνο μέσα ή ίσως και σ' ένα μήνα θα το μάθουν.

—Ίσως, παιδί μου, να γίνει ό,τι λες, μα αυτό δεν θα μάς βοηθήση σε τίποτα.

Λίγα λεπτά άργότερα βρισκόμαστε στην αίθουσα του δικαστηρίου. Μας μετέφεραν στο μέσον του δωματίου, στη θέση που προσωρίζονταν για τους καταδίκους και τους συνηγόρους τους και στο βάθος, κοντά στον τοίχο ύπηρχαν πέντε καθίσματα, τα καθίσματα των δικαστών. Οι δικαστές ήσαν μέλη του Συμβουλίου, μεταξύ των οποίων παρευρισκόταν κι' ο Ίωσις. Στά κέντρον, στη θέση του Προέδρου, καθόταν η Μακίδα, με το πρόσωπο κρυμμένο κάτω από το βαρύ πέπλο της, ντυμένη με την έπίσημη φορεσιά της.

—Δέξά σοι ο Θεός, είνε σώα, μουρμούρισε ο "Ολίβερ μ' άναστεναγμό άνακουφίσσεως.

—Ωραία, απήντησε ο Χίγκς αλλά τί κάνει εκεί; "Επρεπε να βρίσκεται στο έδωλό του κατηγορούμενου ο υ, σαν κι, έμάς.

Οι στρατιώτες της θέσι όπου έπρεπε να σταθούμε κι' αν και ύποκλιθήκαμε μπροστά στην Μακίδα, άντελήφθην ότι η Κόρη Βασιλέων φάνηκε να μην άντιλαμβάνεται τον χαιρετισμό μας. "Εγύρισε μόνο το κεφάλι και είπε κάτι στον Ίωσις, ο οποίος βρισκότανε στα δεξιά της, που τον έκανε να γελάση.

Και άπότομα ή δική άρχισε. "Ενας άνθρωπος που έκτελούσε χρέη δημοσίου κατηγορού άρχισε να άπαγγέλλη το κατηγορητήριο. Με λίγα λόγια το κατηγορητήριο αυτό έλεγε ότι έμεις που είμαστε στην ύπηρεσία των Άμπάτι έπαφελήμεν της θέσεώς μας, ως μισοφόρων αξιωματικών για να εξαπολύσωμε έμφύλιο σπαραγμό, κι' ότι είχαμε δολοφονήσει πολλούς Άμπάτι. "Επί πλέον ότι είχαμε βάλει φωτιά στο παλάτι και το χειρότερο, το μεγαλύτερο έγκλημά μας ήταν ότι είχαμε άπαγάγει το ίερόν πρόσωπον της Βάλντα Ναγκάστα, το Τριαντάφυλλο της Μούρ και την είχαμε κρατήσει αλχημικάτη κάτω στα σπήλαια της ύπογειου πολιτείας, από όπου την έλευθέρωσαν εκ τύχης, χάρις στον Τζάφετ, ο οποίος είχε μαρτυρήσει το καταφύγιό μας.

"Όταν ο δημόσιος κατηγορός τελείωσε το κατηγορητήριο, ο "Ολίβερ, για λογαριασμό όλων μας, άπέκρουσε την κατηγορία. "Ωμολόγησε ότι είχε γίνει μάχη, ότι έσκοτώθησαν αρκετοί κι' ότι καταφύγαμε στα σπήλαια. "Όσο για τις άλλες

"Ενα καταπληκτικόν άνάγνωσμα έρωτος, περιπετειών και μυστηρίου

κατηγορίας ήΚόρη Βασιλέων ήξερε την αλήθεια και μπορούσε να μιλήσει για μάς αν το ήθελε.

Τώρα το πλήθος εφώναζε ότι είμαστε ένοχοι κι' έπρεπε να θανατωθούμε, ενώ οι δικαστές είχαν σιωπήσει και συμβουλευόταν την Μακίδα.

—Γιά δνομα του Θεού! μουγκρίσε ο Χίγκς. "Η Μακίδα θα μάς προδώσει.

"Ο "Ολίβερ γύρισε και τον κύτταξε άγρια.

—Αν είμαστε πουθενά άλλο, είπε, θα σου ζητούσα ικανοποιήσι γι' αυτά τα λόγια.

Τέλος οι δικαστές γύρισαν στις θέσεις τους κι' η Μακίδα σήκωσε το χέρι της. Νεκρική σιγή άπλώθηκα στην αίθουσα. Και με φωνή ψυχρή και ξερή άρχισε να μιλά.

—"Άσπορι τυχοδιώκτης, είπε άποτεινόμενη σ' έμάς, ή ένοχή σας, ότι έξεγειράτε έμφύλιο σπαραγμό στην Μούρ, άποδείχθηκε άπολύτως. "Επίσης κι' ότι σκοτώσατε πολλούς. Γι' αυτό δεν υπάρχει ανάγκη άποδείξεων γιατί υπάρχουν οι χήρες και τα όρφανά. "Επί πλέον, διεπράξατε έγκλημα καθυστάσεως, όπως είπε ο αξιωματικός μου, με το να άπαγάγετε το πρόσωπό μου και να το μεταφέρετε στα σπήλαια, όπου το έκρατήσατε ως όμηρον για την ασφάλειά σας...

...Για όλα αυτά τα έγκλήματα έσθε άξιοι θανάτου. "Αλλά έπειδή έχω το δικαίωμα, άναστένω την ποιήν και διατάζω όπως σήμερα σας δδηγήσουν έξω από τα σύνορα της Μούρ, μαζί με ό,τι πράγματα δικά σας σας μένουν και με τις καμήλες τις φορτωμένες με τις άποσκευές σας κι' ό,τι άλλο έπήρατε από τα σπήλαια. "Αν ποτέ κανείς σας τολμήσει κι' έπιτρέψη στην Μούρ τον περιμένει βέβαιος θάνατος. Την χάρι αυτή σας δίνω γιατί στην αρχή των ύπηρεσιών σας είχα κάποια συμπωνία μαζί σας κι' αν και άμαρτήσατε πολύ δεν θα άνεχθώ ποτέ ν' άμαυρωθώ ή τιμή του λαού των Άμπάτι. Πηγαίνετε, τυχοδιώκται, και μη ξαναφανήτε ποτέ πια μπροστά μας!

"Ο όχλος που είχε μαζευθί στον διάδρομο άρχισε να ούρλιάζει: "Οχι, σκοτώστε τους! Σκοτώστε τους!" "Όταν ο θόρυβος έπαψε η Μακίδα εξακολούθησε.

—Ευγενική και γενναία λαέ των Άμπάτι, πρέπει να δεχθής αυτήν την πρόξι του έλέους αν άναλογισθής πως ζητήσαμε απ' αυτούς τους σκύλους να καταστρέψουν το είδωλο των Φούγκ κι' ότι το κατωρθώσαν. Γι' αυτό άφήστε τους να φύγουν με το κόκκαλο που νομίζουν πως κέρδισαν. Τί σημασία έχει αυτό το κόκκαλο για τους πλουσίους Άμπάτι, έφόσον το έδαφος τους δεν λερώνεται με το αίμα αυτών των σκύλων τυχοδιωκτών;

—Ναί... ναί... άφήστε τους να φύγουν...

—Και τώρα που τελείωσα μ' αυτούς τους σκύλους, θέλω να σας πω κάτι άλλο. "Ίσως να σκεφθήκατε ή να μάθατε ότι τους συμπαθούσα, ειδικώς έναν απ' αυτούς, — κι' έπριζε

μιά ματιά στὸν "Ολίβερ. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὑπάρχουν μερικά εἶδη σκύλων ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ δουλέ-

ψουν ἀν δὲν τοὺς χαϊ-
δεύει κανεὶς τὸ κεφάλι.
Επομένως ἐχά-
λεις τὸ κεφάλι τοῦ
ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς, ἀ-
φοῦ ἦταν ἕνας ἐνερ-
γητικὸς σκύλος ποὺ
ἤξερε πράγματα, τὰ
ὁποῖα δὲν ξέραμε ἐ-
μεῖς. Νομίζατε λοιπὸν
ὅ ἐνδοξοὶ Ἀμπάτι ὁ-
τι ἐγώ, τῆς ἀρχαίας
φυλῆς τοῦ Σολομών-
τος καὶ τῆς Βασιλίσ-
σης τοῦ Σαββά, ἐγώ
ἢ Κόρη Βασιλείων,
πὼς θὰ ἔδινά τὸ βα-
σιλικό μου χέρι σ' ἕ-
να τυχοδιώκτη ἀσπρο-
ποῦ ἦλθε ἐδῶ μὲ πλη-
ρωμὴ; Μπορεῖτε στ'
ἀλήθεια νὰ πιστέψετε
ὅτι ἐγώ, ἡ ἐπίσημη
μνηστὴ τοῦ Πρίγκη-
πος τῶν Πριγκίπων
Ἰωάννα, τοῦ θείου μου
θὰ προτιμοῦσα ἔστω
καὶ μιά στιγμὴ ἕνα
τέτοιον ἀνθρώπο;

Κι' ἡ Μακίδα ἔτει-
νε τὸ χέρι τῆς στὸν
Ἰωάννα, ποὺ σηκώθηκε
καὶ φουσκώμενος σὰν
Ἰνδιάνος, ἔσκυψε καὶ
τῆς φίλησε τὸ χέρι.
Ὁ δ' ἄλλος ἄρχισε
νὰ φωνάζει ἐνθουσια-
σμένος καὶ στὴν ἀλ-
γότερη σιγῇ ποὺ ἐ-
πηκολούθησε ὁ "Ορμ
ἔκανε ἕνα βῆμα ἐμ-
πρός.

— Κυρία, εἰπε μὲ
παγωμένη πικρὴ φῶ-
νὴ, ἐμεῖς οἱ σκύλοι
τυχοδιώκτες ἀκούσα-
με τὰ λόγια σου. Σ'
εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἀναγνώρισι τῶν ὑπη-
ρεσιῶν μας, δηλαδὴ
τὴν καταστροφὴ τοῦ
εἰδώλου τῶν Φουγκ μὲ
κίνδυνο τῆς ζωῆς μας.
Σ' εὐχαριστοῦμε ἀκό-
μα γιὰ τὴν γενναιο-
φροσύνην σου νὰ μᾶς
ἀφήσεις νὰ φύγουμε ἐ-
λεύθεροι ἀπὸ τὴν Μοῦρ
μὲ προσβλητικὰ καὶ
σκληρὰ λόγια, ἀντὶ νὰ
διατάξεις νὰ θανατω-
θοῦμε μὲ βασανιστή-
ρια. Αὐτὴ ἡ πράξις
εἶναι ἀπόδειξις τῆς
γενναιοφροσύνης σου
καὶ θὰ τῇ θυμώμαστε
πάντοτε καὶ θὰ τὴν ἐ-
παινοῦμε σ' ὅλους τὴν
πατρίδα μας, ἀν κα-
ταρθώσωμε νὰ φθά-
σωμε ζωντανοί. Ἐπί-
σης ἐλπίζουμε αὐτὴ ἡ
γενναιοφροσύνη σου νὰ
φθάσῃ σὰ ἀντὶ τῶν
Φουγκ γιὰ νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ ἀ-
ληθινὴ εὐγένεια δὲν βρίσκεται στὶς
βάρβαρες πράξεις τῶν ὀπλων ἀλλὰ
στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τώ-
ρα, Βάλλντα Ναγκάστα, ἔχω νὰ σοῦ
κάνω μιά τελευταία παράκλησι, δη-
λαδὴ νὰ μὲ ἀφήσεις νὰ ἰδῶ τὸ πρό-
σωπό σου γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι σὺ

ἐίσαι ἡ ἴδια ποὺ μᾶς μιλῆσες κι' ὅχι
μιά ἄλλη κρυμμένη κάτω ἀπ' τὸν
πέπλο σου κι' ἂν πραγματικὰ εἴσαι

μὲ μὴν ἔκφρασι ποὺ δὲν εἶχα δῆ πο-
τέ μου. Ἦταν ἡ ἴδια ἡ Μακίδα, ἀλ-
λὰ τρομερὰ ἀλλαγμένη. Τὸ πρόσωπό
τῆς κατὰ χλωμό, τὰ μά-
τια τῆς ἔλαμπαν πα-
ράξενα ἀπὸ πυρετὸ καὶ
τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν σφι-
γμένα. Ἐκεῖνο ὅμως
ποὺ μοῦ ἔκανε κατὰ-
πληξί ἦταν ἡ ἀγωνιώ-
δης καὶ καταφρονητι-
κὴ ἔκφρασις τῆς. Ὁ-
μολογῶ ὅτι δὲν μπο-
ροῦσα νὰ τὴν νοιώσω,
ἀλλὰ μοῦ ἀφῆσε τὴν
ἐντύπωσι ὅτι ἡ γυναί-
κα αὐτὴ ἦταν μιά ἀ-
πιστὴ ποὺ ντρεπόταν
γιὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς.

Γιὰ μιά στιγμὴ τὸ
βλέμμα τῆς διασταυ-
ρώθηκε μὲ τὸ βλέμμα
τοῦ "Ορμ. Ἀλλὰ ἂν
καὶ τὸ βλέμμα τοῦ
"Ορμ ἐξέφραζε ἀγῶ-
νία καὶ παράκλησι μα-
ζί, τὸ δικό τῆς ἦταν
σκληρὸ μὲ μιά σκιὰ
εἰρωνείας.

Μ' ἕνα ξηρὸ μικρὸ
γέλιο ἡ Μακίδα ἀφῆ-
σε νὰ πέσῃ τὸ πέπλο
τῆς κι' ἐγύρισε πρὸς
τὸ μέρος τοῦ Ἰωάννα.
Ὁ "Ολίβερ ἔμεινε γιὰ
λίγο ἀκίνητος.

Ξαφνικὰ τὸν εἶδα
νὰ βάζῃ τὸ χέρι του
στὸ μέρος ὅπου κρα-
τοῦσε τὸ πιστόλι του,
κι' ἐπειδὴ δὲν τὸ βρή-
κε, ἄρχισε νὰ ψάχνε-
ται γιὰ νὰ βρῇ ἕνα
κουφέτο δηλητηρί-
ου ποὺ τοῦ εἶχα δώσει ἀλ-
λοτε, σὲ μιά περιστά-
σι ποὺ δὲν ἐπιθυμῶ
ν' ἀναφέρω σήμερα,
ἀφοῦ θεώρησα καλὸ
νὰ τὴν ἀναφέρω ὅταν
ἔπρεπε. Βρίσκοντας τὸ
κουφέτο τοῦ δηλητηρί-
ου τὸ ἔφερε στὸ στό-
μα του, ἀλλὰ ἀκριβῶς
ὅταν τὸ ἀγγίζε μὲ τὰ
χεῖλη του, ὁ Ρόδερικ
ποὺ στεκόταν κοντὰ
του κι' εἶδε τὴν ἀπε-
γνωσμένη κίνησι, τοῦ
χτύπησε τὸ χέρι, πέ-
ταξε τὸ κουφέτο καὶ
τὸ πάτησε μὲ τὸ τα-
κοῦνι του.

Ὁ "Ολίβερ σήκωσε
τὸ χέρι μὲ τὸ σκοπὸ
νὰ χτύπησῃ κατὰ μου-
τρα τὸν Ρόδερικ, μὰ
ξαφνικὰ σωριάστηκε
στὸ πάτωμα ἀναίσθη-
τος. Ἦταν φανερό ὅτι
ἡ Μακίδα παρακολου-
θοῦσε τίς κινήσεις τοῦ
"Ολίβερ καὶ μὴν φά-
νηκε ὅτι τὴν εἶδα νὰ
τρέμῃ, ἐνῶ τὰ χέρια
τῆς κρατοῦσαν σπα-
σιμωδικὰ τὴν ἄκρη τῆς

πολυθρόνας τῆς κάτασπρα.
— Αὐτὸς ὁ τυχοδιώκτης λιποθύμη-
σε γιὰτὶ δὲν εἶναι εὐχαριστῆμενος
γιὰ τὴν ἀμοιβή του. Πάρτε τον ἀπ'
ἐδῶ κι' ἀς φροντίσῃ ὁ σύντροφός
του Ἄνταμς νὰ τὸν περιποιηθῇ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τὸ τέλος

Ὁ Κόσμος τῆς Αὔριου

№ 8.-ΘΑΛΑΜΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΝ

Ἡ γυναίκα εἶνε παράξενη!
Ἀντὶ τῆς παρόλας, ποὺ
κληροδοτήθηκε καὶ στὴν ἐ-
ποχή μας. Συμφωνεῖτε μὲ τὴ
γυναίκα σας νὰ συναντηθῇτε
στὶς 8 μ.μ. καὶ νὰ πάτε νὰ δει-
πνήσετε στὸ «Περιστερόφωμον»
"Οραμα". Ἐπαναλαμβάνετε τέσ-
σερις φορές, ἀργά - ἀργά καὶ
προσεκτικὰ, τὴν ἀκριβὴ ὥρα
καὶ τὸν τόπο τῆς συναντήσεως:
8 μ.μ. ἀπόψε, κάτω γωνία τῆς
«Ἀπὸ τοῦ Λεωφόρου» καὶ τῆς
55ης ὁδοῦ. Τρίτο διαμέρισμα
διομήρισμα; Ἐναντὶ τοῦ «Θαλά-
μου Συναντήσεων».

Ἦταν κάποιος ὁμοῦς εἰρωνεί-
ας στὸν τόνο τῆς φωνῆς σας,
καθὼς προσδιωρίζατε μιά καμπί-
να τῶν Ραντεβού ὡς τόπον συ-
ναντήσεώς σας, ἐκεῖνη ὅμως δὲν
τὸ ἀντέληφθη. Στὴν πραγματι-
κότητα δὲν πολυέδωσε σημασία
σ' ὅλα αὐτὰ καὶ σὰς ἀπαντᾷ μὲ
χαμόγελο. «Σύμφωνοι. Ἐλπίζω
μάλιστα νὰ εἶνε, στὴν περιστρε-
φόμενη στέγη τοῦ «Οράματος»,
καὶ ἡ κ. Ἐπίδου καὶ νὰ μᾶς
δῇ. Φρόντισε, λοιπὸν, νὰ κρα-
τήσῃς ἕνα ἀπὸ τὰ πῶ ἀκριβὰ
ἀκριανὰ τραπέζια πρὶν τὰ κα-
ταλάβουν. Ναι, Μίλτο μου!»

Δέχσαθε εὐχαριστῶς, ὅχι θέ-
σια, γιὰ νὰ δῆτε τὴν κ. Ἐπί-
δου, ἀλλὰ γιὰ νὰ θαυμάσετε τὸ
ὑπέροχο πανόραμα τοῦ Σαρονι-
κοῦ, τοῦ Ὑμητοῦ, τῆς Πεντέλης,
τῆς Πάρνηθος καὶ τῶσαν ἄλλων
τοπίων, ποὺ χαρίζουν προνομή.
Κὰ τὰ ἀκριανὰ τραπέζια τῆς
περιστερόφωνης στέγης τοῦ «Ο-
ράματος».

Μισὸ λεπτὸ πρὸ τῶν 8 μ. μ.
βρίσκεισθε κιόλας στὴν καθωρι-
σθεῖσα θέσι. Εἶνε ἡ γυναίκα σας
αὐτοῦ; Ὁχι, δὲν εἶνε. Στὶς 8
καὶ 5' νευριάζετε. Στὶς 8½ ἐ-
ξαγριώνεσθε, ἀπελπίζεσθε καὶ
μαζί ἀνησυχεῖτε. Σκέπτεσθε ὅτι
ἀσφαλῶς δὲν ἐπρόσεξε στὴ δι-
εύθυνσι καὶ τώρα θὰ περιμένῃ
κάπου ἄλλου. Ναι, ἀλλὰ θάπρε-
πε τοὐλάχιστον, νὰ εἶχε τὴν πρό-
νοια καὶ τὴ λεπτότητα νὰ σὰς
καλέσῃ στὸν «Θάλαμο Συναντή-
σεων», ὥστε νὰ μπορήτε νὰ τὴν
δικαιολογήσετε. Δὲν τὸ κάμνει
ὅμως οὔτε αὐτὸ. «Οἱ γυναῖκες
εἶνε παράξενοι!», καταλήγετε.

Ὑπομονήκατε καὶ μὲ τὸ ρολοῖ
στὸ χέρι, καρφώνετε ὡστόσο τὰ
μάτια σας, γιὰ ἕνα - δυὸ λεπτά,
στὴν παράταξι τῶν νοσημάτων
ποὺ γρηγοροαστράφτουν ἐπάνω
στὸ ἐξωτερικὸ ταμπλό τῆς καμ-

πίνας τῶν ραντεβού. Εἰκοσι τέσ-
σερα φωτεινὰ τετράγωνα, ἕνα
γιὰ κάθε γράμμα τοῦ ἀλφαβή-
του. Κάποια στιγμή ἐλέπετε ν'
ἀσπράξῃ ἕνα κεφαλαῖο «Μ», τὸ
ἀρχικὸ σας γράμμα - ἐνῶ συγ-
χρόνως, στὶς μικρὲς πλαινὲς ὁ-
ποδιαίεσεις, λαμποκοποῦν τὰ
τρία πρῶτα γράμματα τοῦ ἐπω-
νύμου σας. Τὰ ὀνόματα, σὲ κι-
νούμενα γράμματα, σὰν ἀστρα-
πὲς διαδέχονται τὸ ἕνα τ' ἄλλο.
Ὅλα σχεδὸν σὰν τὸ δικό σας.
Ὁχι ὅμως καὶ τὸ δικό σας.

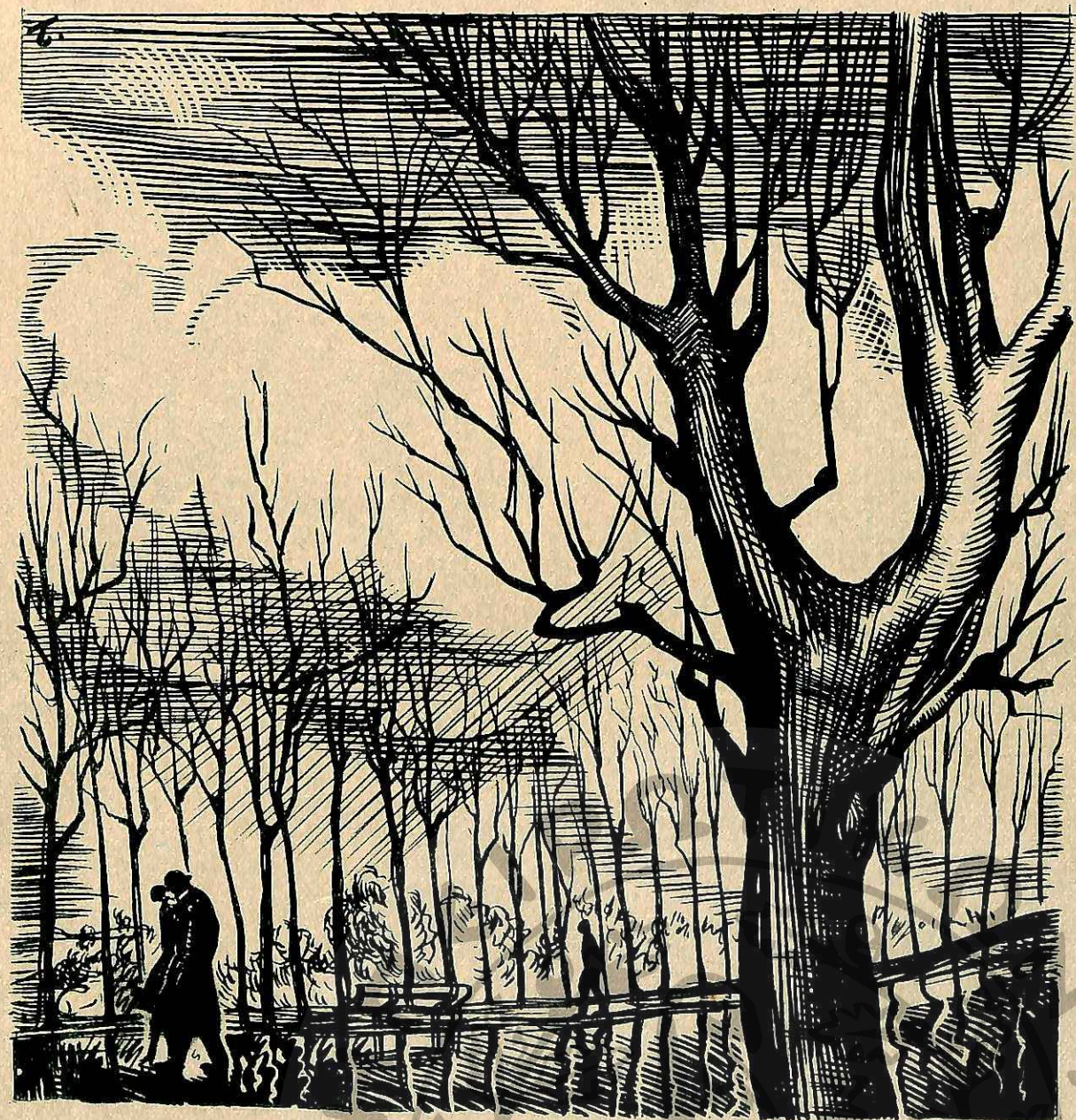
Βράζετε ἀπὸ τὸν θυμὸ σας,
ἀλλὰ μαζὶ κάνετε τὴ σκέψιν ὅτι
πιστὸν κι' ἐκεῖνη νὰ κυττάξῃ
γιὰ τ' ὄνομά τῆς σ' ἕνα ἄλλο
παρόμοιο ταμπλό ἀπ' τὰ τόσα
ποὺ ὑπάρχουν σὲ κάθε γωνία τῆς
ἀπληλαγμένης ἀπὸ κάθε θόρυβο
λεωφόρου ἐκείνης. Πλησιάζετε
στὸ μηχανήμα τοῦ πομποῦ, ρί-
χνετε μιά πλατινένια δεκάρα καὶ
πατάτε πεντέξιν διάφορα πληκ-
τρά. Πρὶν καλοτελεώσετε, βλέ-
πετε στὸ στρογγυλὸ κοντράν ν'
ἀστραφτοκοπή τὸ σῆμα τῆς ἀ-
παντήσεως. Ὁρμάτε μέσα στὸν
θάλαμο καὶ ἀμέσως ἀκούτε τὴ
γλυκεῖα φωνὴ τῆς γυναίκας
σας: «Εἰ Μίλτο! ποῦ εἶσαι!»

Συγκρατεῖσθε μὲ δυσκολία καὶ
λέτε ψυχρὰ: «Εἰμαι ἐδῶ ὅπως
θλέπετε. Γιατὶ δὲν μὲ καλοῦσε,
ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῇς
ποῦ ἔπρεπε νὰ εἴσαι!»

Οἱ γυναῖκες εἶνε παράξενοι!
Ἦ ἀναπημένη σας σύζυγος δὲν
φαίνεται καθόλου ταραγμένη,
οὔτε ἔχει τὸ ὕψος ἀνθρώπου ποὺ
δικαιολογεῖται. Μὲ τὴν γλυκεῖα
πάντοτε φωνὴ τῆς σὰς λέει ἡ-
ρεμα: «Δὲν σὲ κάλεσα, Μίλτο,
γιατὶ φαντάσθηκα πὼς ἀργοπό-
ρησε στὸ «Περιστερόφωμον»
"Οραμα" καὶ σὲ περιμένα ἡσυχῇ
νῆρθε ἐδῶ. Ἀλήθεια, κράτησε
τὸ ἀκριανὸ τραπέζι!»

Δὲν καταλαβαίνετε τίποτε!
Ἀφηρημένος κυττάξετε μέσα ἀπ'
τὸ παράθυρο τῆς καμπίνας καὶ
τὸ βλέμμα σας σταματᾷ ἐπάνω
σὴ φωταγωγημένη πινακίδα τοῦ
δρόμου κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἐ-
περιμένετε τὴν ὥρα. Ἐπρεπε
νὰ γράφῃ «55η Ὁδὸς—Τρίτον
Διαμέρισμα». Ἀνοίγετε περισσό-
τερο τὰ μάτια σας καὶ διαβάζε-
τε: «53η Ὁδὸς—Πέμπτον Δια-
μέρισμα!» Ἰστώσο, ἔξω φρε-
νὸν, δὲν μπορεῖτε νὰ μὴν πῆτε:
Οἱ γυναῖκες εἶνε παράξενοι!

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Φθινόπωρο... ὅλα μοῦ μιλοῦν
καὶ γιγνέται ὅλα ἐντὸς μου εἰς ἓνα.
Φθινόπωρο... ὅλα μοῦ μιλοῦν
καὶ πένθημα ὅλα ἀνταρῶν
τὰ φράγματα, ὁ ἀέρας, ὁ ἄχος.

Κ' αὐτὴ ἡ ἀριά, γιγνέ βροχί,
ποὺ πέφτει ἀντάμα μὲ τὰ φύλλα -
καὶ αὐτὴ ἡ ἀριά, γιγνέ βροχί,
ὡπαιχέ, ἐπὶ βάθρῳ μου ἀντικεῖ
καὶ μὲ χερμίζει ἀνατριχίδα.

Κ' αὐτὸ τὸ γυρῖο τοῦ ἀέρα
μὲ τὴν δοξὴ, βαρεῖα ἀνιμωφαῖρα -
καὶ αὐτὸ τὸ γυρῖο τοῦ ἀέρα

μοῦ ἐπιπλάττει ὁ αἶμα τοῦ
καὶ βλέπω νύχτα καὶ ἡμέρα.

Καὶ τὰ εὐαγγέλια αὐτὰ πουλιά,
ποὺ περνοῦν μὲς ἐντὸς μου -
καὶ τὰ εὐαγγέλια αὐτὰ πουλιά
ἐπιπλοῦν μιά ἀνιμωφαῖρα
ποὺ μέσα μου νοιμάται χρόνια.

Φθινόπωρο... ὅλα ἀνταρῶν
τὰ φράγματα, ὁ ἀέρας, ὁ ἄχος -
Φθινόπωρο... ὅλα ἀνταρῶν
καὶ ἀδερφωμένα μὲ νιφάδες
νὰ γιγνέται ὅλα ἐντὸς μου εἰς ἓνα.

Ἀν. Ν. Μαγγανάκης

Ο ΠΟΙΟΣ κυ-
τάξη αυτή την
εικόνα, δεν
μπορεί να μην
πάρει, με κάποια
χαρκακία:

— Έπί τέλους!
Να και μία φορά
που κάποια γυ-
ναίκα θρέθηκε
μπερδεμένη και
προσπαθεί να ξε-
μπεδέξει...

Μήν αμφιβά-
λετε ότι θα το
κατορθώσει. Η
γυναίκα πάντα
κατορθώνει να
μπερδεύει τους άν-
δρες στα δίχτυα
που στήνει. Και
αν ποτέ συμβεί
να μπερδευτεί κι
έκείνη, μ α ζ ι
τους, αυτό γίνε-
ται προσωρινός,
για το καλύτερο
τύλιγμα των θυ-
μάτων. Κατόπιν η
γυναίκα ξετυλίγε-
ται κι' αφήνει
μπερδεμένο τον
άνδρα...

Είναι αλήθεια
ότι υπάρχουν πολ-
λών ειδών μπερ-
δεμάτα. Υπάρ-
χουν τα μπερδέ-
ματα που μπορεί
ν' απαλλαγεί κα-
νείς από αυτά,
άλλα υπάρχουν
και μπερδεύματα
που, όσο προσ-
παθεί να ξεμπλε-
χθεί, τόσο μπερ-
δεύεται περισσό-
τερο. Όρίστε, π.
χ. ν' απαλλαγείτε
από ένα έπιτη-
δειο και τεχνικό
μπερδεύμα, που
σας στήνει με ο-
ποιοδήποτε κι' έξυ-
πνόδα μία όμορ-
φη γυναίκα. Σας
τυλίγει σιγά-σιγά
στα δίχτυα της
και δεν υπάρχει
τρόπος να ξετυλι-
χθείτε, παρά μό-
νο με το χιούμορ
του 'Ησάια. Κι'
έτσι συμβαίνει
καμμιά φορά να
πληροφορήστε ό-
τι κάποιος φίλος
σας έξευγαρώθη-
κε νομίμως, χω-
ρίς κι' ο ίδιος να
το πάρει είδησι.

— Μά πως παν-
τρεύτηκες θρέ Νί-
κο;

— Άς ται...
Μπερδευτήκα!

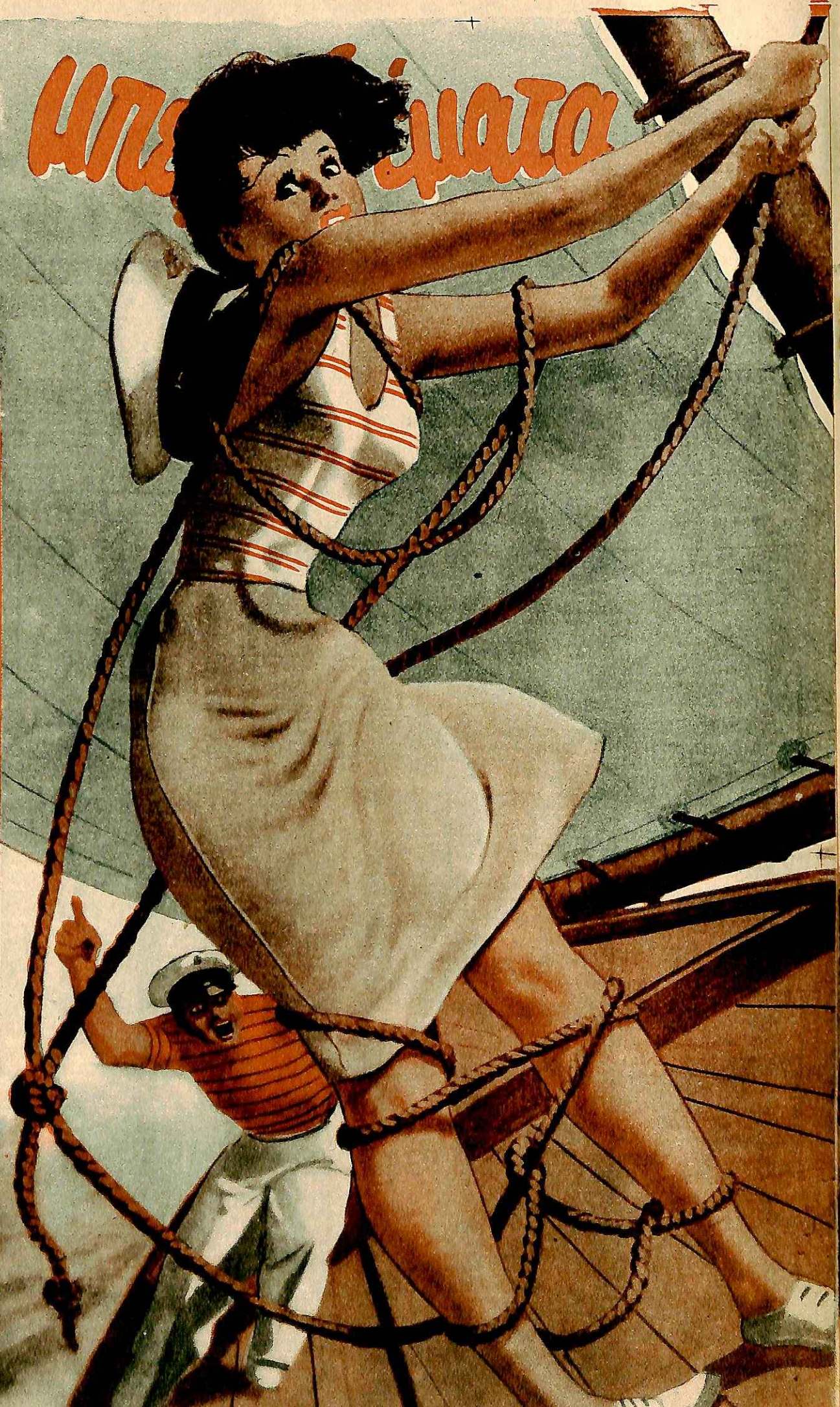
— Δηλαδή;

— Με τυλίξα-
νε!

— Και δεν μπο-
ρούσες να ξεμπε-
ρδευτείς;

— Πώς...

(Η συνέχεια στη
σελίδα 68)

Ε ΩΣ τώρα
ή γυναίκα
ήταν ό-
πλισμένη με ό-
πλα τρυφερά
και άκαταμά-
χητα: Με πά-
μάτια της, το
χαμόγελό της,
την όμορφιά
της, την τσαγι-
νά της, την έ-
ξυπνόδα της.
Μ' αυτά τα ό-
πλα έθροαινε
να κυνηγήσει
το αλάνο θή-
ραμά της: τον
άντρα. Και κα-
τάφερνε πάντα
να τον ρίξει
και να τον τυ-
λίξει μέσα στα
δίχτυα της, ό-
που τον κρα-
τούσε σκλάβο
και πόν έτρω-
γε — τρόπος
του λέγειν —
σιγά-σιγά.

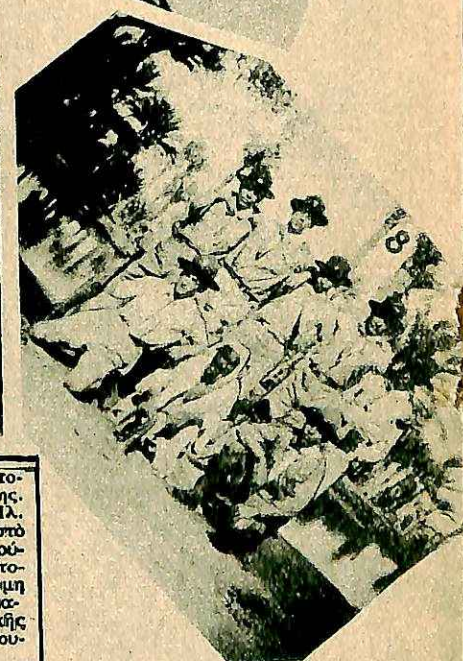
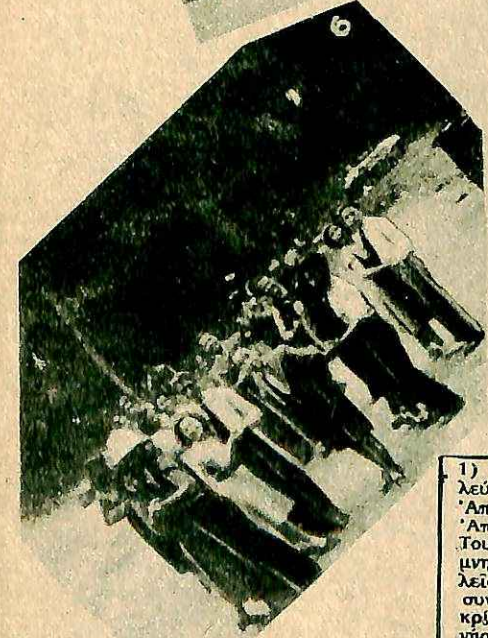
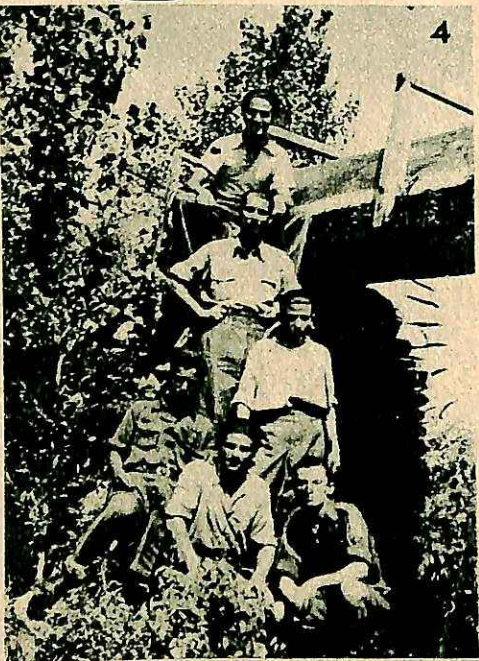
Άλλα τώρα
η γυναίκα έ-
πηρε στο χέρι
και πραγματι-
κό τουφέκι...
Τό γέμισε φυ-
σίλγια και έ-
βγήκε για κυ-
νήγι... "Ω! ή-
συχάστε, κύ-
τρες! Δεν πρό-
κειται ν' απο-
τελέσετε έσείς
το θήραμα. Για
σας θα φτά-
νουν πάντα
δυό φλογερές
ματιές. Αυτή
τη φορά πρό-
κειται για ένα
καύμενο τά-
πουλιά και
τους λαγούς,
που περιού-
νις μετρημένες
μέρες τους στα
δάση και στα
βουνά. Η γυ-
ναίκα έγινε
πραγματική κυ-
νήγος. Αναζη-
τή έποχή της
Άρτέμιδος. Και
ή μοντέρνα Άρ-
τεμις, με το ό-
πλον έπ' όμου,
τό δίχτυ στην
πλάτη και το
πιστό σκυλι
που την άκο-
λουθεί κατά
πόδας για να
εξτρυπάνη το
θήραμα και να
το φέρνη θρι-
αμβευτικά στην
κυρία του, ξε-
κινά από βρα-
δύς για να έ-
λαττώσει τον
φτερωτό πλη-

(Η συνέχεια στη
σελίδα 68)

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

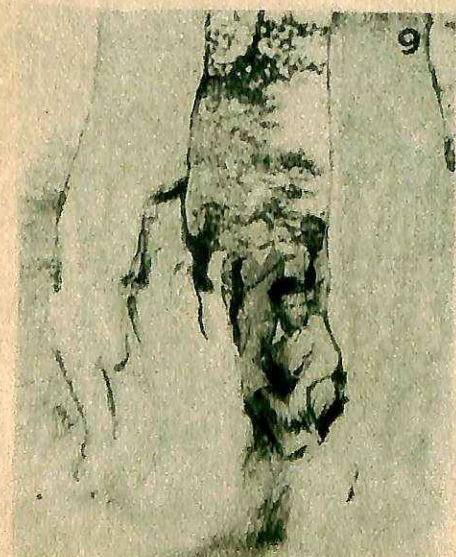

Τὸ εἴημπουμ τοῦ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

1) Ἐκδρομὴ τοῦ Συλλόγου «Ὁρφεὺς Αἰγίου» στὴν Θτέρη. Ἀποστολεὺς: Ν. Λυριντζής.— 2) Ἐκδρομὴ στὸν Ἅγιο Νικόλαο Μυτιλήνης. Ἀποστολεὺς: Δ. Μητρή.— 3) Ἐκδρομὴ στὴν Πύλο. Ἀποστολεῖς: Ἡλ. Ἀποστολόπουλος, Γιόκας καὶ Σπ. Παντελόπουλος.— 4) Ἐκδρομὴ στὸ Τουλῆ—Σερρών. Ἀποστολεὺς: Νικήφ. Βαλασσανίδης.— 5) Στὴν πρῶμνη τοῦ βοριοῦ, ἐπιστρέφοντας ἀπ' τὴν Ἀθῆνα στὴν Πύλο. Ἀποστολεῖς: Κ. Κιοσσεριάδης καὶ Τ. Καραγκιοζόπουλος.— 6) Μία εὐθυμὴ συντροφιά στὸν μαγευτικὸ πειλοκῶνα τῆς Ἐκάλης. Ἀποστολεὺς: Μακρίδης.— 7) Σμῆνος... ἀκριβῶν σ' ἓναν ἀμπελώνα τῆς μαγευτικῆς νήσου Πριγκήπου — Κωνσταντινουπόλεως. Ἀποστολεὺς: Σ. Πασχόπου-

λος.— 8) Πόρτ — Σάτ. Ἐκδρομὴ Προσκόπων στὴς Πηγὲς τοῦ Μωραίου. Ἀντ. Γεωργιάδης, Σπ. Ὁρφανός, Ἐμμαν. Σαρράλος, Π. Βαγλίνης, Χρ. Χριστοδούλου, Ἐμμαν. Χασαπλάδης, Σταμ. Σταματίου καὶ Ι. Τερζής.— 9) Κύπρος. Ἀνάμεσα στὰ αἰωνόδια πεύκα τοῦ Προδρόμου. Ἐξ ἀριστερῶν: Ν. Ἀδραάμ, Ἄνδρ. Ἀδραάμ καὶ Ἄνδρ. Ζαχάρος. Καθιστός: Κων. Ἰωαννίδης.— 10) Μία ἐκδρομὴ στὴς Πυραμίδες τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων Πόρτ-Σάτ. Ἀποστ. Ἐμ. Βαρδαβὰς (ὡ)γός Σ.Ε.Π.

Καὶ τὸ ἀπ' τῆς ΠΟΡΤΟΚΑΝΝΙΕΣ

Αὐτοτελὲς αισθηματικὴ ΝΟΥΒΕΛΛΑ τῆς Μαγκάλι

Κατὰ μετάφρασιν:
Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Μία ἀπρόοπτη συνάντησις

ΝΤΡΙ!
Τὸ μεγάλα μεταξένια ματοσάλινοῦρ τῆς ἀνοιγόκλεισαν γοήγορ - γοήγορ καὶ τὸ βλέμμα τῆς πῆρε μὴ ἐκφρασι ἐκπλήξεως καὶ φόβου μαζί. Μόνο ἡ φωνὴ τῆς Ἀντριανῆς Δεμερσιὲ ἦταν ὅπως πάντα φυσικὴ, κρυστάλλινη καὶ ἀπαλή, καθὼς ἀπήνησε χαρούμενη.
— Καλημέρα Μάξι!
Καὶ ἀπλώνοντας τὸ μακρὸ καὶ λεπτὸ τῆς χέρι μὲ χάρι καὶ σβελωσύνη, στὸν νέο ποτ κλησάζε, πρόσθεσε μ' ἑλαφρὸ χαμόγελο:
— Πόσο χάρηκα ποὺ σὲ ξαναβλέπω!
Κι' αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ ξεστόμισε ἡ Ἀντριανὴ φαίνονταν εἰλικρινά, ὅπως πάντα εἰλικρινὲς ἦταν αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ παρ' ὅλο ποὺ εἶχε μοντέρνες ιδέες δὲν ἔπαυε νὰ εἶνε εὐαίσθητη στὸ κάθε τι καὶ ἰδίως στὴν ἀγάπῃ.
Εἰλικρινὲς ἦταν ἡ δις Δεμερσιὲ καὶ ὅταν, πρὸ τεσσάρων χρόνων, στὸ περιβάλλον τῆς Τουραίν, ἀνήρθῃς κατηγορηματικὰ, μὲ πολὺ εὐγενεῖα, τὸν ἔρωτα τοῦ Μάξ Ξενόερ,

ελλεικρινής ήταν και σήμερα ποδ, συναντώντας τον παλμό της φι-
λο στο Μουλδάρ Σαίν-Μισέλ, έδειξε όλη τη χαρά που έννοι-
σε βλέποντάς τον ύστερα από τόσα χρόνια.

Κι' αναστατώνόμενος ο Μάξ - που ξανάβλεπε μια παλιά του
συμπάθεια, σήκωσε ελαφρά το λεπτό της αρωματισμένο χέρι και
ε' ακούμπησε στα χείλη του που λές κι' έκαιγαν από πυρετό.

—Αντρέ! 'Αντρέ! Πάνε τέσσερα χρόνια που έχω να ιδω-
θούμε...

Τώρα φαινόταν πιδ ήσυχη, τδ ύψος της πιδ φυσικό και οι
κινήσεις της πιδ μετρημένες, καθώς τού έλεγε γελαστή:

—Τί τύχη!... Μά τα χρόνια δεν σ' άλλαξαν καθόλου, αγα-
πητέ μου!

—Κι' εσένα τδ ίδιο... Είσαι πάντοτε ή μικρή 'Αντρέ!...

Δεν εύρισκε λόγια να εκφράσει την έκπληξη και τη χαρά του και
περιοριζόταν στδ να περιεργάζεται την 'Αντρέ που είχε σχεδόν
χαδιάρικα:

—Καθόλου δεν γέραςε! Και πάντα δειλός σάν παθητικός!

—'Η αθάνα αυτή κοροϊδία δεν τόν πείραξε και σάν να μη συ-
νέβαινε τίποτε:

—Τί κάνεις τώρα; την ρώτησε.

—Δουλεύω, αγαπητέ μου. Διαβάζω για να πάρω δίπλωμα
νομικής κι' ελπίζω να πετύχω. 'Εκπληττίζεις; Γιατί; Τί άλλο
καλύτερο μπορεί να κάνει ένα κορίτσι μόνο στη ζωή, αν δεν έρ-
γασθής;

Και γέλασε, γέλασε όπως γελούσε πάντα, ένθδ ο Μάξ προσ-
παθούσε να βρή σ' αυτό τδ γέλιο κάτι που έκρυβε μέσα της, να
έξηγήσει αυτή την μεγάλη ανάγκη για την εργασία:

—Και γιατί να δουλεύεις τόσο πολύ; ρώτησε. Νόμιζα...

Δεν είχε τί νόμιζε, αλλά μέσα του διαρκιόταν πώς ήταν δυ-
νατόν οι Λεμερσιέ ν' αφήσουν έτσι τὰ δυό τους κορίτσια ώστε
για να ζήσουν να έχουν ανάγκη να εργάζονται, αφού πριν έξη
χρόνια πού πέθαναν κι' οι δυό τους απ' την Ισπανική γρίπη,

είχαν άρκετη περιουσία ώστε να ζούν από τὰ εισοδήματά τους,
και επανέλαβε:

—Γιατί, 'Αντρέ!

Κούνησε χαριτωμένα τδ μικρό της κεφαλάκι και προσπάθησε
να δώσει έξηγήσεις πού κι' αν δεν της έζητήθηκαν, νόμιζε, ώσ-
τόσο, ήταν δέβαιοι πώς τις σκεπτόταν όταν την ρώτησε ο Μάξ:

—Τώρα ζω μόνη μου στδ Παρίσι με την γρηά κουδερνάντα
μου την Φραγκίσκα. Κάθομαι σ' ένα μικρό διαμέρισμα επάνω
στὰ ύψη της Μονμάρτρε. Δεν άλλαξα ιδέες. Πάντοτε αντιπα-
θούσα τδ Μονπαρνάς με τδ δαιμονισμένο θόρυβό του και τούς
ιδιόρρυθμους τύπους του. Έχω ένα μικρό περιβολάκι και απ'
τὰ παράθυρά μου κάθε πρωί ξυπνάω απ' τις φωνιτιές των που-
λιών... Και ξαφνικά ξεστούμισε την τελειωτική της έξηγηση πού
ήταν ανάμικτη με μελαγχολία και χαρά:

—Πάντρεψα την αδελφούλα μου... Τδ ξυθαρες;...

—Ναι, ναι, έκαμε ο Μάξ μ' αδιαφορία, έχασες την μικρή Κο-
λέτ...

Τὰ δημοφιλή μάτια της πήραν μια άπατηλή λάμψη, ένθδ
μέσα της σκεπτόταν: «Τί μπορούν να καταλάβουν οι άντρες
απ' τη μοναξιά, την εργασία, την αγάπη... 'Ηταν κι' αυτός έ-
νας απ' τούς πολλούς άντρες!»

Και μειδιώντας νευρικά σχεδόν περιέγραψε με μερικέες απλές
ρά χτυπητές φράσεις την εύτυχία της αδελφής της:

—Είπε πολύ εύτυχισμένη! 'Ο Ζαν Κορμπιέρ, μού φαίνεται
πώς δεν γνωρίζεις και πολύ καλά μάλιστα, ήταν δέβαιοι πολύ
πλούσιος για την Κοκό, μὰ άγαστιώνται τόσο... Κι' έπειτα τὰ
νείατα της...

—'Ο Μάξ σκυθρώπασε καθώς θυμήθηκε την παλιά του ζήλεια:

—'Ο Κορμπιέρ! Μά εγώ τόν νόμιζα έρωτευμένο μαζί σου...

Τδ αίμα ανέβηκε στδ κεφάλι της 'Αντρέ και τδ χλωμό της
πρόσωπο ροδοκοκκίνισε με μιάς καθώς άπήντησε με ζωρότητα:

—Μ' αυτό ήταν άφάνταστη τρέλλα, καλέ μου Μάξ! 'Ωστε νο-
μίζεις πώς όλος δ κόσμος είχε έρωτευμένο μαζί μου;...

Της έζητησε συγγνώμη με μασχημένα λόγια, ένθδ ή 'Αντρέ ξα-
ναποκτώντας τδ κέφι της, πρόσθεσε:

—Πώς μοιάζει με τόν Δον Κιχότη πού όταν δεν είχε τί να
κάνη χτυπιόταν με τούς μύλους... 'Οπολόγησέ το! Σδ χτυπιέ-
σαι με την φαντασία σου... Κι' είμαι δέβαιοι, πώς τώρα πού γί-
ντηκες συγγραφέας με κύρος και σουζέ, κι' από παντού σου
μειδιά ή τύχη, απ' τδ ταλέντο σου, τούς φίλους σου, τούς άν-
τεραστές σου, τούς εκδότες σου, τούς μεταφραστές σου, από
σένα τόν ίδιο!...

Γέλασε ελλεικρινά και με την καρδιά του:

—Αντρέ! 'Α! 'Αντρέ, πάντοτε είσαι χαριτωμένη! Τί χάρι,
κι' ζωή σέ περικυκλώνει! 'Α! δίκηο είχες να διαλέξεις τδ δικη-
γορικό επάγγελμα για να κάνης την καριέρα σου, Γεννήθηκες
για να σκορπίζεις γύρω σου την χαρά της ζωής, την έξυπνάδα,
τδ πνεύμα και τὰ χαρίσματά σου! Δεν καταλαβαίνω πώς μπο-
ρεί ένα τέτοιο πλάσμα να μη βρή ακόμα τόν σύντροφο της ζω-
ής του;...

—'Η 'Αντρέ αντί ν' άπαντήσει στὰ λόγια και τὰ γέλια του, είπα
με χαμηλωμένη φωνή:

—Ξέρεις, μένουν στδ Μιντί!

—'Α! έκαμε ο Μάξ, πού απ' αυτό κατάλαβε πολλά πράγματα.

—Ναι, ή Κοκό έχει μια μικρή βίλλιστα στην ακροθαλασσιδ
κι' εκεί μαζί με τόν άντρα της κλίνει σ' όλους τούς χρόνους
τδ ρήμα σ' αγαπώ, όπως λέει κι' ένας ποιητής: Ζή στην αιώνια
άνοιξε κάτω απ' τόν πάντοτε γαλάζιο ουρανό...

—'Ο Μάξ άρχισε να καταλαβαίνει σιγά - σιγά και τη μοναξιά και
την ανάγκη της εργασίας και θυμήθηκε ακόμα και την φράση
της 'Αντρέ πού είχε πει πρδ όλίγου: «'Ο Κορμπιέρ ήταν πολύ πλού-
σιος για την Κοκό!...». 'Ως τόσο ή Κοκό παντρεύθηκε τόν Κορ-

μπιέρ. Τόν Κορμπιέρ πού ήξερε καλά ο Μάξ πώς αγαπούσε την
'Αντρέ, την λάτρευε! Και τώρα τδ κορίτσι αυτό ήταν ύποχρε-
ωμένο να εργάζεται για να ζή, αυτή πού μπορούσε και χωρίς
δουλειά να ζή άνετα. Καυμένη 'Αντρέ! είχε τόσο αγάπη κι' ά-

φοσίωση για την μικρή της αδελφούλα, πού ώστόσο δεν την
περνούσε παρά τρία μονάχα χρόνια...

—Θα τούς βλέπης συχνά δέβαια;

—'Ακόμα δεν τούς είδα, άπήντησε μ' αφέλεια ή 'Αντρέ. Τού-
λάχιστον χρειάζεται ένας χρόνος να ζήσουν οι νεόπαντροι στδ
μήνα τού μέλιτος μακρυά απ' τούς περιεργούς... 'Αρνήθηκα ό-

λες τις προσυλήσεις τους να πάω να τούς ιδώ... Και πρόσθεσα
μειδιώντας:

—Σκοπεύω όμως γρήγορα να τούς επισκεφθώ... 'Η Κολέτ
άλλωστε περιμένει ένα μπέμπη κατά τόν Νοέμβριο...

Και ο Μάξ κατάλαβε καλά πώς ή καρδιά της ήταν γεμάτη ά-
γάπη κι' άφοσίωση γι' αυτό τδ μικρό πλασματάκι πού τόσο ά-
νυπόμονα περίμενε τη γέννησή του...

Και ή 'Αντρέ πού δεν ήθελε να παρατείνει την παραμονή της
κοντά στδν άνθρωπο πού ήξερε πώς την συμπαθούσε ακόμα τωρ,
όλο πού άρνήθηκε κάποτε τόν έρωτά του, τού έδωσε τδ χέρι
και τού είχε πάντοτε γελαστή:

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

—'Αντίο, Μάξ! και κάποτε - κάποτε θα βλέπόμεστε...

«Πλαϊζίρ ντ' άμούρ» για σένα, Μάξ

Ο ΜΑΞ τράβηξε για την Μονμάρτρε πού ήταν προσκεκλη-
μένος μαζί με μερικούς άλλους φίλους να περάσουν τη
βραδιά τους στην 'Αντρέ. Πήγε πρώτος και την στιγμή
ακριβώς πού ή κυρά Φραγκίσκα σήκωνε τδ τραπέζι.

—Συγγνώμής μας, είπε με πειρακτικό ύφος ή 'Αντρέ, δει-
χνοντας τδ τραπέζι πού ακόμη ήταν μισοεστρωμένο. Αυτό τδ
δωμάτιο χρησιμοποιεί για σαλόνι και τραπέζια μαζί...

—Εσκύψε νευριασμένος τδ κεφάλι του:

—Εγώ σου ζητώ συγγνώμη πού διάσπασα νάρθω... Μά δεν
μπορούσα πια 'Αντρέ, ήθελα να σε ιδώ, ...να σε ιδώ μόνη...

Γέλασε με τέτοιο τρόπο πού νόμιζε πώς μπορούσε να
χη κάποια έλπίδα.

—Να πού είμαστε μόνοι... Δεν πιστεύω όμως να... σκοτώσης
τούς άλλους πού θα μ' επισκεφθούν;...

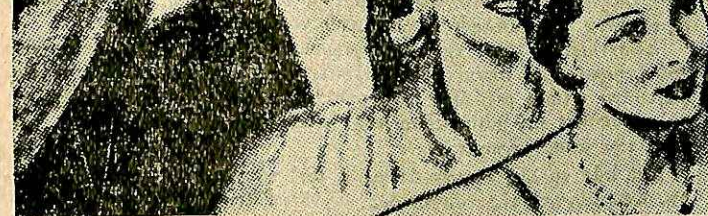
—'Α! μουρμούρισε, τρίζοντας τὰ δόντια του ο Μάξ. Τούς
έλλους, τούς άλλους, αν μπορούσα... Και μάλιστα έκείνον τόν
βλάκα τόν Γκαρνέν και τόν πρότυχο τόν Λορβίλ...

—Κακόμοιροι φίλοι! Κι' είναι τόσο καλά παιδιά... 'Άλλως τε
έχουν και σπουδαίο ταλέντο στη ζωγραφική.

—Να βράσω τδ ταλέντο τους... Καταλαβαίνω όμως πώς μό-
νο στδ ταλέντο δίνει προσοχή μια γυναίκα κι' όχι στην καρ-
διά...

—Ποιός τδ είπε, αγαπητέ μου... Κάνεις λάθος, και στην καρ-
διά...

—'Ο Μάξ αναστέναξε βαθεία, τὰ μάτια του φωτίστηκαν με

Προσληωμένοι οι προσκεκλημένοι της 'Αντρέ, άκουαν με προσοχή τδ γεμάτο πάθος, γλυκά και συγκίνησι τραγουδι της

μίδς και τὰ χέρια του έσφιξαν τδ λεπτό χεράκι της φίλης του.

—'Ω! 'Αντρέ!...

—'Εκείνη την στιγμή χτύπησαν στην πόρτα και ή 'Αντρέ πε-
τάχτηκε να υποδεχθί τούς προσκεκλημένους της.

Οι πέντε νεοφερμένοι γέμισαν τδ σαλόνι με τις φωνές τους,
τὰ γέλια τους, τη χαρά της ζωής.

Μίλαγαν όλοι μαζί και για όλα τὰ θέματα, τέχνη, φιλολογία,
μουσική... Στην έπιμονή της Σιμόνης 'Αμν, ή 'Αντρέ κάθισε
στδ πιάνο και τραγουδούσε με χαμηλή φωνή μια απ' τις γλυκές
και χαριτωμένες ρομάντζες στδ 18ου αιώνας.

—'Υστερα τραγουδούσε άλλη κι' άλλη... Με τη σειρά του παρε-
κάλεσε κι' ο Μάξ:

—Δεν παίζετε και για μένα τδ «Πλαϊζίρ ντ' άμούρ», 'Αντρέ;

—Ανασηκώθηκε για να φτιάξει τδ ταμπουρέ και τού έφερε μια
παρατεταμένη, παράξενη, χαδιάρική λοξή ματιά πού ποτέ του
δεν την είχε ξαναδεί:

—«Πλαϊζίρ ντ' άμούρ» για σένα Μάξ, είπε, και ξανακάθισε
στδ πιάνο. Έκλεισε τὰ μάτια της σάν να την ένωχλούσε τδ πο-
λύ φως κι' άκουσε κι' αυτή τδ τραγουδι της πού φαινόταν πώς
τδ ένοιωσε βαθειά μέσ' την ψυχή της...

—'Ενα τραγουδι γεμάτο πάθος, γλυκά, συγκίνησι, πού λές και
γίλια βιολιά και γίλλες άρπες είχαν ένώσει τούς ήχους τους.

—'Ενα τραγουδι πού συνάρπαζε την ψυχή και την μετέφερε σ'
έλλους κόσμους, σ' όνειρεμένα μέρη. Αυτό τδ τραγουδι δεν μπο-
ρούσε να βγαίνει παρά από τὰ βάθη μιας μελαγχολικής, έρωτευ-
μένης, άγγελικής ψυχής. 'Ηταν τδ τραγουδι μιας γυναίκας π'
ανάπαυε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της...

—«Ποιόν; ποιόν; ποιόν;» τού έρχόταν να φωνάξει ο νεαρός
συγγραφέας πού τώρα ήταν έκτος εαυτού.

Τδ άπαλό όμως και γεμάτο φλόγα βλέμμα πού τού έβριζε
πριν άρχισθ, τού έδινε κάποια άνακούφισι, κάποια έλπίδα...

—«Ποιόν;»

Μπορούσε τώρα, πού αυτή έσάλωνε στὰ μάτια του όλη την
καρδιά της, να την ρωτήσει άφραβα κι' ένόμιζε κιόλα πώς ά-
κουε την γεμάτη θέουη φωνή της να τού λέη: «Πλαϊζίρ ντ' ά-
μούρ», για σένα Μάξ.

Την ήξερε πολύ καλά για να μην άμφιβάλη, μὰ ως τόσο από
τότε πού την ξανασυνάντησε τού έδειξε όλη την χαρά, την εθ-

γένεια, την θερμή της, αδιάφορη αν δλ' αυτό ήταν άνάμικτο
με κάποια ελαφρά ειρωνεία!

—Μήπως;... Μά τότε γιατί ν' άποφεύγης χωρίς κανένα λόγο,
χωρίς καμιά έξηγηση;...

Μά τί ενδιαφέρει στδ κάτω-κάτω της γραφής, τδ παρελθόν;
Ξεμυαλισμένος, ζαλισμένος, απ' την εύτυχισμένη έλπίδα ο Μ' ε
δεν ήθελε πια να σκέπτεται παρά τδ παρόν, αυτό τδ βράδυ, αυ-
τό τδ γεμάτο γλυκά βράδυ πού έμοιαζε με έξωτικό ρομάντσο
και πού ή 'Αντρέ άπεκάλυτε όλη την αίχμαλωτίζουσα ήδυπά-
θειά της...

Απ' τη στιγμή εκείνη ο Μάξ έγινε τελείως διαφορετικός.

—'Ολοι οι προσκεκλημένοι πού πριν από λίγο τού ήταν αντίπα-
θητικοί, τώρα τού έγιναν πολύ συμπαθητικοί, άπαραίτητοι όλοι
τους: 'Ο μικρός Λορβίλ, ο χοντρομπαλός 'Ορμέ και ή χαριτω-
μένη πιανίστα Σιμόνη 'Αμν.

—'Α, τώρα απ' την μεγάλη του εύτυχία έγινε εύχάριστος, εθ-
φυλόλογος, διασκεδαστικός και ή 'Αντρέ με τδ γλυκό βλέμμα
της έδειχνε την συμπάθεια και την εύχαρίστησή της για τὰ λε-
γόμενά του.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

—'Ο Μάξ ήταν πολύ εύτυχισμένος μὰ μαζί κι' άμφέβαλλε για
την τόση εύτυχία του, γι' αυτό ακριβώς δεν μπορούσε να φύγη
όπως κι' οι άλλοι. 'Αφησε την παρέα στην γωνιά της λεωφό-
ρου, έκανε πώς τράβηξε μέσα σ' ένα στενό δρομάκι και σε λίγο
δρισκετόταν μπροστά στην πόρτα της 'Αντρέ.

Τδ γλέντι έκείνο τελείωσε χωρίς κανένα έπεισόδιο. Κι' ό-
πως συνήθιζαν πάντοτε, κατέβηκαν όλοι μαζί τη σκάλα, ένθδ απ'
επάνω ή 'Αντρέ τούς καληνύχτιζε...

δρόμο σήκωσε μηχανικά τα πόδια του. Η Άντρί ήταν στο παράθυρο και με χαριτωμένες κινήσεις του χεριού της του έστελνε φιλάκια...

Έρως στα παγκάκια

Α παντρευτούμε τον Γεννάδη. Έλεγε η Άντρί με το νεανικό της χαμόγελο, το χαμόγελο ευνουχισμένης γυναίκας. —Και γιατί όχι γρηγορώτερα; Δεν νομίζεις πως άρκοις τέσσερα χρόνια άναμνής; Γιατί βάζεις όρια; —Άγαπητέ μου Μάξ, πρέπει να πάω το Νοέμβριο κοντά στην αδελφή μου την Κοκό, γιατί περιμένει να γεννήση. Κι' έπειτα θέλω νάχω όλο τον άπαιτούμενο καιρό για να προετοιμασθώ για την καινούργια ζωή... —Ω! ξέρω καλά πως πάντα βρίσκεις κατάλληλες δικαιολογίες όταν θέλεις να κατορθώσεις κάτι. Μά πως μπορώ ν' άρνηθώ σ' αυτά τα όμορφα μάτια ό,τι κι' αν μου ζητήσουν; Λοιπόν, δείξε μου τα μάτια σου και θα με καταφέρω άκόμη μία φορά. —Και τώρα κρεμασμένος άπ' το μεθυστικό, έκφραστικό της βλέμμα ρουφούσε το ύψος φώς τους που τον έκαναν τόσο ευτυχισμένο... —Άγαπημένη μου, μουρμούρισε χαμηλόφωνα.

Η Άντρί που έννοούσε να τηρή τα προσήματα, ποτέ δεν δεχόταν τον Μάξ μόνο στο σπίτι της, γιατί δεν ήθελε να δώση καμιά ύποψία στους γείτονές της. Γι' αυτό έβλεπε πόν άγαπημένο της κάθε μέρα, άφου αυτός τó άπαιτούσε, μονάχα σε δημόσια μέρη, στα πάρκα, στις εκθέσεις, στον περίπατο... Τό προσάλλιο της Σακέ—Κέρ τους φιλοξενούσε συχνά κι' εκεί, καθισμένοι σ' ένα παγκάκι κοντά-κοντάμίλαγαν ώρες ολόκληρες και μόνο κάπου-κάπου ένα άπαλό χέρι χάιδεσε τα μαλλιά του Μάξ που αυτός τó έπαιρνε άπότομα και τó γέμιζε με φιλάκια. —Και διεσέδαζαν στον 20όν αιώνα άκριβώς όπως και η Μυμί Πενσόν με τον Μυρρέ. Κάποτε ο Μάξ της είπε:

—Δεν σου φαίνεται πως ό έρως στους παγκούς είνε περισσότερο ρομαντικός άπ' ό,τι πρέπει;... Κι' η Άντρί δείχνοντάς του είκοσι τουλάχιστον ζευγάρια που έκαναν τό ίδιο πράγμα μ' αυτούς τού έλεγε με χαρά: —Δεν βλέπεις, άγαπητή μου, πως δεν είμαστε μόνοι; Όλοι αυτοί νοιώθουν τόν έρωτα άπαράλλακτα όπως κι' έμεις... Γιατί να είσαι έγωιστής, νομίζεις πως έσύ καταλαβαίνεις καλύτερα άπ' αυτούς τόν έρωτα;...

Μά ό Μάξ που σκεπτόταν πάντοτε τόν μεγάλο, τόν βίαιο, τόν γεμάτο πάθος και τρέλλα έρωτα, της άπαντούσε ψιθυριστά: —Ναι, Άντρί, ναι, μόνον έμεις είμαστε... Και τήν έσφιγγε άπ' τό μπράτσο λέγοντας διαρκώς λόγια γεμάτα άγάπη, έλπίδες, μέλλοντικά όνειρα...

Η Άντρί ήταν ένθουσιασμένη με τό έπάγγελμα της δικηγόρου που διάλεξε. Ο Μάξ θά τήν άκολουθούσε παντού όπου και νά πήγαινε. Αυτός ήταν έλεύθερος κι' η εύτυχία του ήταν αύτου που θρυσκόταν η άγαπημένη του.

—Όστόσο μπορείς και νά μ' δουλεύεις, Άντρί... —Μά δεν ξέρεις, Μάξ, πως αυτό θά μου κοστίζει πολύ. Κι' έπειτα μ' έξηνας πώς δεν είμαι πλούσια. Μπας και νόμιμες πώς κάνεις καλή έπιχείρηση με τό νά με παντρευθής;...

Αυτή η φτώχεια την εξέπληττε πάντοτε γιατί ήξερε τί άνοικτό σπίτι κρατούσαν οι δύο άδελφές έδώ και πριν τέσσερα χρόνια. Χωρίς νά τó κάνει καθόλου άπό περιέργεια μ' άπό ένδιαφέρον και μόνον της είπε μιά μέρα γελώντας:

—Α! Σκορποχέρα!... Έσπατάλησες μιά ολόκληρη περιουσία μέσα σε λίγους μήνες... Πώς θά μπορέσω νά σου έμπιστευθώ, γλυκειά μου Άντρί, τό πορτοφόλι μου άφου είσαι τόσο κακός διαχειριστής;... Σε ποιά παλαιοέπιχείρηση τοποθέτησες τ'α χημάτια σου;...

Τότε, ελικρινά μ' άχι και χωρίς πόνο και ντροπή για τήν όυσία που έκανε τού όμολόγησε σηκώνοντας τούς ώμους της: —Απ' έναντίας τ'α κατάθεσα στην καλύτερη έπιχείρηση, άφου μ' αυτό άγόρασα εύτυχία γι' αυτήν που άγαπώ πολύ.

Και ξαφνικά ό Μάξ κατάλαβε τή φράση πούχε άκούσει άπ' τό στόμα της τήν πρώτη μέρα της συναντήσεώς τους: «Ο Κορμπιέρ ήταν πολύ πλούσιος για τήν Κοκό». Λοιπόν, θάπρεπε κι' η Κοκό νά ήταν άρκετά πλούσια για τόν Κορμπιέρ. Κι' αυτή ήταν ή αίτια πού η Άντρί, ή ήρωική αδελφή, δεν ήταν πιά παύ μιά φτωχούλα...

Υστερα άπ' αυτή της τήν έξομολόγησι τήν άγάπησε περισσότερο και με τό φέρεμά του και με τ'α λόγια του της έδινε νά καταλάβη πως τώρα την έντιμούσε και τήν εθαύμαζε πού πολύ... Και μπροστά τού λαμπέρα μάτια της Άντρί υπέκυψε όπως πάντοτε. Η Άντρί θάπρεπε τό δίπλωμα της δικηγόρου αν της άρεσε. Θά καθόδισσαν σε καμιά έπαρχιακή πόλιν αν η Άντρί ήθελε... Θά καθόδισσαν σε κανέναν ίστορικό πύργο αν η Άντρί τó ζητούσε. Θά γινόταν ό,τι ήθελε η Άντρί...

Όταν έφθασαν στην πόρτα τού σπιτιού της, εκείνο τó βράδυ, στάθηκαν για κάμποσο στο κατώφλι πού τó χάιδεσε τó λυκόφως της όμορφης φθινοπωρινής νύχτας.

Και καθώς έλεγαν τ'α τελευταία άτέλειωτα έρωτικά τους λόγια, καθώς κύταζε ό ένας τ'α μάτια τού άλλου, ή θυρωρός πού έβγαине αυτή τή στιγμή άπ' τό σπίτι, φώναξε μεγαλόφωνα: —Α! δεσποινίς Λεμερσιέ, ήλάτε! Κάποιο τηλεγράφημα για σας! Έπειδή βγήκε έξω ή Φραγκίσκα τó φύλαξα έγώ στο θυρωρείο...

Έτρεξε, άνοιξε τήν πόρτα τού θυρωρείου, πήρε τó πράσινο χαρτάκι και τó έδωσε στην κοπέλλα. —Η Άντρί τó πήρε άπότομα στο χέρι της: —Πούξ ξέρει τί νά συμβάλνη, είπε σχίζοντας νευρικά τó λεπτό φάκελλο.

Και ξαφνικά τó ροδόκκινο προσωπάκι της χλώμιασε καθώς τó βλέμμα της έτρεχε πάνω στα μεγάλα γράμματα: —Μάξ! ή Κολέτ είνε... είνε πολύ άρρωστη!... Με φωνάζουν νά πάω κοντά της...

—Πολύ άσχημα; είπε ό Μάξ περισσότερο έκπληκτος παρά ταραγμένος. Πώς συνέβη αυτό; Στο τελευταίο γράμμα της ήταν θανάσιμα! —Ξέρω κι' εγώ; Δεν γράφει καμιά λεπτομέρεια. Μάθε πότε φεύγει τράινο, τού άπάντησε νευρικά και τούδωσε τó χέρι.

Κολέττα πολύ άρρωστη, έλα»

Η «ΜΕΡΒΕΙΤ», είπε ό υπάλληλος τού σταθμού, στάν ό ποιο άπετάθη η Άντρί, βρίσκεται στο δρόμο της Κολίν. Πρέπει ν' άνεβήτε ως τó ταχυδρομείο κι' άπ' εκεί νά πάρετε τήν όδό Βαλλερύ ως τήν όδό Μινονέτ. Εκεί θά στρίψετε δεξιά και θά μπήτε κατ' ευθείαν στο δρόμο της Κολίν».

Χωρίς νά καταλαβαίνη τί της έλεγε ό άνθρωπάκος εκείνος, γιατί τó μυαλό της ήταν άπασχολημένο με τήν κατάσταση της αδελφής της, μηχανικά πήρε τó δρόμο πρós τήν βίλλα πού αυτή είχε δωρήσει, για γαμήλιο δώρο άπό τήν δική της προίκα, στην άγαπημένη της αδελφή Κολέτ, πού τώρα κινδύνευε...

Έξηντημένη άπ' τήν κόυρασι και τήν άνησυχία και με πόδια πού έτρεμαν άπό συγκίνηση, βίαζε τόν έαυτό της δίνοντάς του κουράγιο νά φτάση μιά ώρα γρηγορώτερα, γιατί τó λακωνικώτατο τηλεγράφημα τού κουνιάδου της: «Κολέττα πολύ άρρωστη. Έλα», τήν έκαμε άνω-κάτω.

Και σάν τρελλή έτρεχε άνάμεσα άπ' τ'α χωράφια ώρα ολόκληρη, άφηρώντας τις σουκνίδες, τ' άγκάθια, τις λακκούβες και τόν έστó άκόμα ήλιο τού Οκτωβρίου.

Δεν έδρασε τίποτε μπροστά της. Ότε τήν πρσίτη κορμίτσα πού στοργικά άγκάλιαζε τήν γύρω περιοχή, ούτ' έ' άνθισμένα περιβόλια πού περικλύωναν τις κομψές βίλλες, ούτ' τήν θάλασσα πού έαπλωνόταν πού μακριά και κυμάτιζε έλαφρά τ' άσημογαλάζια νερά της.

Τώρα πέραγε κατ' άπό μιά συστάδα λεμονιών και πορτοκαλιών πού τó άρώμά τους γλύκαινε τις αλσθήσεις, χαροποιούσε τήν ψυχή και έκανε έλαφρότερη και άρωματισμένη τήν άναπνοή.

Όλοένα σκεπτόταν τί έσημαινε τó τηλεγράφημα. Τό γράμμα πού έλαβε πρό δύο ήμερών ήταν χαρούμενο. Μίλαγε για τή γέννησι τού μπεμπή. Μά δυστυχώς, κατά τ'α φαινόμενα, ό μπεμπής δεν θάβλεπε τó φώς της ήμέρας...

Πάντοτε διαστική, άνέβαινε τρέχοντας τις άνηφοριές για νά φθάση στην Κολίν, πού οι μπάρες της σιδηροδρομικής γραμμής πού πέραγε κάπου εκεί κοντά, τήν χώριζε άπ' τήν Μερβέιγ πού θρυσκόταν κοντά και καταντικρόν στη θάλασσα.

Τίποτε δεν είδε, έκτός άπό τ'α δύο θεώρατα δέντρα πού ύψωνόταν δεξιά κι' έριστερά της μπάρας, δυό γιγαντιαίες άλδρες πού τ'α φύλλα τους έδιναν τήν έντύπωσι φερλιών της Άποκαλύψης, έτοιμα, λές, νά πνίξουν κάθε χαρά...

—Α! έκανε, κοινωνώντας τó κεφάλι της. Αδτέξ οι άλδρες μοι' άζουν με τρομακτικά τέρατα... Αυτή ήταν όλη ήπαρτήρησίς της. Πέρασε τις γραμμές τού σιδηροδρόμου και ύστερα άπό πνήντα μέτρα θρυσκόταν στα κάγκελλα τού περιβολιού της βίλλας της αδελφής της.

—Ω! δεσποινίς, είπε ή ύπηρέτρια πού εκείνη τή στιγμή άνοιγε τήν πόρτα για νά βγῇ έξω, έπρεπε νάβθετε, τ'α χάσαμε τήν κυρία! —Η Άντρί έβγαλε μιά σπαρακτική φωνή πού διέσχισε άπ' τή μιά ως τήν άλλη άκρη τήν Μερβέιγ, αυτό τόν τόπο της εύτυχίας...

Δεν κλονίστηκε όμως και προχώρησε στο έσωτερικό. Στο μεγάλο ισόγειο δωμάτιο μιά γυναίκα κάτ'ακάστα ντυμένη, ή νοσοκόμος, τίλιγε προσεκτικά σε μπαμπάνια ένα μικρό, καχεκτικό, μισοπεθαμένο πλασματάκι, πού είχε χαρακτηριστικά μικροσκοπικού ανθρώπακου, μ'α πού όστόσο ήταν τó μωρό πού τόσο περίμενε νά δῇ...

Κι' άφου τó κύταξε κάμποσο προσεκτικά, έσκυψε τó κεφάλι της, στήριξε τ'α χέλια της σ' τ'α δάχτυλά του χεράκια και δυό δάκρυα κύλισαν άπ' τ'α μάτια της...

της, κόλλησε τ'α χέλια της σ' τ'α δάχτυλά του χεράκια και δυό δάκρυα κύλισαν άπ' τ'α μάτια της...

Οι τελευταίες στιγμές μιάς μητέρας και αδελφής

ΕΝ θά φάτε τίποτε, δεσποινίς;... Τό φαγί είνε έτοιμο. Ο κύριος δεν θέλει ούτε νά δοκιμάση κι' αν πέσετε κι' οι δυό σας άρρωστοι πούξ θά φροντίση για τήν μεμπέκα; —Και κυττάζοντας με βουρκωμένα μάτια τó φασκιωμένο μωρό πού κράταε στην άγκάλιά της ή Άντρί, συνέχισε με τή μεσημβρινή φωνή της ή καλοκάγαθη παραμάνα:

—Μικρούλα, καμμένη μικρούλα!... Πόσο σε λαχτάρησε ή καμμένη ή κυρία... Κι' όλη τήν προηγούμενη νύχτα φώναζε διαρκώς: «Νά πρόφθανε νά τήν ιδώ κι' ως πέθαινα...». Ήταν δέβαινη πώς θά πέθαινε και σκεπτόταν τήν μικρή της πού θά έμενε μόνη... Κι' επάνω στα παραλήρητά της φώναζε: «Μιρρού! α μόνι, άγαπημένη μου μικρούλα, τώρα πού κλείνω τ'α μάτια μου τί θ' άπογίνης;» Αυτό τήν στενοχωρούσε περισσότερο άπ' όσο πού πέθαινε τόσο νέα. Δεν καταλαβαίνω γιατί ό Θεός δίνει τέτοιες άπογοητεύσεις στις μητέρες...

—Προαισθάνθηκε τó θάνατό της; ρώτησε ή Άντρί με μισοσβυσμένη φωνή. —Και βέβαια, είπε θλιμμένη ή παραμάνα. Της είπα: «Βγάλε άπ' τó μυαλό σου αυτές τις ιδέες». Κούναε τó μικρό της άγγελικό κεφάλι, κι' όταν συνερχόταν άπ' τόν φόβερό πυρετό, φώναζε: «Μικρό μου, δεν θέλω νά σε παραδώσουν σ' αυτή τή γυναίκα! Αυτό δεν θά τó θέλῃς ποτέ!» Κατάλαβα πως φοβόταν τήν μητέρα τού κυρίου...

—Φαβόταν; έκαμε έκπληκτη ή Άντρί, γιατί φοβόταν άπ' τήν κυρία Κορμπιέρ; —Η κ. Κορμπιέρ ήρθε έδώ πούλν δεκαπέντε μέρες... Ήρθε για νά βάλη τήν σφίτσα της σ' τ'α ανδρόγυνο, πού ως εκείνη τήν στιγμή έζούσε εύτυχισμένο μόνο του...

—Αναστατωμένη άπ' αυτή τήν άποκαλύψη ή Άντρί, άναμετρούσε τή λύπη και τήν άπέλπισία πού δοκίμασε ή αδελφούλα της λίγο πριν πεθάνη, ένῶ ή παραμάνα σκουπίζοντας με τήν άκρη της ποδιάς της τ'α δακρυσμένα μάτια της πρόσθετε με λυγμούς:

—Καλά πού φθάσατε νωρίς τουλάχιστον για τó μωρό. Πόσο όμως θά χαιρόταν ή κυρία αν σας έβλεπε στις τελευταίες της στιγμές... Τ'α μάτια της πού έσβυναν σιγά-σιγά τ'α είχε κολλημένα στο ρολόγι. Σας περίμενε χωρίς άλλο, για νά σας παραδώση τó μωρό...

Ψυχικά τσακισμένη άπό τόν άβάσταχτο πόνο και τή λύπη ή Άντρί και με τó κεφάλι βαρύ, άκουε χωρίς νά καταλαβαίνη τί συνέβη στις τελευταίες στιγμές της άγαπημένης της αδελφούλας.

—Αργότερα, ό γαμπρός της, πού συνήλθε κάπως άπ' τήν θλίψη της έλεγε στεναίνοντας: —Η τελευταία σκέψη της ήταν για σένα. Σ' άγάπαγε όπως αγαπάει ένα παιδί τή μητέρα του... και ύστερα άπό λίγο πρόσθεσε:

—Σε περίμενε για νά πεθάνῃ... —Περάστε στο σαλόνι, δεσποινίς, ό γιατρός περιμένει, διέκοψε μιά μικρούλα ύπηρέτρια.

—Δεν μ' ενδιαφέρει ό γιατρός. Τώρα δεν χρειάζεται, άφου όλα τελείωσαν πιά. Νά φύγη!... —Μά, δεσποινίς, είπε ή ύπηρέτρια, ό γιατρός ήλθε για τήν μικρή...

Στό άκουσμα ή Άντρί άλλαξε τόνο φωνής και σηκώθηκε δρις

—Α! για τή μικρή! Τότε έρχομαι άμέσως. Και σάν ύπνωτισμένη άκουγε τώρα τó γιατρό και πρόσχε στις συμβουλές του.

Τό μικρό ήταν πολύ αδύνατο, έξασθημένο, καχεκτικό, μ'α μιά καλή διαίτα και μεγάλη περιποίηση θά τó μετέβαλλε σε λίγο σ' ένα όμορφο χαριτωμένο κοριτσάκι γεμάτο ύγεια.

—Θά ήγτε, θά γίνῃ μιά όμορφη κοπελλίτσα πού θά ύπερηφανεύεσθε γι' αυτήν, κατέληξε ό γιατρός. —Όταν έμεινε μόνη, τó ήθικό της άναπτέρωθηκε και ή σκέψις της φτερούγισε στο μωρό πού χρεαζόταν μητρική άγάπη και περιποίηση για ν' άνθῃ και νά μεγαλώση κανονικά...

«Σου υπόσχομαι νά σε κάνω τó εύτυχέστερο κορίτσι τού κόσμου»

Τό ίδιο βράδυ έφθασε και τó γεμάτο ένδιαφέρον, άφοσίωσι και παρηγορητικά λόγια τηλεγράφημα τού Μάξ: «Μοιράζομαι τή θλίψη σου και τήν άγωνία σου. Παρακαλώ τηλεγράφησε νεότερα. Άνησυχώ κατάστασί σου. Μάξ».

Για κάμποσες στιγμές ή Άντρί στριφογύρισε τó τηλεγράφημα στα δάκτυλά της. Δεν είχε καλά-καλά καταλάβει τί έγραφε. Τώρα ήταν τελείως άφηρημένη και κατάντομη.

Ο γαμπρός της τήν έβγαλε για μιά στιγμή άπ' τις δαθείες ρωτώντας τήν άνήλικη:

—Άντρί... άπ' πό πούλν είνε αυτό τó τηλεγράφημα;... Μήπως κανένα νέο δυστύχημα;...

Σιγά-σιγά γύρισε τó κεφάλι της πρós τó μέρος του και τó χέλι της έτρεμαν σάν νά ήθελαν νά πούνη: «Όχι, δεν μπορώ νά μ' άνωλουθή πάντα ή δυστυχία σ' τή ζωή...». Με μιάς όμως άλλαξε ιδέα σήκωσε τούς ώμους της και ξαναγύρισε τó κεφάλι της αλλού... Νά μιλήση; Νά πῇ τ'α όνομα τού Μάξ; τούς άγνοούσαν...

Ν' άνακοινώση τούς άρραβόνες της πού έδώ άκόμα; Γιατί νά τó κάνει αυτό; Δεν άξιζε τόν κόπο. Τώρα τίποτε πιά δεν άξίζει τόν κόπο...

Και χωρίς ν' άπαντήση έβαλε, σάν αυτόματο, όπως-όπως τ'α καπέλλο της, βγήκε άπ' τήν έπαυλη και πήρε τόν δρόμο για τ'α ταχυδρομείο. Εκεί, διαστικά και με χέρια πού έτρεμαν, χάραξε πάνω σ' ένα χαρτί:

«Κολέτ άπέθανε σήμερα πρσί χωρίς προφθάσω ιδώ...». Στάθηκε λίγες στιγμές και μετά πρόσθεσε: «Έρχομαι... Μην έλθῃς».

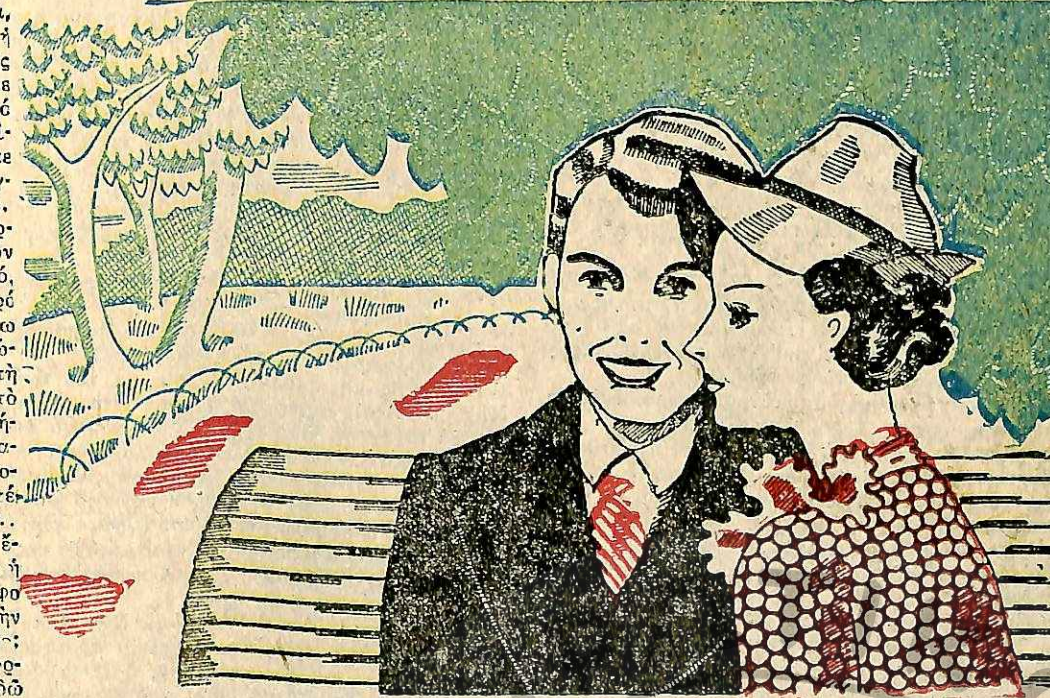
Ήθελε νά είνε μόνη στη λύπη της, στο δάκρυό της, κι' αν ήξερε πού θρυσκόταν ένα μοναχικό μέρος, μακριά άπό κάθε μ'α τι, θά πήγαινε άμέσως... Ο κόσμος τώρα της φαινόταν έχθρός όπως και στα έσα πού για νά τόν άποφύγουν κρύβονται στις δαθείες σπηλιές, στα μεγάλα πυκνοφυτεμένα δάση...

Κι' αυτή ή παρουσία τού γαμπρού της άκόμα της έκανε τόση κακό, της κύπαγε στα νεύρα. Και της έκανε κακό γιατί λίγες ώρες ύστερ' άπ' τόν θάνατο της γυναίκας του, της άγαπημένης της αδελφούλας, τ'α δάκρυα στέρεψαν άπ' τ'α μάτια του και ή ψυχική ήρεμία ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του.

Ήθελε νά φύγη και νά πάη στη μοναξιά για νά κλάψη όλο-μόναχη τó χαμό της αδελφούλας της, άφου ό άντρας της, έγωιστής κατά βάθος, νόμιζε πως δεν έπρεπε νά χαλάση τó κέρδι του για τήν γυναίκα πού πήρε άπό έρωτα πριν άπό ένα χρόνο...

Όλοι εκείνοι οι όρκοι αιώνας άγάτης, όνειρα εύτυχίας και μελλοντικά σχέδια έσβησαν με μιάς τήν ίδια στιγμή πού έκλεισε τó όμορφο της ματάκι. Έκείνη...

Τά πένθος στη βίλλα της Μερβέιγ δεν διήρκεσε και πολύ. Η

Καθισμένοι σ' ένα παγκάκι κοντά-κοντάμίλαγαν ώρες ολόκληρες για τήν άγάπη τους.

μητέρα του γαμπρού της κατ'ικανότητα τον παρηγορούσε και προσπα-
θούσε να του απομακρύνει και τις ελάχιστες στιγμές λύπης που
τριγύριζαν στο μυαλό του, ενώ αυτή, η 'Αντρέ, δεν παρηγορού-
ταν με τίποτε και προσπαθούσε να σβύσει το μεγάλο πόνο της
σκυμμένη ώρες ολόκληρες επάνω απ' την κούνια του μικρού στο
όποιο έδειχνε όλη της την συμπάθεια...

Καμιά μητέρα δεν θάταν πιο προσεκτική, πιο ανήσυχη, πιο
ιδανική, για το μικρό της. Ίσως, κατά βάθος, δεν ήταν ακόμη
μητρική στοργή και αφοσίωση, μα ήταν οίκτος, ο οίκτος αυτός
που αίσθάνεται μια γυναίκα για να σώσει ένα παιδάκι, μια ά-
θωα ύπαρξη που κινδυνεύει...

Κι' αυτός ο μεγάλος οίκτος μεταβαλλόταν αυτόματα σε στορ-
γή όταν παρακολουθούσε τον πατέρα αυτής της μικρής και βλέ-
πη μ' αντιπάθεια, αν όχι μ' έχθρητητα, αυτό το πλασματάκι που
γίνθηκε αφορμή να χαθή η μητέρα του...

Τρεις μέρες τώρα δεν ήθε να ιδεί το παιδί του. Τρεις μέρες
πέρασαν κι' ούτε ρώτησε καν πώς πάει στην ύγεια του. Κι' η
'Αντρέ, που η καρδιά της έλυνε όλη την καλωσύνη του κό-
σμου στην φροντίδα της για το μικρό προσέθετε και τις φρον-
τίδες του πατέρα σε κρίσεις, της πεθαιμένης μητερούλας του, δρι-
σκοντας στο συνειδημένο έστω προσωπάκι της μικρούλας κά-
ποια παρηγοριά, κάποια ανακούφιση...

Κάποιο βράδυ που ο Κορμπιέρ φαινόταν τόσο στενοχωρημένος
σε σημείο που να μη δέχεται ούτε την παρηγοριά της μητέρας
του η 'Αντρέ νόμιζε πως μπορούσε να τον αποσπάσει από τις μαυ-
ρες σκέψεις του δείχνοντας του την άθωα μικρούλα.

Πήγε στο δωμάτιο της όπου βρισκόταν η κούνια του μικρού,
το σήκωσε στα χέρια της, όπως ήταν τυλιγμένο στα μπαμπάκια
και ξαφνικά μπήκε στο γραφείο του γαμπρού της:

— Ζάκ, ελπε... Για δες την μικρούλα της Κολέτ...

— Φύγε απ' εδώ. Πάρο αυτό που κρατάς και φύγε... Δεν μπο-
ρώ να τ' αντικρύσω... φώναξε ο Ζάκ καθώς πετάχτηκε μ' ά-
γριστη ματιά απ' το κάθισμά του.

Στις δυνατές φωνές του άκουσε με μιάς στο γραφείο η μη-
τέρα του και μπαίνοντας ανάμεσα στον αγαπημένο γιου της και
το άθωο πλασματάκι, έσπρωξε την 'Αντρέ, φωνάζοντας με θυμό:

— Πήγαινε, πήγαινε... Δεν βλέπεις τι κακό που το κάνεις ;

Πάρε αυτό το παιδί... Δεν πρέπει να το ξαναϊδής...

Κι' αφού την έβγαλε σπρώχνοντας ως τον διάδρομο, έκλεισε
με δύναμη, πίσω της την πόρτα.

Εκπληκτική η 'Αντρέ στάθηκε για μια στιγμή ακίνητη. Τό μυα-
λό της είχε σταματήσει. Οι δυνάμεις την εγκατέλειπαν κι' ά-
κουμπώντας στον τοίχο για να μην πέσει, άκουε πίσω απ' την
πόρτα την χαϊδευτική φωνή της μητέρας του γαμπρού της:

— Παιδί μου, ήσυχασε παιδάκι μου Ζάκι!...

Μάντεψε τ' αγκυλώματα, τα φίλια, τα χάδια της μητέρας
που χάριζε στο πονεμένο της παιδί...

— Μαμά! Αχ! μαμά!... Έκλαιε εκείνος...

Και άθελά της η 'Αντρέ, σκέφτηκε πως ποτέ, μα ποτέ η καθ-
μένη η μικρούλα δεν θα μπορούσε να φωνάξει αυτό το γλυκό ό-
νομα: «Μαμά!»

Και για μια στιγμή, καθώς ένοιωσε τον έαυτό της μόνο μαζί
με την μικρούλα στον κόσμο, της ήθε να ιδεί να φύγει, να φύγει
μακριά απ' όλους με το πολύτιμο φορτίο της...

— Έσφιξε περισσότερο το μωρό στην αγκαλιά της και τρικλι-
ζόντας σχεδόν το ξαναπήγε στην κούνια του. Στάθηκε λίγες στι-
γμές από πάνω του και κυττάζοντας το στα μικρούλα του μά-
τια, μουρμούρισε με λυγμούς:

— Μη φοβάσαι μωρό μου!... "Αφσέ τους, αφού δεν σε θέ-
λουν... "Ελα μαζί μου... Οχ είσαι δική μου, καταδική μου, και θα
είσαι τόσο ευτυχισμένη, όσο και με την μαννούλα σου που δεν
γνώρισες... Σου υπόσχομαι να σε κάνω το ευτυχέστερο κορίτσι
του κόσμου!...

— Τί ευτυχία και για μένα, Μάξ! Κοντά στους άλλους νοιώθω
τόσο μόνο τον έαυτό μου...

— Αγαπημένη μου, τότε γιατί πήρες αυτή την σκληρή από-
φασ;

— Θα σου πώ... Τώρα πρέπει να σκεφθώ. "Αφσέ στην ψυχή

μου!...

— Αχ! αναστέναξε η 'Αντρέ, αν δεν είχα τη μικρούλα...

— Ο Μάξ της έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα, βλέμμα γεμάτο ζήλεια.

— Πώς την αγαπάς αυτή τη μικρούλα! Μου φαίνεται πως κρα-
τάει μεγαλύτερη θέση στην καρδιά σου κι' απ' την αγάπη μας
ακόμα...

— Αυτό γίνεται γιατί η αγάπη μας βρίσκεται καλά στην ύγεια
της κι' είνε πλούσια κι' ευτυχισμένη, Μάξ. Γι' αυτήν υπάρχουν
όλα αφού υπάρχουν οι δυο καρδιές μας... "Ενψ, η κακόμοιρη μι-
κρούλα δεν έχει τίποτε απ' αυτή, αφού δεν έχει μητέρα κι' έχει
μια σκιά για πατέρα!...

— Η διαγωγή του γαμπρού σου είνε άσχετη με τη Μάξ, όπως
είναι η Μάξ, όπως είναι από τον σταθμό.

— Αλήθεια! Έκαμε η 'Αντρέ εύχαριστημένη που άκουγε κι' απ'
το στόμα του Μάξ να κατακλινών τον Κορμπιέρ. Καμιά φορά νό-
μιζε πως είναι υπερβολική μα και σ' το ίδιο θάκανε αν σκε-
πτόσουν σ'άν κι' έμένα! Πως είνε δυνατόν ένας πατέρας να μισή
το παιδί του για ένα δυστύχημα για το οποίο αυτό δεν έφταιξε
τίποτε; Και τώρα που γίνεται το κακό τι όφελος 'δλ' αυτό;
Ποτέ δεν ήλπιζε πως ο Ζάκ θα ήταν τόσο ποταπή ψυχή... Και
καθώς μιλούσε τον παρέσυρε σιγά-σιγά προς τη θάλασσα.

— "Ελα. Θα πάμε απ' την άκροθαλασσιά, του είπε. Είνε λίγο
μακρύτερα, μα είνε πιο ξεχωριστό και πιο όμορφο τώρα μάλιστα
με τη δύση του ήλιου...

Σώπασε για μια στιγμή, κι' ύστερα πρόσθεσε σοβαρά:

— Είνε ανάγκη να σου μιλήσω!

— Τι θα μου πής, 'Αντρέ; ρώτησε ανήσυχος ο Μάξ που τρεις
μήνες τώρα φοβόταν τάσα πράγματα...

Και τρεις μήνες αποχωρισμού για τον ανήσυχο και ζηλιάρη
Μάξ ήταν τρεις μήνες μαρτυρίου. Ήταν φυσικό τις πρώτες μέ-
ρες να μείνει η 'Αντρέ κοντά στον γαμπρό της και την ανηψιά
της, και ήταν πιο φυσικό γιατί ο Ζάκ ανέκοιωσε την άλλη μέρα
της ταφής της Κολέτ πως θα έφτανε για μακρινό ταξίδι, όποτε
η 'Αντρέ θα έπρεπε να μείνει κοντά στο μικρό. Μα στο τελευ-
ταίο γράμμα η αγαπημένη του του έγραφε πως ο γαμπρός της γύ-
ρισε και γι' αυτό καλούσε κι' αυτόν κοντά της. Τι άλλο θα μπο-
ρούσε να τον θέλει παρά για να κανονίσουν τον προσεχή γάμο
τους;

— Μάξ, είπε η 'Αντρέ με γλυκά. Στα είπα όλα στα γράμματά
μου... Το ταξίδι του Ζάκ, η τελεία αδιαφορία του, το μίσος,
μπορώ να πώ, για την κόρη του, ο έξοφρενικός εγωισμός της
κυρίας Κορμπιέρ... Αυτό όμως που δεν σου είπα, γιατί το έμα-
θα αργότερα, από διάφορες κουβέντες που ψάρεψα απ' εδώ κι'
απ' εκεί, είνε ότι η μακαρίτισσα αδελφούλα μου είχε πολλά πα-
ράπονα έναντι της μητέρας του Ζάκ και στις τελευταίες στιγ-
μές της άνοιγες της προσέθετο κι' η αγωνία μήπως το κορι-
τσάκι της μείνει στα χέρια της πεθεράς της... "Αν την πρόφθα-
να στη ζωή, αν μπορούσε να μου μιλήσει θα μου έλεγε και θα
μ' επεφύριζε έμένα με την ανατροπή της κόρης της. Αυτό το
ξέρω καλά. Λοιπόν πριν σε δεχθώ στο σπίτι, πριν σε παρουσιά-
σω για άντρα μου, Μάξ, ήθελα να σε ρωτήσω: "Αφού αυτή η
μικρούλα δεν έχει καθόλου μητέρα και δεν έχει και σχεδόν πα-
τέρα, αφού η μια την άφησε για πάντα κι' ο άλλος την εγκα-
ταλείπει, θέλεις να την υιοθετήσουμε;

Στάθηκε. Γύρω της απλωνόταν ο μεγάλος δρόμος που οδηγούσε
στην παραλία. Αριστερά της η θάλασσα, οι κομπές ακτοπλοϊκές
βίλλες δεξιά της. "Η μοναξιά!... Ξαφνικά άπλωνε το χέρι της
στον όμο του Μάξ και με γλυκά τον ρωτάει:

— Θέλεις να με πάρεις με την μικρή μαζί, Μάξ; "Υπέθεσε για
μια στιγμή ότι είνε πραγματική κόρη της. "Ενα παιδάκι που
ίσως μπορούσα να το είχα κι' από τον τυχόν πρώτο μου γάμο
και που θα έπρεπε να τ' αγαπάγες σ'άν πατέρας και να το προ-
σάτενες...

Δεν δίστασε ούτε για μια στιγμή, την αγκάλιασε σφιχτά και
φιλοντας την, είπε:

— "Ο! ναί! Οχ τ' αγαπούμε κι' οι δυο, στο υπόσχομαι!...

Και τότε, για πρώτη φορά η 'Αντρέ, του άνοιξε την καρδιά
της:

— Μάξ, τρελλή μου αγάπη, Μάξ!

Ήταν το πρώτο και καλύτερο βράδυ που πέρασαν μόνοι στην
παράτα της «Ριβιέρ» που βρισκόταν αντίκρου απ' τη θάλασσα.

Η 'Αντρέ, στην καινούργια της ευτυχία, που δεν εμπόδιζε

πολύ τον καιρό να δεσπόσει της καρδιάς μου, να ξαναγύρει τις
κλωστές της ζωής μου, να τις ξεπερνάει και να τις ξαναφάνει
ανάλογα με την ευτυχία και το καθήκον... Πρέπει να μ' αφήσει
τον καιρό να ήσυχάσω... να σκεφθώ...

Κι' οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου έκαμαν να λάμψη για λί-
γο το κατάχλωμο προσωπάκι της καθώς συνέχιζε:

— Ποτέ μου δεν κατάλαβα καλύτερα τα λόγια του ποιητού:

«Σώπασε πόνο μου κι' ήσυχασε πιά...» Κι' αυτό τον πόνο, Μάξ,
που σ'άν άγριεμένο θηρίο προσπαθεί να με κατασπαράξει, πρέπει
να τον νικήσω...

— Α! αγαπημένη μου μικρούλα! Έκαμε ο νεαρός συγγραφέας
σφιγγοντας της το χέρι.

— Αχ! αναστέναξε η 'Αντρέ, αν δεν είχα τη μικρούλα...

— Ο Μάξ της έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα, βλέμμα γεμάτο ζήλεια.

— Πώς την αγαπάς αυτή τη μικρούλα! Μου φαίνεται πως κρα-
τάει μεγαλύτερη θέση στην καρδιά σου κι' απ' την αγάπη μας
ακόμα...

— Αυτό γίνεται γιατί η αγάπη μας βρίσκεται καλά στην ύγεια
της κι' είνε πλούσια κι' ευτυχισμένη, Μάξ. Γι' αυτήν υπάρχουν
όλα αφού υπάρχουν οι δυο καρδιές μας... "Ενψ, η κακόμοιρη μι-
κρούλα δεν έχει τίποτε απ' αυτή, αφού δεν έχει μητέρα κι' έχει
μια σκιά για πατέρα!...

— Η διαγωγή του γαμπρού σου είνε άσχετη με τη Μάξ, όπως
είναι η Μάξ, όπως είναι από τον σταθμό.

— Αλήθεια! Έκαμε η 'Αντρέ εύχαριστημένη που άκουγε κι' απ'
το στόμα του Μάξ να κατακλινών τον Κορμπιέρ. Καμιά φορά νό-
μιζε πως είναι υπερβολική μα και σ' το ίδιο θάκανε αν σκε-
πτόσουν σ'άν κι' έμένα! Πως είνε δυνατόν ένας πατέρας να μισή
το παιδί του για ένα δυστύχημα για το οποίο αυτό δεν έφταιξε
τίποτε; Και τώρα που γίνεται το κακό τι όφελος 'δλ' αυτό;
Ποτέ δεν ήλπιζε πως ο Ζάκ θα ήταν τόσο ποταπή ψυχή... Και
καθώς μιλούσε τον παρέσυρε σιγά-σιγά προς τη θάλασσα.

— "Ελα. Θα πάμε απ' την άκροθαλασσιά, του είπε. Είνε λίγο
μακρύτερα, μα είνε πιο ξεχωριστό και πιο όμορφο τώρα μάλιστα
με τη δύση του ήλιου...

Σώπασε για μια στιγμή, κι' ύστερα πρόσθεσε σοβαρά:

— Είνε ανάγκη να σου μιλήσω!

— Τι θα μου πής, 'Αντρέ; ρώτησε ανήσυχος ο Μάξ που τρεις
μήνες τώρα φοβόταν τάσα πράγματα...

Και τρεις μήνες αποχωρισμού για τον ανήσυχο και ζηλιάρη
Μάξ ήταν τρεις μήνες μαρτυρίου. Ήταν φυσικό τις πρώτες μέ-
ρες να μείνει η 'Αντρέ κοντά στον γαμπρό της και την ανηψιά
της, και ήταν πιο φυσικό γιατί ο Ζάκ ανέκοιωσε την άλλη μέρα
της ταφής της Κολέτ πως θα έφτανε για μακρινό ταξίδι, όποτε
η 'Αντρέ θα έπρεπε να μείνει κοντά στο μικρό. Μα στο τελευ-
ταίο γράμμα η αγαπημένη του του έγραφε πως ο γαμπρός της γύ-
ρισε και γι' αυτό καλούσε κι' αυτόν κοντά της. Τι άλλο θα μπο-
ρούσε να τον θέλει παρά για να κανονίσουν τον προσεχή γάμο
τους;

— Μάξ, είπε η 'Αντρέ με γλυκά. Στα είπα όλα στα γράμματά
μου... Το ταξίδι του Ζάκ, η τελεία αδιαφορία του, το μίσος,
μπορώ να πώ, για την κόρη του, ο έξοφρενικός εγωισμός της
κυρίας Κορμπιέρ... Αυτό όμως που δεν σου είπα, γιατί το έμα-
θα αργότερα, από διάφορες κουβέντες που ψάρεψα απ' εδώ κι'
απ' εκεί, είνε ότι η μακαρίτισσα αδελφούλα μου είχε πολλά πα-
ράπονα έναντι της μητέρας του Ζάκ και στις τελευταίες στιγ-
μές της άνοιγες της προσέθετο κι' η αγωνία μήπως το κορι-
τσάκι της μείνει στα χέρια της πεθεράς της... "Αν την πρόφθα-
να στη ζωή, αν μπορούσε να μου μιλήσει θα μου έλεγε και θα
μ' επεφύριζε έμένα με την ανατροπή της κόρης της. Αυτό το
ξέρω καλά. Λοιπόν πριν σε δεχθώ στο σπίτι, πριν σε παρουσιά-
σω για άντρα μου, Μάξ, ήθελα να σε ρωτήσω: "Αφού αυτή η
μικρούλα δεν έχει καθόλου μητέρα και δεν έχει και σχεδόν πα-
τέρα, αφού η μια την άφησε για πάντα κι' ο άλλος την εγκα-
ταλείπει, θέλεις να την υιοθετήσουμε;

Στάθηκε. Γύρω της απλωνόταν ο μεγάλος δρόμος που οδηγούσε
στην παραλία. Αριστερά της η θάλασσα, οι κομπές ακτοπλοϊκές
βίλλες δεξιά της. "Η μοναξιά!... Ξαφνικά άπλωνε το χέρι της
στον όμο του Μάξ και με γλυκά τον ρωτάει:

— Θέλεις να με πάρεις με την μικρή μαζί, Μάξ; "Υπέθεσε για
μια στιγμή ότι είνε πραγματική κόρη της. "Ενα παιδάκι που
ίσως μπορούσα να το είχα κι' από τον τυχόν πρώτο μου γάμο
και που θα έπρεπε να τ' αγαπάγες σ'άν πατέρας και να το προ-
σάτενες...

Δεν δίστασε ούτε για μια στιγμή, την αγκάλιασε σφιχτά και
φιλοντας την, είπε:

— "Ο! ναί! Οχ τ' αγαπούμε κι' οι δυο, στο υπόσχομαι!...

Και τότε, για πρώτη φορά η 'Αντρέ, του άνοιξε την καρδιά
της:

— Μάξ, τρελλή μου αγάπη, Μάξ!

Ήταν το πρώτο και καλύτερο βράδυ που πέρασαν μόνοι στην
παράτα της «Ριβιέρ» που βρισκόταν αντίκρου απ' τη θάλασσα.

Η 'Αντρέ, στην καινούργια της ευτυχία, που δεν εμπόδιζε

πολύ τον καιρό να δεσπόσει της καρδιάς μου, να ξαναγύρει τις
κλωστές της ζωής μου, να τις ξεπερνάει και να τις ξαναφάνει
ανάλογα με την ευτυχία και το καθήκον... Πρέπει να μ' αφήσει
τον καιρό να ήσυχάσω... να σκεφθώ...

Κι' οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου έκαμαν να λάμψη για λί-
γο το κατάχλωμο προσωπάκι της καθώς συνέχιζε:

— Ποτέ μου δεν κατάλαβα καλύτερα τα λόγια του ποιητού:

«Σώπασε πόνο μου κι' ήσυχασε πιά...» Κι' αυτό τον πόνο, Μάξ,
που σ'άν άγριεμένο θηρίο προσπαθεί να με κατασπαράξει, πρέπει
να τον νικήσω...

— Α! αγαπημένη μου μικρούλα! Έκαμε ο νεαρός συγγραφέας
σφιγγοντας της το χέρι.

— Αχ! αναστέναξε η 'Αντρέ, αν δεν είχα τη μικρούλα...

— Ο Μάξ της έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα, βλέμμα γεμάτο ζήλεια.

— Πώς την αγαπάς αυτή τη μικρούλα! Μου φαίνεται πως κρα-
τάει μεγαλύτερη θέση στην καρδιά σου κι' απ' την αγάπη μας
ακόμα...

— Αυτό γίνεται γιατί η αγάπη μας βρίσκεται καλά στην ύγεια
της κι' είνε πλούσια κι' ευτυχισμένη, Μάξ. Γι' αυτήν υπάρχουν
όλα αφού υπάρχουν οι δυο καρδιές μας... "Ενψ, η κακόμοιρη μι-
κρούλα δεν έχει τίποτε απ' αυτή, αφού δεν έχει μητέρα κι' έχει
μια σκιά για πατέρα!...

— Η διαγωγή του γαμπρού σου είνε άσχετη με τη Μάξ, όπως
είναι η Μάξ, όπως είναι από τον σταθμό.

— Αλήθεια! Έκαμε η 'Αντρέ εύχαριστημένη που άκουγε κι' απ'
το στόμα του Μάξ να κατακλινών τον Κορμπιέρ. Καμιά φορά νό-
μιζε πως είναι υπερβολική μα και σ' το ίδιο θάκανε αν σκε-
πτόσουν σ'άν κι' έμένα! Πως είνε δυνατόν ένας πατέρας να μισή
το παιδί του για ένα δυστύχημα για το οποίο αυτό δεν έφταιξε
τίποτε; Και τώρα που γίνεται το κακό τι όφελος 'δλ' αυτό;
Ποτέ δεν ήλπιζε πως ο Ζάκ θα ήταν τόσο ποταπή ψυχή... Και
καθώς μιλούσε τον παρέσυρε σιγά-σιγά προς τη θάλασσα.

— "Ελα. Θα πάμε απ' την άκροθαλασσιά, του είπε. Είνε λίγο
μακρύτερα, μα είνε πιο ξεχωριστό και πιο όμορφο τώρα μάλιστα
με τη δύση του ήλιου...

Σώπασε για μια στιγμή, κι' ύστερα πρόσθεσε σοβαρά:

— Είνε ανάγκη να σου μιλήσω!

— Τι θα μου πής, 'Αντρέ; ρώτησε ανήσυχος ο Μάξ που τρεις
μήνες τώρα φοβόταν τάσα πράγματα...

Και τρεις μήνες αποχωρισμού για τον ανήσυχο και ζηλιάρη
Μάξ ήταν τρεις μήνες μαρτυρίου. Ήταν φυσικό τις πρώτες μέ-
ρες να μείνει η 'Αντρέ κοντά στον γαμπρό της και την ανηψιά
της, και ήταν πιο φυσικό γιατί ο Ζάκ ανέκοιωσε την άλλη μέρα
της ταφής της Κολέτ πως θα έφτανε για μακρινό ταξίδι, όποτε
η 'Αντρέ θα έπρεπε να μείνει κοντά στο μικρό. Μα στο τελευ-
ταίο γράμμα η αγαπημένη του του έγραφε πως ο γαμπρός της γύ-
ρισε και γι' αυτό καλούσε κι' αυτόν κοντά της. Τι άλλο θα μπο-
ρούσε να τον θέλει παρά για να κανονίσουν τον προσεχή γάμο
τους;

— Μάξ, είπε η 'Αντρέ με γλυκά. Στα είπα όλα στα γράμματά
μου... Το ταξίδι του Ζάκ, η τελεία αδιαφορία του, το μίσος,
μπορώ να πώ, για την κόρη του, ο έξοφρενικός εγωισμός της
κυρίας Κορμπιέρ... Αυτό όμως που δεν σου είπα, γιατί το έμα-
θα αργότερα, από διάφορες κουβέντες που ψάρεψα απ' εδώ κι'
απ' εκεί, είνε ότι η μακαρίτισσα αδελφούλα μου είχε πολλά πα-
ράπονα έναντι της μητέρας του Ζάκ και στις τελευταίες στιγ-
μές της άνοιγες της προσέθετο κι' η αγωνία μήπως το κορι-
τσάκι της μείνει στα χέρια της πεθεράς της... "Αν την πρόφθα-
να στη ζωή, αν μπορούσε να μου μιλήσει θα μου έλεγε και θα
μ' επεφύριζε έμένα με την ανατροπή της κόρης της. Αυτό το
ξέρω καλά. Λοιπόν πριν σε δεχθώ στο σπίτι, πριν σε παρουσιά-
σω για άντρα μου, Μάξ, ήθελα να σε ρωτήσω: "Αφού αυτή η
μικρούλα δεν έχει καθόλου μητέρα και δεν έχει και σχεδόν πα-
τέρα, αφού η μια την άφησε για πάντα κι' ο άλλος την εγκα-
ταλείπει, θέλεις να την υιοθετήσουμε;

Στάθηκε. Γύρω της απλωνόταν ο μεγάλος δρόμος που οδηγούσε
στην παραλία. Αριστερά της η θάλασσα, οι κομπές ακτοπλοϊκές
βίλλες δεξιά της. "Η μοναξιά!... Ξαφνικά άπλωνε το χέρι της
στον όμο του Μάξ και με γλυκά τον ρωτάει:

το αγαπημένο της καθήκον προς το μωρό της αδελφής της, αλ-
σθανόταν τον έαυτό της, αν όχι παρηγορημένο, τουλάχιστον έ-
λαφρότερο.

Και ένοιωσε τώρα για τον Μάξ ένα είδος ευγνωμοσύνης, έναν
άνωτερο θαυμασμό για την ευγενική του χειρονομία. "Υστερα
από τρεις μήνες απόψε αισθανόταν κάποια ψυχική ανακούφιση
και τα χείλη της διέγραφαν ένα μελαγχολικό μειδίαμα:

— Κύντα! Χωρίς να υπάρχει καμιά παλιά ανάμνηση, κανένα
προηγούμενο, πως οι καρδιές μας ενώθηκαν σε μια κοινή συνεν-
νόηση τ' αποψινό βράδυ... Πως είνε δυνατόν μια τέτοια ατύχη-
μητη συνεννόηση να μην την πω ευτυχισμένη ζωή!...

Κι' ύστερα από λίγη σκέψη πρόσθεσε μελαγχολικά:

— Απ' την άσχετησή του, μόλις πριν από τρεις ημέρες πήρα
γράμμα απ' τον γαμπρό μου. Με δυο λόγια μου ανήγγειλε την
έπιστολή του χωρίς ν' αναφέρει λέξη για το παιδί του. Ποτέ
δεν ζήτησε να μάθω πως είνε. Κι' όταν βρίσκεται στο σπίτι δεν
ζητάει ποτέ να το ιδεί! Τώρα ανακαλύπτω την πρόστυχη ψυχή
του που την νόμιζε τόσο ευγενική...

— Ο πόνος μεταμορφώνει την ψυχή, είπε ο Μάξ, τώρα που
ένοιωσε τον έαυτό του ευτυχισμένο.

— Ναί, ξεφυγνίζει τις τρυφερές ψυχές και κάνει πρόστυχες
εκείνες που δεν μπορούν ν' αντέξουν στην πρώτη αναποδιά της
μοίρας...

— Είσαι σκληρή, αγαπημένη μου!

— Δεν μπορώ να συγχωρήσω αυτόν που εγκαταλείπει το παι-
δί του. Κ' απ' αυτό κρίνω πως

κοί η ζωή της Κολέτ δεν ή-
ταν και τόσο ευτυχισμένη...

— Από μερικές ακριτομυθίες
της υπηρεσίας έμαθα πως
κάμποσο καιρό τώρα άνακα-
τευόταν ενεργά στ' αντρώυ-
νο και η κυρία Κορμπιέρ,
και σ'όν Ζάκ είχε μεγάλη έ-
πιρροή η μητέρα του. Και
καθώς φαίνεται αυτή η γυ-
ναίκα θάταν κακιά γιατί η
καυμένη ή αδελφή μου στά
σπαρταρήματα της έλεγε:

— «Μην αφήσετε το παιδί μου
στην πεθερά μου!...» Και
βλέποντας τον αδιάφορο αλ-
τό πατέρα και την κακιά
γιαγιά αισθάνομαι τώρα για
σένα μεγαλύτερη αγάπη, με-
γαλύτερη έκτιμηση, αγαπημέ-
νο μου Μάξ!

— Τους ανέφερες στα γράμ-
ματά σου για την απόφασή
σου; ρώτησε εκείνος.

— Όχι, και δεν ήταν δυ-
νατόν να γίνω αυτό πριν τ'
αποφασίσουμε έμεις. Γι' αυ-
τό ανήλθε ζήτησα να σε ι-
δώ πριν γυρίσει ο γαμπρός
μου και να σου εκθέσω όλη
την κατάσταση. "Αλλως τε
μου φαίνεται ότι αυτό θα τον
χαροποιήσει γιατί θα βρή
όλοκλη-
ρη την ελευθερία του για να
θυμάται ή να ξεχάσει την πεθα-
μένη γυναίκα του...

— Κι' αν αρνηθής;

— Αυτό; Σου επαναλαμβάνω πως μισεί το παιδί του, τόσο
που ούτε να το ιδεί θέλει. "Αλλως τε δεν πιστεύω να θέλη
να το έμπιστευθ στην μητέρα του...

— Απ' αυτό κρίνω πως
κοί η ζωή της Κολέτ δεν ή-
ταν και τόσο ευτυχισμένη...

— Από μερικές ακριτομυθίες
της υπηρεσίας έμαθα πως
κάμποσο καιρό τώρα άνακα-
τευόταν ενεργά στ' αντρώυ-
νο και η κυρία Κορμπιέρ,
και σ'όν Ζάκ είχε μεγάλη έ-
πιρροή η μητέρα του. Και
καθώς φαίνεται αυτή η γυ-
ναίκα θάταν κακιά γιατί η
καυμένη ή αδελφή μου στά
σπαρταρήματα της έλεγε:

— «Μην αφήσετε το παιδί μου
στην πεθερά μου!...» Και
βλέποντας τον αδιάφορο αλ-
τό πατέρα και την κακιά
γιαγιά αισθάνομαι τώρα για
σένα μεγαλύτερη αγάπη, με-
γαλύτερη έκτιμηση, αγαπημέ-
νο μου Μάξ!

— Τους ανέφερες στα γράμ-
ματά σου για την απόφασή
σου; ρώτησε εκείνος.

— Όχι, και δεν ήταν δυ-
νατόν να γίνω αυτό πριν τ'
αποφασίσουμε έμεις. Γι' αυ-
τό ανήλθε ζήτησα να σε ι-
δώ πριν γυρίσει ο γαμπρός
μου και να σου εκθέσω όλη
την κατάσταση. "Αλλως τε
μου φαίνεται ότι αυτό θα τον
χαροποιήσει γιατί θα βρή
όλοκλη-
ρη την ελευθερία του για να
θυμάται ή να ξεχάσει την πεθα-
μένη γυναίκα του...

— Κι' αν αρνηθής;

— Αυτό; Σου επαναλαμβάνω πως μισεί το παιδί του, τόσο
που ούτε να το ιδεί θέλει. "Αλλως τε δεν πιστεύω να θέλη
να το έμπιστευθ στην μητέρα του...

— Απ' αυτό κρίνω πως
κοί η ζωή της Κολέτ δεν ή-
ταν και τόσο ευτυχισμένη...

— Από μερικές ακριτομυθίες
της υπηρεσίας έμαθα πως
κάμποσο καιρό τώρα άνακα-
τευόταν ενεργά στ' αντρώυ-
νο και η κυρία Κορμπιέρ,
και σ'όν Ζάκ είχε μεγάλη έ-
πιρροή η μητέρα του. Και
καθώς φαίνεται αυτή η γυ-
ναίκα θάταν κακιά γιατί η
καυμένη ή αδελφή μου στά
σπαρταρήματα της έλεγε:

— «Μην αφήσετε το παιδί μου
στην πεθερά μου!...» Και
βλέποντας τον αδιάφορο αλ-
τό πατέρα και την κακιά
γιαγιά αισθάνομαι τώρα για
σένα μεγαλύτερη αγάπη, με-
γαλύτερη έκτιμηση, αγαπημέ-
νο μου Μάξ!

— Τους ανέφερες στα γράμ-
ματά σου για την απόφασή
σου; ρώτησε εκείνος.

— Όχι, και δεν ήταν δυ-
νατόν να γίνω αυτό πριν τ'
αποφασίσουμε έμεις. Γι' αυ-
τό ανήλθε ζήτησα να σε ι-
δώ πριν γυρίσει ο γαμπρός
μου και να σου εκθέσω όλη
την κατάσταση. "Αλλως τε
μου φαίνεται ότι αυτό θα τον
χαροποιήσει γιατί θα βρή
όλοκλη-
ρη την ελευθερία του για να
θυμάται ή να ξεχάσει την πεθα-
μένη γυναίκα του...

— Κι' αν αρνηθής;

— Αυτό; Σου επαναλαμβάνω πως μισεί το παιδί του, τόσο
που ούτε να το ιδεί θέλει. "Αλλως τε δεν πιστεύω να θέλη
να το έμπιστευθ στην μητέρα του...

— Απ' αυτό κρίνω πως
κοί η ζωή της Κολέτ δεν ή-
ταν και τόσο ευτυχισμένη...

— Από μερικές ακριτομ

οδ μόνον τὸ μεσημέρι. Ἀλλὰ καὶ ὅλο τ' ἀπομεσήμερο, μὲ τὴ μικρὴ Λίνα ἀπασχολήθηκε πάλι ἡ Ἀντρί, γελώντας καὶ παίζοντας μαζί της. Καὶ καθὼς ἡ χαριτωμένη μικρούλα ἀνταποκρινόταν στὰ παιγνίδια καὶ στὰ γέλια της, ἡ νέα κοπέλλα δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ ἀπ' τὴ χαρὰ της, τὴ χαρὰ τῆς μητέρας ποὺ βλέπει νὰ μεγαλώνει τὸ παιδάκι της...

Κάποια στιγμή ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀπότομα καὶ μιὰ παγωμένη φωνὴ ἀκούστηκε.

— Ποῖος γελάει ἐστὶς;...

Καὶ μπαίνοντας ὁ Ζὰκ μέσα ἔμεινε μ' ὁρθάνοιχα τὰ μάτια κυττάζοντας τὴν εὐχάριστη κείνη σκηνή.

Πρὶν προφθάσῃ ὅμως ἡ Ἀντρί ν' ἀπαντήσῃ, ξανάφυγε κλείνοντας πίσω του ξερὰ τὴν πόρτα, χωρίς νὰ προσθέσῃ λέξι.

Τὸ βράδυ, ὕστερα ἀπ' τὸ σιωπηλὸ δείπνο, ἡ Ἀντρί μουρμούρισε:

— Δὲν θὰ βρεθῇς πιά στὴν ἀνάγκη νὰ μὲ ξαναπαρητήσῃς, Ζὰκ, σοὺ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ξαναγελᾶω πιά... Καὶ κάνοντας μιὰ ἀόρατη χειρονομία, πρόσθεσε:

— Ναί, καταλαβαίνω καλὰ... καὶ θάθελα νὰ σοὺ μιλάγα σχετικὰ μὲ τὴν μικρή!...

Ὁ Ζὰκ τὴν σταμάτησε διατυκτικά:

— Σὲ παρακαλῶ, ὄχι ἀπόψε... Δὲν ἔχω διάθεσι... Ἄλλη φορὰ, ἀργότερα...

Σώπασε μὲ καταφανὴ λύπη, γιατί χωρίς νὰ ξέρη καλὰ τί θὰ τοῦλεγε, φοβόταν νὰ τ' ἀκούσῃ...

Ἕνας νυχτερινὸς περίπατος

ΠΟΤΕ θὰ μιλήσῃς στὸν γαμπρό σου; Μὴν ἀργοπορήσῃς, σὲ παρακαλῶ, Ἀντρί. Θέλω νὰ μάθουν ὅλοι τὴν εὐτυχία μας. Μὴ περιμένῃς τὴν τελευταία στιγμή ποὺ θὰ φύγῃ γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃς... Γιατί δὲν μοῦ γράφεις τίποτε σχετικὸ στὰ γράμματά σου; Πότε θὰ φύγῃς;

Καθισμένη κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τῶν δένδρων κ' ἔχοντας δίπλα της τὴν Λίνα ποὺ ἔπαιζε μὲ τὰ θότσάλα τοῦ περιβολιοῦ, ἡ Ἀντρί διάβαζε τὶς τελευταῖες γραμμὲς τοῦ Μᾶξ, κ' ἀπεφάσισε νὰ ἀνακοινώσῃ στὸν γαμπρό της τὴν ἀπόφασί της μόλις γύριζε τὸ βράδυ σπίτι.

Τὸ βράδυ ὅμως δὲν εἶπε τίποτε πάλι, γιατί σκέφθηκε πὼς ὅσες φορὲς ὡς τώρα τοῦ ζητοῦσε νὰ διαθέσῃ λίγη ὥρα γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ, πάντοτε αὐτὸς τῆς ἔδινε τὴν στερεότυπη ἀπάντησι:

— Σὲ παρακαλῶ, σεβάσου τὴν λύπη μου..., μιλάμε ἀργότερα γι' αὐτὰ τὰ πράγματα...

— Μὰ ὥστόσο, Ζὰκ, τόλμησε νὰ τοῦ πῇ κάποιο βράδυ, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ σκεφθοῦμε τί θ' ἀπογίνῃ ἡ μικρὴ Λίνα, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μιλήσωμε πρὶν ξαναφύγῃς γιὰ τὴν Αἴγυπτο...

— Μὰ δὲν θὰ φύγω αὐριο... Κι' ἄλλως τε θέλεις νὰ φύγῃς κ' ὅλας;...

Ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ἀντρί κατάλαβε πολλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἐπέμεινε:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, εἶπε, πρέπει αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις νὰ πάρῃ ἕνα τέλος... Γιατί ἴσως αὐριο θάνε ἀργὰ πιά... Ἀπόψε θὰ σὲ συνοδέψω ὅπου κ' ἂν πᾶς γιὰ νὰ συζητήσωμε...

★

Λίγες ὥρες ἀργότερα περπατοῦσαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο στὸ μεγάλο δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴ θάλασσα

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ζὰκ εἶπε:

— Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ ὅλες τὶς φροντίδες ποὺ καταβάλλεις γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν μικρή!...

Ἡ Ἀντρί ἀνταρτίχισε. Δὲν τῆς ἄρεσε μαζί μὲ τὸν ἑαυτὸ του ν' ἀνακατεύῃ ὁ Ζὰκ καὶ τὴν μικρή, γι' αὐτὸ τὸν διέκοψε ἀμέσως:

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ συνόδευσα ἀπόψε γιὰ νὰ σοὺ μιλήσω γιὰ τὴν μικρή. Εἶνε καιρὸς ν' ἀσχοληθοῦμε γιὰ τὸ προσεχές μέλλον της. Πρέπει νὰ παρῇ κάποια ἀπόφασις...

— Νομίζεις πὼς εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη; διέκοψε ὁ Ζὰκ.

— Μὰ γιὰ στέψου, ἔκαμε νευρικά ἡ Ἀντρί, δὲν πρόκειται μόνον

Κι' ἐκεῖ στὴν ἀποδόθρα τοῦ σταθμοῦ ποὺ τὴν σκέπαζαν παλλοὶ φωνίκες, ἡ Ἀντρί ρίχτηκε εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μᾶξ.

ὅλες της οἱ ἀνησυχίες, ἀφοῦ κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ζὰκ ἀνεγνώριζε τὰ δικαιώματα ποὺ εἶχε στὸ παιδί της ἀδελφῆς της.

Καὶ γυρίζοντας στὸν γαμπρό της, πρόσθεσε μὲ φανερὴ συγκίνησι:

— Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω, Ζὰκ!

Μὰ κ' αὐτὸς ἀνακουφίστηκε ἀπ' τὴν ἀπάντησί της:

— Λοιπὸν, ἀφοῦ πρῶτα τὸ σκεφθῇς καλὰ ἀπ' ὅλες τὶς μεριές κ' ἀφοῦ ἀναλογισθῇς ὅλες τὶς φροντίδες καὶ τὶς θυσίες ποὺ θὰ χρειασθοῦν γιὰ τὴν περιποίησι καὶ τὴν ἀνατροφή αὐτῆς τῆς μικρούλας, μπορεῖς, Ἀντρί, νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς ἂν δέχεσαι αὐτὸ τὸ μεγάλο ὄγκος τῆς ἀνατροφῆς τῆς μικρῆς; Μπορεῖς ν' ἀντικαταστήσῃς τὴν πεθαμένη μητέρα της καὶ ν' ἀνακουφίσῃς τὸν δύστυχο πατέρα της;

Ἦταν ἔτοιμη νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, μ' αὐτὸς τὴν διέκοψε:

— Ὁχι, ὄχι τόσο γρήγορα, γιατί γιὰ νὰ σοὺ παραχωρήσω ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς ἀληθινῆς μητέρας, δὲν στὴν ἐμπιστεύομαι ἄλλως, σοὺ τὴν δίνω!... Τὴν θέλεις;

Ἡ ἀπάντησις τοῦ δόθηκε ἀμέσως κατηγορηματικά:

— Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, Ζὰκ!

Γιὰ μιὰ στιγμή σώπασαν κ' οἱ δύο τους σὰν κάποια κοινὴ συγκίνησι νὰ τοὺς κατεῖχε, καὶ μετὰ ὁ Ζὰκ εἶπε ἀργὰ:

— Σ' εὐχαριστῶ!

— Ἐγὼ πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἦταν ἡ ἀπάντησίς της.

— Ἦμουν βέβαιος πὼς θὰ δεχόσουν γιατί ξέρω πόσο ἀγάπαγες τὴν ἀδελφή σου καὶ τί θυσίες ἔκανες γιὰ νὰ γίνουμαι εὐτυχισμένοι...

— Μὴ μιλάς γιὰ θυσίες, σὲ παρακαλῶ...

— Κι' ἐγὼ, Ἀντρί, θὰ σὲ θεωρῶ πάντα σὰν ἀδελφή μου, θὰ φροντίζω καὶ θὰ ὑποστηρίξω τὰ συμφέροντά σου... Μὰ ἐπειδὴ πρόκειται νὰ θυσιάσῃς τὴν ἐλευθερία σου, τὰ νειάτα σου γιὰ τὴν ἀνατροφή τῆς μικρῆς, γι' αὐτὸ χρειάζεται νὰ τὸ σκεφθῇς καλὰ κ' ὕστερα ν' ἀπαντήσῃς...

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σκεφθῶ, Ζὰκ. Ὅλα τὰ σκέφθηκα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τοῦ δυστυχήματος. Θὰ εἶμαι ἡ δεύτερη μητέρα τῆς Λίνας καὶ θάνε τ' ἀγαπημένο μου παιδί, εἶπε ἡ Ἀντρί κουνώντας τὸ κεφάλι της.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψι πρόσθεσε:

— Μὴ μὲ παίρνεις γιὰ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους μ' αὐτὰ ποὺ σοὺ λέω... Σὲ βεβαιώνω, Ζὰκ, ὅτι δὲν κάνω καμμιά θυσία γιὰ τὴν Λίνα...

— Αὐτὸ δὲν τὸ καταβαίνω... στὴν ἡλικία σου ἄλλες θὰ ἀπέβλεπαν στὸ γάμο, στὴν οἰκονόμεια, στὴν τεκνοποιία...

— Μοῦ χαρίζεις ἕνα παιδάκι... Ὅσο γιὰ τὸ γάμο καὶ τὴν οἰκονόμεια μὲ περιμένει ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους κ' εὐγενικοτέρους ἄντρες. Κι' ἐπειδὴ μιλάμε γιὰ θυσίες, Ζὰκ, πρέπει νὰ σοὺ πῶ πὼς γιὰ τὶς γεμάλες θυσίες τοῦ ἀκριβῶς, τὸν διάλεξα γιὰ σύντροφό τῆς ζωῆς μου, γιατί θρέθηκε πρόθυμος νὰ υλοθετήσῃ τὴν μικρή, νὰ τὴν κἀνῃ δική του...

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, εἶπε ὁ Κορμιτιέρ κάπως ἀνήσυχος.

— Ζὰκ, τὴν ὥρα ποὺ πέθαινε ἡ Κολέτ, ἐγὼ ἀρραβωνιαζόμουν, μὰ δὲν βρήκα τὴν εὐκαιρία νὰ σοὺ τὸ ἀνακοινώσω. Ὑστερα ἀπὸ σεβασμὸ στὸν πόνο σου ζητοῦσα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ σοὺ πῶ τ' ὄνομα τοῦ μέλλοντος ἀντρός μου, μὰ...

νο γιὰ τὴν μικρή καὶ γιὰ μᾶς, γιὰ ν' ἀποκτήσωμε κ' ἐμεῖς κάποια σχετικὴ ἐλευθερία. Πρὶν ὅμως σκεφθοῦμε τὴν δική μας ἐλευθερία πρέπει νὰ τακτοποιήσωμε αὐτὸ τὸ πλάσματάκι.

— Αὐτὸ σκέπτομαι κ' ἐγὼ, εἶπε ὁ Ζὰκ, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ καὶ σὺ σκέπτεσαι τὸ ἴδιο πράγμα! Καὶ νὰ τί θὰ μ' εὐκολύνῃ πολὺ, ἀγαπητὴ Ἀντρί!...

Θέλησε νὰ τὸν διακόψῃ:

— Μ' ἀκουσέ με πρῶτα. Πρῶτα θὰ μιλήσω ἐγὼ, γιατί ἐγὼ, ἐξῆκολούθησε σ' ἡμερώτερο τόνο, ἐγὼ μιλάω κ' ἐκ μέρους τῆς νεκρῆς. Τῆς νεκρῆς ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὶς τελευταῖες ἐπιθυμίες της καὶ ποὺ ὀφείλω νὰ στὶς διαβιάσω... Σ' ἐσένα, λοιπὸν, Ἀντρί, θὰ ἐμπιστευόταν τὸ παιδί της ἂν πρόφθανε νὰ στὸ πῇ ἡ ἴδια!...

Στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ γαμπροῦ της δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσσεως ἡ Ἀντρί. Τώρα ἀπομακρύνονταν ὅλες οἱ ἀμφιβολίες της,

— Τοῦ μέλλοντος ἀντρός σου;...

— Ναί, καὶ ἤμουν τυχερὴ ποὺ βρήκα ὅ,τι ποθοῦσα... Τὸν γνώριζες, εἶνε ὁ Μᾶξ Ὁρμουά, ποὺ πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια ἀρνήθηκα τὸ χέρι του. Σήμερα ὅμως ποὺ μοῦ ἀνοίγει διὰ πλάτα τὴν καρδιά του, καὶ δέχτηκε γιὰ παιδί του τὴν Λίνα...

— Ὡ! εἶπε ἐκπληκτὸς ὁ Ζὰκ, δέχτηκε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;... Τ' ἀπεφάσισε, κ' ἐγὼ...

Διέκοψε τὴ φράσι του κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του σὰν νάταν ἔνοχος.

Ἡ Ἀντρί συγκινήθηκε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο.

Τώρα καὶ οἱ δύο, γύριζαν ἀργὰ - ἀργὰ πρὸς τὴν ἑπαυλὶ, περνώντας κάτω ἀπ' τὶς στοῖες τῶν πορτοκαλιῶν. Εἶχε σκοτεινιάσει κ' ἕνα - ἕνα ἀνέβαιν τὰ φῶτα τῶν γύρω σπιτιῶν.

Μπαίνοντας στὸ περιβόλι ἡ Ἀντρί, ρωτᾷ τὸν γαμπρό της:

— Λοιπὸν, Ζὰκ, τί ἀπεφάσισες;

— Δὲν ξέρω, μουρμούρισε, δὲν ξέρω πιά τί νὰ πῶ... Μ' ὅ,τι μοῦ εἶπες μ' ἔκανες ἄνω κάτω, μοῦ χάλασες ὅλα τὰ σχέδια, ὅλες μου τὶς σκέψεις... Ἀφῆσέ με νὰ σκεφθῶ...

Καὶ μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι, ἡ Ἀντρί ἐγώωσε ἕνα ρίγος νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμί της καθὼς φαντάστηκε, πὼς οἱ θεώρατες ἀλέες ἄπλωναν τὰ κλαδιά τους νὰ τὴν ἀρπάξουν ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὴν πνίξουν...

«Κι' ὅμως Ἀντρί, σ' ἀγαποῦσα»

ΤΗΝ ἄλλη μέρα, σὰν νὰ εἶχε προαισθανθῇ τὴ δύσκολη θέσι τῆς Ἀντρί, ἐφθασε ξαφνικὰ ὁ Μᾶξ, ποὺ καθὼς ἡ ἀγαπημένη του ἀργούσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, φοβήθηκε μὴ μὴ σὺνέβαινε κάτι ποὺ νὰ ματαίωζε τὴν ἐνωσί τους.

Ὅταν ἐφθασε στὴν ἑπαυλὶ, ἔμαθε πὼς ἡ Ἀντρί μόλις εἶχε βγεῖ ἔξω μὲ τὴν μικρὴ νιατὶ οἱ ἀνθισμένες τώρα πορτοκαλιές μὲ τὸ μεθυστικὸ ἀρώμα τους δυσκόλευαν τὴν ἀναπνοή τῆς Λίνας, πραγματικὰ ὅμως βγήκε μόνη μὲ τὴν μικρή γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις της.

Τὸν Ζὰκ δὲν τὸν εἶδε ἀπ' τὴν προηγούμενη μέρα ποὺ εἶχε γίνῃ ἡ συζήτησις γιατί προφασίστηκε πὼς εἶχε πονοκέφαλο καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἔφαγε καὶ μαζί τους τὸ μεσημέρι. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ τὸν παραμόνευε δὲν κατόρθωσε νὰ τὸν συναντήσῃ... Αὐτὸ τὴν ἔβαζε σὲ ἀνησυχία. Γιατί ἐξαφανιζόταν ἔτσι; Τί σκεπτόταν; Τί ἀποφάσεις εἶχε πάρει;...

Αὐτὲς τὶς μελαγχολικὲς σκέψεις της τὶς ἀποτράβηξε ἡ παρουσία τοῦ Μᾶξ ποὺ τὸν συνήνησε στὴ γωνία τοῦ δρόμου καθὼς γύριζε μὲ τὴν μικρὴ στὴν βίλλα.

Ἡ χαρὰ της ἦταν ἀπερίγραπτη ἀντικρύζοντας τὸ ὁμορφο αὐτὸ παλληκάρι ποὺ μόλις τὴν ἀντίκρυσε ἔλαμψαν μὲ μιᾶς τὰ μάτια του:

— Ἀγαπητὴ μου, φώναξε χαρούμενος καὶ μὲ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι φωνή, τί γίνεσαι;

Ἡ Ἀντρί μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξιστόρησε τὶς μακρὲς ὁμιλίες της μὲ τὸν Ζὰκ καὶ τὴν ἀπότομο ἀλλαγὴ του, μόλις ἔμαθε γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες της.

— Δὲν ξέρω τί νὰ σκεφθῶ, εἶπε ἡ Ἀντρί συμπερασματικά. Ἄν δὲν μᾶς ἐμπιστευθῇ τὴν μικρή, ἂν τὴν παραδώσῃ στὴν μητέρα του; Στὴν μητέρα του ποὺ τὸσο τὴν φοβόταν ἡ Κολέτ! Τότε τί θὰ κάνω;...

— Ὡ! Ἀντρί, εἶπε ὁ Μᾶξ συγκινημένος, μὴ σκέπτεσαι τέτοια πράγματα. Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ μοῦ λὲς καταστρέφεις ὅλη τὴν εὐτυχία μας... Φαίνεται πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά, Ἀντρί...

— Δὲν ἔχεις δίκιο, Μᾶξ, σ' ἀγαπῶ κ' αὐτὸ τὸ ξέρεις καλὰ... Μὰ ξέρεις πολὺ καλὰ ἐπίσης πὼς δὲν μπορῶ, ὅσο μεγάλη κ' ἂν εἶνε ἡ ἀγάπη μου, νὰ παραμείλω καὶ τὸ καθήκον μου...

— Ὡ! φώναξε ἀποκαρτωμένος, εἶνε σκληρὸ κ' ὁμορφο μαζί, ν' ἀγαπᾶς μιὰ τέτοια καρδιά σὰν τὴ δική σου! Γιὰ σένα τὸ καθήκον, Ἀντρί, εἶνε σπουδαιότερο ἀπ' τὴν εὐτυχία...

— Μὴ μὲ βασανίζεις, Μᾶξ, δὲν βλέπεις τὴν ἀγωνία μου;

Κι' αὐτὸς κυττάζοντάς τὴν μὲ ἀληθινὴ κατὰ πλῆξιν:

— Ὡ! ἀγαπητὴ μου μικρούλα...

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτ' ἄλλο... Καλότερα νὰ πεθάνω...

— Ὁχι, δὲν θὰ πεθάνῃς, Ἀντρί, ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ ἀντρικὴ φωνή.

Καὶ γυρίζοντας τὰ κεφάλια τους εἶδαν τὸν Μᾶξ περνούσαν τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά της καὶ κυττάζοντας τὴν κατὰ μὲ λυγμούς...

Ζὰκ νὰ σέρνῃ τὸ καροτσάκι τῆς κόρης του:

— Ὁχι, δὲν θὰ πεθάνῃς, μικρούλα μου ἀδελφή, εἶπε συγκινημένος ὁ Ζὰκ, δὲν θὰ πεθάνῃς οὔτε οὔτε σὺ, οὔτε ἡ ἀγάπη σας: Θὰ ζήσετε γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ μεγαλώσω καὶ ν' ἀναθρέψω ὅπως θέλω τὴν κόρη τῆς Κολέτ...

Καὶ σπρώχνοντας τὰ χέρια του τὴν μικρή:

— Τὴν κορούλα μας... Γιὰ κυττάτε τὴν...

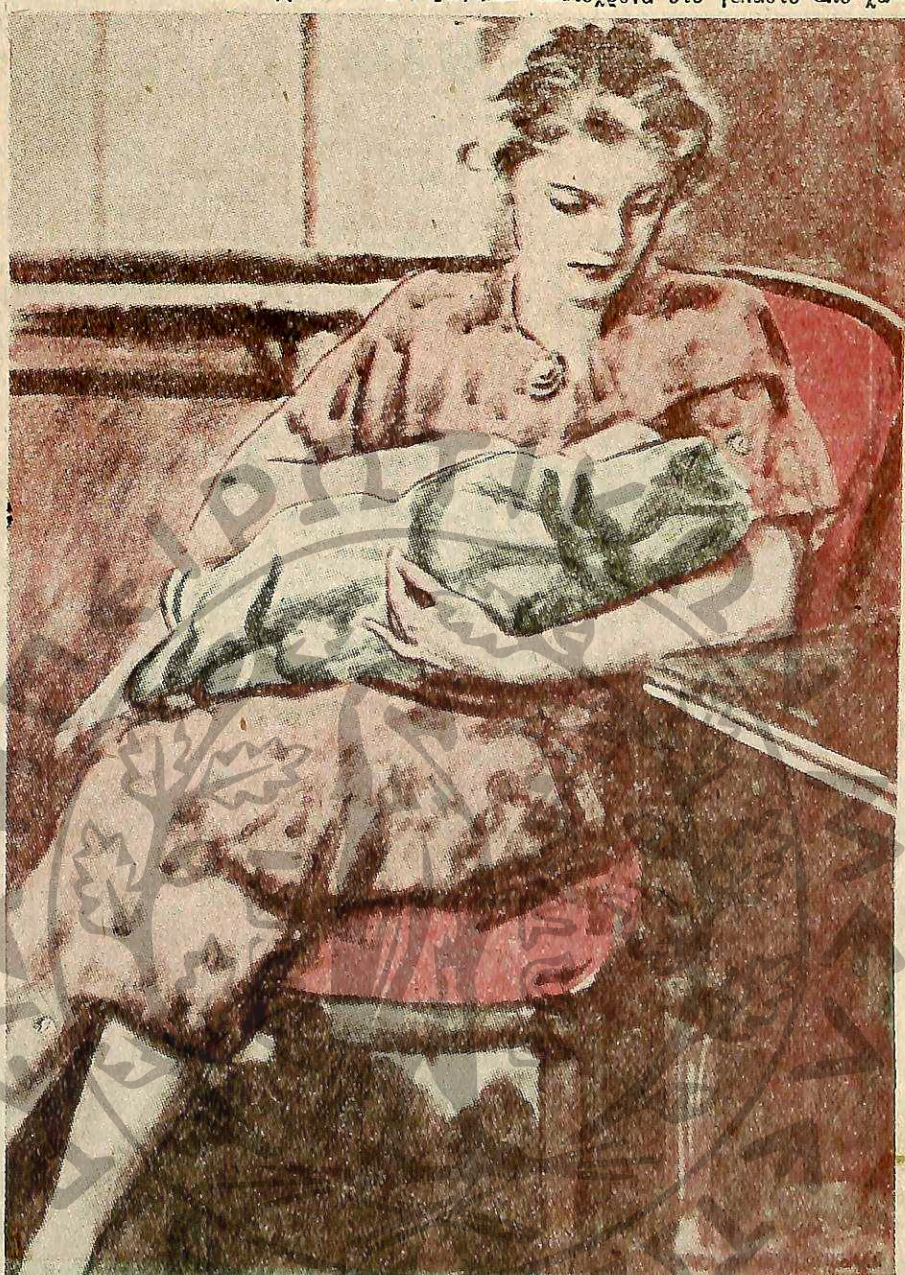
— Μὰ τί συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε ἡ Ἀντρί σὰν ἀπολιθωμένη.

— Συμβαίνει, εἶπε μὲ μάτια δακρυσμένα, πὼς βλέποντας τὴ θυσία κάποιου ἄλλου, σκέφθηκα πὼς ἔπρεπε κ' ἐγὼ νὰ κάνω θυσίες. Μαθαίνοντας πὼς ἕνας ἄλλος, ἕνας ξένος εἶνε πρόθυμος νὰ μεγαλώσῃ τὸ παιδί μου, κατάλαβα τὴν ἀγαπητήριστη διαγωγή μου, ὅταν σκόπευα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν κόρη μου, νὰ φύγω μακριὰ τῆς ἀφήνοντας σὲ σὰς τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς της. Ἀγαπημένη μου ἀδελφοῦλα, Ἀντρί, ἔκανες γιὰ τὸ παιδί τῆς Κολέτ πάρα πάνω ἀπ' ὅ,τι ἀπὸ πατρικὸ καθήκον θὰ ἔκανα ἐγὼ. Χάρης στὴν μεγάλη σου καρδιά καὶ στὸν ἡρωισμό σου, κατόρθωσες νὰ κἀνῃς αὐτὸ τὸ θαῦμα: Νὰ τὴν γυρίσῃς στὸν πατέρα της!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Μᾶξ, συνέχισε στὸν ἴδιο πάντα τόνο:

— Καὶ σὲ σένα ὀφείλεται αὐτὸ τὸ θαῦμα, γιατί χωρίς τὴν μεγαλοφυχία σου ποτὲ δὲν θὰ καταλάβαινα πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ κρατήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ παιδί μου καὶ νὰ τὸ μεγαλώσω. Σὺ μοῦ ἐδείξεις τὸ πατρικὸ φίλτρο!

Ὁ Μᾶξ τοῦ ἔτεινε φιλικὰ τὸ χέρι του καὶ γιὰ κάμποση ὥρα οἱ δύο ἄντρες κρατήσαν ἔτσι σφικτοδεμένα τὰ χέρια τους, ἐνῶ τὰ βλέμματά τους στράφηκαν ταυτόχρονα σὶδ γελαστὶ ἀπὸ χα-

Ἐσφίξε περισσότερο τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά της καὶ κυττάζοντας τὴν κατὰ μὲ λυγμούς...

ρά πρόσωπο της 'Αντρέ.

—Σε σάς τους δύο, είπε ο Ζάκ, ή μικρή όφειλει τον πατέρα της, μά κι' εγώ σάς όφειλω την κόρη μου! Φίλοι μου, αγαπητοί μου φίλοι, έχετε τα ίδια δικαιώματα με μένα για την Λίνα. Ζήσε μέσα στην ευτυχία σου, 'Αντρέ, χωρίς να φοβηθείς τίποτα. Δεν θα ξαναφύγω πιά, δεν θα δραπετεύσω παρά θα ζήσω κοντά σ' αυτή την τρυφερή ύπαρξη για να την προστατεύσω στον δρόμο της ζωής... Και σό, μικρή μαμά—θεία 'Αντρέ, θα μάς δείχνεις τον δρόμο που ή Κολέτ είχε χαράξει στη ζωή μας...

Η 'Αντρέ δεν πίστευε στ' αυτήιά της. Καί με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά, άρχιζε στην άγκαλιά του γαμπρού της λέγοντάς του τρυφερά:

—'Αλήθεια, δεν θα μάς αφήσεις πιά, δεν θα τήν αφήσεις; Τί ευτυχία, Ζάκ... Τί ευτυχισμένη που θάνε ή Κολέτ μέσα στον τάφο της... και γυρίζοντας άμέσως στον Μάξ πρόσθεσε χαμογελώντας του γλυκά:

—Και τώρα είμαι δική σου!...

Και καθώς το νεαρό ζευγάρι, άποτραβηγμένο πιά πέρα, καί' απ' τις πορτοκαλίδες αντίλλαζε τα πρώτα φίλια, πού έτίσθημα έπεσφράγιζαν την έννοιά τους, δεν μπόρεσε ούτε να δή τα δάκρυα πού διαστειλά σκούπιζε ο Ζάκ, ούτε ν' άκούσει το μουμουρίσμα του μυστικού του πόνου: «Κι' όμως, 'Αντρέ, σ' αγαπούσα κι' εγώ.

ΠΟΤΕ ΛΕΝΕ ΨΕΜΑΤΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ψεύδεται όταν λέει: «Ο κ. Διευθυντής έχει συμβούλιο». Ο κουρέας ψεύδεται όταν λέει: «Σε μία στιγμή θαμιά δικός σας». Ο υπάλληλος της γκαρνταρόμπας ψεύδεται όταν λέει: «Κύριε, στην αίθουσα κάνει ζέση».

Ο οδοντογιατρός ψεύδεται όταν λέει: «Σας διαβεβαιώ πως δεν θα πονέσετε».

Ο πλανόδιος λαχειοπώλης λέει: «Τελευταίο και τυχερό». (Ψεύδεται δυο φορές).

Η ράφτρα ψεύδεται όταν λέει: «Σας κάνω μιάν εξαιρετική τιμή, άλλα σάς παρακαλώ να μην τó πητε σε καμιά άλλη».

Οι φίλες ψεύδονται όταν λένε: «Γιατί θέλεις να σου όρκιστώ. Με ζέρει; πως είμαι έχημθη».

Η ήττημένος πυγμάχος ψεύδεται όταν λέει μετά τó μάτ: «Είχα έγκραταλείψει κάθε προπόνηση».

Ο έκδότης ψεύδεται όταν λέει: «Εδιάθασα μ' ένδια-

φέρον τα χειρόγρατά σας, αλλά λυπούμαι, πού δεν...»

Ο άνθρωπώλης ψεύδεται όταν λέει: «Είνε φρεσκότατα, κυρία. Τα μάζεψα εγώ ο ίδιος σήμερα τó πρωί».

Η κυρία τού κόσμου ψεύδεται όταν λέει: «Είνε μιά από τις πιο αγαπητές μου φίλες».

Η ήλικιωμένη κυρία ψεύδεται όταν λέει: «Στην έποχή μου δεν τα ξέραμε αυτά τα πράγματα...».

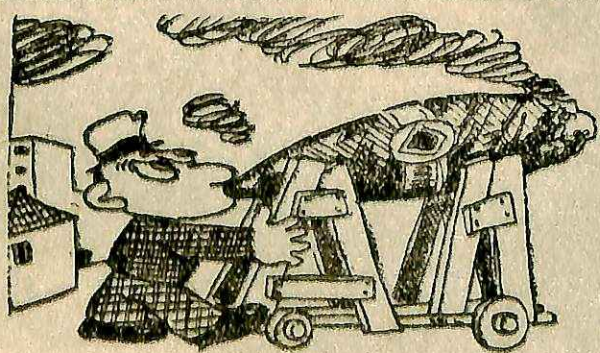
Η πελάτης ψεύδεται όταν λέει στον καταστηματάρχη: «Θά σκεφθώ και θά ζαναγουρίσω».

Ο ρήτωρ ψεύδεται όταν λέει: «Θά είμαι σύντομος».

Όλοι ψεύδονται όταν λένε: «Σε διαβεβαιώ πως τόν είδα όπως θέλω εμένα αυτή τη στιγμή».

Ο δικηγόρος ψεύδεται όταν λέει: «Πιστεύετε, κύριοι ένορκοι, ότι άν δεν ήμουν πεπεισμένος για τήν αθωότητα τού πελάτου μου, θά βρισκόμουν εδώ για να τόν υπερασπίσω».

ΜΠΙΑΝΚΑ

Η ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ

Ο κυριος στον όποιον ο γιατρός συνέστησε να μην κανίτζε περισσοτερο από ένα ζευγάρι την ήμέρα...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΝΗΓΩΝ

ΕΠΟΧΗ πλήρης κυνηγετικού όργασμου. Παντού, στις πόλεις και στο ύπαιθρο, τó σπόρ τού κυνηγιού όρίσκειται στις δόξες του. Κυνήγι τρυγονιών κι' όρτικιών στο Σούνιο, στη Μάνη και στα νησιά τού Αιγαίου, κυνήγι λαγών στη Θεσσαλία κι' όπου άλλου όρεθθί. Κυνήγι όμως και κάθε μικρούλας σιούς δρόμους της πρωτεύουσας, κυνήγι τού πρώτου αριθμού τού 'Εθνικού Λαχείου απ' όλους τούς Έλληνες, κυνήγι τών πορτοφολάδων στο λιμάνι τού Πειραιώς και κυνήγι ακόμα τών δύστυχων 'Εβραίων απ' όλη την Εύρώπη...

Τις προάλλες, μέσα σ' ένα θαγόνι τού Λαρισαϊκού, καθώς τó τραίνο πλησίαζε στην 'Αθήνα, διάφοροι κυνηγοί διηγόντανε τα κατορθώματα της ήμέρας.

—'Εγώ, έλεγε ο πρώτος, έχασα σήμερα παρά τρία έναν μεγαλοπρεπέστατο λαγό... Φανταστήτε ότι όρίσκόταν δίπλα σε μιάν άγγελάδα, Σημαδεύω, τραβώ και...

—Και... σκότωσες τήν άγγελάδα;

—Όχι, τόν ταύρο!

—'Α, κατάλαβα! Δεν ήταν άγγελάδα, αλλά ταύρος πού όρίσκόταν κοντά στο λαγό.

—Σας είπα ότι ήταν άγγελάδα!

—Καλά, και τότε πού ήταν αυτός ο ταύρος πού σκότωσατε σημαδεύοντας τόν λαγό;

—Πρός τ' άριστερά του, μέσα σ' ένα λειβάδι, καμμία πενήνταριά μέτρα πιο μακριά.

—Αυτοκαλοκαέσθε, μου φαίνεται, πολύ, έπεμβαίνει ένας άλλος κυνηγός πού καθόταν άπέναντί του. 'Εγώ παρευρέθηκα στη σκηνή κι' εγώ είμαι πού σκότωσα τόν ταύρο.

—Ρίχνοντας κι' έσεις έπάνω στον λαγό;

—Όχι, σημαδεύοντας ένα τρυγόνη.

—Μεγάλο λάθος, διαμαρτυρήθηκε ένας τρίτος ταξιδιώτης. 'Εγώ σκότωσα τόν ταύρο.

—Και πάνω σε τί ρίχνατε;

—Σ' ένα κοπάδι όρτύκια. 'Εκείνη τη στιγμή ένας τέταρτος κυνηγός, πού δεν είχε θγάλει μιλιά τόσο ώρα, άνασηκώθηκε απ' τη θέση του:

—'Αι όχι κύριοι μου, μη θέλετε να κλέψατε τó κυνήγι μου. Τόν ταύρο τόν έπέτυχα εγώ και μάλιστα σημαδεύοντας τον παρακαλώ...

—Δηλαδή, ρίξατε άπάνω του;

—Βεβαίωτατα!

Στά λόγια αυτά, ένας πέμπτος κυνηγός, δείχνοντας τó πτώμα ενός σκύλου στο βάθος της κυνηγετικής του σάκκας, τινάχτηκε με θυμό:

—'Α! ώστε σεις είσθε, άθελιε, πού μου σκοτώσατε τόν 'Αζόρ!

—Ένας έκτος όμως Νεμρώδ άναστήθηκε χαμογελώντας τούς όμους του:

—Αυτά δεν τα λένε ούτε οι φαρσέρ. Οι ιστορίες όλων σας είναι τριχές. 'Εγώ είδα έπακριβώς τί συνέβη. Τόν σκύλο τόν σκότωσε ο ταύρος με τα κέρατά του...

—Κι' ο ταύρος πώς πεθανε;

—... 'Από συγκοπή!

ΚΟΡΜΟΡΑΝΟΣ

* Η μεγαλύτερη παιδική εβλοήκη όρίσκειται στη Στοκχολμ. Περιέχει 40.000 τόμους βιβλίων σ' όλες τις γλώσσες. Κάθε μέρα από τις 14 μέχρι τις 20, τα παιδιά από ηλικίας 6 ετών και άνω έχουν έλευθερά την είσοδο.

* Προς άποφυγήν διαφόρων άσθενειών τών ματιών και προς διατήρησιν της όγείας των συνιστάται από τούς ιατρούς ή διαίτα με διαμίνια Α, Β και Γ, δηλαδή με καρότα, ντομάτες και πορτοκαλία.

* Τό ελαφρότερο έύλο είναι τó «λάτα-μάλλια». Ένα κυκλικό μέτρο απ' αυτό ζυγίζεται μόλις έκατό κιλά.

* Τό γυαλί είναι ένα από τά στερεώτερα σώματα τού κόσμου. Φανταστήτε ότι για να σπάσωμε έναν γυαλίνο κύβο πάχους 5 ε. καποτομέτρων μάς χρειάζεται μιά πίεσις 350 τόννων.

* Στο 'Ιλλινόις τών 'Ηνωμένων Πολιτειών καθιερώθηκε ή «'Ημέρα της γαργιάς», ή όποια θά γιορτάζεται κάθε πρώτη Κυριακή τού 'Οκτωβρίου.

* Πέντε είναι οι συνθέσεις χρωμάτων για να είνε άνετη ή άναγνωσις κάτω από τó τεχνητό φώς: Μαύρο επί κίτρινου (αυτή είναι ή καλύτερη σύνθεσις), πράσινο επί λευκού, κόκκινο επί λευκού, μπλε επί λευκού και λευκό επί μπλε.

* Γι' αυτό, λοιπόν, έπιβάλλετε στις όραδυνές έφημερίδες να τωπώνονται σε κίτρινο χαρτί.

* Από τά τρία είδη μελισσών πού κατοικούν μιά κυψέλη ή λιγώτερο ή μέλισσα - εργάτης. Σπανίως όπερβαίνει τις 6 έβδομάδες. Ο κηφήν ή 3-4 μήνες και ή βασίλισσα περίπου 3 χρόνια.

* Στη Νίκαια πέθανε σε ήλικία 87 ετών κάποιος Τζέσος Ραντά πού είχε γυρίσει με τά πόδια τόν μισό κόσμο. Μέχρι τού 1900 είχε διατρέξει 140.000 χιλιόμετρα.

* Ένα τροπικό δένδρο δίνει κρασί πού μπορεί να συναγωνισθί τó καλύτερα κρασί της Εύρώπης.

* Τό δένδρο αυτό έμοιαζε με φοίνικα. Οι θάγαυελς τó κόβουν, ακάθουν τόν κορμό του και τόν σκεπάζουν με φύλλα άφηνοντάς τον δυο ήμέρες. Όταν ξαναπάνε, έρίσκουν τó σκάψιμο τού κορμού γεμάτο κόκκινα κρασί.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

ΠΟΛΥ συχνά τά διάφορα βιβλία ταξιδιωνκαι περιπετειών μιλούν για μυστηριώδη νησιά χαμένα στους ώκεανούς. Κι' αυτά τά νησιά δεν είνε τίποτε άλλο από κορυφές βουνών που έχουν τούς πρόποδας στον πυθμένα της ύγρας άβυσσου και πού ξεφυτρώνουν ή καταποντίζονται ξαφνικά, ποιος ξέρει, από ποιές γεωλογικές αίτιες, ή πού...γεννιούνται στη φαντασία όρισμένων τοιμηρών συγγραφέων, έμπνεομένων από τó μυστήριο πού περιβάλλει άνεκαθεν τις μεγάλες ύγρες έκτάσεις τών ώκεανών.

Σ' αυτήν όμως τήν κατηγορία τών πλασμάτων της φαντασίας δεν υπάγεται και ή νήσος Τζούλια ή Φερντινάντε, ή Νερίτα, πού υπήρχε κάποτε μεταξύ Σικελίας και άκρωτηρίου Μπόν και ή όποία έμφανίσθηκε στις 28 'Ιουνίου τού 1831 και εξαφανίσθηκε τόν Δεκέμβριο τού ατότου έτους.

Ίδού πώς τήν αναφέρουν τήν εξαφάνισι αυτή τά ναυτικά χρονικά και τήν συγκαταλέγουν μεταξύ τών πιο συνταρακτικών τραγωδιών τών ναυτιλιομένων.

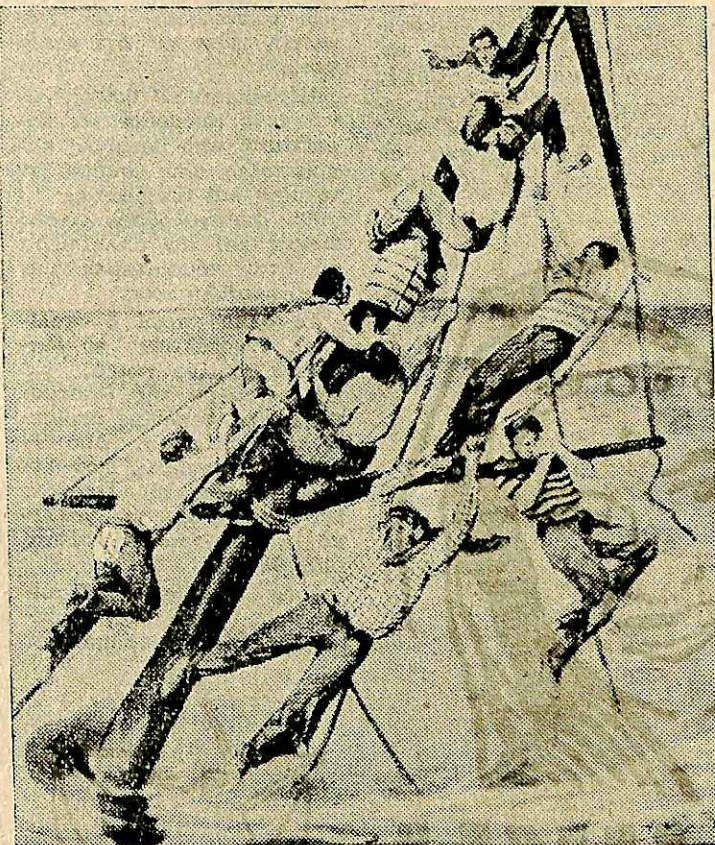
Στις 3 Φεβρουαρίου τού 1912 τó ατμόπλοιο «'Εντυραν» περιπλέοντας τις άκτες της Χονολουλού, περιμάζεψε έναν ναυαγό πού έβρέθηκε έπάνω σ' ένα σάνιδι.

Με πολύν κόπο κατόρθωσαν να τόν συνφέρουν και όταν ο ναυαγός άνοιξε τά μάτια, άμέσως τó πρόσωπό του πήρε μιά έκφρασις τρελλού κι' άρχισε να φωνάζει:

—Πού όρίσκομαι; Ποιοι είσθε σεις; Πώς όρίσκομαι εδώ στο καστάρωμα ενός πλοίου; 'Αδελφία, συνάδελφοι, φύγετε!... 'Η γή και ή θάλασσα συνωμότησαν έναντίον τών θαλασσινών!... Φύγετε... πριν πέσετε στη φριχτή άγκαλιά τους!

Κι' έκύτιαζε γύρω του, με τά μάτια ακόμη φοβισμένα, βλέποντας τó πλήρωμα τού καρυβιού ποιτών έσωσε, τόν ούρανό, τή θάλασσα, τά πάντα. 'Υστερα άρχισε να συνέχευται και έξιοτόρησε τήν περιπέτειά του.

—... 'Ονομάζομαι Ρόμπερτ Σμόκιν κι' ήμουν λωστρόμος στη γολέττα «Σάν Φραντίσκο»! Καυμένο καράβι! Φτωχοί μου σύντροφοι! Μά εγώ μόνο έσώθηκα από τήν καταστροφή! Είνε φοβερό! Τί έλεγα; 'Α, για τί γολέττα «Σάν Φραντίσκο»! 'Ωραίο και δυνατό καράβι! 'Ηταν ικανό να υπερνική όλες τις καταιγίδες! Και

Τό κατάρτι έτρεξε, άκούσαμε τó σπάσιμό του και σε λίγο χανόταν κι' αυτό κάτω από τήν έπιφάνεια τού 'Ωκεανού.

πώς χάθηκε! Δεν θά τó πστεύα ποτέ!

»Βρισκόμασταν στο δρόμο της έπιστροφής μ' ένα καλό φορτίο, όταν, στην καρδιά τού Ειρηνικού 'Ωκεανού, μάς θρήκε μιά καταιγίδα από εκείνες τις άπερίγραπτες και πού τρελαίνουν τόν άνθρωπο πού τις διηγείται. Τά σύννεφα κατέβαιναν ως τήν έπιφάνεια της θαλάσσης: Οι άφροί τών κυμάτων άνακατεύονταν μ' αυτά: οι άστραπές έμοιαζαν με τεράστιες πηγές φωτιάς κι' οι όροντές μάς έκούφαιναν. Δεν μπορούσαμε να άναπνεύσωμε πιά. Ζούσαμε μεταξύ ζωής και θάνατου, γιατί τó καράβι δεν μπορούσε πιά να κυδερνηθί, έπειδή ή δίνη της θαλάσσης τó στριφογύριζε σαν βαρκούλα. 'Υστερα οι άφρονες και τ' άκανόνιστα και τεράστια κύματα πότε μάς έφερναν στην άγκαλιά της ύγρας άβυσσου και πότε μάς άνεβαζαν στα ύψη!

Χωρίς πανιά και χωρίς τιμόνι, γλιστρούσαμε με καταπληκτική ταχύτητα τó άγνωστον, παρασυρόμενοι από τά ρεύματα και τόν άνεμο. Τά φοβισμένα μάτια μάς δεν έδωσαν μπροστά τους παρά ένα πυκνό σκοτάδι μέσα στο όποιο συνεχώς χανόταν ή πλώρη τού καρυβιού μας. Τό μαρτύριό μας ήταν άφάνταστα φρι-

ρας όλοένα δυνάμωνα και μάς ένεβαρρυνε.

»Με τήν άνατολή τού ήλιου, ο ώκεανός ήρέμησε, τα πυκνά και χαμηλά σύννεφα διαλύθηκαν, άλλα ή άγωνία μάς δεν μάς έγκατέλειψε. Ξαφνικά τó καράβι μάς ξεκόλλησε από τήν ύφαλο και άρχισε να πλήη. Τί είχε συμβή; 'Η ύφαλος υπεχώρησε κα' τó καράβι ξαναβρήκε τήν νερά του!

»'Ακουβέρνητοι και άποκαμωμένοι, φθάσαμε σ' ένα άγριο νησί, πού ως μόνος κατοίκους είχε τά θαλασσίνα πούλια.

— Θάρρος! φώναζεν ο πλοίαρχος. 'Ας όγούμε σ' αυτό τó νησί για να δούμε σε ποιο σημείο της σφαίρας όρισκόμαστε.

»Βγήκαμε στην έξηρά κι' άπλοίαρχος, άφου θρήκε πώς ήμαστε χαμένοι στην καρδιά τού 'Ωκεανού, μάς διαταξε να φτιάζωμε μιά σχεδιά. Δουλεύαμε σαν νευρώσαστα, όταν, για μιά στιγμή, άκούστηκε μιά φωνή:

— 'Η γή κουνιέται!... Βουλιάζει!...

»Δεν θά τó πίστευα ποτέ, αδελφία μου! Τό χώμα άρχισε να υποχωρή. Τά πόδια μάς βουλιάζαν μέσα σ' ένα είδος λάσπης και τó περπάτημά μας γινόταν όλοένα και πιο δύσκολο.

—Στό καράβι! Στό καράβι! 'Ας καταφύγουμε έπάνω σ' αυτό! άκούστηκε μιά τραγαμένη κραυγή.

»'Απελπιόμενοι ριχτήκαμε προς τó «Σάν Φραντίσκο». Και από τó καστάρωμα τού είδαμε με τά μάτια μάς να χάνεται τó νησί μέσα στην ύγρη άβυσσο. Τήν έδια όμως στιγμή νοιώσαμε, κάτω από τά πόδια μας, να κουνιέται και τó καστάρωμα της γολέττας.

—Τό καράβι βουλιάζει! Κατάρτα!

»Τρελλοί από τόν τρόμο μας, τρέξαμε όλοι προς τó μοναδικό κατάρτι τού καρυβιού και με άφάνταστη πάλη μεταξύ μας, γιατί ο καθένας προσπαθούσε να σωθί, άνεβαίναμε στα έξαρτια του. Μάταιη προσπάθεια! 'Α πάντα έπεφταν στην άβυσσο! Τό κατάρτι έτρεξε, άκούστηκε τó σπάσιμό του και μαζί με τó ανθρώπινο φορτίο του χανόταν κι' αυτό κάτω από τήν μυστηριώδη έπιφάνεια τού ώκεανού.

»'Υστερα από λίγο θρέθηκα μόνος στη θάλασσα κι' έπάνω σ' ένα μαδέρι. Γύρω μου τά πάντα ήσαν ήρεμα σαν να μην είχε συμβή τίποτε. 'Ο ώκεανός είχε καταπιή νησί και καράβι!...

ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΜΑΡΤΕΛΛΑ

ΜΙΑ ΝΙΚΗ

Ο Ήκλερ χτύπησε την πόρτα του εστιατορίου των αξιωματικών. Η μεθυστική μυρωδιά του Μαροκινού βουνού έφθανε ως εκεί με τον θραυνό μπάτη. Μιά μυρωδιά που έρχόταν από τα άγρια χόρτα κι' από τα γκριζά και ξηρά λουλούδια που στόλιζαν τη γη.

Σήκωσε το βλέμμα προς τον ουρανό: τ' αστέρια λαμποκοπούσαν. Η μέρα που θα ζημέρωνε θα ήταν θαυμασία.

Οι συνάδελφοι, γύρω από το τραπέζι, είχαν δημιουργήσει ένα σωστό πανδαιμόνιο: τα τσουγκρίσματα των ποτηριών ήταν ατέλειωτα και τα γέλια γεμάτα χαρά και ύγεια, ενώ ο Μωάμεθ, ο Μαροκινός που σερβίριζε το φαγητό, δεν έπαυε να γεμίζει με «κεράμπ» τα ποτήρια που άδειάζαν.

Ο στολίσκος θάφευγε την άλλη μέρα. Θ' αποχαιρετούσαν το μικρό τους μπάρ μέσα στο οποίο έβρισκαν μιάν ατέλειωτη εὐθυμία και θα πήγαιναν ψηλά στους αιθέρες να χτυπηθούν με τον ήχο.

Το φεγγάρι έριχνε το ασπρόπνοο φως του επάνω στ' αεροπλάνα που ήταν αραδιασμένα και ξεκουράζονταν στο γήπεδο για να ξαναφύγουν τη χαρταύλη. Μερικά μάλιστα απ' αυτά δεν άφηναν καθόλου τον Νότο κι' οι οδηγοί τους ξεχνούσαν οίκογενειες και φίλους και περνούσαν τις άδειές τους, κάνοντας επισκέψεις στους συναδέλφους των, από στολίσκο σε στολίσκο, από μπάρ σε

Το τραπέζι επίσης δεν έκαθονταν οι παντρεμένοι: αυτό ήταν αρχή απαράβατη. Και επί πλέον η πρόσκλησις στο καρρέ των αξιωματικών αποτελούσε μιάν εξαιρετική χάρη κι' όχι καθήκον...

Η ταπεινή κι' ήσυχη γυναίκα τους μπορούσε να παραβιαστεί από γυναίκες καπριτσιόζες που σκόρπιζαν τη μέθη και τον έρωτα;

Θ' απασχολούσαν τους άνδρες και την άλλη μέρα θα ήταν κουρασμένοι για την αποστολή τους. Τό άλλο πρωί ο στολίσκος εγκατέλειψε το Μαροκινό εκείνο χωριό. Κι' ήρθε η μέρα της επιστροφής... Μιά εκπληξίς περιμένε τον στολίσκο. Δυό Ισπανοί αεροπόροι, που ξεκίνησαν από το Τετουάν, προσγειώθηκαν στο γαλλικό αεροδρόμιο εξ αιτίας μιας θλάσης.

Τους δέχτηκαν με ευχαρίστησι. Κι' όπως δλοι οι αεροπόροι όταν βρίσκονται

σε ξένη χώρα είναι περιεργοί να γνωρίσουν τις γυναίκες του τόπου, έτσι κι' οι Ισπανοί ρωτούσαν τους Γάλλους συναδέλφους των. Σκέπτονταν να καλέσουν σε τσάι την Ρέκια, την Γεμία, την Φατμά κι' άλλες ωραίες του τόπου, όταν για μια στιγμή ο Ήκλερ επρότεινε μιάν άλλη ιδέα:

— Περιμένετε να θραυδάση. Θάρθουν έδω δυο γυναίκες πολύ ευχάριστες. Δώστε τους να καταλάβουν πως έχετε ποιές είνε και ζητήστε τους τους αριθμούς των δωματίων τους. Μένουν στο ίδιο ξενοδοχείο με σάς. Οι Γάλλοι πιλότοι ξμειναν με άνοιχτο το στόμα.

Πράγματι, το θράδυ ήρθαν οι δυο γυναίκες τουαλετταρισμένες και εὐθυμες. — Διάβोलει, μουρμούρισε ο λοχαγός Φερναντέζ, φέρνοντας την παλάμη στο μάγουλό του. Δεν πήγα να ζυριστώ!

Σε λίγο άρχισαν να πίνουν σαμπάνια.

Η κ. Αντουανέττα έπινε στην ύγεια των αξιωματικών ολόγεμα ποτήρια σαμπάνια, επιδεικνύοντας τα λεπτά και μακρυά δάχτυλά της που ήταν φορτωμένα από διαμαντένια δαχτυλίδια.

Η νύχτα προχώρησε άρκετά. Το γλέντι εξακολουθούσε ακόμη κι' έξω τὰ οὐρλιάσματα των τσακαλιών έχχζαν τον άέρα.

Η κ. Αντουανέττα διασκεδάζε εξαιρετικά... Και με το μικρό πόδι της, κάτω από το τραπέζι έκανε συνθήματα στη φίλη της, όταν θύμωσαν οι άεροπόροι που είχαν αφοσιωθεί μ' όλη τους την ψυχή στα χάδια των γυναικών.

Οι άεροπόροι άλληλοκουττάχτηκαν χωρίς να καταλαβαίνουν, γιατί ο Ήκλερ φέρθηκε μ' έναν τέτοιο τρόπο μαζί τους και άπέναντι των κυριών, άφου ήξερε πως η μόνη διασκέδασίς τους ήσαν οι γυναίκες.

Ο Ήκλερ όμως επρόσβατε σε λίγο: — Παιδιά, σάς προτείνω μιάν καντάδα κάτω από το φως του φεγγαριού... Οι Γάλλοι αεροπόροι τότε σηκώθηκαν κι' άκολουθήσαν τον άρχηγό τους, άφήνοντας τις γυναίκες μόνες με τους Ισπανούς. Μερικοί θέλησαν να διαμαρτυρηθούν για το φέρεσιμο του Ήκλερ, αλλά εκείνος επενέθε άμέσως:

— Τι; ρώτησε ο Ήκλερ. Θέλατε να παίζετε με τις γυναίκες κι' ύστερα να άρχίσωμε τις διαμάχες μεταξύ μας για το χατήρι τους; Σκεφθήτε, Ντυμόν και Έρβέ, πως οι γυναίκες αυτές δεν άξίζουν για έρωτα.

Έν τω μεταξύ είχαν φτάσει κάτω από το φως ενός φαναριού, όταν για μιάν στιγμή άκούσαν φωνές και θλαστήμεις. Έπληκλούθησαν γρήγορα θήματα και σε λίγα λεπτά της ώρας παρουσιάστηκαν οι δυο γυναίκες ξεμαλλιασμένες και κάνοντας άπειλητικές χειρονομίες.

Γιατί μäs το κάματε αυτό, κ. Ήκλερ; ρώτησε η Αντουανέττα με θυμό: — Σας ζητώ συγγνώμην έκ μέρους των συναδέλφων μου, άγαπητή κυρία. Άλλά, καθώς βλέπετε, είμαστε στρατιώτες, άπληήτησε ο Ήκλερ, ενώ η κ. Αντουανέττα έσπρώχνε πάλι τη φίλη της μέσα στο παληό φόρντ που τις είχε φέρει.

... Κι' οι Ισπανοί δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ποτέ, γιατί η άναχώρησις αυτή γιωρτάστηκε μέσα στο μπάρ των αξιωματικών κατ' αυτόν τον τρόπο: σαν μιάν νίκη.

Άλλά ούτε κι' η κ. Αντουανέττα με την δεοποιίναντε Μπέτς κατάλαβαν ότι η νίκη αυτή άνήκε στον Ήκλερ, που έτιμώρησε έτσι την έλαφρότητα μιās γυναικας συναδέλφου του κι' έσωσε την τιμή και το γόητρο όλων μαζί των στρατιωτών της πατρίδας του.

ΜΑΝΤΛΕΝ ΣΑΜΩ

46 Τορίες ΦΡΙΚΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΣ

Ο δρόμος μέσ' στο δάσος έστριβε στο μέρος εκείνο τόσο άπτόμα προς τ' άριστερά, που λίνο έλειψε να ξεφύγει απ' τα χέρια του Κρόλεϋ το τιμόνι, και να πέση πάνω στον έτοιμόρροπο φράκτη πίσω απ' τον όποιο διακρινόταν ένα μικρό ξέφωτο.

Στόν φράκτη αυτόν ήσαν καθήμενος, με το θωμερό του καπέλλο χαμηλωμένο ως τα μάτια, ένας κοκκαλιάρης Ιθαγενής. Πυκνά άκάθαρτα γένεια σκέπαζαν το μισό του πρόσωπο και στα χέρια του κρατούσε ένα δίκανο όπλο.

Ο Στέφαν Κρόλεϋ, της μυστικής Άστυνομίας, γνώριζε καλά την έρημο αυτή άκτι της Φλωρίδας και μηχανικά έφερε το χέρι στη τσέπη όπου ύπληρχε το περιστρόφο του.

— Ε! φώναξε εύθυμα στόν κοκκαλιάρη Ιθαγενή. Τι κυνηγάς από δώ; Ο άλλος τον κύτταξε για λίγο, ψυχρά, άτάραχος.

— Τι σε νοιάζει! άποκρίθηκε. — Τι δουλειά έχεις έδω; έπέμεινε ο άστυνομικός.

— Είνε το κτήμα μου, κι' όπως βλέπεις ο δρόμος τελειώνει έδω, έπτε ο Ιθαγενής.

Ο Κρόλεϋ γνώριζε πολύ καλά ότι όλη αυτή η περιοχή άνήκε στην κυβέρνησι και δεν ύπληρχε κανένα ιδιωτικό κτήμα εκεί, μα προσποιήθηκε ότι τον πίστεψε.

— Μπα! έκαμε έκπληκτος τάχα. Μερικά ήμερα δέντρα και ένα γιασεμύ ήταν άρκετά για το ξεοικειωμένο μάτι του για να καταλάβη πως στο μέρος αυτό, πριν από πολλά χρόνια θα ύπληρχε κάποια κατοικία, μα οι πυκνοί θάμνοι που σκέπαζαν το μέρος δεν άφηναν να φανούν άλλα ίχνη της.

Σύμφωνα με τον χάρτη που'χε βρή πάνω στο πτώμα του Ρότζερς — του περιόδεύοντος άστυνόμου που βρέθηκε σκοτωμένος — ο δρόμος θάπρεπε να συνεχίζεται έξη ακόμη μιλια άνάμεσα στο δάσος και μόνον κάποιο λάθος θα τον είχε κάνει να πέση στα λημέρια των λαθρεμπόρων.

Πως όμως είχε συμβη παρόμοιο λάθος!

— Ναι, είνε τα κτήματά μου, ξανά έπτε ο Ιθαγενής και δεν έπιτρέπω σε κανένα να κυνηγά κατά δώθε, γιατί μιάν φορά κάποιος κύπησε κάτι χοίρους μου.

— Καλά, έγώ δεν πρόκειται να κυνηγήσω.

— Δεν έπιτρέπω ούτε να ψαρεύουν. — Ούτε να ψαρεύω σκοπέυω. Είμαι

μέλος της Νοτίου Άκτοφυλακής και σε διατάσσω να με άκολουθήσης. Δεν ενδιαφέρομαι για τα κτήματά σου, αλλά...

— Δεν θα περάσης απ' έδω, τον διέκοψε ο άλλος. Γύρνα πίσω ίσαμε πέντε μιλια και μετά πάρε τον δρόμο άριστερά και απομακρύνσου.

— Καλά έπτε, με προσποιητή ύποταγη ο Κρόλεϋ.

Πήδηξε απ' τ' αυτοκίνητό του, τεντώθηκε και έκαμε δυο-τρία θήματα για να ξεμουδιάση, ενώ ο Ιθαγενής με τ' όπλο στα χέρια τον σκόπευε. Έπειτα χωρίς δνθεν να προσέξη τη στάσι του αυτή προχώρησε προς εκείνον.

— Όπως βλέπεις όμως έχω χαθή. Δείξε μου λοιπόν στόν χάρτη, πρόσθεσε βγάζοντας ένα χαρτί απ' τη τσέπη του, ποιός είνε ο σωστός δρόμος.

— Πίσω! φώναξε άγρια ο όπλοφόρος.

— Τι;

Το βλέμμα του πήρε μιάν έκφρασι τρόμου στο αντίκρουσμα του όπλου

Ο Κάλβυ σφύριζε και με μιās τρεις ώπλισμένοι μαύροι επρότειναν τα όπλα τους κατά του Κρόλεϋ.

που διευθυνότανε εναντίον του και ο χάρτης έέφυγε από τα χέρια του και έπεσε χάμα.

— Φεύγα! ξαναφώναξε ο άλλος.

— Καλά... φεύγω... μά... μά... Έσκυψε, για να πιάση τάχα τον χάρτη που το'χε πέσει και με μιάν μακρυά κίνησι σαν μακροβούτι έξάπτεστελε μιάν δυνατή γροθιά στο στομάχι του μαύρου και τον ξάπλωσε χάμα.

Ο Ιθαγενής άφησε το όπλο του και έπιασε βογγώντας το στομάχι του έλεινός και άξιολόγητος κι' ο Κρόλεϋ, κλατσώντας μακρυά το όπλο, τον έψαξε και του πήρε ένα περιστρόφο που θρήκε επάνω του.

— Ποδνε ο Κάλβυ; τον ρώτησε άκουμπώντας στόν κρόταφό του την κάνη του περιστρόφου του.

Ο Κάλβυ ήταν τρομερός λαθρέμπορος και σ' εκείνον απέδιδε ο Κρόλεϋ τον φόνο του άστυνόμου Ρότζερς.

— Στην... στην... καλύθα... άπάντησε ο άλλος με κομμένη πνοή.

— Σε ποιά καλύθα;

— Στη... δική μου... Δώ... πίσω από... τα δέντρα...

— Σε τί άπόστασι από δώ βρίσκεται η κατασκήνωσις του Κάλβυ;

— Ένα περίπου μίλι, με τον ποταμό, απ' την καλύθα μου.

— Και τί ήρθε να κάνη στην καλύθα σου ο Κάλβυ; Με περίμενε τάχα;

Ο Ιθαγενής κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

— Χμ! ώστε εκείνος έβαλε αυτόν τον χάρτη επάνω στο πτώμα του άστυνόμου Ρότζερς άφου τον δολοφόνησε;

— Όχι... Ό... Ρότζερς... είχε τον... χάρτη... Ο Κάλβυ... τον άφησε εκεί... για... να τον θρήτ...

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Ο άστυνομικός έτοιμαζόταν να τον ρωτήση και άλλα, όταν παρετήρησε πως ο αϊχμαλώτός του έστρεψε το κεφάλι προς το πυκνό μέρος του δάσους. Δυο-τρία πουλιά φάνηκαν τρομαγμένα από εκείνη την κατεύθυνσι κι' ο Κρόλεϋ ύπέθεσε πως κάποιος θα πλησίαζε απ' εκεί.

Πέσε κάτω, μουρμούρισε προσπακτικά στόν αϊχμαλώτό τους σπρώχνοντας τον με το ελεύθερο χέρι του.

Γονάτισε κι' εκείνος πλάι του, μ'α την ίδια στιγμή μιά ψυχρή σαρκαστική φωνή ακούστηκε κοντά του:

—Μη φροντίζεις, Κρόλεϋ. Από ώρα παρακολουθώ κάθε σου κίνηση και φοβώμαι μήπως αυτός ο Ταίηλορ ξανακαμιά ανοησία.

Κι' αμέσως πρόβαλε πίσω από τους θάμνους ένας μελαχροινός μεγαλόσωμος άντρας που μολοντί δεν ήταν πάνω από τριάντα χρονών, φαινόταν πολύ μεγαλύτερος απ' τόν αστυνομικό. Ο Κρόλεϋ μ' όλο που καταλάβαινε πόσο μάταιη ήταν ή κίνησίς του, έστρεψε τό περισσότερο του κατ' έπάνω του.

—Όποτε σ' είσαι ό περίφημος ντέκτειβ Κρόλεϋ; Όμολογώ ότι κι' απογοήτευσε, σ' νομίζω πιο παλληκαρά, συνέχισε στόν ίδιο τόνο ό Κέλβυ, γιατί αυτός ήταν ό νεοερχομένος.

—Πολύ βιάστηκες ν' απογοητευθής. Δεν με συνέλαβες ακόμη, απάντησε μειδώντας ψύχραιμα ό Κρόλεϋ.

—Τί λές; Τρείς άντρες μου χωμένοι στό δάσος σ' έτρία διάφορα μέρη έχουν στραμμένα κατ' έπάνω σου τά όπλα τους. Έμπρός! δώσε μου τό πιστόλι σου!

Γιά μιά στιγμή οί δυό άντρες κυτάχθηκαν σιωπηλοί.

—Φαντάζομαι πώς θα με κυττάζατε από κανένα δέντρο με τά κυάλια σας —είπε ό αστυνομικός δείχνοντας τά κυάλια που κρεμώντουσαν στό πλευρό του. Κι' άπορώ πώς δεν με σκοτώσατε μ' έλαφρά καρδιά, όπως σκοτώσατε και τόν Ρότζερς.

—Δεν σκότωσα ένώ τόν Ρότζερς, αλλά θα σκότωσω έδω, αν φέρετε τήν παραμικρά αντίστασι. Φέρτε μου έδω αυτό τό όπλο.

Ο αστυνομικός δίστασε γιατί ό άλλος του φαινόταν άσπλος.

—Κι' αν άρνιθώ; ρώτησε.

Ο Κέλβυ σφύριξε κι' αμέσως από τρείς μεριές του δάσους, άρκετά κοντά τους, φάνηκαν τρείς όπλοφόροι.

Ο λαθρέμπορος χαμογέλασε.

—Δεν είσαι βέβαια τρελλός, Κρόλεϋ. Άφησε λοιπόν τίς μπλόφες. Δεν άφελεί νά με σκοτώσης τυχόν, κι' έπειτα άσφαλώς νά σκοτωθής και σύ.

Ο αστυνομικός παραδέχτηκε πώς είχε χάσει τό παιχνίδι. Παρέδωσε τό όπλο του και ό κακοποιός άφού τόν έβασε, διάταξε δυό απ' τούς συμμορίτες νά τόν συνοδεύσουν και είπε στόν Ταίηλορ νά φροντίσι για τ' αυτοκίνητο.

Μετά προχώρησαν όλοι μαζί ανάμεσα στό πυκνό δάσος κι' ύστερ' από λίγα λεπτά πορείας βρέθηκαν ξαφνικά στήν όχθη ενός ταραγμένου ποταμού. Λίγο πρός τ' άριστερά του ό Κρόλεϋ διέκρινε τήν άχυρόπλεκη σκεπή μιάς καλύβας, μ' άντι νά διευθυνθούν πρός τά εκεί πήγαν κάτω από μιά γιγαντιαία μανολία, όπου ήταν κρυμμένες δυό θενζινοκίνητες θάρκες.

Στή μιά μπήκε ό Κέλβυ με τόν Βίλλετ, έναν από τούς συμμορίτες του, και τόν Κρόλεϋ, ενώ οί δυό άλλοι στήν δεύτερη θάρκα.

—Μ' απογοητεύσατε, Κρόλεϋ, ξαναέπε ό λαθρέμπορος όταν τό πλοιαράκι ξεκίνησε. Πέσατε κατ' ευθείαν στήν παγίδα μου σάν...

Ο αστυνομικός γέλασε:

—Και τά δικά σας τά λόγια μ' απογοητεύουν. Φαντάζεστε πώς δεν ήξερα ότι μού είχατε στήσει παγίδα ή; Όταν βρήκα τό πτώμα του Ρότζερς

παρατήρησα πώς ή σφαίρα το'υχε σκορπίσει τά μυαλά κι' ότι με τό τραύμα αυτό ήταν νεκρός πριν ακόμη πέση στή γή. Δεν θα μπορούσε λοιπόν νά κάμη ούτε βήμα. Κι' όμως ύπήρχε μιά μακρυνά γραμμή από ματωμένα ίχνη. Κι' αυτό μού έδωσε νά καταλάβω πώς έπίτηδες έσυραν από μακρυνά τό πτώμα και τό τοποθέτησαν άπάνω στόν δημόσιο δρόμο για νά τόν έρω.

Κι' όταν είδα πρός τά πίσω μου ένα κορμό φοινικιάς πεσμένον στόν δρόμο ένφ' μισή ώρα προτήτερα δεν ύπήρχε τίποτε εκεί κατάλαβα πώς κι' αν τό ήθελα δεν θα μπορούσα νά όπισθοχωρήσω. Όσον άφορā τόν Ταίηλορ που μούλεγε ν' ακολουθήσει κάποιον άλλον δρόμο ήξερα καλά πώς δρόμος άλλος δεν ύπήρχε και πώς ζητούσε απλώς νά μ' αναγκάση νά γυρίσω πέντε-έξι ώρες ή και περισσότερες γύρω στα λημέρια σας ώσπου νά κανονίσετε όπως θέλετε τίς δουλειές σας...

—Μπράβο φώναξε με μάτια που έλαμπαν ό Κέλβυ. Είστε λογικός άνθρωπος βλέπω και παρατηρητικός μαζί. Γι' αυτό δεν θα ήχατε τήν τύχη του Ρότζερς. Εκείνος ήταν τίμιος, μ'α δεν ήταν λογικός, ένφ' σεις είσατε έξυπνος και...

—Καί... ρώτησε ό Κρόλεϋ που καταλάβαινε πού θα κατέληγε ό κακοποιός.

—Όπως θέλω νά πω πώς δεν είσατε τίμιος... είπα με ξαφνική ευγένεια ό Κέλβυ, αλλά καταλαβαίνετε βέβαια ποιοί είναι τό συμφέρον σας. Η κυβερνήσις πληρώνει πολύ μίζερα. Έγώ μπορέι νά διορθώσω έτσι τά πράγματα, ώστε χωρίς νά χάσετε τί θέσι σας θα μπορήτε νά κερδίσετε δυό χιλιάδες δολάρια τόν μήνα.

—Κατάλαβα, είπα, ό Κρόλεϋ μ'α δυό χιλιάδες τόν μήνα...

—Τόν μήνα είπα; τόν διέκοψε ό Κέλβυ. Αν δουλέψετε καλά μπορέι να'χετε δυό χιλιάδες τήν εβδομάδα...

—Και κατοικία στή φυλακή!

—Μη φοβάστε. Έχω δικούς μου δλους τούς αξιωματικούς τής περιοχής. Ο Ρότζερς δεν είχε άρκετή γνώσι νά συνεννοηθί μαζί μου και γι' αυτό δέχθηκε μιά σφαίρα. Δεν έχετε και σεις παρά νά εκλέξετε.

—Κι' ως πότε πρέπει νά κάμω τήν έκλογή μου;

—Σ' έπνε λεπτά, όταν θα φθάσω με στό Σνάιπ-Κέϋ.

Ο Κρόλεϋ έρριξε γύρω του ένα θλέμμα. Οί φοινικίες και οί μανολίες καθρεφτίζόντουσαν στό θολό ρέμα, πυκνές αδιαπέραστες. Πίσω του καθόταν ό Βίλλετ με τ' όπλο ανάμεσα στά σκέλη του κι' απέναντί του ήταν ό άρχισυμμορίτης με τό πιστόλι στό χέρι.

ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΕΛΒΥ

Στό έσωτερικό τής βάρκας δεν ύπήρχε τίποτε που θα μπορούσε νά του χρησιμεύσι ως όπλο.

—Πο'νε ή άλλη βάρκα; ρώτησε.

—Αυτό δεν σας ενδιαφέρει. Σκεφθήτε μάλλον τί θ' αποφασίσετε.

—Καλά κι' αν υποθέσαμε πώς σας λέω «ναί» και μυστικά σας προδίδω;

—Θάχω τίς έγγυήσεις μου. Είμαι όμως θέβιασις πώς είσατε άρκετά ειλικρινής ώστε ή θα κρατήσετε τόν λόγο σας ή θα με στείλετε κατ' ευθείαν στό διάβολο.

Ο Κρόλεϋ χαμογέλασε:

—Φαντάζομαι πώς θα θέλατε ν' α-

ναβάλετε για λίγο τήν έπίσκεψί μου γιατί κάτι ή κάποιον θα'χετε κρυμμένον στήν κατασκήνωσι.

—Μπορεί.

Ο αστυνομικός είχε προσέξει πώς ή μηχανή τής βάρκας έκανε δώδεκα μίλια τήν ώρα και για νά εξακριβώση σ' τί απόστασι ήταν ή κατασκήνωσι, ρώτησε:

—Σ' έ πόσα λεπτά φθάνωμε;

—Τά δέντρα που φαίνονται εκεί κάτω είναι τό Σνάιπ. Τό στρατόπέδό μου είναι καμιά πεντακοσαριά μέτρα από τή δεξιά όχθη του ποταμού. Σας είδοποιώ πώς θάταν τρέλλα νά δραπέψετε γιατί οί άνθρωποι μου δεν θ' άργο'σαν νά σας συλλάβουν.

Ο ποταμός λίγο πιο πέρα διχαζόταν.

—Αίτοι εκεί μακρυνά είναι οί άνθρωποι σας; ρώτησε ό αστυνομικός, δείχνοντας πέρα μακρυνά.

Ο Κέλβυ έβγαλε τά κυάλια του και στράφηκε για νά κυτάξη. Μ'α τήν ίδια στιγμή καθώς έφθαναν στό σημείο που ό ποταμός χωριζόταν σ' έ δύο, με άστραπιαία ταχύτητα ό Κρόλεϋ ρίχτηκε μ' όλο τό θάρρος του στήν κουπαστή και έπεσε στό νερό τραβώντας συγχρόνως δυνατά μαζί του τή θάρκα.

Όπως ήταν έπόμενο ή βάρκα αναποδούρισε και ό Κρόλεϋ θυτίστηκε όσο μπορούσε βαθύτερα στό νερό και προσπάθησε νά απομακρυνθί όσο τό δυνατόν περισσότερο. Δεν άνέβηκε στήν έπιφάνεια παρά μόνον όταν κόντευε πιά νά σκάσι από τήν έλλειψι άέρος και τότε διέκρινε, σ' απόστασι τριάντα-σαράντα μέτρων, στόν άλλον βραχίονα του ποταμού τόν Κέλβυ και τόν Βίλλετ νά κολυμπούν κοντά στήν αναποδουρισμένη θάρκα τους.

Ο άρχισυμμορίτης είχε τήν έτοιμότητα, πέφτοντας στό νερό ν' άρπάξη τό περιστρόφο και έρριξε μ'α δυό βολές πρός τό μέρος που ύπέθετε ότι θα βρισκόταν ό αστυνομικός. Μ'α εκείνος καλά κρυμμένος κατ' απ' τούς κλώνους τής φοινικιάς μπόρεσε εύκολα νά θγί στήν όχθη και νά κρυφθί μέσα στήν αδιαπέραστη βλάστησι.

Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Έπρεπε τώρα μέσ' στό πυκνό αυτό δάσος νά κατορθώση νά πλησιάση τήν κατασκήνωσι του Κέλβυ χωρίς νά τόν αντιληφθούν. Τά ρούχα του έσταζαν κι' αυτό τόν έμπόδιζε στήν πορεία.

Προσπάθησε νά προσανατολισθί κι' άνέβηκε λίγο σ' ένα δέντρο για νά διή πρός ποιο μέρος θάπρεπε νά διευθυνθί.

Σύμφωνα με τούς ύπολογισμούς του δεν θ' άπείχε πιά πολύ. Και πράγματι σ' έ λίγο διέκρινε ανάμεσα στά πυκνά δέντρα μιά καλύβα. Πλησίασε με χίλιες-δυό προφυλάξεις, μ'α κανένας ήχος δεν προδίδε τήν ύπαρξί εκεί ανθρώπινου πλάσματος.

Έκαμε ένα γύρο στά περίε για νά βεβαιωθί αν δεν ύπήρχε κανείς εκεί και δεν άργησε ν' ανακαλύψη ανθρώπινα ίχνη και μισοκαπνισμένα τσιγάρα.

—Είνα πατήματα νέγρου, μουρμούρισε. Και τί νέγρου!... σωστό γοργίλα αν κρίνω απ' τό μέγεθός τους.

Κρατώντας τήν αναπνοή του ξανάπλησίασε στήν καλύβα με τή μισόγυρη πόρτα και κύτταξε μέσα, προσέ-

χοντας νά μη φαίνεται.

Στίς άρχές τά μάτια του, θαμπαμένα απ' τό φώς του ύπαιθρου, δεν διέκριναν τίποτε στό μισοσκόταδο εκείνο.

Μ'α όταν πιά συνήθισαν είδε στό κέντρο τής καλύβας ένα ογκώδες τραπέζι κι' ένα σκαμνί όπου καθόταν με τό κεφάλι άκουμπισμένο πάνω στά χέρια του, ένα παιδί δεκαέξι περίπου χρονών.

Γιά μιά στιγμή νόμισε ότι τό αγόρι κοιμόταν, μ'α όταν προχώρησε άθόρυθα μέσ' στήν καλύβα, τό είδε νά σηκώνη τρομαγμένο τό κεφάλι του και τότε μονάχα ό Κρόλεϋ άντελήφθη πώς τό παιδί ήταν δεμένο στό βαρύ άξεσέγκωτο τραπέζι μ' ένα χοντρό σχοινί.

—Φίλος! είπα ό Κρόλεϋ, κι' αμέσως για νά γίνη καλύτερα αντιληπτός προσέθεσε, Ισπανικά: «Άμγκος»

Τό παιδί τόν κύτταξε φοβισμένο κι' ό Κρόλεϋ βλέποντας προσεκτικότερα τούς λεπτοκαμωμένους ώμους, τό άβρό δέρμα, τά σαρκώδη χείλη, τά μακρύτερα κάπες μαλλιά του αίχμαλώτου κατάλαβε πώς είχε άπατηθί.

Ο δεμένος αίχμαλώτος δεν ήταν αγόρι, αλλά κορίτσι!

Έβγαλε τόν σουγιά του κι' έκοψε εύθυσ τά σχοινιά που τό έδεσαν.

—Σενορίτα, δεν ήχομε νά χάνωμε καιρό, είπα γρήγορα Ισπανικά. Πήτε μου ποιά είσατε και πώς θρεθήκατε έδω. Μιλήστε μου γρήγορα.

Η νέα άφού τόν κύτταξε έρευνητικά:

—Είμαι ή Ροζίτε Καρλόττα, είπα τέλος. Με δέκα συμπατριώτες μου ήρθαμε με τό πλοίο του Κέλβυ από τήν Αβάνα και έφρεσα άνδρικά ρούχα γιατί δεν ήθελα νά μάθω ό Κέλβυ πώς είμαι κορίτσι. Είχα έρθει μαζί με τόν Ντιμενέζ, τόν άγαπημένο μου, έπειδή ό πατέρας δεν μ'α άφηνε νά παντρευτούμε και ό Ντιμενέζ έλεγε, πώς στήν ελεύθερη αυτή χώρα θα μπορούσαμε νά βρούμε έναν πατά που θα δεχόταν νά μ'α παντρέψη.

Μολοντί οί άλλοι έκαμαν ό,τι μπορούσαν για νά με βοηθήσουν ό Κέλβυ ανακάλυψε τό μυστικό μου. Στίς άρχές έγινε έξω φρενών, μ'α ή κατοπινή έαγωγή του ήταν ακόμη τρομερώτερη για μένα.

Χτές ό Ντιμενέζ εξαφανίστηκε. Κανείς δεν ήξερε νά με πληροφορή ή τί έγινε, μ'α όταν ήλθε ό Κέλβυ, μ'α π'α πώς ό άγαπημένος μου είχε δοκιμάσει νά δραπέτευσή και ότι ένας ίθα γενής αναγκάσθηκε νά τόν πυροβολήσιν και νά τόν σκοτώσιν. Κατάλαβα πώς μούλεγε ψέματα και τού τό είπα. Εκείνος όμως μού τό βεβαίωσε πάλι και μ'α π'α μάλιστα, τό γουρο'νι, νά τόν παντρευθί! Για νά μ' έμποδίσιν νά δραπέτευσω μ' έδωσε έδω κι' ένας άπαίσιος μαύρος μ' ένα τεράσιο τσεκούρι στό χέρι με φύλαγε διαρκώς.

—Πόσα πληρώσατε στόν Κέλβυ για νά σας φέρη έδω;

—Ο Ντιμενέζ του πλήρωσε δυό χιλιάδες δολάρια και θα τού πλήρωνε άλλα τόσα όταν μ'α πήγαινε τό βράδυ με τό πλοίο του ως τό Λόκλιφ Πάιν.

—Α! ξέρω...

Ένας μακρινός θόρυβος έφθασε ως τά αυτιά του κι' έγενεψε στό κορίτσι νά σωπάσιν.

Κύτταξε από μιά χαραμάδα και διέκρινε τρείς άντρες — τόν Κέλβυ, τόν Βίλλετ που κρατούσε ένα όπλο, και έναν μαύρον μ' ένα πελώριο τσεκούρι στά χέρια — που έιευθυνόντουσαν

πρός τά εκεί.

—Έρχονται, ψιθύρισε ό Κρόλεϋ! Καθίστε και μη κινήσθε δεσποινίς.

Έρριξε τό σχοινί γύρω απ' τά χέρια της, ώστε νά φαίνεται δεμένη και ρώτησε θιαστικά:

—Γιατί ό μαύρος έφυγε από κοντά σας;

—Γιατί άκουσε πυροβολισμούς από τό μέρος του ποταμού.

—Α! ώστε ή καλύβα αυτή είναι κοντά σ'εσέ ποτάμι. Γι' αυτό ό Κέλβυ έφθασε πριν από μένα.

—Είσατε όπλισμένος; ρώτησε ή νέα.

—Ναί, είπα εκείνος για νά τήν ένθαρρύνη ένφ' κύτταζε γύρω του για ν' ανακαλύψη κάποιο όπλο.

Κρύφτηκε πίσω από τήν άνοιχτή

Ο Στέφαν Κρόλεϋ τής μυστικής αστυνομίας ήταν ένας γεροδεμένος άντρας ως 35 χρονών...

πόρτα και περίμενε.

Οί δυό κακοποιοί προσπέρασαν έξω από τήν καλύβα και συνέχισαν τό δρόμο τους ένφ' ό Κέλβυ μπηκε κατ' ευθείαν και πλησίασε τό τραπέζι.

Η Ροζίτε για νά μη φανή πώς ήταν ελεύθερη, έσκυψε τό κεφάλι και προσποιήθηκε πώς έκλαιε.

—Γιατί κλαίς, ώραία μου, τής είπα Ισπανικά ό Κέλβυ. Γιατί σ' έγκατέλειψε ό Ντιμενέζ ή μήπως γιατί ήμουν τόσο καιρό μακρυνά σου;

Η νέα δεν απάντησε, μ'α κι' ό Κρόλεϋ δεν βιάζόταν νά έπέμβη γιατί περίμενε ν' απομακρυνθούν οί δυό άλλοι κακο'ργοι και για νά μην άκούσουν τόν θόρυβο.

—Ο Ντιμενέζ δεν σ' ήθελε, συνέχισε ό Κέλβυ. Μ'α έγώ σ' έθελω και ό,τι έθελω τό παίρνω.

Ένα έλαφρό τρίξιμο από τήν πόρτα έκανε τόν λαθρέμπορο νά στραφή και πριν ό Κρόλεϋ προλάβη νά τόν έμποδίσιν έβγαλε τό περιστρόφο του

και πυροβόλησε.

Μ' ένα πλάγιο πήδημα ό αστυνομικός άπέφυγε τόν πυροβολισμό και άρπαξε δυνατά τό χέρι του άλλου. Πάνω στήν πάλη τό περιστρόφο έξεπυροσκόπησε και πάλιν, μ'α ή σφαίρα πήγε πρός τά έπάνω.

—Φύγετε γρήγορα! φώναξε ό αστυνομικός στό κορίτσι. Κρυφθήτε όπου μπορέτε.

Η νέα κινήθηκε πρός τήν πόρτα, μ'α πάλι σταμάτησε κυττάζοντας τούς δυό άντρες που πάλεων άνγρια. Τέλος ό Κρόλεϋ κατόρθωσε νά έβάρμ'α μ'α τρομερά λαβή στά χέρια του άντιπάλου του.

—Άφησε τό περιστρόφο, φώναξε.

Ο Κέλβυ υπέφερε τρομερά και έπειδή ήξερε πώς με τή λαβή αυτή θα μπορούσε ό αστυνομικός νά το'υσπαζε τά χέρια σαν νάταν σπιρτόξυλα, αναγκάσθηκε νά πετάξη τό όπλο.

Τήν ίδια όμως στιγμή μπηκαν στήν καλύβα οί δυό συμμορίτες που'χαν άκούσει τούς πυροβολισμούς.

—Σκότώσέ τον, Μίγγ, φώναξε ό Κέλβυ στόν μαύρο.

Και τήν ώρα που ό αστυνομικός δοκίμαζε νά πιάσιν τό περιστρόφο που'χε πετάξει ό Κέλβυ, ό άρχισυμμορίτης άπληλαγμένος απ' τό σφίξιμό του ρίχτηκε έπάνω του μ' όλο του τό θάρρος.

Ο Κρόλεϋ δοκίμασε ν' ανασηκωθί μ'α γλύστρησε και έπεσε νάμω άίτητος με τό θάρρος του Κέλβυ στή ράχι.

—Σκότώσέ τον, Μίγγ, ξαναφώναξε ό Κέλβυ.

—Ανασήκωσέ τον λίγο και τραβήξου, είπα ό μαύρος.

Τήν ώρα εκείνη ή Ροζίτε ρίχτηκε ν' άρπάξη τό περιστρόφο που ό αστυνομικός δεν είχε κατορθώσει ν' άφθάσιν, μ'α ό Βίλλετ τής έδωσε μ'α δυνατή γροθιά και τήν πέταξε σ' έ μιά γωνία.

Έν τ'α μεταξύ ό Κρόλεϋ με τά χέρια άχρηστευμένα κλωτσούσε σαν τρελλός. Και ξάφνου τό ένα του πόδι μπλέχτηκε σ' ένα από τά πόδια του θάρου του τραπέζιου.

Τράβηξε μ' όλη του τή δύναμι και τό τραπέζι αναποδούρισε και κύτπησε με τήν κόψη του τόν Κέλβυ στά νεφρά και τόν έκανε νά παραλύσιν από τόν πόνο.

Η πίεσις του χαλαρώθηκε εύθως και ό αστυνομικός μπόρεσε ν' άπαλάγ'απ' εκείνον και ν' άρπάξη με μιά γρήγορη κίνηση τό περιστρόφο που βρισκόταν ακόμα κάτω.

Χωρνώθηκε πίσω από μιά προεξοχή του τοίχου και ένφ' ό Βίλλετ σηκωνε τό όπλο του για νά πυροβολήσιν προλάβει και με μιά σφαίρα και τόν έρριξε νεκρό στά πόδια του κοριτσιού.

Πίσω από τόν καπνό ό Κρόλεϋ διέκρινε τήν κτηνώδη μορφή του νέγρου που με τό κεφάλι χαμηλωμένο σαν ταύρος ώρμούσε κραδαινώντας τό τσεκούρι. Άμύλητος πυροβόλησε πάλι. Ο πελώριος μαύρος σταμάτησε. Τό σώμα του ταλαντεύθηκε και μ' ένα άγριο μουγγρότο έξεσφενδόνισε τό τσεκούρι στόν τοίχο όπου μια στιγμή ένωρίτερα στεκόταν ό αστυνομικός.

Τό κύτμημα ήταν τόσο δυνατό που ό τοίχος σ' έ μέρος εκείνο γκρεμίστηκε και σχεδόν συγχρόνως ό μαύρος έπεσε βογγώντας στό έδαφος.

Ο Κρόλεϋ τόν διεσκέλασε και πλησίασε τήν Ροζίτε που'χε ήδη αναση-

κωδή.

—Μη φοβάστε, της είπε.

—Αρπάξε ένα κομμάτι από το σχοι-
νί, με το όποιο ήταν προηγουμένως
δεμένη ή νέα και με τη βοήθειά της έ-
δεσε σφιχτά τα χέρια του Κέλβου πριν
άκωμή εκείνος συνέλθη απ' το κτύπημα
που τον είχε μισοπαράλυσει. "Επειτα
μ' ένα άλλο κομμάτι σχοινοῦ έδεσε τα
πόδια του αφήνοντας όμως μεταξύ
τους κάποια απόστασι για να μπορέ-
σι να βαδίσει. "Εδωσε κατόπιν στη Ροζί-
τε την άκρα του σχοινοῦ και το πε-
ρίστροφο και της είπε Ισπανικά:

—Περπατάτε κοντά μου, σενορίτα,
και μόλις επιχειρήσι να δραπέτευσσι
πυροβολήσι τον.

Τὸν βοήθησε να σηκωθῇ και βγή-
καν κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν καλύβα ἀπὸ
προηγουμένως ὁ Κρόλεϋ πήρε τὸ ὅ-
πλο τοῦ σκοτωμένου.

Εἶπε σὴν νέα να διευθυνθοῦν πρὸς
τὴν κατασκήνωσι τῶν λαθρεμπόρων
καὶ σὲ λίγο φθάνοντας στὸ ρέμα βρή-
καν μὴ βαρκούλα με δύο ἄντρες ὡ-
πλισμένους.

Η ΑΚΙΝΔΥΝΗ ΨΑΡΟΒΑΡΚΑ

"Οταν οἱ συμμορίτες εἶδαν τὸν ἀρ-
χηγὸ τους δεμένο ἐσπευσαν ἀμέσως
να παραδοθῶν.

—Ἐλπίζω να μὴ φανοῦν κι' οἱ ἄλ-
λοι τόσο θρασυδαῖοι, εἶπε ὁ Κέλβου.

—Τώρα πιά τὸ παινίδι ἐχάθηκε
καὶ τὸ καλύτερο ποῦχαν να κάνουν
ἦταν αὐτό, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς. "Ο
Ντιμενέζ δὲν εἶνε δυνατόν να δοκιμα-
σῇ να δραπέτευσσι καὶ οὐ δὲν εἶνε δυ-
νατόν να σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ
τὸν ὅποιον περιμένεις χρήματα. Εἶπες
ψέματα στὸ κορίτσι καὶ τώρα πρέπει
να μοῦ πῇς ποῦ τὸν ἔχεις κρύψει.

"Ο κακοῦργος τὸν κύτταξε με κα-
κία, ἀλλὰ καὶ με θαυμασμό.

—Δὲν ἔχετε ὄδικο, εἶπε ὁ ἄλλος.
Στὴν καλύβα ὅπου μένει εἶχα στείλει
τοὺς δύο ἄντρες μου με τὴν ἄλλη βάρ-
κα. Μὰ δὲν εἶνε εὐκόλο να φθάσῃτε ἐ-
κεῖ καί...

"Εν τῷ μεταξύ εἶχαν φτάσει στὴν
παραλία καὶ ὁ Κρόλεϋ εἶπε σὴν νέα
να μαζέψῃ κάμποσα ξύλα με ρεταίνι.
Τὰ ἀναψε κι' ἐπειτα τῶρριξε πάνω σ'
ένα θαρὲλι με νέφτι ποῦ πήρε εὐθὺς
φωτιά βγάζοντας ἄφθονο καπνὸ.

—Με ποῖο δικαίωμα τὰ καίτε, διε-
μαρτυρήθη ὁ Κέλβου.

—Γιατὶ μοῦ χρειάζεται ὁ καπνός,
τοῦ εἶπε γελώντας ὁ ἀστυνομικὸς.
Πλέπεις αὐτὴ τὴ βαρκούλα ἐκεῖ πέ-
ρα, πρόσθεσε δείχνοντας μὴ βάρκα
με δύο πανιά.

—Ποιά; αὐτὴ τὴν ψαρόβαρκα με
τοὺς νέγρους;

—Ναί. Εἶνε ὁ βοηθός μου ὁ Τόμσον
με ἕξι ἄλλους ἀστυνομικούς. Περιπο-
λοῦσαν ἐπὶ ὄρες περιμένοντας να δῇ,
ὅπως εἶχαμε συμφωνήσει καπνὸ καὶ
τώρα ποῦ θὰ τὸν διακρίνουν θὰ δῇτε
να κατεβάζουν τὰ πανιά καὶ ἡ ψαρό-
βαρκα θὰ μεταμορφωθῇ εὐθὺς σ' ἕνα
γρήγορο καὶ ἀσφαλὲς ὑδροπλάνο ποῦ
θὰ βρίσκεται ἐδῶ, μέσα σὲ δύο λεπτά.

"Ο Κέλβου ἔμεινε κατὰπληκτος.

—Ὅσο γιὰ σὰς σενορίτα, εἰδοποιή-
στε τοὺς συμπατριώτες σας ὅτι δὲν ἔ-
χουν τίποτε να φοβηθοῦν, πρόσθεσε
γυρίζοντας στὸ κορίτσι. Γιὰ τὸν Ντι-
μενέζ μὴν ἀνησυχῇτε καθόλου. "Ανε-
βαίνοντας τὸ ρέμα τοῦ ποταμοῦ δὲν
θ' ἀργήσωμε να τὸν βροῦμε. Καὶ τώ-
ρα ποῦ ὁ ἀρχηγός τους ἔινε... "ὦ, εἴ-
μαι βέβαιος πὼς κανεὶς ἀπ' τοὺς συμ-
μορίτες δὲν θὰ φέρῃ ἀντίστασι.

ΤΕΛΟΣ

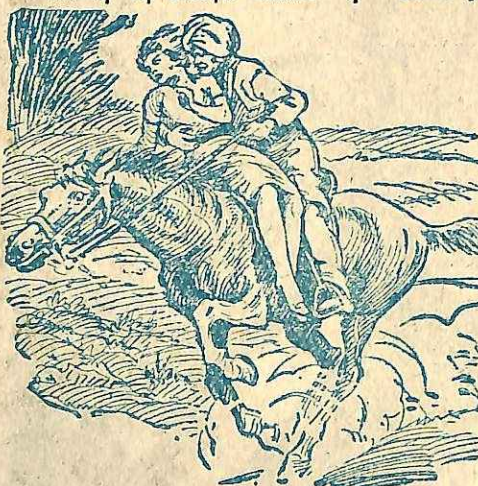
ΑΝΤΙΚΡΥ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Τὸ τακτικὸ διήγημα
τοῦ Ε. ΜΑΡΙΝΟ

ΟΗΘΕΙΑ!

Β Ἡ κραυγὴ χάθηκε χωρὶς ἦχῳ
μέσα σὴν ἄγρια μοναξιά. Τὸ
Κρισμανγκάρ ἦταν πωλὺ μακριὰ καὶ
δὲν ἰπῆρχε καμιά ἐλπίδα βοηθει-
ας. Σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά του
Βεγγαλέζου κι' ἐπάνω στὸ ἄλογο,
ποῦ ἔτρεχε σὰν μανιασμένον πρὸς τὸ
ἀγνωστο, ἡ Ἐντίλζ Χάουσεϋ ἐνοιω-
θε τὸν ἑαυτὸ της χαμένο γιὰ πάντα.
Ποῖος μποροῦσε να τὴν σώσῃ; Σὰν
θὰ τὴν ζητοῦσε ὁ πατέρας της καὶ
δὲν θὰ τὴν ἐβρίσκε στὴ θάλα, θάψα-
χνε παντοῦ, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλε-
σμα. Τοὺς ἔμελλε να μὴ ξαναῖδω-
θοῦν πιά!

Αὐτὴ τὴ σκέψι ἔκανε ἡ Ἐντίλζ

Σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά τοῦ Βεγγαλέζου
ἡ Ἐντίλζ Χάουσεϋ ἐνοιωθε τὸν ἑαυτὸ
της χαμένο γιὰ πάντα.

κυττάζοντας ἀτὰ μάτια τὸν ἀπείσιον
Βεγγαλέζο ποῦ μέσα στο θάλαμα
τοῦ ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀγωνία
καὶ ὁ τρόμος.

Τὸ ἄλογο, ἐξαγριωμένο, ἔτρεχε
ἀφρίζοντας. Μπήκαν σὲ μὴ χαρά-
δρα καὶ ὕστερα ἄρχισαν ν' ἀνεβαί-
νουν ἕνα ἀπὸ τομο μονοπάτι, ποῦ ἀ-
πὸ τὸ ἕνα μέρος του εἶχε τὸ θοῦνο
καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μὴ τρομακτικὴ ἀ-
βυσσο με μὴ λίμνη γεμάτη ἀπὸ
κροκοδείλους καὶ δηλητηριώδη ἔρ-
πετά.

Σὰν ἀνέθηκε τὸ μισὸ δρόμο, τὸ
ἄλογο ἄρχισε να τρέχῃ λιγώτερο
καὶ ἔδειχνε πὼς ἀπὸ τὴ μὴ στιγμὴ
στὴν ἄλλη θὰ σταματοῦσε ἀποκα-
μωμένο. Ὁ Βεγγαλέζος τότε τράβη-
ξε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα μῆχαιρι καὶ
τὸ τρυποῦσε γιὰ να τὸ κάνει να τρέ-
χῃ. Τὸ φτωχὸ ζῶο ὅμως ἄφησε ἕνα
χρεμέτισμα πόνου, σηκώθηκε στὰ
πισινὰ του πόδια καὶ μ' ἕνα τίναγ-
μα, ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὸ ἀνθρώ-
πινο φορτίο του.

Ἡ Ἐντίλζ βρέθηκε πεσμένη στὴν
πλαγιά τῆς ἀβύσσου καὶ ἄρχισε να
κατρακυλᾷ πρὸς τὸ θάλας της, ὅπου
ὑπῆρχε ἡ λίμνη...

"Ενας καινούργιος τῆρας κατέ-
λαβε τὴν Ἐντίλζ. Εἶχε ξεφύγει ἀπὸ
τὰ χέρια τοῦ μουσάρου Βεγγαλέζου
καὶ τώρα θάβρισκε τὸ θάνατο στὰ
φρικαλέα στόματα τῶν ἀπείσιων

ἐρπετῶν τῆς λίμνης.

Μηχανικὰ, προσπαθοῦσε να πι-
α-
στῇ ἀπὸ κάπου, ἀλλὰ καθε πέτρα ἡ
φυτὸ ξεριζωνόταν καὶ ὀλοένα γνό-
ταν πὺ γρήγορο τὸ κατρακύλισμα
πρὸς τὸ θάνατο. Τὸ σῶμα της, τὰ χέ-
ρια της καὶ τὸ πρόσσωτό της κομμά-
τιάζονταν ἀπὸ τ' ἀγκάθια καὶ τίς πέ-
τρες ποῦ συναντοῦσε, ὅταν, γιὰ μὴ
στιγμὴ, ἀρπάχτηκε ἀπὸ μὴ προεξο-
χὴ πὺ στερεὰ καὶ βρέθηκε κρεμα-
σμένη ἐπάνω ἀπὸ τὴ λίμνη.

Οἱ κροκοδείλοι ἐπετιόνταν ἀπὸ
τὰ νερά κι' ἄνοιγαν πεινασμένοι τὰ
φρικαλέα τους στόματα περιμένον-
τας τὴ λεία τους.

Σ' ἐκεῖνο τὸ σημείο ἡ Ἐντίλζ δο-
κίμασε τὸν δυνατότερο ὀλιγγο καὶ
τὴν ἀγωνία. Σήκωσε τὸ βλέμμα
πρὸς τὰ ἐπάνω κι' εἶδε με τρόπο πὺς
κρατιῶταν ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἑνὸς χον-
δροῦ φιδιοῦ ποῦ ἦταν τυλιγμένο γύ-
ρω στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου.

Τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ ἐρισκόταν
σχεδὸν κοντὰ στὸ δικὸ της.

"Ενα συναίσθημα ἀπερίγραπτης
φρίκης τὴν ἐκυρίευσε ὀλόκληρη καὶ
σκέφθηκε πὼς δὲν ὑπῆρχε πιά σωτη-
ρία γι' αὐτὴν. Γιὰ μὴ στιγμὴ ἐνοιω-
σε πὺς τὸ τῆρας ἔβγαζε τὴ γλῶσσα
του κι' ἦταν ἔτοιμο να τὴν δαγκώ-
σῃ. Ἡ Ἐντίλζ τότε ἐσφίξε ὅσο μπο-
ροῦσε τὰ χέρια της στὸ λαιμὸ τοῦ
φιδιοῦ, ἐμποδίζοντας τὸ να τὴν δαγ-
κώσῃ με τὰ δηλητηριασμένα δόντια
του.

"Αλλὰ ὡς πότε θάμεινε σ' ἐκεῖνη
τὴ θέσι;... "Αν τὸ φίδι, γιὰ να ἀνα-
κτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ἄφησε τὸ
τύλιγμα τοῦ κορμιοῦ τοῦ γύρω ἀπὸ
τὴ ρίζα τοῦ δένδρου; Τότε ἡ δυστυ-
χισμένη Ἐντίλζ θάπρεπε μέσα στὴ
λίμνη, ὅπου τὴν περιμένον τ' ἀνοι-
γτὰ στόματα τῶν κροκοδείλων.

Ἐνῷ ὥστόσο ἔκανε ὅλες αὐτὲς τίς
σκέψεις, ἡ Ἐντίλζ ἄκουσε κοντὰ της
ἕνα ἀπείσιον γέλιο ποῦ εἶχε ὡς συνέ-
χεια αὐτὰ τὰ λόγια:

—Φοβήθηκα πὼς σ' ἔχασα γιὰ πάν-
τα! "Αλλὰ σὲ ξαναβρήκα!

"Ἦταν ὁ Βεγγαλέζος ποῦ τὴν εἶχε
κλέψει.

Με τὸ ἀριστερὸ του χέρι ἔπιασε
τὸ κλαδί ἑνὸς χονδροῦ δένδρου καὶ
με τὸ ἄλλο τὴν Ἐντίλζ καὶ τὴν ἔτρά-
βηξε πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἡ Ἐντίλζ ὅ-
μως δὲν ἄφησε τὸ στήριγμά της.
"Ἦσως να μὴν εἶχε πιά δύναμι κι'
οὕτε θέλησι.

—Ἀφήστε με! φώναξε στὸν Ἰνδὸ.
—Σὲ κρατῶ, ἀπάντησε ἐκεῖνος.
Δὲν ἔχεις φόβο να πέσῃς.

Ἡ Ἐντίλζ ἔδειξε πὼς δὲν κατά-
λαβε κι' ἔμεινε ἀκίνητη. Ὁ Ἰνδὸς
τότε ἀρπάξε τὰ δύο χέρια τῆς Ἐν-
τίλζ καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τομο. Τὴ
στιγμὴ ὅμως ἐκεῖνη ἐνοιωσε κάτι
σὰν τσίμπημα στὸ χέρι του καὶ ἔ-
πνιξε μὴ κραυγὴ.

—Ἀναθεματισμένα ἀγκάθια! εἶπε
ἀργότερα καὶ γέλασε. Καὶ τώρα εἴ-
σαι δικὴ μου πιά, ἐπρόσθεσε κυττά-
ζοντας τὴν Ἐντίλζ.

Σὰν ἔφθασε στὸ μονοπάτι, αἰσθάν-
θηκε μὴ ἀδιαθεσία να τὸν κυριεύῃ.

Σὲ λίγες στιγμὲς μερικοὶ σπα-
σμοὶ τὸν ἐσυγκλόνισαν κι' ὕστερα
ξεψύχησε.

—Τὸ φίδι..., μουρμούρισε ἡ Ἐν-
τίλζ. Μ' ἔσωσε δύο φορές!

Κι' ὑπερνικτώντας τὴν κοῦρασι καὶ
τὸν τρόπο της πήρε τὸν δρόμο πρὸς
τὸ Κρισμανγκάρ.

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

Ἡ Σμυρνιά
καὶ ὁ...

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ

Τὴν Κεργιακὴ ποῦ μὰς
ἰπέρρασε, κῶνα-Πιπίναν μου,
ὁ Ἐρεϊβάσιος τοῦ Πραξι-
θέας τοῦ Εὐάγγελου τοῦ
Τηνιακοῦ τοῦ μπαρμπέρη —
ποῦ ἱκαθοῦνταν, καλὲ σύ,
καρὸι στοῦ Ἀνέστη ποῦχε
τὴ μεγάλη μπαρβάρια τοῦ
Μπελαβίστας καὶ ποῦ ἡ νε-
νέ του, ἡ κῶνα-Φιφίτσα με
τ' ὄνομα, ἱκανε τὰ γλυκά
μάτια τοῦ ἐγγλέζου τοῦ
κόνσολα καὶ ἱβουίζανε οἱ
κακὲς γλῶσσες πὺς τὴν εἴ-
χε ἐκεῖνος ὁ τζαναμπέτης ὁ
Δημητράκης τοῦ θουδῆς, ἐ-
κεῖνο τὸ κιόπεκι ποῦ ἱσοάτι-
ζε οὐλα τὰ θηλυκά τοῦ γῆς
τοῦ οἰκουμένης καὶ ἱπια-
νοῦνταν με τὴν πολίτισσι
καὶ ἱκυλοῦνταν στὴ γῆς
σὰ νταναδάκι ποῦ θγαίνει
ἀπ' τὴν κοιλιά τοῦ μάννας
του — αὐτὸς ὁ Ἐρεϊβάσιος,
κῶνα-Πιπίναν μου, ἱρχε στὸ
σπίτι μας καὶ ἱζήτησε τὸν
ἀδερφὸ μου τὸ μεγάλο, ποῦ
ἱσυχωρέθηκε πρόπερσι.

Γιὰ να μὴ στὰ πολυλογᾷ,
κῶνα-Πιπίναν μου, ἱκατάλα-
βα πὺς ὁ Ἐρεϊβάσιος ἱγύ-
ρευε ἔμεινα. Ἀπ' ὕστε-
ρα με ἱρώτησε ἂν ἱθέλα να
κατεβθοῦμε ματζὶ στοῦ κοῦρ-
σεσ καὶ να κάνωμε σέρι τ'
ἀλόγατα.

ἱφόρεσα τὴν ἄσπρη μου
ρόμπαν με τὰ πισινὰ καὶ
ἱπῆραμε τὸ ὰτομομπιλι τοῦ
Πάουερ καὶ ἱκατεβήκαμε
στοῦ κοῦρσεσ. Καθὼς ἱκά-
ναμε να μποῦμε, νάρου κι'
ἀκούεται μὴ φωνή:

—Καλὲ σύ, Μαρίτσα!

Γυρίζω, κῶνα-Πιπίναν μου,
καὶ τί να δῶ. Ἡ Ἐρήνη τοῦ
Κατινίτσας τοῦ Μπουρνοθα-
λιδᾷ ματζὶ με τὸ γαβου-
κλοῦ τοῦ, ἕνα μάλαμα παι-
δι—τὸν Εὐρυσθένη, καλὲ σύ,
ποῦ ὁ μπαμπὰς του ὁ Πρα-
ξιτέλης ἱχασε στὸ χαρὶ ὅτι
εἶχε καὶ δὲν εἶχε κι' ἀπ' ὅ-
στερσι ἱωλᾷθηκε καὶ τὸν ἱ-
κλείσανε στὸ σπιτάλιο καὶ
τὸν ἱγιάτρεψε ὁ συχωρεμέ-
νος ὁ Πιτσιλῆς, ποῦχε τοῦ
δύο κόρες καὶ τοῦ μοσκο-
πάντρεψε με δύο φρανταῖζοι
ναῦτηδοι...

Φεύγει, καλὲ κῶνα-Πιπί-
να; Κάτσε, καλὲ σύ, να σοῦ
πῶ τί ἱγίνθηκε στοῦ κοῦρσεσ.
Κάτσε, καλὲ... Μήστητι
μου Κύριε!...

καὶ να σοῦ πῶ
ὅτι ρεπὸ
σοῦ δινω στὸ μομέντο,
καὶ σὲ ἀφή-
στο πὶ καὶ φῖ,
παληοραμολιμέντο!

Φεύγω, λοιπόν,
κι' ἔχω σκοπὸν
να πάω στὴν Ἀθήνα,
ὅπου θὰ βρῶ
ἄλλο γαμπρό.
Ἀντίο...

ΑΝΤΖΟΛΙΝΑ

ΜΑΡΙΤΣΑ

Ἁ Μαλλιαρὸς
γιὰ τὸ...

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

"Ανάμεσιν στὰ παθιάρικα
τραγουδία τῆς ὕστεραπολε-
μικῆς περιόδου, τὰ πιότερα
— τὸ τσοῦρμιο, σανάλεμε —
μιλῆσανε γιὰ τὸ χινόπω-
ρου τὴ ποίηση, ποῦ ἔαλε-
γράφει τὸ στόνο τῆς γκα-
μπλέναις ὕπομονῆς καὶ σ'
ὀδηγᾷε ασταθῶ στὸ ἐξο-
μω τοῦ καθαφτὸ ἀεράμυ-
νας τοῦ γραφτοῦλόγου.

Τὸ γούρμασμα τοῦ ματε-
ριαλισμοῦ ἐμπενοῦκαρε ἔτσι
ἀξάφνα στὸ μέσο, μὰ δίχως
να τὸ μπομπαρδῇ τὸ φτη-
νο καπιτάλι τοῦ δάσου, ἐξο-
θύμανε σασφούσκα.

Ἀζηλέμε φῶματα. Ὁ-
πως στοῦ Πυθαγόρα τὸ
θεῶρημα τὸ τεσσεράγκωνο
τῆς ἀποκατινῆς τετνώστρας
πατοῖζει με τὴν σοῦμα τῶν
καθετῶνε παιδιῶνε, ἔτσι
κι' ἔδῳ τὸ χινόπωρο. Ἡ
διαφορὰ εἶναι καὶ πόστα
τῆς διαφορετικότητος. Μὰ
τὸ γούρμασμα μενειτοῖδιο.
ΤΖΩΦΗΣ ΤΟΥΛΑ...

Λὲς μ' ἀγαπᾷς,
μὰ ὅπως πᾶς
θὰ σὲ ἀφήσω νέτο,
διὰ να μὰ—
ἔτσι ὡμὰ,
τί εἰμ' ἐγὼ, Τζανέτο.

Με μὴ ἀπ' αὐτὲς
σὲ εἶδα χτὲς
ἀπάνω στὸ μουράγιο
καὶ εἶδα, κι' ἔ—
θρὲ τενεκέ,
γιὰ ναῦρω τὸ κουράγιο,

καὶ να σοῦ πῶ
ὅτι ρεπὸ
σοῦ δινω στὸ μομέντο,
καὶ σὲ ἀφή-
στο πὶ καὶ φῖ,
παληοραμολιμέντο!

Φεύγω, λοιπόν,
κι' ἔχω σκοπὸν
να πάω στὴν Ἀθήνα,
ὅπου θὰ βρῶ
ἄλλο γαμπρό.
Ἀντίο...

Ἁ Ἐβραῖος
καὶ ἡ...

ΦΑΣΑΡΙΑ

ἱὰ σὲ λέω μὴ λόγα, μὰ-
τια μου; Δὲ θλέπεις ποῦ
φαζαρία μεγάλη γίνεται;
Ἀντίος, μάτια μου, μπορεῖ
καὶ πόλεμος να γίνῃ καὶ
ζουμὰ μεγάλη να πάθωμε.
Ἀμὰ ἐοῦ γιατί να πάθῃς
κακὸ, μάτια μου; Ἐτσι εἴ-
ναι, ἀλλοῶς δὲν γίνεται,
μάτια μου...

Πάλι, καλλίτερα εἶναι να
γίνῃς στρατιώτης. Φαί δὲ
θὰ πλερώνῃς, ὕπνο δὲ θὰ
πληρώνῃς, πλυστικά δὲ θὰ
πληρώνῃς. Ἀμὰ, πρὶν να
πᾶς στρατιώτης, θάρθῳ,
μάτια μου, να μοῦ δῖνης
ἕνα-δύο κοστοῦμια, ἀφοῦ σὲ
σένα δὲ χρειάζονται.

Ἐοῦ, μάτια μου, θὰ φο-
ρᾷς τὴ στολή σου. Καὶ γιὰ
να πάρω τὸ κοστοῦμι, θὰ σὲ
δῖνω καὶ παρᾶδες. Θὰ σὲ
δῖνω ἕνα τάλλιορο τὰ πα-
ληᾷ, μάτια μου, κι' ἔξη
φράγκα τὰ καινούργια.
Περζότερα δὲ ζυμφέρι μά-
τια μου. ΑΒΡΑΜΙΚΟΣ

Ἁ Μάγκας
καὶ ἡ...

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Τὶς ἄλλες, μωρ' ἀδερφέ
μου, — καὶ να με συμπαθᾷς
γιατὶ εἶσαι μεγάλη κοροῖ-
δάρα — ἐγίνηκε μεγάλο ἐ-
ξωτερικὸ συμβούλιο στὸν
καφεῖν τοῦ Στραβανέστη.
Ἐλαβα τὸ λόγο με τὸ ἄ-
στε-ντοῦε καὶ ἐξηγήθηκα
πρὸς τὰ πλήθη τὰ κάτωθι
πονηρά:

—Ἀδερφάκια, τὰ πράμα
τα σκουραίνουνε. Τὸ ὅποιο
ἀρχινεῖται να βρωμάῃ μπα-
ροῦτι, τὸ ὅποιο δὲν εἶνε
καθόλου, μὰ καθόλου ἐν
τάξει. Σακουλέ-θῶ μπῆν;

— Ξαναρίχτα, ἀδερφάκι
Περικλάκια! ἀκούστηκε μὴ
φωνὴ ἀπ' τὸ μπάγκο.

—Ποῖος τᾶκοψε, ρέ, γιὰ
να τὰ ξαναρίξω; Να θγῇ
ὄξω, ρέ, ἀνείνε ἄντρας καὶ
ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ δύναμι
μου, ρέ!

—Ἀδερφέ μου, μοῦ εἰ-
γιέται ὁ Βάγγος ὁ ἀνάπο-
δος, εἶμαι ἀναγκασμένος ἐκ
τῶν πραγμάτων να σὲ ἀπα-
καλῶσω ρεῦθῶτα σοῦτα!

—Σὲ τὰ μένα, τέτοια κου-
θέντα, ρέ Βάγγο;

—Ναί, ρέ...

—Γιατὶ, μωρ' ἀδερφοῦλι
μου;

—Γιατὶ δὲν ἀφήνεις καὶ
τὸν ἄλλον να πῇ ὅτι γου-
στᾶρει ἡ ψυχὴ του!... Κα-
ταργεῖς τὴ ναυτοδιάθεσι, ρέ,
ὅπως εἶπε κι' ὁ Χίτλερ!

—Μὰ δὲ ντρέπεσαι, ρέ
Βάγγο; Σὲ τὰ μένα, ρέ;

—Ναί, ρέ, σὲ τὰ σένα ἱ
Ἀντίς να ἐξηγήθῃς διπλωμα-
τία τὸ πράμα, κάνεις πε-
ρικοκλάδα ὕπουλη καὶ πᾶς
να μὴς τὴ φέρῃς ὑποδουλι-
ας.

—Καὶ τί διπλωματία να
κανα, ρέ Βάγγο;

—Ἐν πρώτοις, ἀδερφέ
μου, να μοῦ ἐξηγᾷς μὴ
τοιγαριά. Θὰ σὲ συμπαθᾷ-
γα καὶ θὰ σοῦδινω μὴ ψῖ-
φο. Ὑστερὶς θάπινες τὸ
φουκαρὰ τὸ Θρασύβουλο
καὶ θὰ τοῦδινες ἕναν Ποσει-
δῶνα. Ἀλλῃ ψῖφο, ἀδερφέ
μου. Καὶ οὕτω καθεξῆς.

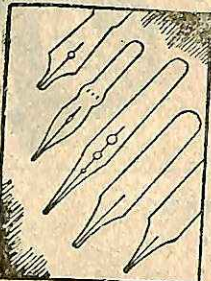
—Καὶ θὰ γινόμευα Χε-
λάτν, να ποῦμε, ρέ Βάγγο;

—Ἀμὲ,

—Ἀκού, ρέ ἀτυχία, να μὴν
τὸ ξέρω! Φτοῦ!

ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

ΟΙ ΠΕΝΝΕΣ

Τα μέσα που χρησιμοποιούσαν οι διάφοροι λαοί για να γράφουν, σ' όλες τις εποχές, ήταν πολλά.

Έτσι οι αρχαίοι Έλληνες και οι Ρωμαίοι μετεχειρίζοντο για να γράφουν ασάβινα λε-

πτά εργαλεία, οι Αιγύπτιοι που έγραφαν σε παπύρους, μετεχειρίζοντο λεπτές ακονισμένες πέτρες, οι Ασσύριοι που έγραφαν επάνω σε πλάκες αργίλλου, μετεχειρίζοντο λεπτά και σκληρά ξυλαράκια, και πολλοί άλλοι λαοί έγραφαν με λεπτά καλαμάρια από διάφορα δημητριακά που τα χάραζαν στην άκρη για να πιάνη το μελάνι, έως ότου βρέθηκαν οι μεταλλικές πέννες.

Από το 17ο αιώνο μέχρι το 18ο αιώνα, η πρώτη μεταλλική πένα έγραφαν με φτερό χήνας που το χάραζαν στην άκρη. Αυτό το είδος η πένα ήταν πολύ ελαφρή κι έγραφε πολύ καλά μόνο που χάλανε εύκολα, έπειδή ήταν εύθραυστη.

Πρώτος που έφηρμοσε στην άκρη του φτερού της χήνας μια μεταλλική μύτη, εν είδει πέννας, ήταν ο Άγγλος Χάρισσον, χρυσοχόος στην Μπίρμιχαμ. Αυτός κατά το 1780 κατεσκεύασε μια πένα από πολύ μαλακό κι' εύλυστο μέταλλο και την έκανε δώρο στον χημικό Πρίστλεϋ. Πραγματικά η εφεύρεσής του ήταν μεγαλοφυής, αλλά έπειδή δεν ήταν πολύ εύχρηστη κι' αυτό έμεινε σχεδόν άγνωστη.

Έπρεπε να περάσουν πενήντα δόκιμα χρόνια από τότε για να γίνει κοινής χρήσεως η μεταλλική πένα και να πλουτίσει ο νέος εφευρέτης της. Ο εύτυχης αυτός ήταν ο Άγγλος Ίωάννης Μίτσελ, που κατά το 1822, έμπνευσθείς προφανώς απ' την πρώτη ανακάλυψη του Χάρισσον, κατεσκεύασε μια σειρά από μεταλλικές πέννες διαφόρων πάχους και μήκους. Πρό αυτού ο επίσης Άγγλος Πέου κατεσκεύασε πέννες από μαλακό μέταλλο που έγραφαν μόνον καλά, με τη λίγη χρήση στρώναν και μουντζούρωναν το χαρτί.

Ύστερα από αυτούς πολλοί κατεσκεύασαν πέννες από διάφορα μέταλλα ποιότητας σχήματος, μεγάλης αντοχής και πρακτικότητας κι' έτσι οι πρώτοι εφευρέτες έμειναν άγνωστοι.

Σήμερα η βιομηχανία των πέννων σ' όλα τα μέρη του κόσμου και ιδίως στην Γερμανία όπου απασχολούνται χιλιάδες εργατών και υπάρχουν παμμέγιστα εργοστάσια άξιας πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων.

Πρό ετών την μεταλλική πένα αντικατέστησαν οι λεγόμενοι στυλό (αυτόματοι κονδυλοφόροι) που είνε πρακτικοί, εύκολοι μεταχειρίστοι και προσοιτοί σ' όλα τα θαλάσσια λόγω της μικρής τιμής τους.

Σήμερα έπεται απ' τα κονδυλία, τα μολύβια, τις κοινές και τις αυτόματες πέννες που χρησιμοποιούνται για γράψιμο, υπάρχουν και τα άπειρα συστήματα των μονογλύσσων και πολυγλύσσων γραφομηχανών που εξοικονομούν χρόνο και το σπουδαιότερο προσόν τους είνε που τα γράμματά τους είνε καθαρά και ευανάγνωστα και δεν χροιάζονται φαιόν και μαντιχά δύναμη, όπως πολλών τα χειρόγραφα, για να διαβασθούν.

...σκέπτεσθε

Στή Βραζιλία

Όχι, φίλε μου, δεν λές ό,τι σκέπτεσαι. Λές αυτό που σκέπτεσαι όταν σε συμφέρει, μα τις περισσότερες φορές κρύβεις την αλήθειά σου που διαβάζεται καθαρά, όταν σε κοιτάζουν καλά, προσεκτικά στα μάτια. Λές αυτό που σκέπτεσαι όταν πρόκειται για τιποτένια πράγματα, ή για γελοία ή όταν πρόκειται να κακολογήσεις κάποιον ή να φανερώσεις την μεγαλομανία σου.

Ο Γιόχαν Βάνχερ ιδιοκτήτης μεγάλων καταστημάτων στη Γερμανία που φέρνουν το όνομά του εξομολογήθηκε: «Από τριάντα χρόνια καταλάβα πως η κριτική είναι άνοηφής. Τριάντα διαφόρους τρόπους μεταχειρίθηκα για να παρουσιάσω τα ίδια πράγματα με νέα μορφή, και μ' αυτό πέτυχα αυτό ήθελα στις επιχειρήσεις μου. Τι τα θέλετε έτσι είμαστε όλοι οι άνθρωποι. Δυσπιστούμε στην ειλικρίνεια κι' έχουμε απόλυτη έμπιστοσύνη στην ψευτιά. Όσο και να κάνουμε τον έξυπνο γελοιάστε τις περισσότερες φορές ή προσπαθούμε να γελάσουμε τον ίδιο τον εαυτό μας για να κρατήσωμε τον γελοίο έγωισμό μας.

Έπειτα απ' όλα αυτά η κριτική δεν ωφελεί τίποτε όπως και οι όρκοι.

Ο Πόντιος Πιλάτος ρώτησε: «Τί είναι αλήθεια;» κι' επέμενε ν' ακούση την απάντησι.

Έκείνο που νομίζουμε πως είναι σήμερα καλό ίσως από κάμποσες μέρες το βρίσκουμε κακό, κι' ό,τι βρίσκουμε σήμερα σήμερα ωραίο αύριο ίσως το βρούμε άσχημο. Κι' όλη αυτή γιαιτί: «Απλούστατα

γιατί εκφέρομε γνώμη, ένθουσιαζόμαστε, έπαινοούμε, κατακρίνομε επίπολεια, χωρίς να σκεφθούμε πιδ θαθεία, πιδ λογικά.

Μη νομίζετε πως το να σκέπτεσθε καλά και η σκέψις να είναι λογική και δίκαια είναι κάτι το σπουδαίο. Δεν πρόκειται να κάνετε καμιά μεγάλη ανακάλυψη. Και δεν είναι μόνο αυτό παρὰ έχετε και τον έγωισμό, μια φορά που η σκέψις σας δεν είναι σωστή να μιλάτε και να κατακρίνετε τους άλλους. Αυτό είναι το μεγαλύτερο σας, το άσυνγώρητο λάθος σας. Πεταξτε την επιπολαιότητα και την υποκρισία από τον εαυτό σας γιατί τότε θα είναι οι σκέψεις λογικές και σωστές. Μη διαλέσθε να εκφέρετε γνώμη για να φανήτε έτοιμοι λόγοι στους απέναντί σας και μη ανοίγετε το στόμα σας και κινήτε τα χείλη σας προτού συμβουλευθήτε το μυαλό σας. Γι' αυτό και ο δόκτωρ Τζόνσον γράφει κάπου: «Κι' αυτός ο Θεός δεν κρίνει τον άνθρωπο παρὰ άφου τελείωση τις μέρες της ζωής του, δηλαδή μετὰ θάνατο...» Πως θέλετε ή κρίσις ή δική σας να είναι καλύτερη και δικαιοτέρα από την κρίσις του Θεού;

Ο μέγας έξερευνητής Αίβινγστον έλεγε: «Σκέπτομαι και μετράω πάντα αυτά που λέω γιατί πολλές φορές οι άνοησιες που θγαίνουν από το στόμα μου δεν βλάπτουν μόνον τον εαυτό μου, μα και όλόκληρο τον κόσμο...»

Στή μεγάλη νοτιοαμερικανική δημοκρατία, την Βραζιλία, υπάρχει ή λεγομένη Πρασινή Κόλασις, μια μεγάλη έκτασις άναμεσα από άγριες ζούγκλες, που σπανίστατα διασχίζεται από λευκούς και όπου είναι εγκατεστημένη ή φυλή των έρυνθοδέρμων Ζιβάρος. Αυτή ή φυλή δεν είναι πολεμοχαρής, μα σκοτώνει όποιον λευκό άνθρωπο συναντήση, γιατί είναι έχθρά του πολιτισμού.

Οι Ζιβάρος δεν ζουν σε πόλεις ή χωριά, μα κάθε οικογένεια έχει ξεχωριστό σπίτι, κρυμμένο μέσα στην άγρια, άπληκτη κι' άνεξερευνητη ζούγκλα και τα σπίτια — καλύβες βρίσκονται μακριά το ένα από το άλλο. Τα σπίτια — καλύβες είνε φτιαγμένα από μεγάλους κορμούς δένδρων άραδιασμένους τον ένα κοντά στον άλλον και σκεπασμένα γύρω-γύρω κι' απ' επάνω με ξερά κλαδιά και άχνη. Το κάθε σπίτι — καλύβα άποτελείται από δυο διαμερίσματα: Το ένα χρησιμεύει για τους άνδρες και το άλλο για τις γυναίκες. Και τα δυο διαμερίσματα έχουν μια κοινή πόρτα έξοδου φτιαγμένη από μπαμπού. Είναι ή μόνη φυλή που τα δυο φύλα, άνδρες και γυναίκες, δεν μένουν στο ίδιο διαμέρισμα.

Κάθε άτομο της οικογενείας έχει το κρεβάτι, που δεν είναι τίποτ' άλλο παρὰ ένα στενόμακρο σανίδι χωρίς σκεπάσματα και μαξιλάρια και που είναι στρωμένο με πλεχτά μεγάλα φύλλα δένδρων. Δίπλα από το πρωτόγονο αυτό κρεβάτι οι άνδρες έχουν άραδιασμένα τα όπλα τους, δόρατα και βέλη, και οι γυναίκες τα κοσμήματά τους, κολλιές από διαφόρων χρωμάτων πετράδια και τα γιορτάσματα ρούχα τους που άποτελούνται από διάφορα φτερά σπανίων πουλιών, που τα εδβουν επάνω σε δέρμα άγριών ζώων και που χρησιμεύουν για να σκεπάσουν το μπροστινό μέρος του σώματός των λίγα κάτω απ' το στρώμα ως τους γοφούς.

Έξω από την πόρτα υπάρχει ένας μεγάλος κοφίος κορμός δένδρου που στίς δυο του άκρες είνε καλά τεντωμένα δέρματα ζώων και χρησιμεύει ως είδος τυμπάνου που όταν παρουσιασθή κίνδυνος το χτυπούν και μαζεύονται όλοι οι νύχτα θγαίνεις στον Τό π ο υ Ο υ ν ά τ ο υ που δεν είναι τίποτ' άλλο παρὰ μια μικρή λωρίδα γής, γυμνή από δένδρα. Σ' αυτό το μέρος λαμβάνουν χώρα οι διάφορες συσκέψεις, οι καταδίκες των λευκών και σκληρές αίματηρές μονομαχίες μεταξύ δύο όμοφύλων που παρεξηγήθηκαν για μίαν όποιαδήποτε αίτια.

Τα κορίτσια των Ζιβάρος είνε ωραίοτατα μα και πονηρά και επικίνδυνα. Άλλοίμονον άν κανείς περαστικός λευκός δελεασθή από τα κάλλη τους και έμπιστευθή στις προκλητικές ματιές τους. Τη στιγμή που θα τον φιλή με τα φλογερά της χείλη, με το χέρι της θα του τρυπήση την καρδιά με το δηλητηριώδες έν ο α τ σ ά ν τ σ ις της, είδος αλχημικού ξύλινου σουβλιού, βροτηγμένου σε δηλητήριο φιδιού.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

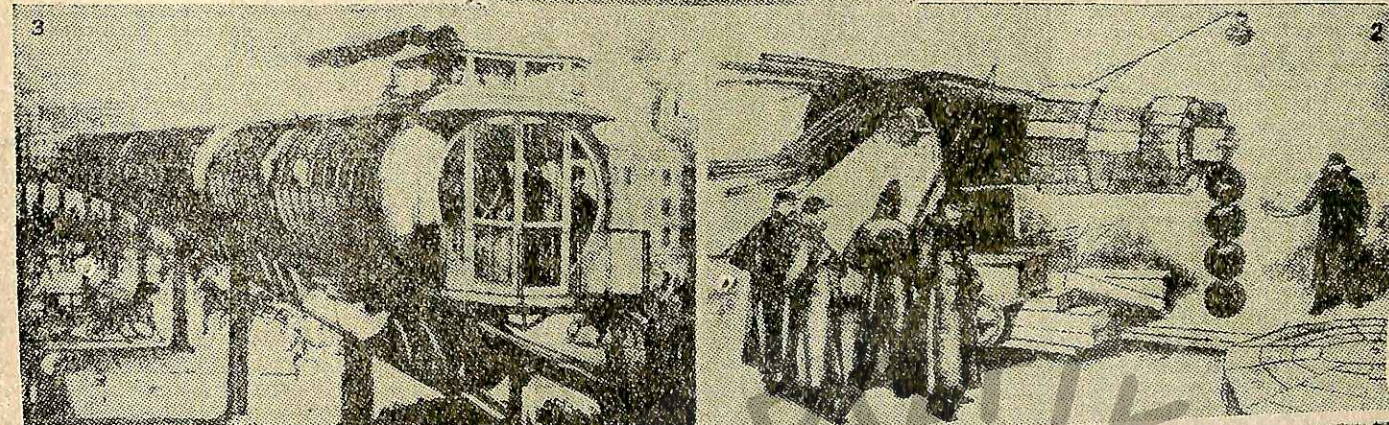
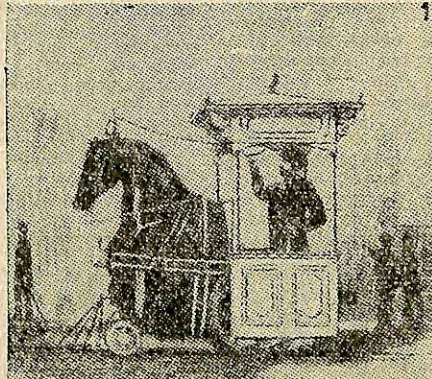
Πόσα σχέδια έγιναν πραγματικότητες και πόσα έμειναν στο συρτάρι

Ο δέκατος ένατος αιώνας υπήρξε πλουσιώτατος σε εφευρέσεις παντός είδους. Υπήρξε περίοδος που όλος ο κόσμος φιλοδοξούσε να γίνη εφευρέτης, για να συμβάλη στην μηχανική πρόοδο που έτρεχε με γοργό βήμα προς την κατάρκτη όλων των μυστικών του σύμπαντος. Έτσι, μέσα σε ελάχιστες δεκαετίες, είδαν το φως της δημοσιότητας σχέδια φοβερά και ριψοκίνδυνα, που άλλα μόν ήσαν πραγματοποιήσιμα άλλα έλλιπη, άλλα δε τελειότατα θεωρητικώς άλλα μη πραγματοποιήσιμα.

Μέσα σ' αυτή την όμαδική τρέλλα των εφευρέσεων έπροτάθησαν και ιδέες που άρκετά χρόνια άργότερα, συμπληρούμενες και άναθεωρούμενες άπέβησαν όφελιμώτατες για την ανθρωπότητα, ενώ στην αρχή έκίνησαν την άγανάκτησι των «ειδικών» και προεκάλεσαν τον δισταγμό και την άμφισβόλια στίς τάξεις του μεγάλου κοινού. Υπήρξαν όμως και άνθρωποι που δεν έδωσαν σημασία στίς πιδ θετικές εφευρέσεις κι' έν τούτοις έξετίμησαν

να ήσαν «τόπια μικρών παιδιών» δεν έπραγματοποιήθηκαν και μάλιστα κατεστράφη και έκάη ένα ωραιότατο μέγαρο, που έχρησίμευε ως στόχος, χωρίς οι «γιγάντιοι μαγνήτες» να κάνουν τούτο. καθήκον τους!

Επίσης γελοία και φανταστική όπήρξεν ή εφεύρεσις του Άγγλου Στέφενσον, ό όποιος... άνωιρεύτηκε μίαν έναέρια συγκοινωνία με άμαξες χωρίς τροχούς, άλλα κρεμασμένες από συρ-

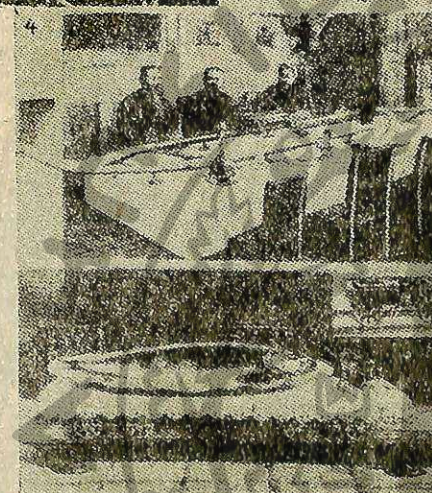
τις πιδ άπιθανες.

Έτσι ο Θιέρσορ δεν έπίστεψε στο μέλλον του σιδηροδρόμου κι' ό αυτόκράτωρ Γουλιέλμος 1ος έχαρακτήρισε το άεροπλάνο ως μίαν έντελώς άχρηστη και σαχλή εφεύρεσι.

Άπεναντίας, όλόκληρη ή Άμερική «έχωνεψε» έδώ και πενήντα χρόνια, πως οι γιγάντιοι μαγνήτες του συνταγματάρχου Κίγκ θ' άποτελούσαν μίαν από τις πιδ σταθερές βάσεις της παγκοσμίου ειρήνης. Το παράξενο αυτό μηχανήμα (2) προσωρίζόταν να συλλαμβάνη στον άέρα και τις πιδ θαρείες ύβριδες των κανονίων έκμηδενίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη δράσι του πυροβολικού και κατά συνέπειαν καταργώντας τρόπον τινά τον μηχανικό πόλεμο.

Κι' έξ άφορμής της καταπληκτικής αυτής εφευρέσεως, όλόκληρος ό έυρωπαϊκός τύπος άφιέρωσε στήλες άτελείωτες σχολιάζοντας την και χαρακτηρίζοντας την τόσο άπο στρατιωτικής άπόψεως όσο κι' άπο πολιτικής, ως το πρώτο βήμα προς την παγκόσμιον ειρήνη.

Δυστυχώς όμως τα παράματα που έγιναν στα περίχωρα της Ουάσιγκτων άπέδειξαν ότι ή εφεύρεσις αυτή ήταν μία τεραστιά... σαχλαμάρα, γιατί τα λεγόμενα του συνταγματάρχου Κίγκ πως οι μαγνήτες θα έπιαναν τις ύβριδες σαν

ματόσχοινα και συρόμενες από ένα και μόνο... ψωράλογο! (5).

Το σχέδιον αυτό, που ένα παιδί δέκα χρόνων θα το έβρισκε σήμερα έντελώς γελοίο, προεκάλεσε στην έποχή του, μεγάλες διαμάχες κι' ένας από τους προγόνους του σημερινού Άγγλου πρωθυπουργού Τσάμπερλαιν, το θρήκε «άξιον μεγάλης προσοχής και ιδιαιτέρου ένδιαφέροντος.

Άλλά τί θα ήταν σαν μάθετε πως ό «έπιτραπέζιος ηλεκτρικός σιδηροδρόμος» του Γάλλου μηχανικού Γκαστον Μενιέ, έχαρακτήρισε από τους προγόνους μας ως ένας μεγάλος κοινωνικός κίνδυνος, ίκανός ν' άχρηστεύση και να δημιουργήση άνέργους όλους τους ύπηρέτες; (4).

Ένας συμπατριώτης πάλι του συνταγματάρχου Κίγκ, ό μηχανικός Μάθeson, έξεπόνησε ένα σχέδιο σύμφων με το όποιο δεν θα ύπήρχαν πιά στην κυκλοφορία τα άλογα και θ' άπεφεύγοντο τα δυστυχήματα. Έπρόκειτο περ ένός «άτμοκινήτου ίππου» τον όποϊον —είνε άπίστευτο!— κι' ό ίδιος ό

Έντισσον έβρισκε άρκετά πρακτικόν, Δέν κατεσκεύασθη όμως, λόγω του ότι το παρουσιαστικό του θα ήταν πολύ... έκφοβιστικό!... όχι βεβαίως για τ' άλογα, άλλα για τα παιδιά!...

Και τελειώνομε τη σειρά των φανταστικών εφευρέσεων σημειώνοντας το σχέδιο του «άμερικανικού σιδηροδρόμου» που εφεύρε ό κ. Μείτς από το Μπόστον: τα περίεργα χαρακτηριστικά του δεν ήταν μόνο το «άεροδυναμικό» σχήμα του και οι παράξενοι τροχοί του, άλλα το γεγονός ότι άν κατ' άκακην τύχην, περνώντας από μία γέφυρα, το τραίνο έκτροχιαζόταν κι' έπεφτε στο νερό, χάρις στην έλαφρότητα των βαγονιών του, δεν θα θούλιαζε! (3).

Κι' όλες αυτές οι εφευρέσεις έβρισκαν μεγαλύτερη όποστήρηξιν κι' έκτιμησι από το κοινόν, ένθ οι πραγματικά μεγάλες —όπως το φωτογράφου του Έντισσον— έθεωρούντο ως μαγικά μηχανήματα ανθρώπων που είχαν τό προνόμιο της μαγείας.

Σήμερα όμως όλες αυτές οι εφευρέσεις έφευρέσεις δεν τολμούν να παρουσιαστούν μπροστά στίς μεταγενέστερες πιδ πραγματικά κατέπληξαν τον κόσμο. Κι' άρκει να θυμηθούμε τον Μαρκόνι τον «μάγο του Σύμπαντος».

Ότι εννοιαφέρει τη

Κουβεντούλες

Εδιάβασα το γραμματάκι σας, καλή μου φίλη, και συμμερίζομαι τη λύπη σας γι' αυτό που μου εμπιστεύεσθε. Μου λέτε πως η φίλη σας σας εξώρισε να της πείτε την αλήθεια και όταν της την είπατε εβόμωσε. Σας κατέκρινε ότι είσθε φιλοκατήγορη, ότι δεν θαυμάζετε ποτέ τίποτε και ότι δεν μπορείτε να αισθανσθε κανέναν καλλίτερον από σας. Έν τέλει με ρωτάτε αν πρέπει να εινε κανείς υποκριτής για να διακείται φιλικά προς όλους.

Τι να σας πω, αγαπητή μου, πό ζήτημα εινε λεπτότερο απ' ό,τι φαντάζεσθε. Δεν σας λέγει κανείς πως πρέπει να είσθε υποκριτρια και εινε μεγάλο πρότερημα να εινε κανείς ειλικρινής, αλλά η ειλικρίνεια πρέπει να σταματά και να αρχίζει η διπλωματία όταν υπάρχει περίπτωση που μπορούμε να λυθώμε πόν απέναντί μας. Δηλαδή όταν σάρπη η φίλη σας «σημερα, καυμένη είμαι στις ασχημιές μου» «το καπέλλο αυτό έρισκα πως δεν μου πάει» επιβάλλεται να πείτε ένα ψευδάκι, διότι άλλως τρέχετε τον κίνδυνο να δυσορεστήσετε με την ειλικρίνειά σας. Έπισης αν σας ρωτήσσι μια φίλη ποιά ελαττώματα έχει φυλαχθήτε να πείτε ότι αισθανσθε διότι ασφαλώς αυτό θα την πικρήνι. Η αλήθεια εινε πάντοτε πικρά. Δεν εινε υποκρισία αυτή, αλλά στοιχειώδης ευγένεια που επιβάλλει ν' αποφεύγουμε να λέμε πράγματα που μπορούν να δυσορεστήσουν. Ένα ψευδάκι δεν θλάπτει όταν μπορούμε να προσενηώμε ευχάριστοι στον άνθρωπο που μας άκούει.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Η ΚΑΠΑΡΝΤΙΝΑ

Ός τώρα έέραμε την καπαρντίνα που χρησιμοποιείται για επανωφόρια ή αδιάεργα, τώρα όμως έχουμε ένα νέο είδος καπαρντίνας που εινε μεταξωτή και θεωρείται από τα πλέον οικ ύφασματα της εποχής.

Εινε ενδεχόμενη ιδίως για τα ταγιέρ, που θα φορεθούν ολόκληρο το φθινόπωρο. Τα ταγιέρ αυτά παρουσιάζουν το εξής ιδιόρρυθμο: ότι δεν απαρτίζονται από φούστα και μπλούζα με ζακέτα. Συναντάται δε ή με ταξωτή καπαρντίνα σ' όλους τους τόνους του Παστέλ και το ταγιέρ έχει ως μόνη γαρνιτούρα ένα άνωστο στην μπλουτίνα.

ΝΤΕΚΟΥΠ ΚΑΙ ΠΙΕΤΕΣ

Οι ντεκούπ και οι πιέτες εινε πολύ της μόδας. Οι πιέτες το πεθετούνται ποικιλοτρόπως, αλλά ένας από τους πλέον συνηθισμένους τρόπους εινε ή τοποθέτησι τους στις φούστες εν είδει ήλιων κών άκτινων. Το γαρνίρισμα αυτό προσδίδει μια ιδιαίτερη χάρι και στην απλούστερη τουαλέτα. Με τον ίδιο τρόπο τοποθετούνται πιέτες και στα μανίκια.

δταν εινε κοντά και σχηματίζουν φούσκα.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ

Κάτι που προσδίδει πολύ σε μια τουαλέτα εινε το ελαφρό γιακαδάκι που συνηθίζεται και θεωρείται ως το απαραίτητον συμπλήρωμα.

Άλλοτε γίνεται με συνδυασμό δαντέλλας επάνω σε τούλι, άλλοτε κεντιέται σε λεπτότατη μουσελίνα ή βατίστα, άλλοτε από όργκαντίνα ή βουαλίζ που σχηματίζουν ένα ωραιότατο στόλισμα γύρω από το πρόσωπο και

καλακεύουν ιδιαιτέρως την φυσιογνωμία.

ΛΕΥΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Για τις πρώτες φθινοπωρινές ημέρες θα φορεθούν πολύ τα άσπρα ταγιέρ. Η μεταξωτή καπαρντίνα θα παίξη και εδώ τον ρόλο της, γιατί εινε πράγματι ενδεχόμενη, χωρίς να αποκλείεται και το ωραιότατο κουκούλακι που έχει μεγαλύτερη αξία, γιατί εινε χειροποίητο.

Το κουκούλακι εμφανίζεται ως επί το πλείστον μονόχρωμο, αλλά κάποτε ή μονοτονία αυτή διακόπτεται με φούστα διαφό-

ρικού χρώματος ή τανάπαλιν φούστα λευκή και χρωματιστή ζακέτα, χωρίς να λησμονούμε ότι υπάρχουν και κουκούλάρικα με μια ρίγα χρωματιστή.

Όσο για την μεταξωτή καπαρντίνα αυτή εμφανίζεται και σταμπάτη και έτσι μπορούμε να συνδυάσωμε την κατάλευκη φούστα με ζακέτα που έχει φόντο λευκό και χρωματιστά σταμπάρματα. Η καλαισθησία σας θα βοηθήσι για τον συνδυασμό αυτόν, προσχή όμως μην κάμετε κάτι που δεν καλακεύει την τουαλέτα σας.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Αν πιστέψωμε στις προβλέψεις αυτών που ρυθμίζουν την εκάστοτε μόδα θα φορεθούν πολύ τον χειμώνα τα σύνολα από λαϊνάς με μόνη τη διαφορά ότι τα σύνολα αυτά έχουν το ίδιο χρώμα με διαφορετικό πάχος. Δηλαδή το φόρεμα εινε λεπτότερο, αλλά το επανωφόριό ή ή ζακετούλα εινε από ύφασμα του αυτού χρωματισμού, αλλά κατά πολύ χονδρότερο.

Αυτός ο συνδυασμός εινε χαριτωμένος.

Ος ύφασματα, πλην των λαϊνάς, θα φορεθούν τα θελούρ ντε λαίν, τα μαλλιάρ, τα σκατσέζικα, και πολλά μελανζέ σε χρώματα μπλε, μαρβέν, κόκκινα, μπικ, μαρόν και πράσινα σε όλους τους τόνους.

Καλλωπισμός-υγεία

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Όλες νομίζομε πως εκείνο που γεννά ένα πρόσωπο εινε τα λευκά μαλλιά και οι ρυτίδες. Κι όμως το πρώτο ασφαλώς οχι, το δεύτερο δε όχι πάντοτε.

Δηλαδή όταν ένα πρόσωπο εινε φρέσκο και καλοδιατηρημένο ποτέ δεν το γερνούν τα άσπρα ή γκριζα μαλλιά και όσον αφορά τις ρυτίδες δεν επιδρούν στην όμορφη αν δεν γίνι πλαστικό το δέρμα. Υπάρχουν μάλιστα μερικές ρυτίδες που προσθέτουν στην ωραιότητα ενός προσώπου.

Την πλαστικότητα λοιπόν του προσώπου, που αυτή κυρίως γερνά θά την αποφύγωμε με κατάλληλο και συστηματικό μασάζ, που μπορούμε να το κάνωμε μόνης μας με λίγη ύπομονή και επιμονή καταναλίσκοντας δέκα λεπτά της ώρας κάθε πρωί και χρησιμοποιώντας μια καλή κρέμα τριανταχίτη.

Προδávιντε ως εξής:

Άλειψτε το πρόσωπό σας με κρέμα και ύστερα κάθεστε εμπρός στον καθρέφτη σας με τους άγκωνες ακουμπισμένους επάνω στην τουαλέτα σας.

Τότε άκουμπάτε το σαγόνι σας επάνω στις παλάμες των χειρών σας και τριβετε άρκετά δυνατά έως ότου φθάσουν οι παλάμες κοντά στ' αυτιά σας. Το κάνετε αυτό δέκα φορές.

Έπειτα γυρίζετε άναπόδα τα χέρια σας, άκουμπάτε το επάνω μέρος των δακτύλων στο λαιμό σας εμπρός και αύστε προς τα επάνω, στην διεύθυνσι των αυτιών. Το κάνετε και αυτό άλλες δέκα φορές.

Άκολουθώς με το μεσαίο δάχτυλο και το παρήμεσο τριβετε τα μάγουλα διαγράφοντας μικρά

γυναικεία

ήμικύκλια κάτω από τα μάτια (από τη μύτη προς τα μάτια).

Αυτό το κάνετε 6-8 φορές. Με τα ίδια δάχτυλα τριβετε το μέτωπο εκ των κάτω προς τα άνω και τις ρυτίδες των ματιών αντίθετα προς την γραμμή των ρυτιδών.

Με το μασάζ αυτό θα διατηρήσετε πάντοτε νεανικό το πρόσωπό σας χωρίς να έχετε ανάγκη από άλλες επεμβάσεις.

Η καλή συμπεριφορά

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ

Μερικοί όταν διαβάσουν ένα βιβλίο, γυρίζουν τα φύλλα σελιώνοντας το δάχτυλό τους. Άλλοι δεν υπάρχει άηδέστερο πράγμα απ' αυτό. Για να μην παρουσιάζετε κι' εσείς αυτό το θέσος, συνηθίστε να το αποφεύγετε ακόμη και όταν είσθε μόνη σας στην κάμαρά σας. Κι' αν τα φύλλα εινε έστω πολύ λεπτά και δυσκολεύεστε να τα χωρίσετε, φυσήξετέ τα, αλλά ποτέ μην τα σελιώνετε. Το ίδιο και όταν διαβάετε έφημερίδα ή όταν μετράτε χαρτονομίσματα καθώς έπίσης κι' όταν παίξετε χαρτιά.

Αν κάθεσθε σε καμιά ανήθους αναμονής, είτε σιδηροδρόμου, είτε λατρείου, μην άπλώνετε φαρδιά - πλατιά τα πόδια σας, γιατί έμποδίζετε αυτούς που θέλουν να περουν και τους αναγκάζετε να κάνουν το άστοχο να δραπετεύουν τα πόδια σας. Μην τσακίζετε ποτέ τα φύλλα των βιβλίων για να σημαδέψετε που έσταματήσατε το διάβασμα. Ειναι πολύ κακή συνήθεια. Ένα χαρτονάκι ή μια κορδέλλιτσα μπορεί να σημειώσι ωραιότατα την σελίδα που θέλετε.

Όταν σάς δανείζουν ένα βιβλίο να το προσέχετε ως κόρη οφθαλμού και για να μη σας συμβή κανένα άπρόσδοκο, καλά θα κάμετε να το έπενδυσετε άμέσως με ένα χαρτί, το όποιον άπαρτίετε όταν το έπιστρέψετε. Αν όμως δανείσατε έσείς ένα βιβλίο μην το ντύσατε ποτέ πριν το δώσατε, γιατί δείχνετε έλλειψιν εμπιστοσύνης. Εινε πτωχότερο ν' άρνιθίτε να το δανείσατε αν φοβήσθε πως θα το καταστρέψουν.

Το ζήτημα αυτό εινε πολύ λεπτό, γιατί δεν καταλαβαίνουν όλοι πόσην ευθύνη φέρουν όταν δανείσθουν ένα βιβλίο.

Μικρά μουσικά

Το καπέλλο — Η κατάρνησις του καπέλλου μέσα στην πόλη θέλει πρόσωπο πολύ νεανικό, μαλλιά άμειμπτα υγιεινά και χαρακτηριστικά κανονικά. Αν σάς στενοχωρή πολύ το καπέλλο, διαλέξτε μια φόρμα μικρή χωστή, απ' αυτές που φρονούν εύκολα και εινε χαριτωμένες.

Οι κάλτσες — Το ξεκάλλτωμα δεν εινε πλέον της μόδας, άλλως τε καμιά «σίκα» κυρία δεν παρουσιάζεται με τουαλέτα άπογευματινή χωρίς κάλτσες. Θα έδινε την εντύπωσι πως το κάνει από φτώχεια.

Έπειτα το γυμνό πόδι δεν έπιτρέπει μετριότητες και μόνον αν εινε τέλειος εις σχήμα και ε.

χει άμεπη έπιδερμιδα εινε ευχάριστο στην θέα.

Τα γάντια — Στην έξοχή τα γάντια εινε παραφωνία, στην πόλη όμως εινε απαραίτητα όλες εις ώρες της ημέρας. Μια κυρία χωρίς γάντια εινε ή προσωποποίησης της άκαταστασίας.

Ο κορσέ — Λέγοντας κορσέ, έννοούμε ζώνη που πρέπει απαραίτητως να φορή κάθε κυρία, είτε άδωνάτη είτε παχεία. Σουλουπώνει το σώμα και το παρουσιάζει ωραιότερο. Μόνο εις την έξοχή μπορούμε να θυγάμε χωρίς ζώνη.

Ένα κάθε φορά

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Με την άκρίβεια της σημερινής ζωής χρειάζεται μεγάλη σκεψις, ούτως ώστε να μη σπαταλά κανείς χρήματα, και συγχρόνως να αποφεύγ τις σποήσεις. Δεν εινε εύκολο στην κάθε οικογένεια να έχη δυα δωματία χρειάζονται για όλα τα μέλη της οικογενείας και άναγκάζονται να περιορίζονται σε λιγώτερα. Α. χ. ο σύζυγος, ή σύζυγος και το μικρό έχουν ένα μοναδικό δωμάτιο, διότι τα μέσα του συζύγου δεν επιτρέπουν την έννοικίασι μεγάλου σπιτιού. Έτσι σπιτί ολόκληρο άπαρτίζεται από δυο δωματία και το ένα χρησιμοποιείται άναγκαστικώς για κρεβάτι, τοκάμαρα, ενώ το άλλο έξυπηρετεί όλες τις άλλες άνάγκες. Χρησιμεύει για σαλονάκι, τραπεζαρία και γραφείο.

Το δωμάτιο αυτό με την τριπλή ύπόστασι πρέπει να έχη τέτοιαν επίπλωσι, ώστε να προσφέρη όλη την άπαιτούμένη άνεσι και να φωτίζεται καλά τόσο την ημέρα, όσο και τα βράδια. Πρέπει να εινε ένα δωμάτιο άρκετά μεγάλο, ώστε ή κάθε γωνία του να μπορεί να έχη κι' έναν άρισμένο πορορισμό. Με άλλα λόγια ή μια γωνία έινε συγκεντρώση ό,τι έπιπλο εινε απαραίτητο σε μια τραπεζαρία, ή άλλη θα σχηματίζη ένα μικρό σαλονάκι, ή ταιτή το γραφείο του κυρίου, και ή τετάρτη θα μπουντούαρ ή το γραφειάκι της κυρίας.

Θα νομίσατε άσφαλώς ότι παρολογίζομεθα και πως το δωμάτιο για το όποιον σάς μιλούμε θα πρέπει να έχη φανταστικές διαστάσεις.

Εν τούτοις κάθε άλλο συμβαίνει. Ό,τι σάς αναφέρουμε πάρα πάνω θα τα πραγματοποιήσετε εν σμικρώ και ιδίως δεν θα παραλείψετε να χρησιμοποιήσετε γούστο και έφευρετικότητα.

Η τραπεζαρία θα σχηματισθ' μ' ένα ράφι, έφηρμοσμένο στον τοίχο, το όποιον θα σηκώνετε την ώρα του φαγητού για να χρησιμοποιή ως σεράντ και θα κατεβαίνι κατόπιν για να μην πιάνη τόπο. Το τραπέζι του φαγητού θα άνοίγη στην ώρα του και θα κλείνη κατόπιν, ενώ οίκαρικές θα εινε άρκετά άνοστατικές για να χρησιμοποιούν όχι μόνο την ώρα του φαγητού, αλλά και εκ των ύστερων ως καθίσματα.

Η γωνία που άποκαλούμε σαλονάκι θα άπαρτίζεται από δυο πολύ άνεστατικές πολυθρόνες, ένα χαμηλό τραπεζάκι που θα φιλοξενή μια λαμπτήρα, κάποιο μπιμπέλι, ένα τασάκι, ένα κουτί με τσιγάρα, ένα βιβλίο...

Όσον άφορξ τις δυο άλλες γωνίες, αυτό έπαρτίεται εις το γούστο των ένδιαφερομένων να τις σχηματίσουν κατά τρόπον

Για βραδυνές έξόδους από το σπίτι σας, στο θέατρο ή σε καμιά συγκέντρωσι για μπρί τς, θα φορέσατε ευχάριστος αυτή την ωραία τυνίκα. Το άμπεσμάν, καθώς και το εμπρός της πλάτης και οι άκρες των μοναστηριών διακοσμούνται με μεταλλικές κλωστές, σε διάφορους τόνους του χρυσού ή με διαβαθμίσει: χρυσό - κίτρινο, χρυσό - πράσινο, χρυσό - μώδ, ή ακόμη μπλούζα συνοδεύεται ά διακριτικώς είτε από μια βραδυνή μαρκά φούστα από σατέν ή πλεχτή, είτε από μια κοινή φούστα πλισαρισμένη, για άπογευματινές συγκεντρώσεις

ώστε να έχουν εκεί ό,τι τους χρειάζεται για να γράφουν ένα γράμμα, να έπιδωθουν σε μια μελέτη και ούτω καθ' εξής.

Άπομένει να μιλή στο σύνολον ή άτομική σφραγίδα, αλλά αυτό ή κάθε οικοδέσποινα το γνωρίζει καλύτερα από κάθε άλλον.

Το σπίτι

ΣΙΜΙΤΑΛΑΝΙΟΣ ΧΑΛΒΑΣ.

Βάζετε να κψη 1 ποτήρι του νερού βούτυρο και άφου κψη ρίχνετε 2 ποτήρια συμμιγδαλι, να ροδίση, άνακατεύοντας διαρκώς. Προσθέτετε 5 βρξ. άμύδαλα καθορισμένα και σχισμένα εις δυο και άφήνετε να καούρδιαθουν όλα μαζί.

Εν τώ μεταξύ βράζετε 3 ποτήρια νερό και δύο ζάχαρη και άφου πάρουν 2-3 βράσεις, ρίχνετε μέσα στο συμμιγδαλι και χαμηλώνετε πολύ τη φωτιά. τέλος δε την σβένετε και σκεπάετε την κατασρόλα με μια πετσέτα, για να τραπήζη το σιρόπι. Υστερα φορμάρτε ή σερέβρετε σε κουταλιές με καλούδα και ψύξη ζάχαρη.

Η άλληλογραφία μου

Καν Μ. ΤΖΕΡΑΚΗ. ΒΑ ΧΑΝΙΑ — Με ευχάριστος πολύ το γράμμα σας και έλπίζω με το προσεχές ταξίδι σας στις Αθή-

νας να κατορθώσωμε να γνωρίσομε. Κρατώ τα διηγήματά σας, τα όποια εινε ωραιότατα και με πρώτην εύκαιρία θα τα υποβάλω προς έγκρισιν στον κ. Διευθυντή της συντάξεως του «Θησαυρού». Θα χαρώ πολύ όταν μπορέσω να σας άναγγείλω κάτι ευχάριστον έπ' αυτού.

ΔΥΟ ΦΙΛΕΣ Α. Β. — Ό,λα αυτά που άναφέρετε εινε της ηλικίας σας. Θα περάσουν με τον καιρό. Έν τούτοις μπορείτε να βελτιώσατε την λιπαρότητα της έπιδερμίδος σας χρησιμοποιώντας αυτή τη λοσιόν βράδυ και πρωί μετά το πλύσιμο: Τριανταφυλλόνερο 400 γρ., δάμμα βενζόνης 4 γρ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ, ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. — Όσον άφορξ τα μαλλιά σας θα τα τυνάσατε χρησιμοποιώντας δυο φορές την έβδομα και τα πρίνι λούσιμο. Μπριγαντίνη μπορείτε να χρησιμοποιήτε, αλλά καλής μάρκας. Όσο για τα τριχώματα του προσώπου, άφου δεν θέλετε ευφάρι, θα χρησιμοποιήσατε άποτριχωτικό.

Φ. Κ. Δ. Ντόν. — Χρησιμοποίησατε και σεις πετράλιον ως άνω.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

ΕΔΩ κι' έξη μήνες ένας νεαρός και φιλόδοξος αστυνομικός του Σικάγου, ο Τζακ Νίκολσον, είχε κατορθώσει, ύστερα από συστηματικές προσπάθειες, να επιτύχη την σύλληψη μίας συμμορίας γκαγκστερς, που τρομοκρατούσε την δυτική περιοχή του Σικάγου. Οι γκαγκστερς καταδικάστηκαν σε βαρείες ποινές και δυο-τρεις μάλιστα απ' αυτούς με δυσκολία γλύτωσαν από την ηλεκτρική καρέκλα.

Οι φίλοι τότε και οι σύντροφοι των καταδικασθέντων αποφάσισαν να τιμωρήσουν παραδειγματικά τον αυθάδη αστυνομικό και κάποιο πρωί, ενώ ο Νίκολσον στεκόταν στην είσοδο του αστυνομικού τμήματος και κουβέντιαζε με κάποιον συνάδελφό του, ένα αυτοκίνητο, τρέχοντας με ιλιγγιώδη ταχύτητα, για μία στιγμή έμετράσε την ταχύτητά του και μία γυναίκα που καθόταν κοντά στον οδηγό έπυροβόλησε τον Νίκολσον και τον έτραυμάτισε σοβαρά.

Λίγο μετά το έπεισόδιο κι' ενώ οι αστυνομικοί του τμήματος περισυνέλεγαν τον τραυματία, ένα αυτοκίνητο του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών με τρεις νοσοκόμους, στάθηκε μπροστά στην πόρτα για να παραλάβει τον Νίκολσον και να τον μεταφέρει στο νοσοκομείο.

Όταν όμως αργότερα ο διοικητής του Τμήματος θέλησε να ζητήσει πληροφορίες για την κατάσταση του τραυματία, ο σταθμός των Πρώτων Βοηθειών του απήντησε ότι δεν είχε ιδέα για τι του έλεγε και πως κανέναν τραυματία δεν είχαν μεταφέρει εκεί.

Άμεσως διετάχθησαν ανακρίσεις, έγιναν έρευνες και το αποτέλεσμα ήταν να εξακριβωθεί πως ο Νίκολσον δεν είχε μεταφερθεί σε κανένα νοσοκομείο, αλλά είχε αναρραβωθεί από τους κατοίκους που έσηκωβήσαν όλο το έπεισόδιο για να επιτύχουν την άπαγωγή του.

ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΦΗΝΑΝ ΝΑ ΕΡΓΑΣΘΗ.

ΕΝΑΣ εργάτης μεταλλωρύχος στο Κέμενες της Τσεχοσλοβακίας, ο Γιόχαν Μύλλερ, δεν έδισατο κανένα από τα έργα καταναγκαστικά έργα επί αποπείρα φόνου του αρχιεργάτου, βγήκε την περασμένη εβδομάδα από την φυλακή και ζήτησε να τον ξαναπα-

ρουν στο μεταλλείο όπου εργαζόταν πρώτα. Ο διευθυντής του μεταλλείου έπειδή τον ήξερε πως ήταν άριστος εργάτης, ήταν διατεθειμένος να του δώσει πάλι εργασία αδιαφορώντας για το παρελθόν του. Οι άλλοι εργάτες όμως ακούγοντας τα λόγια του αρχιεργάτου έδηλωσαν στον διευθυντή ότι αν έρχοταν στο μεταλλείο ο άλλοτε κατάδικος, θ' άπεργούσαν.

Ο δυστυχής Μύλλερ εις μάτην παρεκάλεσε τους πρώην συναδέλφους του να μην τον μπούκοτάρουν. Έκείνοι ήσαν ανένδοτοι. Άπελπισμέ-

ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΗΣ

Αυτή η κοπέλλα έχασε το κεφάλι της και τώρα προσπαθεί με κάθε τρόπο να το ξανακολλήσει... Τι φρικώδης σκηνή! Μά είναι αλήθεια, άραγε; Η μήπως πρόκειται για ένα επιτυχημένο άστείο δυο χαριτωμένων δεσποινίδων (ή μία είναι με το κεφάλι προς τα κάτω κι' η άλλη θαμμένη στην άμμο ως τον λαιμό) για να τρομάζουν τον κόσμο;

νος τότε, πήγε στο σπίτι του και πήρε ένα στρατιωτικό όπλο που είχε. Απ' εκεί εγκαταστάθηκε απέναντι από το μεταλλείο και το θράδα καθώς έφευγαν οι εργάτες, άρχισε να τους πυροβολεί.

Όταν ειδοποιήθηκε η αστυνομία να πάει να τον συλλάβει, είχαν σκοτωθεί ήδη τρεις εργάτες και τραυματισθεί δέκα.

Στόν άνακριτή που τον ώδήγησαν οι αστυνομικοί, ο Μύλλερ άρχισε να γελά. Ο δυστυχής είχε τρελλαθεί.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΚΑΝΑΡΙΝΙΟΥ

ΕΧΟΥΝ γραφή πολλά για την άφοβία των διαφόρων κατοικίδιων ζώων προς τους κυρίους των—άφοβισιά που πολλές φορές φθάνει μέχρι αυταρτίας. Κι' είναι γνωστός πάμπολλες περιπτώσεις κατά τις οποίες πολλά από τα ζώα αυτά και ιδίως άλογα και σκύλοι, δεν έδισατο να θυσιάσουν τη ζωή τους για να σώσουν τον άγαπημένο τους κύριο από ένα δυστύχημα.

Συγκινητικότερο όμως παράδειγμα αυτοθυσίας ζώου απ' αυτό που αναφέρουν οι γερμανικές έφημερίδες, εί-

νε, ώρισμένως, πολύ δύσκολο να έχη και άλλοτε σημειωθεί.

Ο Έρμαν Σίβερς, από το Καϊνίξμαρκ, είχε ένα χαριτωμένο καναρίνι, που τόσο πολύ είχε έξοικειωθεί με τον κύριό του, ώστε τις περισσότερες ώρες της ημέρας τις περνούσε έξω από το κλουβί του άκολουθώντας τον από το ένα δωμάτιο του σπιτιού στο άλλο και παίζοντας με τα διάφορα αντικείμενα του γραφείου του όταν αυτός καθόταν εκεί να εργασθεί.

Κάποιο μεσημέρι ο Σίβερς που είχε γυρίσει απ'

γώνι, ώπου τον άνάγκασε να ξυπνήσει και να τρέξει να σωθεί από βέβαιο θάνατο.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

ΕΝΑΣ Άγγλος άστρονόμος, ο Ουίλλιαμ Ουίλκινς, ισχυρίζεται ότι το ταξίδι στη Σελήνη όχι μόνον είναι δυνατόν, αλλά δεν θ' ατοίχιζε περισσότερο από πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Για το ταξίδι αυτό δεν χρειάζεται ούτε ρουκέτα, ούτε όβιδα. Άπλουστατα, ένα καλό άεροπλάνο με στεγανή καμπίνα. Το άεροπλάνο αυτό θ' αναπτύξει στο διάστημα μεταξύ Σελήνης και Γης ταχύτητα 550—600 χιλιομέτρων την ώρα και θ' αφορήσει στη Σελήνη σε δέκα τουλάχιστον ώρες!

Οι επιβάτες δεν θ' αίσθαναν θούν την ταχύτητα που θ' είναι τόσο μεγάλη. Ο Ουίλκινς λέει πως είναι δυνατόν να κατασκευασθεί άεροπλάνο με άκτίνα δράσεως είκοσι ώρών. Άρκεί να μεταβληθεί ο τρόπος της καύσεως της μηχανής του, με αντικατάσταση της δενζίνης με άλλην ουσία.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΟΙ διαγωνισμοί καλλονής δεν είναι επινόηση των νεωτέρων χρόνων. Και στην αρχαία Ελλάδα έγινονταν τέτοιοι διαγωνισμοί κι' όπως άποδεικνύει ένας Γερμανός αρχαιολόγος οργανώνονταν «καλλιστεία» και στην αρχαία Βαβυλώνα. Δηλαδή πρό 4.000 έτών. Οι διαγωνισμοί μάλιστα έκείνοι ήσαν ένα είδος «νυφοπάζαρων» γιατί όσες έπαιρναν βραβείο... έθριακαν άμέσως συζύγους, πράγμα που δυστυχώς, δεν συμβαίνει πάντοτε στην εποχή μας.

Την εποχή μάλιστα του Ναβουχοδονόσορος υπήρχε κι' ο έξης κανών: Οί κόρες που έπαιρναν βραβείο για την καλλονή τους, έπαιλούσαν ο' όσους τις ζητούσαν σε γάμο και με τα χρήματα αυτά παντρεύονταν ο' άσχημες! Το μέτρον αυτό έδωσε άριστα αποτελέσματα, γιατί έτσι δεν υπήρχαν πιά γεροντοκόρες.

Αυτό τουλάχιστον βεβαίως νει ο Γερμανός αρχαιολόγος. Έννοείται πως δεν έλειψε κι' η έκιεταλλευσις της άσχήμιας. Πολλές φτωχές έφρόντιζαν να παρουσιάζονται ως άσχημες και μ'

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

αυτών τον τρόπο εισέπραταν τα ποσά που μαζεύονταν για τις άσχημες και έπαιρναν αυτούς που ήθελαν ενώ οι όμορφες έπωλούντο.

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΠΟΥ ΠΕΤΑΙ

ΣΤΟ Καλοκογγκο των Ίνδιων υπάρχει ένας πίθηκος που πετάει. Πρόκειται περί ενός είδους άγνωστου μέχρι τουδε στην έπιστήμη. Το κεφάλι του πιθήκου αυτού μοιάζει με άλεπούς, αλλά το σώμα του έχει όλα τα γνωρίσματα του πιθήκου. Τα πόδια του, τόσο τα έμπρός όσο και τα πίσω συνδέονται με μία λεπτή μεμβράνη, που βοηθεί το ζώο να πετά από δένδρο σε δένδρο. Το σώμα του έχει μήκος 80 εκατοστά. Ο «πτερωτός πίθηκος» μπορεί να έκτελέσει πτήσιν πέντε χιλιομέτρων. «Ευτυχώς—γράφει ο φυσιοδίφης Λωφτον, ό όποιος και τον άνεκάλυψε, το ζώον αυτό δεν έχει θηριώδη ένστικτα και ζή τρώγοντας καρπούς και χόρτα».

ΟΙ ΑΝΕΡΓΟΙ

ΣΥΜΦΩΝΑ με μία στατιστική που έδημοσίευσε το Γραφείο Έργασίας της Γενεύης, οι άνεργοι εις την Εύρώπη και στην Άμερική υπερβαίνουν τα 18 εκατομμύρια! Στην Άμερική οι άνεργοι φτάνουν τα 9 εκατομμύρια. Στη Γερμανία τα έξη και στην Άγγλία τα τρία, ενώ ο' όλα τα άλλα κράτη της Εύρώπης μαζί οι άνεργοι φθάνουν μόλις τα δύο εκατομμύρια.

ΝΕΟΙ... ΦΥΛΑΚΕΣ

ΟΙ παπαγάλοι, που ύστερα από τον διωγμό των όποιον υπέστησαν πρό έτών, γιατί προκαλούσαν την άσθένεια «ψιττάκωσι» ξαναγύρισαν μέσα στα σπίνια. Μία δίκη μάλιστα που έγινε πρό ήμερών στο Λονδίνο, τους έκαμε ακόμη περισσότερο συμπαθείς. Γιατί άπεδείχθη κατά την δίκην αυτήν πως οι παπαγάλοι μπορούν ν' άντικαταστήσουν άριστα τον σκύλο ως φύλακες του σπιτιού.

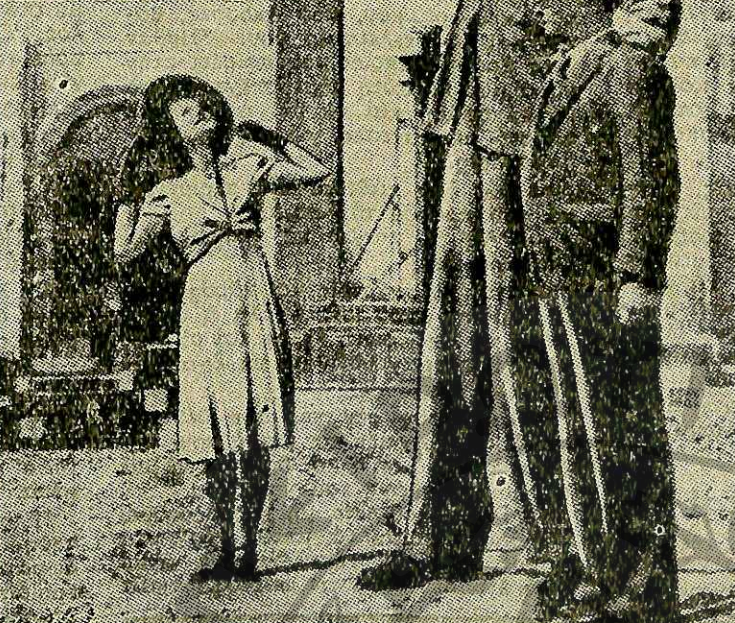
Και πράγματι ο' ένα πλημμελειοδικείο έδικάσθη ένας κλέφτης που προδόθηκε από έναν παπαγάλο. Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά το πουλί του έπετέθη με τόσην όρμη, ώστε αν δεν έπρόφτανε να πιάσει από το παράθυρο, θ' αδιέτρεχε τον κίνδυνο να τυφλωθεί. Όπωςόποτε έλαβε

δυο χτυπήματα στον λαιμό, τόσο τρομερά, που οι άστυφύλακες τον μετέφεραν στο νοσοκομείο για να του επιδέσουν τα τραύματά του.

ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ...

ΕΝΑΣ πινάξ ζωγραφικής περίφημος όχι τόσο για την αξία της τέχνης του, αλλά για την αξία της κορ-

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΗΣ «Ο πατέρας μου ήταν έξ' ίσου ψηλός» είπε με μετριοφροσύνη αυτός ο Άμερικανός γίγας (ύψους 2.70 μέτρων). Άλλά πως εξηγείται το ότι όλα τα μέλη της οικογένειάς του έγιναν από το ίδιο καλούπι; «Ισως να πήραν παράδειγμα από κανέναν ούρανοξύστη της γειτονιάς τους».

νίξας του, πουλήθηκε πρό ήμερών στη Νέα Υόρκη αντί 5.000 δολλαρίων. Ο άνθρωπος που τον είχε αγοράσει στο Μπράιτον της Άγγλιας άνεκάλυψε πίσω από τον πίνακα ένα σημείωμα που άνέφερε ότι το έργο αυτό ήταν του Άγγλου ζωγράφου Τζών Φίλιππ και ότι πρωτοπουλήθηκε στα 1892 για 30 λίρες.

Οι έμπειρογνώμονες όμως που εξέτασαν αργότερα τον πίνακα, ό όποιος παρίσταται δυο Όλλανδούς ψαράδες άνεγνώρισαν ότι πρόκειται περί άριστουργήματος του Φραγκίσκου Χάλς.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

έλετε να μάθετε την θεραπεία που υποβάλλει στους νευρασθενικούς

πελάτες του κάποιος Άγγλος γιατρός; Ίδου η συνταγή: «Ξαπλωθήτε, όταν αισθανθήτε κουρασμένα τα νεύρα σας, στο κρεβάτι ή στην πολυθρόνα σας. Συγκεντρώστε όλη τη σκέψι σας στην «Ίδέα του μαύρου». Φαντασθήτε, παραδείγματος χάριν, μία θούλα, ένα πράγμα, ένα δωμάτιο μαύρο, ή καλύτερα

ΟΠΟΥ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΛΗΡΩΝΕΙ ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ.

ΤΟ όραίο φύλο δεν είναι «άσθενές φύλο», στη Ρωσία τουλάχιστον. Πάντα ό άνδρας έφρόντιζε για την διατροφή της γυναίκας. Άλλά και για πρώτη φορά στα χρονικά της Σοβιετικής Ρωσίας κατεδιδάσθη μία γυναίκα να πληρώνη τα έξοδα διατροφής στον σύζυγό της.

Το δικαστήριο του Κεζάν κατέδικασε μία κάποια Μορόζοβα να πληρώνη δυο χιλιάδες δραχμές τον μήνα στον σύζυγό της, γιατί τον εγκατέλειψε μαζί με τα δυο παιδιά του.

Το δικαστήριο βασίστηκε στο γεγονός ότι η γυναίκα είχε έξισωμένη με τον άνδρα και η Μορόζοβα, που ζούσε καλύτερα από τον άνδρα της έπρεπε να πληρώνη γι' αυτόν και για τα παιδιά τους.

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΣΕ ΣΕ 20 ΓΛΩΣΣΕΣ

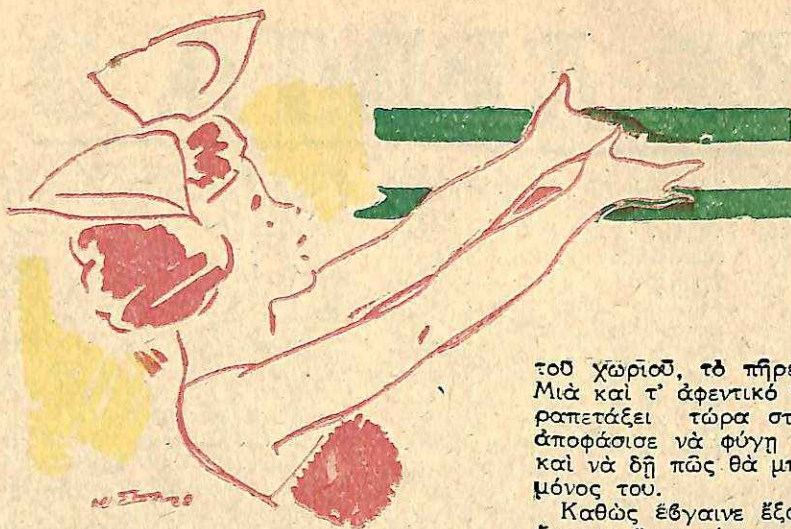
Ενα πολύ περιεργό φαινόμενο γλωσσολογίας εξακριβώσαν κι' έβεβαίωσαν οι γιατροί του φρενολογικού Ίνστιτούτου της Βοστώνης.

Μεταξύ των πολλών τρελών που υπήρχαν μέσα στο φρενοκομείο της πόλεως ήταν και κάποιος Εύρωπαίος, άκαθορίστου καταγωγής, ό όποιος έπαιτα από έξη έτών περιορισμό μέσα στους τέσσερις ψηλούς τοίχους, ξαφνικά μία μέρα που έύπνησε φέρθηκε τόσο στο γιατρό όσο και στο άλλο προσωπικό του ιδρύματος με πολύ ευγενικόν τρόπο.

Όλοι έσάστησαν με τη μεταλλαγή αυτή και θέλησαν να δοκιμάσουν μέχρι ποίου σημείου έφθασε ή άλλαγή της καταστάσεώς του.

Το πιο περιεργό όμως ήταν που άρχισε να μιλάει μία γλώσσα άκατανόητη κι' όταν άντελήφθη πως δεν τον καταλάβαιναν, μίλησε σ' άλλη γλώσσα κι' αργότερα... σ' άλλη.

Ο διευθυντής που μίλησε μαζί του έμεινε κατάπληκτος και δεν έβρισκε πού να πιάσει το φαινόμενο. Πάντως φαίνεται ότι έπαινήθηκε στα λογικά του όλος άπρόσπας και ξαναβρήκε την παλμή του ζωής... ή γνώση. Ήταν καθηγητής έένων γλωσσών και μιλούσε 20 γλώσσες!

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Η στήλη της μεγάλης φίλης

Αγαπητά μου παιδιά,
Οι διακοπές των παιχνιδιών και της
εργασίας πέρασαν και η ώρα
σχολείου ξήλμανε!

Γεμάτα καινούργιες δυνάμεις, δρε-
ξι και διάθεσι, που χαρίζει σ' όλους
μας ο χρόνος των διακοπών, θ' α-
κούσετε κι' εφέτος με προσοχή και θα
μάθετε ένα σωρό ευχάριστα και ω-
φέλιμα πράγματα από τους καλούς
σας διδασκάλους και τις δασκάλι-
σες.

Τις μέρες όμως αυτές, έσεις, αγα-
πητά μου παιδιά, που οι γονείς σας
έχουν να σας ράψουν νέες ποδιτσές,
να σας πάρουν καινούργιες σάκκες
και βιβλία, μην ξεχνάτε και τα φτω-
χούλικά εκείνα μικρούλικά, που η οι-
κογενειακή κατάσταση των δικών
τους δεν τους επιτρέπει να προμηθευ-
θούν τίποτ' απ' αυτά, κι' οτι δεν
χρειάζεται πια σ' εσάς να σ' ε-
κείνα που τόσο θα σας ευγνωμονού.

Το παραμυδάκι μας Οί τραγουδιστάι

Εκείνο το πρωί ο κύρ Μέντιος,
ο γερασμένος γάιδαρος του κύρ Νι-
κολή, πούχε τον μεγάλο λαχανόκηπο

του χωριού, το πήρε πιά απόφασι.
Μιά και τ' άφεντικό του τον είχε πα-
ραπετάξει τώρα στα γηρατειά του
απόφασισε να φύγη προς το δάσος
και να δη πως θα μπορούσε να ζήσει
μόνος του.

Καθώς έδωαινε έξω απ' το χωριό,
άκουσε έναν κόκορα, που με τη θρα-
χνιασμένη φωνή του φώναζε το πρω-
ινό του «κου—κου—ρί—κου!» Γύρισε
και τον είδε ανεβασμένον στα κερα-
μίδια ενός σπιτιού.

— Σε μακαρίζω, καυμένη μου κό-
κορα, του είπε. Ξυπνάς πρωί-πρωί
κεφάλτος, λές το τραγουδάκι σου κι'
ύστερα όλη μέρα τεμπελιάζε.

— Α, κύρ-Μέντιέ μου, απήντησε ο
λος μελαγχολία ο πετεινός. Αυτό το
κου—κου—ρί—κου, που άκουσες, θά-
ναι και το τελευταίο μου. Ήρθαν
χτές θράδυ κάποιοι μουσαφίρηοι στην
κυρά μου κι' αυτή σήμερα έχει σκοπό
να με σφάζει και να με στείλει στο
φούρνο με πατάτες για να τους ευ-
χαριστήση..

— Κι' εσύ κάθεται και περιμένει
να σου κόψουν το λαιμό;

— Άμ' τί μπορώ να κάμω, κύρ
γάιδαρέ μου;

— Νά, να σηκωθείς και νάρθης μα-
ζί μου κι' όπου μάς θγάλη ή άκρη.
Δόξα τω Θεώ φωνή έχομε και οι δύο,
μπορούμε τραγουδώντας να θγάλωμε
το ψωμί μας.

Ο κόκορας δεν περίμενε δεύτερη
κουθέντα. Άνοιξε τα φτερά του, πή-
δηξε απ' τη στέγη και θρέθηκε σε μία
στιγμή στη ράχη του γαϊδαρού.

— Πάμε, του είπε, μη χασομερούμε.
Μόλις έκαμαν να πουούν μέσ' στο
δάσος, θλέπουν ξαπλωμένους κάτω
από ένα δέντρο, έναν ψωραλέο σκύλο

και πιό πέρα μιά κοκκαλιάρα γάτα
που έμοιαζαν σαν ψόφιοι.

— "ΕΙ Τί κάνετε έσεις έδω, είπε ο
γάιδαρος κλωτσώντας σιγανά το σκύ-
λο και ύστερα τη γάτα.

Μά και οι δύο τους μόλις κι' άνε-
σήκωσαν το κεφάλι τους.

— Δεν μάς αφήνεις, κύρ γαϊδαρέ,
να πεθάνωμε τουλάχιστον με την ή-
συχία μας, ελπαν σχεδόν μαζί και οι
δύο με σιγανή φωνή. Τ' άφεντικά μας
μάς πέταξαν έδω και περιμένουμε να
πεθάνωμε από την πείνα...

— Κι' έμεις στην ίδια κατάσταση
θρισκόμαστε, είπε ο γαϊδαρος, μά
δεν είμαστε χαζοί να ξαπλωθούμε χά-
μω και να περιμένωμε να θ' τινάξω-
με σαν κι' εσάς. Ο Θεός είναι μεγά-
λος. Έλάτε, μαζί μας να πάμε στην
πόλι να τραγουδάμε για να μάς δι-
νουν ένα κομμάτι ψωμί.

Με δυσκολία σηκώθηκαν απ' τη θέ-
σι τους και άρχισαν να βαδίζουν όλοι
μαζί μέσ' στο δάσος. Είχε νυχτώσει
πιά κι' εκεί, μακριά, κοντά σε κάτι
θράχια, διέκριναν ένα φως.

— Πάμε να δούμε τί φως είν' αυτό!,
είπε ο γαϊδαρος.

Σε λίγο θρέθηκαν κοντά σ' ένα πέ-
τρινο σπίτι, που το φωτισμένο του πα-
ράθυρο ήταν πολύ ψηλά.

— Σταθίτε, είπε ο γαϊδαρος. Έγώ
θα στηριχθώ με τα μπροστινά πόδια
στον τοίχο, άπάνω μου θ' ανέβη
ο σκύλος, ύστερα ο πετεινός και άπά-
νω σ' αυτόν ή γάτα να ιδη τί γίνεται
μέσα.

Έτσι κι' έγινε, και σε λίγο ή γάτα
τους πληροφορούσε πως μέσ' στο
δαμάτιο ήταν τέσσερις άνθρωποι που
έμοιαζαν σαν λησται, μπροστά σ' ένα
φορτωμένο από φαγιά τραπέζι.

— Ωραία!, έκαμε ο γαϊδαρος. Άς
άρχίσωμε μιά καντάδα κι' ίσως μάς
δώσουν τίποτε να φάμε κι' έμεις.

Όταν όμως άρχισαν, το έξωφρενι-
κό τους τραγούδι, οι λησται τινάχτη-
καν τρομαγμένοι.

— Στοιχείωσε το σπίτι, φώναξαν,
πάμε να φύγωμε!...

Και τρομαγμένοι όλοι τα παράτη-
σαν όλα απ' το φόβο τους, ως και τα
όπλα τους ακόμα, άνοιξαν την πόρτα
και χάθηκαν μέσ' στο δάσος.

Όλο γέλια και χαρά, ή παρέα του
γαϊδαρού ώρμησε άμέσως στο δαμά-
τιο και ρίχτηκε στο φαγοπότι. Κι' ο-
ταν χορτασμένοι πιά άρχισαν να γυρ-
νάν ένα-ένα τα δαμάτια και άνεκά-
λυσαν αποθήκες γεμάτες τρόφιμα και
κρασιά, άποφάσισαν να μην το κου-
νήσουν καθόλου απ' εκεί, άφοδ είχαν
εφόδια για έναν χρόνο. Κι' έτσι έν-
θουσιασμένοι απ' την τύχη τους, άρ-
χισαν να τραγουδούν πιά για τον
εαυτό τους.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΘΥΕΛΛΩΔΗΣ

Άληθινή ιστοριούλα του Ούγγρου συγγραφέως ΦΕΡΕΝΚ ΒΑΡΑΝΤΥ

Ο Βίκτωρ Τσέβελκ και ή Μάρτα ήταν
παντρεμένοι τέσσερα τώρα χρόνια,
και ζούσαν στη Βουδαπέστη.

Έδω κι' ένα μήνα, όμως, είχε γεννη-
θή στον Βίκτωρα μιά φοβερή άνησυχία :
Ύποψιαζόταν τη γυναίκα του. Ύποψια-
ζόταν πως είχε έξαιρετική άδυναμία σ' έ-
ναν φίλο του, τον Τζέτζα Λετούνυ.

ΤΟ ΣΙΩΠΗΛΟ ΨΕΜΑ

Ένα θράδυ πήγαν κι' οι δυο στον κι-
νηματογράφο και γύρισαν στο σπίτι κα-
τά τα μεσάνυχτα. Ο φίλος τους Λετούνυ
δεν πήγε μαζί τους, παρ' όλο που είχε
δώσει ραντεβού, γιατί την τελευταία
στιγμή του έτυχε κάτι το άπρόοπτο! Έ-
να τηλεφώνημα τον κάλεσε σε μιά επεί-
γουσα δουλειά.

Μετά τον κινηματογράφο, οι δυο σύ-
ζυγοι έπεσαν να κοιμηθούν, αλλά ο Βί-
κτωρ δεν μπορούσε να κλείση μάτι. Ά-
πεναντίας ή γυναίκα του άποκοιμήθηκε
σχεδόν άμέσως.

Άλλά... για σταθίτε μιά στιγμή! Κοι-
μώταν στ' αλήθεια; Ο Βίκτωρ κατάλα-
βε πως ο ύπνος της γυναίκας του ήταν
προσποιητός. Και το διεπίστωσεν από το
γεγονός ότι ή Μάρτα όταν κοιμώταν ρο-
χάλιζε δυνατά, τώρα όμως δεν ροχάλιζε,
αλλά άνέπνεε ήρεμα με μιά χαρά διάχυτη
στο πρόσωπό της!

Ο Βίκτωρ, κυττώντας τη γυναίκα θυ-
μώταν μιά σκηνή της ταινίας που είχε δη
από νωρίς στον κινηματογράφο, κι' όπου
ή πρωταγωνίστρια κοιμώταν ήρεμη και
γελαστή, με στο στήθος που άνεδοκατέ-
βαινε ρυθμικά.

Η ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΟΥ ΔΙΑΚΟΠΤΕΤΑΙ

Όποτε λοιπόν, ή γυναίκα του προσποι-
ώταν! Μά γιατί; Ξαπλωμένος δίπλα της,
ο Βίκτωρ σκεφτόταν και βασάνιζαν το
μυαλό του χίλιες δυο ύπνοιες. Πόση ώ-
ρα πέρασε βασανίζόμενος από τις σκέ-
ψεις του! Δεν θα ήξερε να το πη. Για μιά
στιγμή, όμως, μιά βαθειά νάκρη τον έ-
κχυριενε. Κι' ένοιωσε τον εαυτό του να
άποκοιμείται.

Σε λίγο ξανάνοιξε τα μάτια. Ένας έ-
φιάλτης τον είχε τρομάξει. Κάτι το άκα-
θόριστο και φοβερό!

Κύτταξε γύρω του. Η Μάρτα δεν ήταν
πιά δίπλα του. Η θέσις της ήταν κενή...

Γρήγορα τότε και χωρίς να κάμη τον
παραμυθό θόρυβο, πήδησε κάτω από το
κρεβάτι του. Δεν θάξερε ίσως καλά-κα-
λά να δικαιολογήση αυτή την άσυνήθιστη
πραξη του, αλλά το γεγονός είναι ότι πη-
ρε το πιστόλι που είχε μέσα στο συρτάρι
του κομοδίνου και σιγά-σιγά έφτασε ως
το κατώφλι της πόρτας του σαλονιού.

Η γυναίκα του, με τις πυτζάμες, τη-
λεφωνούσε:

— Γιατί δεν ήρθες; Γιατί;
Σταμάτησε άπότομα, αφήνοντας μιά
κραυγή. Ο άνδρας της την είχε άρπάξει
από τον ώμο! Η Μάρτα με μιάν άπότομη
κίνησι, ξανάβαλε το άκουστικό στη θέσι
του, διακόπτοντας κατ' αυτόν τον τρόπο
τη συνδιάλεξι.

Τότε ο Βίκτωρ, με τα μάτια έξω από
τις κόγχες τους, έσπρωξε τη γυναίκα του
στην άκρη, σήκωσε το άκουστικό και έ-
σχημάτισε γρήγορα στο καντράν έναν ά-
ριθμό. Ήταν ο αριθμός του τηλεφώνου

του φίλου του που ύποψιαζόταν.

Άμέσως από την άλλη άκρη του σύρ-
ματος, ο μηχανικός Λετούνυ, νομίζοντας
πως είχε στιγμιαίως διακοπή ή συνδιάλε-
ξις είπε:

— Έμπρός, Μάρτα; Έσδ είσαι;

— Μπα, άγαπητέ Λετούνυ, τηλεφωνείτε
και μετά τα μεσάνυχτα;

Η φωνή του Βίκτωρος έμοιαζε με
δρυχημό.

Η Μάρτα, νοιώθοντας τί θα συνέβαι-
νε, έκαμε να φύγη, αλλά ο άντρας της
δεν έχασε ούτε στιγμή: Καθώς είχε το δε-
ξί του χέρι μέσα στην τσέπη της πυτζά-
μας του, το τράβηξε άπότομα έξω και το
έπρότεινε ώπλισμένο μ' ένα πιστόλι έναν-
τίον της γυναίκας του.

Η Μάρτα, κατατρομαγμένη, χωρίς ν'

Η Μάρτα με μιάν άπότομη κίνησι, ξανά-
βαλε στη θέσι του το άκουστικό.

αφήση την παραμυθί κραυγή, άρχισε να
δημιτίζει προς τα πίσω, ως που έφθασε
στον τοίχο.

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Τώρα όμως κι' ο Βίκτωρ ήταν στο κο-
ρύφωμα της άγανακτήσεώς του. Νοιώ-
θοντας το όπλο στο χέρι του, ένοιωσε
και την ανάγκη να το χρησιμοποιήση ό-
πως σήκωτε.

Την ίδια στιγμή ωστόσο, μιά λάμψις
εφώτισε τη σκέψι του και τον έκαμε να
άποφύγη το έγκλημα. Εκεί, στον τοίχο,
ύπνεχε ένα μεγάλο πορτραίτο της γυναι-
κας του, που την έδειχνε με το χαμόγελο
στά χείλη, κομψή μέσα σ' ένα ροζ φόρε-
μα. Έσήκωσε το πιστόλι κι' έπίεσε την
σκανδάλη τρεις φορές...

Τρεις σφαίρες τρύπησαν σε τρία μέρη
το χαμογελαστό πορτραίτο.

Τί είχε συμβή; Άπολύστατα. Τη στι-
μή εκείνη το πορτραίτο της γυναίκας του
του φάνηκε σαν να ήταν ή ίδια ή Μάρτα
και γέλοισε βλέποντας την κατάντια
του...

Ταυτοχρόνως ή Μάρτα σωριόστηκε στο

πάτωμα—λιπόθυμη από τον τρόμο της—,
ένω από την άλλη άκρη του τηλεφωνικού
σύρματος ο Λετούνυ άφηνε μιά κραυγή
τρόμου, καθώς άκουσε τους πυροβολι-
σμούς από το άνοιχτό άκουστικό και κα-
τάλαβε πως μέσα στο σπίτι των Τσέβελκ
είχε διαδραματισθή κάτι φοβερό.

Ο Βίκτωρ άκουσε αυτή την κραυγή,
γύρισε, κι' άρπαξε το άκουστικό. Φέρον-
τας κοντά στο άνοιγμα του άκουστικού
την κάννη του πιστολιού του, πυροβόλη-
σε άλλη μιά φορά με μανία.

Την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα του
σαλονιού. Ήταν ή καμαριέρα που έμπα-
νε κατατρομαγμένη. Είδη τον κύριό της
να γελά σαν ήλιθιος.

Ο δυστυχής Βίκτωρ είχε τρελλαθή.

★

Κι' ο επίλογος;
Η Μάρτα, όταν συνήλθε, έγκατέλειψε
άμέσως τη συζυγική στέγη κι' έτρεξε
στον έραστή της.

Μόλις όμως ο Λετούνυ την αντίκρυσε,
άντι να την άγκαλιάση, στάθηκε άπέναντί
της άγέρωχος και με μιά φοβερή όψη. Με
λίγα συγκεκριμένα λόγια, της έδωσε να
καταλάβη ότι ήταν άνεπιθύμητη στο σπί-
τι του. Της είπε πως δεν την έγνώριζε,
πως του ήταν μιά ξένη...

Τί είχε συμβή κι' έδω;

Ο μηχανικός Λετούνυ άκούοντας τους
πυροβολισμούς από το άνοιχτό τηλεφώνο
νόμισε πως ο Βίκτωρ είχε σκοτώσει την
αγαπημένη του Μάρτα και από τη λύπη
του τρελλάθηκε κι' αυτός!

★

Σήμερα, ή ώραία Μάρτα Τσέβελκ ζή
σ' ένα σπιτάκι της Βουδαπέστης άποτρα-
πηγμένη από τον κόσμο και χωρίς να έ-
χη κανέναν κοντά της να την κυτάξει,
γιατί κι' αυτή έχασε τα λογικά της ύ-
στερα από τη θυελλώδη έκείνη νύχτα...

ΦΕΡΕΝΚ ΒΑΡΑΝΤΥ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Κάποια κυρία που γύρευε άνδρα
και είχε δυο ύποψιφίους ύπ' ύψει
της, έναν γέρο κι' έναν νέο, έζήτησε
τη γνώμη του Φοντενέλ:

—Νά σάς πω, της άποκρίθηκε αυ-
τός. Έχω πάντα στο νού μου μιά
σοφή άγγλική παροιμία που μπορεί
να σας χρησιμεύσι. «Προτιμότερο
είναι για τη γυναίκα να είναι ή κυ-
ρία ενός γέρου παρὰ ή σκλάβα έ-
νός νέου».

★

Μιά κυρία βαρελοειδών διαστά-
σεων έλεγε κατά την διάρκειαν ενός
χορού σ' έναν δημοσιογράφο:

—Τόση ώρα δεν έφαγα τίποτα και
δεν μπορώ να χορέψω.

—Το καταλαβαίνω πολύ καλά, της
απήντησε ο δημοσιογράφος, γιατί
είναι γνωστό, πως νηστική... άρκού-
δα δεν χορεύει.

★

Ο κ. Παντογνώστης κάνει μάθημα
Φυσικής στον γιό το.

—Όταν το νερό βράζει στο μπρί-
κι, τί γίνεται με τον ατμό που άνα-
πτύσσεται;

—Πολλά πράγματα.

—Πές μου το κυριώτερο.

—Η μαμά άνοίγει τα γράμματά
σου πριν σου τὰ δώση.

ΑΙ ΑΠΑΝ- ΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

τού δημοσιεύονται εις την σελίδα 14 του παρόντος

1. Το Πανεπιστήμιο της Βολωνίας χτί-
στηκε το 1100 μ.Χ. (περίφημο για
τις νομικές σπουδές του).
2. Τρεις : Η Εύφροσύνη, ή Άγλατά
και ή Θάλεια. Ο Ζεύς και ή Ήρα
και κατ' άλλους ο Ήλιος και ή
Αίγλη.
3. Όχι, θ η λ α σ τ ι κ ά.
4. Στον Αυτοκράτορα των Ρωμαίων
Ίούλιο Καίσαρα. Από το 45 π.Χ.
Ο Έλλην άστρονόμος Σωσιγένης.
5. Το σώμα του αλόγου έχει 79 κόκκα-
λα περισσότερα.
6. Περίπου 144½ όκάδες.
7. Λίγο μετά την νίκη κατά των Περ-
σών, ίσως το 480 π.Χ. Ίβρυτης του
θεωρείται ο υίός του Μαραθωνομάχου
Μιλτιάδου, Κίμων.
8. Προτόπλασμα.
9. Ο έκ Σητείας της Κρήτης Βισσέν
10. Έκτος Κορνάρος που έζησε περί
τά τέλη του 16ου αιώνας.
11. Από την Νάτιον Άμερικην.
12. Ο Άγγλος στρατηγός Σέρ Ρόμ-
περτ Μπάντεν - Πάουελ το 1908.
13. Έπι της Όαξου.
14. Ο αδάμας.
15. Ο Σέρ Μπάζιλ Ζαχάρωφ.
16. Στη φυσική, τη μεταφυσική, την ή-
θική, την ποιητική, την πολιτική, την
έρευνα της φύσεως και τα μαθημα-
τικά;
17. Μαύρο, άσπρο, κόκκινο, όριζοντίως.
18. Το 1887 στην Βιέννη.
19. Όχι. 400 χρόνια πρό αυτού οι Νορ-
μανδοί με τις πυρώγες τους μέσω
του Βορείου Ωκεανού.
20. Στην Μπούρμα, Ίνδία.
21. Ο Κάδμος, ο όποιος τὰ παρέλαβε
από τους Φοίνικας.

Πορτραίτα ζωών

Η φάλαινα

Η ΦΑΛΑΙΝΑ είναι το μεγαλύτερο ζώο απ' όλα όσα ζουν σήμερα στην οδρύσει σφαίρα, γιατί το μήκος της φθάνει πολλές φορές τα 40 μέτρα και όσο ζυγίζουν 50 ελέφαντες, ή 60 ρινόκεροι ή 300 ταύροι μαζί.

Το κεφάλι της φθάνει τα 10-12 μέτρα σε μήκος και το στόμα της είναι τόσο μεγάλο, που χωράει μια δάρκα φορτωμένη άνθρωποι.

Το πελάριο αυτό στόμα φέρει αντί δοντιών μεγάλες κερατίνες πλάκες, τις γνωστές μπαλένες ή μπαλένες, που μεταχειρίζονται παλαιότερα για τους κορσέδες και σήμερα για την κατασκευή λαβών μαχαίρων ή σουγιάδων και διαφόρων μικρών κομφοτεχνιμάτων.

Ζη στις θόριες θάλασσες της Ευρώπης και της Αμερικής και κυνηγείται έντατα για το λίπος της, από το οποίο κατασκευάζουν οπериационά, σαπούνια, ακάθαρτα λίπη για μηχανές, και κατά τα τελευταία χρόνια με λαμπικαρίαμα κατάλληλο και λίπη μαγειρικά. Το κρέας της τρώγεται από πολλούς παραθαλασσίους λαούς των μερών όπου άπαντάται.

Οι φάλαινες κυνηγούνται με ειδικά πλοία-ρια, τα οποία λέγονται φαλαεινοθηρίδες και τα κυνηγι της είναι πολύ επικίνδυνο.

Εκτός από τον άνθρωπο, η φάλαινα έχει κι άλλους εχθρούς, και ιδίως τον καρχαρία και το δελφίνι. Κι αυτά τα δύο θαλάσσια ζώα είναι πολύ μικρότερα και πιο αδύνατα από τη φάλαινα, μα και το ένα και το άλλο έχουν τα φοβερά δόντια τους, που είναι κοφτερά και ξεχειλίζουν άμεσως.

Ο χειρότερος εχθρός της φάλαινας είναι το δελφίνι. Όταν τύχει μάλιστα και είναι πεινασμένο τότε παραμονεύει στα μέρη που συρρέει η φάλαινα και περιμένει τη στιγμή που αυτή θα ανέβει στην επιφάνεια της θαλάσσης για ν' αναπνεύσει. Τις περισσότερες φορές πολλά δελφίνια μαζί παρακολουθούν την φάλαινα και τις επιτίθενται διαδοχικά κι απ' όλες τις μεριές. Η φάλαινα, που το παμμέγιστο στόμα της για να τ' αρπάξει με αυτά, με ταχύτητα κινήσεις, με τα τρομερά τους δόντια, της διακινούν την γλώσσα, που είναι και ο καλύτερος μεζές τους. Η φάλαινα στο τέλος κορσάκεται, το αίμα τρέχει από παντού και οι δυνάμεις της την έγκραταλύνουν. Τότε τα δελφίνια επιτίθενται άπανταίαν της και της ξεχειλίζουν τις σάρκες της.

Η φάλαινα, αν και ζει μέσα στη θάλασσα, εν τούτοις, δεν είναι ψάρι, μα ζώο θηλαστικό, που γεννάει ζωντανά πα δία και τα θηλάζει με τους μαστούς, που φέρει στο στήθος της. Τα παιδιά της τα αναπαύ τόσο πολύ, που τα υπερασπίζεται έστω και αν πρόκειται να σκοτωθεί. Όταν κινδυνεύει το παιδί της, όρμη, το πιάνει με τα μεγάλα της πτερόνια του στήθους της κι έχοντας το έτσι αγκαλιασμένο, επιτίθεται με λύσσα κατά των διωκτών του.

Οι κάτοικοι των βορείων μερών της Σκανδιναβικής ηερωνήσου καθώς και των βορειοτέρων μερών της Αμερικής από τους σκελετούς των φαλαεινών που φερύουν κατασκευάζουν τις καλύδες τους. Και σήμερα ακόμη σε πολλά παραθαλάσσια μέρη της Ολανδίας που κατοικούν φάρδες, φτιάχνουν τις πόρτες των σπιτιών των από τις μασσέλες της φάλαινας.

Ο διόδους

ΑΝΑΜΕΣΑ απ' τις κοραλλιοσπαρμένες θάλασσες των εξωτικών νησιών του Ειρηνικού Ωκεανού ζή ένα από τα πιο περιγυροτάτα ψάρια, ο διόδους. Στην ψαριά του σκάει ο διόδους είναι ένα κοινό ψάρι μετρού μήκους με σώμα ψηλό και πεπιεσμένο στα πλάγια και κεφάλι αρκετά μεγάλο σχετικά με τις διαστάσεις του σώματός του.

Ανάμεσα απ' τα κοράλλια, τα περίεργα αυτά θαλάσσια ζώα που βίνουν την εντύπωση εξωτικών γυδίων δένδρων, ο καλύτερος μας φίλος φέρει γεννητά, μεγαλώνει, κινείται, πολλαπλασιάζεται και πεθαίνει. Έχει κάπου σε μια κρυφή, απόκρηπτη γωνία χτισμένη τη φωλιά της ελτυχίας του από διάφορα υδρόβια χόρτα κι εκεί μέσα μοιράζεται τη

χαρά της ζωής με το ταίρι του, που δεν θγαίνει ποτέ έξω από τη φωλιά του γιατί ο άντρας του είναι φοβερά ζηλότυπος και φουσκώνει μη ξεγελασθεί από κανένα Γύρω από τη φωλιά τους, ιδίως το θηινότομο που είναι η εποχή των ερώτων αυτών των ψαριών, μαζεύονται πολλοί θανθίδες που διεκδικούν την καρδιά της. Κανείς τους δεν τολμά να μπή μέσα γιατί φοβάται το θυμό του θηριώδους συζύγου, μα η κυρία διόδους δεν μπορεί να άποτέλεση εξαίρεση του κανόνος και σαν αληθινό θηλυκό έχει το ελάττωμα της περιεργείας, της φιλερεσείας και των εισηγητικών περιπετειών. "ΟΛ" αυτή την κάνουν να ξεπροβάλλει το κεφάλι της από τη φωλιά της και αν είναι και λίγο ελαφρομυαλό θγαίνει κι' έξω για να θυμάται τους θαυμαστές της. Τότε, αλλοίμονο, ο πιο επιτηδευμένος περικοκλώνει, της ψιθυρίζει ερωτικά λόγια στην ψαρκή διάλεκτο και τις περισσότερες φορές την πείθει να τον ακολουθήσει. Οι αλλοίοντες όμως πολύ καθώς πρέπει και ατξένταυσαν κύρια υποχωρούν από το κατακτητικό. Το ερωτικό ζευγάρι με πολλές προσφιλίες τραβάει το δρόμο του, για να φθάσει στο ερωτικό κρησφύγετο, την γκαρσο. νιέρα να πούμε, του κατακτητή. Πολλές φορές διακινούν μαζί μιλία δλοκλήρα και κολμπουν το ένα ξεχωριστά από το άλλο, γιατί ο διόδους έχει το προτέρημα η μάλλον το ελάττωμα να έχη γερή όσφρησι και σε μεγάλη απόσταση να αναγνωρίζει από μακριά το ταίρι του.

Πολλές φορές την ώρα που η άπιστη έγκραταλεί την συζυγική στέγη, συλλαμβάνεται απ' αυτόφωρο από τον άπιστηνέτα σύζυγο. "Εί τότε αλλοίμονο... στον έραστή... Πουδ είδε τον... διόδους και δεν τον φοβήθηκε! "Αρπάζει απ' την ουρά τον αντίπαλό του κι' ανεβαίνουν στην επιφάνεια της θαλάσσης. Μια κι' ανεβαίνουν είναι έπάνω, ο άντραστής, κι' αν μπορεί ακόμη, να ξεφύγει, δεν το κάνει γιατί ως τιμωρος "άντρας" έχει το θάρρος να δώσει εξήγησεις για τη διαγώνη του.

Οι δύο άντραστές βρίσκονται λοιπόν ο ένας έπάνω του άλλου σε απειλητική στάση. Το περίεργο φαινόμενο, που παρατηρείται μόνον σ' αυτό το είδους τα ψάρια, είναι ότι μόνον όταν πρόκειται να παλαίψουν, αλλοάζουν το σχήμα του σώματός των και άμεσως μουσκώνουν δλοκλήρα το σώμα τους και φαίνονται σαν πολύχρωμες δονιούρες μπάλαιες, που από κάποια μαγική δύναμη κινούνται και διαπληκτίζονται μεταξύ τους. Αύτη την έντυπωση δίνουν στον άνθρωπο που τα κυττάει από μακριά.

Ο ραμφιστής

ΜΟΛΑ τα χρώματα της ύψους, με τις άμετρες θαυμάσιες αποχρώσεις τους, που λαμποκοπούν στις άκτινες του ήλιου σαν πολύτιμα πετράδια, είναι ζωογραφισμένα τα φτερά του ασχημότερου πουλιού του κόσμου. Λέγω του ασχημότερου γιατί η απελπιστικά μεγάλη και άγρια μύτη του που κάνει άποκρουστικό όχι μόνο το πρόσωπό του αλλά κι' όλο το σώμα του. Κάθε του την μύτη και θάχετε το ωραιότερο πουλί με το θαυμασιώτερο και πατριχωριότερο φτέρισμα.

Αυτό το πουλί που έχει πατριδα την μεσημερινή Αμερική, είναι τόσο ήμερο, που έξημερώνεται άμεσως και σαν γατάκι μπαίνει να βγει στο σπίτι και στα περιβάλλοντά του και τρώει διδύματα του δούστα, φρούτα, κρέας, ψωμί, γλυκά. Την τροφή του την κοιμωτάζει με το ισχυρό ράμφος του κι' ύστερα την πετάει ψηλά, την πιάνει με θαυμαστήν επιτηδεύτητα στον αέρα και την καταπίνει.

Για να σχηματίσει μιν ιδέα του ράμφους του, λάβετε υπ' όψη ότι από τους 54 πόντους που είναι όλο το μήκος του σώματός του πουλιού οι 14 πόντοι αποτελούν το ράμφος του.

Όαν έρρισκεται σε έλευθερη κατάσταση, ζή κατ' οίκονγένειες που αποτελούνται από πέντε έως έξη πουλιά και συχνάζουν σε υ. γροδύ τόπους και γύρω από τις λίμνες, τα ποτάμια ή άλλα τρεχούμενα και στάσιμα νερά. Σκορφαλύνουν στα μεγάλα δένδρα κι' ούτε για μια στιγμή δεν άναπαύονται. Διαρκώς ανεβαίνουν, κατεβαίνουν, πηδούν, σπαράζονται και ταυπούν τα κλαδιά και τα φύλα με το ράμφος τους. Τρώνε διάφορα φρούτα και ιδίως κουρμάδες, μα και αυγά με

κρών πουλιών, διάφορα έντομα και μικρά έρπετα.

Ο ραμφιστής μετεφέρθη από 40 περίπου έτών στην Ευρώπη. Στις αρχές σ'όλεις τα κλουβιά των ζωολογικών κήπων, μα γρήγορα έγινε τε άγαπημένο πουλί των πτηνοφίλων, ιδίως στην Αγγλία και την Ολλανδία, γιατί είναι τόσο ήμερο που ακολουθεί παντού τον κύριο του κι' όταν έλθη ή ώρα του φαγητού παρουσιάζεται κι' αυτό δίπλα στο τραπέζι και τρώει απ' όλα, χωρίς να δειχνη προτίμηση σε κανένα φαγητό, εκτός μόνον στα φρούτα.

Ο ραμφιστής ζή πολλά χρόνια με λίγη περιποίηση. Αρκεί κατά τον χειμώνα να μείνι σε κλειστό μέρος, γιατί το πολύ κρύο και τα ρεύματα του αέρος τον θανατώνουν.

Οι θγαίνεις των μερών όπου συναντάται ο ραμφιστής, δηλαδή της Βραζιλίας και της Καλίνης, μεταχειρίζονται τα φτερά του για να φτιάχνουν τα γιορτινά φορέματά τους, κι' οι Ευρωπαίς σε παλαιότερα εποχή στέλνιζαν με τα φτερά του τα καπέλλα τους.

Ο ραμφιστής παρ' όλο το μέγεθος του και το ισχυρότατο κυρτό ράμφος του είναι το πιο ήσυχο πουλί του κόσμου. Ποτέ δεν κάνει καν. γάδες και υποχωρεί μάλιστα και στους μικρότερους του, γι' αυτό τον διατηρούν στο ίδιο κλουβί και μ' άλλα μικρότερα πουλιά, χωρίς καθόλου να τα ένοχλήσει.

Η σαλαμάντρα

Η ΣΑΛΑΜΑΝΤΡΑ, που όλοι την έχετε καλά, είναι από τα περιεργότερα έρπετα. Τα χρώματά της είναι μαύρο και έχει φανταχτερά χρυσοκίτρινα στίγματα και δούλες.

Το ζώο αυτό είναι γνωστό από των αρχαίων χρόνων και πολλά παράξενα έλεγαντο και έπιστέοντο από τους διάφορους λαούς.

Ο Πλίνιος μεταξύ άλλων πολλών για τη σαλαμάντρα, λέγει: "Όταν μια σαλαμάντρα σκορφαλύνι σ' ένα όμορφο δένδρο, τα φρούτα αυτού του δένδρου δεν τα τρώνε ποτέ οι άνθρωποι και τα κλαδιά του πάτσει δεν τα μεταχειρίζονται στους φούρνους που ψήνουν ψωμιά γιατί είναι δηλητηριασμένα και με τη ζέση του δηλητηρίου διαλύεται και ποτίζει το ψωμί. Το νερό των θαλαίων πηγαδιών καθώς και των ποταμών είναι μινών που έχει πέσει μέσα σαλαμάντρα, δεν δηλητηριάζεται. Σε πολλά μέρη της αρχαίας Αλγύπτου φανερώνονταν κάποτε κοπάδια από σαλαμάντρες. Οι κάτοικοι άφηναν τα χωριά τους και τα σπίτια τους και τράσδονταν να έγκατασταθούν άλλοι. Τέλος πιστεύουν πως στον ή σαλαμάντρα έπεφτε στο κεφάλι του ανθρώπου αυτός ο άνθρωπος έκανε όλα του τα μαλλιά και έκλαιγε στον ύπνο του σ' όλη του τη ζωή..."

Αν και όλα αυτά που πίστευαν οι αρχαίοι ήταν υπερβολικά, εν τούτοις είναι αληθές ότι γενικός η σαλαμάντρα είναι συνημένο και επικίνδυνο έρπετο και το δάγκωμά της πολλές φορές είναι θανατηφόρο.

Στην αρχαία Ρώμη έτιμωροντο με θάνατο όσοι μεταχειρίζονταν το δηλητήριο της για να σκοτώσουν τον αντίπαλό τους.

Το δηλητήριο της σαλαμάντρας μεταχειρίζονταν και οι άλχημιστοι στις διάφορες μαγανείες τους, και στην προστάθεια τους για την μεταβολή των άγενων μετάλλων σε χρυσό, γιατί νόμιζαν πως οι χρυσοφίες δούλες του σώματός των είχαν το μυστηριώδες υγρό που περιείχε ρινιόματα χρυσοφί... Την έποχή των άλχημιστών, εκατομμύρια δλοκλήρα σαλαμάντρες θανατώθηκαν για την άνακόλυψι του τεχνητού χρυσού.

Πολλοί Ευρωπαίοι λαοί στα παλαιότερα χρόνια πίστευαν πως όμα έφριγγαν στη φωτιά σαλαμάντρα έσθων. Αυτό το πίστευαν γιατί η σαλαμάντρα έθγαυαν πάντα όλα και άελαθής από μέσα από τις αλόγες. Γι' αυτό κι' ο θαυμάσιος Φραγκίσκος ο 1ος είχε ως έμελλημα στο στέμμα του μια σαλαμάντρα, που συμβόλιζε ότι όσος η σαλαμάντρα, έτσι κι' αυτός ρίγνεται μέσα στη φωτιά χωρίς να φοβήθι να πάθι τίποτε.

Και σήμερα ακόμη, την εποχή του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης, σε πολλά "Ιταλικά χωριά νομίζουν πως όμα έσθων σαλαμάντρα, κάποιο μεγάλο κακό θα τους συμβή γι' αυτό και φονάζουν τον παπά να διαβάσει διαφορά έσρκια για ν' άπομακρυνθούν τα κακά πνεύματα.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οι Διασκευές

Αστυνομικόν πρόβλημα

ΑΡΙΘΜΟΣ 14

—Μία νέα διάρρηξις κοσμημα. νοπώλειου! Ο τρόπος κατά τον όποιον έγινε άποδεικνύει καθαρά ότι είναι κατόρθωμα αυτού του άχρηστου Μάρκου. Ο δράστης έμπηκε από την σκεπή, όπως συνήθως και έπηρε μόνον κοσμηματα τα όποια άα μπορούσε να πωλήσει με μεγάλη εύκολια. Πηγαίνουμε άμέσως στο ξενοδοχείον όπου μένει.

Και οι δύο αστυνομικοί διευθύνθηκαν προς το λαϊκόν ξενοδοχείον, όπου ήλπιζαν να εύρουν έκεινον που ζητούσαν.

—Είπε εδω ο Μάρκος; ήρώτησαν τον ξενοδόχο, έναν παχύν άνθρωπο με κατακόκινα πρόσωπο.

—Όχι, δε τον έχω ίζή καθόλου. Έπερασαν τρεις ώδομάδες χωρίς να πατήση καθόλου εδω, έξεβαίωσαν ο ξενοδόχος.

—Μας λες ψέματα! Γνωρίζουμε καλά ότι εύρισκεται εδω.

—Ισως, εγω πάντως δεν τον είδα.

—Πήγαίνε μας στο δωμάτιό του!

—Έλατε μαζί μου... Έχω το κλειδί της πόρτας του. Άεν θά εύρετε όμως τίποτε το σπουδαίο, γιατί κανείς δεν μπήκε στο δωμάτιο αυτό άφ' ότου έφυγεν ο Μάρκος, από έικοσι δηλαδή ή μέρες.

Οι αστυνομικοί έφθασαν σ' ένα άκάθαρτο δωμάτιο με έρεισμένα έπιπλα. Επάνω στον νυπτήρα ύπληξε ένα μεταχειρισμένο σαπούνι, έυρίσματος και ή σπονονοθήκη ήταν γεμάτη άκάθαρτο νερό. Έπάνω σ' ένα κάθισμα εύρισκοντο ένα λερωμένο κολλάρο και ένα ζεύγος καλτσών άμεταχειριστο. "Επάνω σ' τραπεζάκι ένα παλαιό ζυγνητήρι λειτουργούσε κανονικά.

—Πράγματι τίποτε δεν δειχνει εαν έπεράσε ή όχι απ' εδω ο Μάρκος τις τελευταίες αυτές ή μέρες, έλεον ο ένας από τους αστυνομικούς, παρακολούθων τάς κινήσεις του ξενοδόχου... "Επειτα έλεε δυνατά:

—Σε λίγο φεύγει ένα πλοίο για το έξωτερικό! Πρέπει να τηλεφωνήσωμε άμέσως στο λιμεναρχείο, γιατί ίσως να έπιπερήσει αυτός ο άχρηστς να μείνι στο σκάφος με ψεύτικο διαβατήριο.

—Θαυμάσια ιδέα, έλεον ο δεύτερος αστυνομικός. Γιατί και εγω είμαι έθελος ο Μάρκος εύρίσκειτο χθες εδω και ότι έκομήθηκε εδω, στο δωμάτιο αυτό την προχθεσινή νύχτα... Ισως, δε και την χθεσινή.

—Εστράφη προς τον ξενοδόχον και έπρόσθεσε:

—Όσο για σένα, σε συλλαμβάνω ως συνένονον, γιατί έπεχείρησες να μας εξαπατήσεις! —Τι πράγμα έπέτηξεν εις τους αστυνομικούς να σχηματίσουν την πεποίθησιν αυτή;

Έπανελθών ες Ευρώπης ο Παθολόγος Ιατρός

Κ. ΔΗΜ. ΚΑΨΑΣΚΗΣ

έγκαθίσταται από της 1ης Οκτωβρίου εις το νέον του Ιατρείον

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 31

(Γωνία Ακαδημίας — Ομήρου)

Δέχεται 9-11 και 4-6

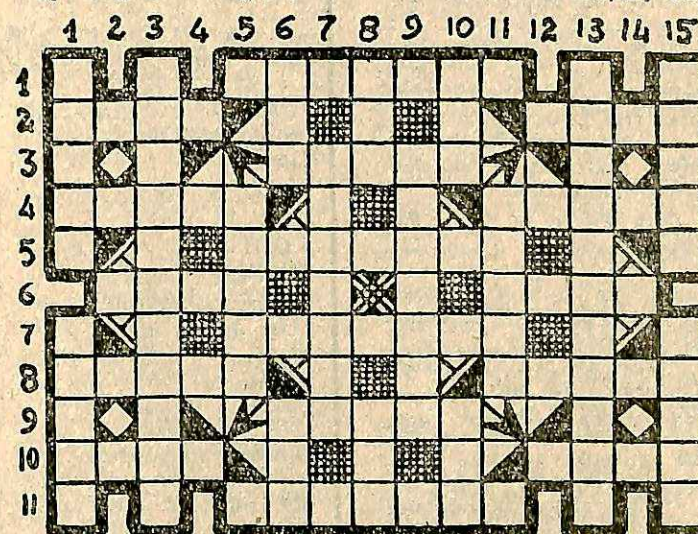
Τηλεφ. 21.619

Σταυρόλεξον άριθ. 16

Ο ριζοντίως:

- 1.—Όνομαστός Έλλην γλύπτης, άπέβισε προ ήμερών.
- 2.—Μετάλλιον ραβδίον αλχη. ρών κατά το ένα άκρον. — Εύαρετος και ζωγρά συναισθηματική κατάστασις.
- 3.—Οδηγία, καθοδήγησις έξ

- 3.—Ο προκαλόν πόθον έπιστροφής εις την πατρίδα, ή ανάμνησις ευσεβήτων περιστάσεων.
- 5.—Όπλον έχον μία μόνον κοπεράν αλχημ.
- 6.—Πρόθεσις, συμπερασματικός.
- 7.—Συναντάται συνήθως έπι

οδ, άνατροφή, παιδείσις άνηλί. καν.

4.—Κατ' αυτόν τον τρόπον — Μαγειρικόν σκεύος, κοινώς τσουκάκι, τέντζερης.

5.—Συγγενικόν πρόσωπον, δυσκόλως άγαπώμενον.

6.—Αθλητική άσκησις — Μεγάλη και ισχυρή Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.

7.—Συμβάντα, γεγονότα προκαλούντα θλίψιν, οίκτον.

8.—Ημέρα της έβδομάδος.— Ό ες άλλης χώρας καταγόμενος ή προερχόμενος.

9.—Αρχιερεύς των Ιουδαίων, ο άνακρίνας τον Ιησούν.

10.—Σημείον της άριθμητικής, Πρόσωπον ες έπι το πλείστον άπαιρητόν εις έναν άντρα, και ή συντροφία του όποιου είναι λίαν εύχάριτος εις αυτόν.

11.—Όνομασία του άκρωτηρίου Τανάρου στην δημοτική.

Κ α θ ε τ ω ς:

1.—Πρόθυμα προς έκτέλεσιν έργου τιος. — Παρ' αρχαίους ως ούσιαστικόν, ή "Αττική" νύν δε γυνή "Αθηναία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΔΑΡΑΣ

Αθήνα

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν άγοράσετε τάς γνωστάς Γερμανικάς Βαφάς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θά εύσθε βεβαία ότι άγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» είναι

Αι λύσεις

τουπρηγουμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 15ον

Οριζοντίως:

- 1) ΚΕΛΗΣ. 2) ΙΝΩ. 3) ΑΣΙ. 4) ΣΗΣ—ΦΙΣ. 5) ΝΗ—ΠΑΒΙΑ—ΟΙ. 6) ΑΚΑΔΗΜΙΑ—ΚΑΛΑΠΟΔ. 7) ΟΡΗ—ΥΛΗ. 8) ΑΠΕΝΝΙΝΑ—ΕΡΜΙΟΝΙΣ. 9) ΑΝ—ΓΕΤΑΙ—ΥΣ. 10) ΑΠΟ—ΟΥΣ. 11) ΣΙΝΗΣ. 12) ΣΗΘ. 13) ΣΟΦΟΣ.

Καθέτως:

- 1) ΣΚΕΠΗ. 2) ΔΟΝ. 3) ΝΗ—ΝΑ. 4) ΣΗΜ—ΙΝΑ. 5) ΙΟΝ. 6) ΑΣΠΑΡΑΓΟΣ. 7) ΠΕΨΙΣ—ΙΣΤΟΣ. 8) ΝΙΟΒΗ—ΣΤΑ—ΝΗ. 9) ΖΗΝΩΝ—ΗΘΜΟΣ. 10) ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ. 11) ΑΗΡ. 12) ΣΟΛ—ΜΥΣ. 13) ΙΑ—ΙΣ. 14) ΠΡΟ. 15) ΩΔΕΙΑ.

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

(Αριθμός 10)

Ό μπάριπα Μασίδης έλεε χωρίς να το άντιληφθι και αυτός ένα τεράστιο ψέμα. Πράγματι, εάν ή ηλεκτρική έγκατάστασις είχε χαλάσει, και στο σπίτι του μπάριπα Πέτρου, θα ήταν τελείως άδύνατον να λειτουργήσιν το ηλεκτρικό κουδούνι και συνεπώς κανείς δεν θα άνοιγε την πόρτα στον μπάριπα Μασίδη.

ΠΤΕΡΩΤΑΙ ΣΥΛΛΑΒΑΙ

(Αριθμός 2)

Όπως άναφέραμε την παρελθούσαν έβδομάδα έπρεπε να πάρετε από κάθε λέξιν «ΔΥΟ» μόνον συνεχόμενα γράμματα, και εάν καταρθώνατε να τα άνακαλύψετε θά μπορούσατε τότε να διαβάσετε την λέξιν:

ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ

Τα δε γράμματα που έπρεπε να έλθοσαν ήσαν:

- 1) ΤΡΙ—ΑΣ
- 2) Σ—ΤΕ—ΥΗ
- 3) ΑΥ—ΡΟ—Σ
- 4) Α—ΣΚ—ΘΕ
- 5) ΤΡ—ΟΠ—Η
- 6) ΕΙ—ΚΩ
- 7) ΔΩΡ—ΟΝ

ΛΕΞΕΙΣ

(Αριθμός 1)

Ρήγμα — Μίγμα — Κήρυγμα, Δεγμα — Πράγμα — Νύγμα, "Ανοίγμα — Τάγμα — Σίγμα, "Αλλagma — Δόγμα — Δήγμα, Σάγμα — Οργγμα — Σάγμα. Δημοσιεύμεν άνωτέρω βεβαιώντες λέξεις αι όποια τελειώνουν εις «ΓΜΑ».

Υπάρχουν φυσικά ακόμη και πολλές άλλες που άπαντούν στο πρόβλημα της παρελθούσης έβδομάδος, και αι όποια δεν άναφέρονται εις τον άνωτέρω πίνακα.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΜΑΝΙΑΤΗΣ

πού παρ' όλίγον νά ματαιώση γιά πάντα
τήν κατάκτησι του κόσμου από τή Ρώμη

(Συνέχεια απ' τή σελίδα 7)

λεια εξάντλησι, έσφιξε στενότερα τήν πολιορκία του.

Οι μαύροι επέπεσαν στους Ρωμαίους, και τούς κατέσφαξαν με τή λύσσα πού τούς είχε έμπνευσει ο Ξάνθιππος.

Ο τραγικός ύπατος Γάιος Ατίλιος πιάστηκε ζωντανός ενόψει πολέμου ως τήν τελευταία ώρα στην πρώτη γραμμή. Είχε πέσει χλωμό αναίσθητος. Ο Ξάνθιππος δέν τόν σκότωσε. Η σπαρτιατική φιλοτιμία του δέν τού επέτρεπε παρόμοιο θαρραλυσμό. Απεναντίας, τόν περιέθαλψε, τούδωσε τις πληγές του και τόν φιλοξένησε με τιμές στη δική του σκηνή.

Η Σύγκλητος της Ρώμης μαθαίνοντας τα θλιβερά συμβάντα, ανενώρισε το λάθος. Έπειδή δε χάθηκαν από φουρτούνες και δύο μεγάλοι στόλοι της, έπηρε την απόφασι να παραιτηθί για πάντα κι' από τή θάλασσα κι' από τήν Αφρική! Είνε ιστορικά δεδομένα αυτά κι' όχι φέματα, ούτε καν υπερβολές. Ο Ξάνθιππος, δηλαδή, είχε φέρει τεράστιο αποτέλεσμα. Και οι Καρχηδόνιοι τόν σήκωσαν, τρέλανοι από ένθουσιασμό, στα χέρια, τού χάρισαν ανεκτίμητα δώρα, και δέν ήξεραν πώς να τού εκφράσουν τα αισθήματα της ευγνωμοσύνης των. Και γενικότερα όμως ή σημασία τού έργου του — αν τόν συνέχιζε — θα τόν ανύψωνε πολύ. Γιατί δέν έσώθηκε μόνο ή Καρχηδόνα. Η κατάκτησις τού κόσμου από τή Ρώμη έμειναιώνετο!

★
'Αλλά, τó τέλος επέπρωτο νάρθη σύντομο και οίκτρο.

Στήν Καρχηδόνα, άπαξ έγγλύωσε, ξανάρχισαν τή δράσι τους τα έσωτερικά κόμματα.

Η μερις τού Βάρκα, δηλαδή τού γιου του Αμίλκα και τού έγγονου του Αννίβα, δέν έννουσε ν' αφήση σ' έναν ξένο τόση έπιρροή.

Ο γενναίος Ξάνθιππος δέν γεύτηκε ούτε μιά δοξασμένη ή θόρυβου του. Ωσφραίνονταν τή διαβολή και τó φθόνο πού τόν τριγύριζαν. 'Αλλά τούμμενε ή ψυχική ίκανοποίησις έτι ένιχσε.

Έμενε, ως τόσο, μιά σημαντική έξωτερική ύπθεσις να τακτοποιηθί. Και τα πάθη σταμάτησαν τó θρασυμό τους για ένα διάστημα. Οι

πίκρες πούπινε ο Ξάνθιππος για λίγο κατακάθισαν. Ήταν ανάγκη να σταλή ένας πρέσβυς στη Ρώμη να προτείνη τούς όρους για τήν ειρήνευσι. Ο Ξάνθιππος έπροτίμησε να στείλη, αντί παντός άλλου, τόν ίοιο τόν Ρήγουλο. Ο αιχμαλώτος ύπατος θα προτιμούσε χίλιες φορές τó θάνατο. Ο Ξάνθιππος τόν φώναξε:

— Δός μου τó λογο της ύπατικης και στρατιωτικής σου τιμής, σάν ευπατριόης — τού ειπε — ότι θα γυρίσης πίσω, και είμαι πρόθυμος να σ' έμπιστευώ!

Στή Ρώμη ο Ρήγουλος έφθασε κουρελι ήθικο. Βλεπόντας να τού ανοίγουν τήν πύλη για να περαση, έσκυψε τó κεφάλι κι' έπροφερε μελαγχολικά:

— Πώς να μπώ στην πόλι, πού δέν είμαι πιά πολίτης, αλλά ένας άτιμος;

Τόν πήγαν στη Σύγκλητο. Με σκυφτό κεφάλι πάλι, τούς συνέστησε:

— Μή δεχθήτε τούς όρους! Τή νύχτα κοιμήθηκε στο δάσος. Δέν είχε ματια ν' άντικρύση τó σπιτι του. Στην ύλη τόν πρόσμενε ή γυναίκα του. Τα παιδιά του τυλίχτηκαν στο λαιμό του σπαράζοντας. Η όμορφη Μαρκία, πού τήν έλάτρευε, τόν ίκέτευε με λυγμούς:

— Δέν μάς λυπάσαι; Πού πάς;

Πολλοί συγκλητικοί και αξιωματούχοι τού είπαν κι' αυτοί:

— Μείνε. Δέν είνε προσβολή!

'Αλλά εκείνος, τραβώντας προς τήν έξοδο — στα μουράγια της Ωστίας, τόν καρτερούσε τó Καρχηδονικό καράβι — είπε χωρίς άποχαιρετισμούς:

— Εγώ δέν ζω. Έκει κάτω στην Αφρική έχω ταφή. Μ' έπóτισαν φάρμακα και πεθαίνω άργά-άργά. Είνε μετρημένες οι μέρες μου. Πάω να μπώ στο μνήμα μου!

.....
Στήν Καρχηδόνα μόλις έφθασε κι' άνήγγειλε ότι οι όροι άποκρούονται, τόν έριξαν στα ύπόγεια και τó βασάνιζαν ως πού έσθυσε και ή τελευταία του πνοή.

Ο Ξάνθιππος, πού δέν θ' άφηνε να γίνη τέτοιο κακούργημα, δέν λογαριαζότανε πιά σε τίποτα κι' αυτός. Η άγνωμοσύνη τών ανθρώπων τόν είχε φέρει σε μαρσάο. Οι Καρχηδόνιοι τόν φόρτωσαν και μ' άλλα πλούτη και τόν είδοποίησαν να φύγη μάκριά. Τήν ίδια μέ-

ρα πούφθανε ο Ρήγουλος, ο Ξάνθιππος έφευγε. Τα θλέμματα τών δύο άντιπάλων διασταυρώθηκαν καθώς βάδιζαν κι' οι δύο από διαφορετικούς δρόμους προς τó θάνατο. Γιατί κι' ο Ξάνθιππος δέν έζησε. Η αυτοκτόνησε από τόν καυμό του. Η πειραταί, για να τού κλέψουν τó χρυσάφι, τόν έπνιξαν στο πλοίο πού τόν με-

τέφερε. Η — τó πιθανότερο — οι ίδιοι οι Καρχηδόνιοι τόν σκότωσαν στην έρημο και άρπαξαν τήν περιουσία του, αφήνοντας τó κόκκαλά του ν' άσπρίσουν κάτω από τόν ήλιο και να τά ροκανίζουν άπάνω στην άμμο τή νύχτα τα κοπάδια τών πεινασμένων τσακαλιών...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΔΕΣΠΩΣ - ΓΙΟΒΑ

(Διπλωματούχου της
Académie Daydou των
Παρισίων).

Τελεία και συγχρονισμένη εκμάθησις της ΚΟΠΤΙΚΗΣ και ΡΑΠΤΙΚΗΣ εντός μικρού χρονικού διαστήματος.

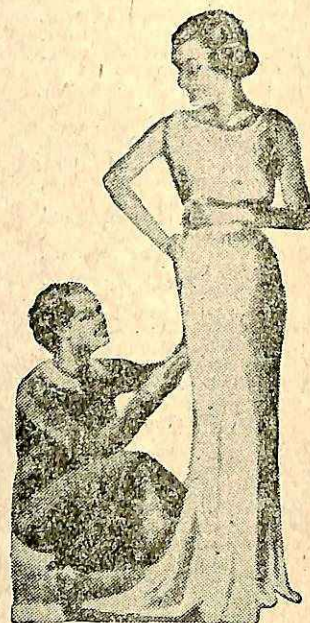
Ιδιαίτερα μαθήματα διά τήν έπιστημονικήν κατάρτισιν των πρακτικών μοδιστρών εντός είκοσι ήμερών.

Διδασκτρα προστά. — Οικοτροφείον διά τας μαθητρίδας εκ των έπαρχιών. — Νυκτερινά μαθήματα.

Πληροφορία και έγγραφα καθ' έκαστην

ΕΡΜΟΥ 51. Τηλ. 31926

Λεπτομερής κανονισμός παρέχεται δωρεάν εις πάντα αίτοίντα

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.

ΕΤΟΙΜΑ

και ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΕΛΙΑ

σύμφωνα με τήν τελευταία λείξι της μόδας.

Δεχόμεθα και ύφασματα προς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ 'Αγίου Μάρκου 18, Πρώτος όροφος. Τηλ. 25-173.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ

Αριθμός άδείας Πρωτοδικείου 13.733.

Τό κατάστημα ΒΕΝΤ' ΣΚΡΙΕΖΩΤΟΥ ΕΚΠΟΙΕΙ

άπαντα τα είδη επιπλώσεως, θελυόδα, Στόφ Κουρτίνες, Κρεττόν, Μουσαμάδες έπιστρώσεως και έν γένει ύφασματα έπιπλων εις τιμάς άπιστεύτως ες θηνάς. Έπωφληθήτε της ευκαιρίας.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ

ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Περμανάντ με τα τελευταία μηχανήματα και άνευ μηχανημάτων

MASSEUR ELISABETH GOEL

ΤΙΜΑΙ όπως και των λοιπών καταστημάτων

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Πανεπιστημίου 73.

Η έκλεκτή λογοτέχνης πού φέρεται κάτω από τó ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από τήν παρούση σελίδα σε όσες έκ τών άναγνωστριών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τόνό πόνου ή μίαν αισθηματική τους περιπέτεια. για τήν όποια θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής.

ΜΑΡΑΜΕΝΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

Η Άνθούλα — άς τήν πούμε Άνθούλα: στο γράμμα της υπογράφει μονάχα με τó πονεμένο ψευδώνυμο 'Μαραμένη 'Υπαρξις' — ήταν ένα κορίτσι δροσερό, γεμάτο ζωή και νειάτα, όμορφο, σεμνό, μ' ένα χαμόγελο πού άνοιγε τούς ούρανούς... Τό καμάρι της γειτονιάς.

«Ήτανε; Θ' άπορήσετε. Μά πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε; — Άλλοίμονο. Ούτε ένας χρόνος δέν έχει περάσει. Άλλά... Άλλά άκούστε τήν ιστορία της... Είναι ή ιστορία τώσων άθώων και όμορφων κοριτσιών πού έχουν να παλαίσουν με τήν κακία της ζωής...

Η Άνθούλα, λοιπόν, ήταν όμορφο και σεμνό κορίτσι. Ήταν όμως και φτωχή. Πολύ φτωχή. Για να ζήσει είχε ανάγκη να εργάζεται. Έ, δέν μπορούσε βέβαια να πάη στο Πανεπιστήμιο, να βγύ για τρίνα ή δικηγόρινα. Πέρσυ τó καλοκαίρι δούλευε σ' ένα μοδιστράδικο. Κόπος πολύς, νυχτέρια, μεροκάματο μικρό. Πάλι καλά όμως: έβγαζε τó ψωμί της και σκόρπιζε λίγη χαρά στο φτωχικό της σπίτι με τα χρήματα πού τούς έδινε κάθε Σαββατόβραδο. Οι προϊστάμενοι καλοί, τ' άλλα κορίτσια τή συμπαθούσαν... Τής περίσσευε να κάνει και κανένα λούσο. Τι άλλο μπορεί να ζητήση ένα φτωχό κορίτσι;

Έτσι, τó καλοκαίρι περνούσε χαρούμενα σχεδόν. Ωστόσο μιά μέρα, τήν έκάλεσε ή κ. Διευθύντρια και τής άνεκοίνωσε πώς «δυστυχώς» έπειδή ήταν τέλος της σαιζόν, έπειδή «ως εκ τούτου τó κατάστημα δέν είχε δουλειές» έπειδή έπρεπε να γίνουν οι κονομίες (έδώ χτύπησε και με άγάπησε. Μή ξεροντας τή δυστυχία μου, θέλησε να με κάνει γυναίκα του. Άλλά κι' όταν έμαθε — τυχαία — τó παρελθόν μου με συγχώρεσε και μου έδωσε πώς δέν είχε άλλες άπόφασι: Θά με ζητούσε από τó σπίτι μου και θά ζούσαμε ευτυχισμένοι...)

«Εννοια σου, Άνθούλα. Όταν άρχισή ή καινούργια σαιζόν νάρθης πάλι...»
Η Άνθούλα δέν είπε τίποτα. Μ' ένα βάρος στην καρδιά — έ, οι χαρούμενες μέρες δέν βαστούν πολύ,

στον φτωχόκοσμο — άποχαιρέτησε τις συντρόφισσές της κι' έφυγε...

Θά ξαναγύριζε, βέβαια, όταν θάρχιζε ή καινούργια «σαιζόν». Ως τότε, όμως, τί θά γινόταν; Δέν μπορούσε να κάθεται...

Κι' έτσι, μ' έναν ασταναγμό — σά νάζερε πώς άρχιζε ή τραγωδία της — άπεφάσισε να πάη σ' ένα κατάστημα ως πωλήτρια.

Δέν άργησε να βρή μιά τέτοια θέσι. Ο νέος προϊστάμενός της ήταν μεσόκοπος, κομψός όμως, και τήν εκύτταζε περίεργα τήν Άνθούλα, από τήν πρώτη μέρα πού πήγε στο κατάστημα.

Τήν δεύτερη μέρα τήν έπλησίασε και τήν έπαινεσε για τήν προθυμία της, για τήν εργατικότητα της.

Η Άνθούλα χαμήλωσε τα μάτια και χαμογέλασε συνεσταλμένα. Τήν τρίτη μέρα τήν έπαινεσε για τα μάτια της και για τó χαμόγελό της. Η Άνθούλα, τόν εκύτταζε κατάματα και τού έγέλασε κολακευμένη αυτή τή φορά. Τήν τετάρτη μέρα... Μά θά έμαντέψατε ήδη τή συνέχεια. 'Υστερ' από λίγον καιρό, κάποια μέρα, ο κ. προϊστάμενος, δέν έδίστασε «με πλάνη και πονηρία» να κάνει δική του τήν Άνθούλα.

Όταν συνήλθε ή μικρούλα και άντελήφθη τή δυστυχία της ήταν άργά.

Και τότε, άρχισαν μαύρες ήμέρες...

«Ήμουν σάν τρελλή... — μου γράφει. — Δέν είχα κανέναν άνθρωπο να πω τόν πόνο μου. Έκλαια, άδυνάτισα, έγινα σκιά τού παληού χαρούμενου έαυτού μου... Τότε άκριβώς έτυχε να γνωρισθώ μ' έναν νέο, ό οποίος με έξετίμησε και με άγάπησε. Μή ξεροντας τή δυστυχία μου, θέλησε να με κάνει γυναίκα του. Άλλά κι' όταν έμαθε — τυχαία — τó παρελθόν μου με συγχώρεσε και μου έδωσε πώς δέν είχε άλλες άπόφασι: Θά με ζητούσε από τó σπίτι μου και θά ζούσαμε ευτυχισμένοι...)

Άκόμη όμως δέν τήν έζητήσε από τó σπίτι της. Κι' άρχιζει ν' άμφιβάλη

για τήν αγάπη του ή Άνθούλα, κι' άρχιζει ν' άγωνιά. Συγχρόνως παρουσιάσθηκε και κάποιος άλλος νέος, πλούσιος, πού τής έδήλωσε και αυτός ότι θά ήταν πρόθυμος να τήν πάρη. Αυτός όμως έέν ξέρει... Καί ζητά τή συμβουλή μου, τώρα, ή Άνθούλα.

«Άκουσε, λοιπόν, μικρή μου φίλη... Ο νέος ό φτωχός πού σου έδωσε απ' τήν άρχή τήν καρδιά του, και πού όταν έμαθε τó άτύχημα της ζωής σου όχι μόνο παρέμεινε πιστός στο αίσθημά του, αλλά και σε σεβάσθηκε, όπως μου γράφης, έ, αυτός ό νέος σε άγαπάει και θά μπορούσε να σε κάνει ευτυχισμένη. Ζήτησε του μιά καθαρή έξήγησι για τούς λόγους πού τόν άναγκάζουν να μη σε ζητή άκόμη από τούς δικούς σου — με όλη σου τήν γυναικεία διπλωματία όμως, χωρίς να τόν κάνει στάμενός της ήταν μεσόκοπος, κομψός όμως, και τήν εκύτταζε περίεργα τήν Άνθούλα, από τήν πρώτη μέρα πού πήγε στο κατάστημα...

Και μόνον εάν από τα λόγια του πεισθής ότι έπαυσε να σ' άγαπάει — πράγμα πού δέν πιστεύω — μπορείς να συλλογισθής τόν άλλον — στόν όποιον όμως πριν σε ζητήση από τούς γονείς σου, θά πρέπη να μιλήσης τίμια για τó παρελθόν σου...

ΛΙΛΙΑΝΑ Ρ.

Με ρωτάς αν πρέπη να έκδικηθής τόν νέον αυτόν πού έπαυσε να σ' άγαπάει. Μά πρds τί άγαπήτη μού; Έδώ γίνονται παγκόσμιοι ζυμώσεις για τήν αυτοδιάθεσι τών λαών, και δέν δικαιούνται τα άτομα να «αυτοδιαθέτουν» τήν καρδιά τους; Έπειτα ό νέος αυτός σου φέρθηκε τίμια. Δέν μένει, λοιπόν, σε σένα παρά να φερθής άξιοπρεπώς. 'Ηγουν: να μη ξαναγυρίσης να τόν κυττάξης.

ΡΕΑ Ρ.

Στήν «Έλλη», στόν «Τάσσο Α.», στή «Νίνα Δ.» στήν «Πόπη», στήν «Υβόννη», στήν «Πονεμένη», στήν «Ντολорές» και στόν «Τάκη Ν.» θ' άπαντήσω στο έρχόμενο τεύχος.

Έλαβα άκόμη γράμματα από τόν «Αδωνι», τήν «Έγκαταλελειμένη» «Υπαρξις», τήν «Πονεμένη» «Υπαρξις», τήν «Ντόνα Σμ.» τόν «Άλκη Π.», τήν «Υβόννη», τήν «Νίνα Δ.» και τήν «Πόπη».

Σε όλους αυτούς θ' άπαντήσω με τή σειρά.

ΡΕΑ Ρ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
*Ετησίαν εσωτερικού Δρ. 250
*Εξάμηνη 125
*Ετησία εξωτ. Δρ. *Αγγ. 1.10
*Εξάμηνη *Αμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περίσσο: Τετρ. 249 άρ. 9)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝ ΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Εύαγγελιστριάς 4)

ΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 36)

— Τότε γιατί δεν τ'όκα-
νες;

— Γιατί οι δικοί της μ'
απέλπισαν ότι θα με ξε-
μπερδέυανε εκείνοι.
Και καταλαβαίνεις ότι από
το ξεμπέρδεμα, χίλιες φο-
ρές προτιμότερο το μπερ-
δεμα...

*

Υπάρχουν όμως και άλ-
λων ειδών μπερδέματα:
'Εκείνα που καταστρώνει
ήσυχα-ήσυχα το κουτούμι-
πολιό στη γειτονιά ή στο
σαλόνι. 'Εκείνα που κατα-
φέρνουν οι επιχειρηματίες
του γλυκού νερού, με απο-
τέλεσμα να ξεμπλεχθήτε
σείς, αλλά να μείνι μπερ-
δεμένο το πορτοφόλι σας.
Υπάρχει το μπερδέμα που
σας στήνουν σε διάφορες
δουλειές υπόπτου φύσεως,
χωρίς να έχετε ιδέα. Και
δεν μπορείτε να ξετυλιχθή-
τε εύκολα, γιατί τα άορατα
σχοινιά που σας τυλίγουν
τα τραβούν πολλοί και από
πολλές μεριές. Υπάρχει το
μπερδέμα των ποδιών κάτω
από το τραπέζι του πόκερ,
που καταλήγει πάντα στο
ξεμπέρδεμα της τσέπης.
Και υπάρχει και το διπλω-
ματικό ξεμπέρδεμα — το
θέαμα που παρουσιάζει η
Εύρώπη, ένα μπερδέμα
πρωτοφανές, που έγινε μό-
νο του, με τις προσπάθειες
των διπλωματών να το λύ-
σουν...

'Αλλά τί τα θέλετε. Το
χειρότερο, το πιο περίπλο-
κο και πιο επικίνδυνο μπερ-
δεμα απ' όλα είναι το αί-
σθηματικό... 'Εκείνος που
καταφέρνει να ξεμπέρδευ-
τη από το μπερδέμα αυτό, έ-
χει δικαίωμα ν' ανακηρυ-
χθῇ ήρωας... Γιατί, ότι και
να ήπτε, είναι ένα μπερδέ-
μα ευχάριστο κι' ήδονικό,
αφού το πλέκουν τα λεπτά
χαράκια κάποιας κοπέ-
λας, με τη βοήθεια — κά-
ποτε — και της μαμάς...

ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ 1938

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 37)

— Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ!
'Η 'Αττική δολοκλήρη άν-
τηχεί αυτή την εποχή από
πυροβολισμούς. Μά πολλοί
από τους πυροβολισμούς
αυτούς είναι θηλυκής προ-
ελεύσεως. Τρομαγμένα τα
πουλιά φεύγουν για να γλυ-
τώσουν από το διασταυ-
ρούμενο πυρ των απογόν-
ων της 'Αρτέμιδος. 'Αλλά
μερικά πέφτουν, σκοτωμέ-
να ή πληγωμένα. 'Η 'Αρ-
τεμις σκύβει, τα παίρνει
και συγκινείται:

— Το καυμένο το πουλά-
κι! Πόσο θα πονάη το δυ-
στυχισμένο!...

Και κατόπιν το παίρνει
μαζί της, σιγήν επιστροφή
και τό... τρώει!

'Η ιστορία όμως δεν εί-
ναι τόσο απλή. Για φαντα-
σθήτε, αλήθεια, τί καυγάς
θα γίνεται μεταξύ δύο 'Αρ-
τέμιδων, για τη διεκδίκηση
ένος πουλιού που τώρρι-
ζαν κι' οι δύο.

— Δικό μου είναι!

— 'Οχι, εγώ το σκότω-
σα!

Και θα επακολουθή το
μαλλιοτράθηγμα...

'Επειτα είναι το κυνήγι
του λαγού. 'Όσο και να

θέλωμε να πούμε ότι η γυ-
ναίκα πήρε θάρρος, κανείς
δεν μπορεί να μάς εγγυη-
θῇ ότι οι θηλυκοί κυνηγοί
δεν θα τρομάζουν στη θέα
ένος μεγάλου λαγού, που
θα φανερώνεται ξαφνικά
μπροστά τους:

— Παναγία μου, βοή-
θεια! 'Ενας λαγός!...

Και αυτή τη φορά θα
τρέπεται εις φυγήν όχι ο
λαγός, αλλά η... 'Αρτεμις.

*

'Ενα κακό μεγάλο έπι-
φυλάσσει όμως αυτή η και-
νούργια μανία των θηλυ-
κών με το κυνήγι: ότι θα
δημιουργηθῇ μόδα κυνηγε-
τικών τουαλετιών. 'Η κυ-
ρία θα την παρακολουθή
στά φιγουρίνα και θα εί-
ναι απαιτητική:

— Τί είπες; θα λήη στόν
άντρα της. Δεν θα φτιάξω
εφέτος κυνηγετική τουα-
λέττα; Και μήπως σου πέ-
ρασε η ιδέα, πώς θα πάω
κυνήγι με την περυσινή;...

'Αλλά έχει κι' ένα καλ'
ή νέα αυτή μανία: 'Οι α-
ή κυρία θ' απαιτή καμιά
άλεπου για γούνα, ο κύ-
ριος θα μπόρη να της λήη:

— Πάρε το τουφέκι και
άντε να σκοτώσης μία!

ΠΑΝ ΠΑΠ.

‘Η ΑΝΑΤΟΛΗ,, ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΔ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΗΠΕΙΡΟΥ 13—13α. — Έτος 25ον (Τηλέφ. 54—473)

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ Τετρατάξιον. — ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ
'Εξατάξιον πλήρες. — ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ όκτατάξιον (τάς δύο τάξεις
Α' και Β' άρρένων—θηλέων) άπαντα άνεγνωρισμένα. — ΤΜΗΜΑ
ΤΑ γλωσσών και καλλιτεχνικών μαθημάτων ελεύθερα με διδά-
σκον προσωπικόν πάντοτε πλούσιον και έκλεκτόν. — ΟΙΚΟΤΡΟ-
ΦΕΙΟΝ καθαρός οικογενειακόν υπό την άμεσον της διευθύνσεως
εποπτεϊαν, ΔΕΧΕΤΑΙ δηλώσεις εισατηρίων εξέτάσεων διά την Αά
τάξιιν 8)τάξιου και 6)τάξιου Γυμνασίου μέχρι της 18ης Σ)θρίου.
ΕΓΓΡΑΦΑΙ και πληροφορία καθ' έκάστην 9—7 μ.μ.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΚΙΚΗΣ ΧΕΛΜΗ

Γυναίκεων φορεμάτων

Μέγαρον Καραντινού

(Λεωφόρος Θησέως 128 Καλλιθέα 'Αθηνών)
*Ο Οίκος ΧΕΛΜΗ, διπλωματούχου άνωτάτης γαλλικής
σχολής, λειτουργεί συστηματικώς και άδοξούτως από βετι-
ας περίπου με μόνον ιδανικόν την τελειοποίησιν της ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ.

Παρακολουθεί άνελλιπώς όλα τα νεώτερα συστήματα τα
οποία εμφανίζουν έκάστοτε οι 'Μεγάλοι Οίκοι του 'Εξωτερι-
κού διά την τελειοτάτην μέθοδον της ΚΟΠΤΙΚΗΣ.

'Αναλαμβάνει υπευθύνως την τελείαν εκμάθησιν της Κο-
πτικής διά του ΓΑΛΛΙΚΟΥ Σωματομετρικού συστήματος έν-
τός 3—4 ΜΗΝΩΝ, διά δε τάς πρακτικές Μοδίστας έν-
τός ΜΗΝΟΣ. 'Η διδασκαλία γίνεται παρά της κ. ΧΕΛΜΗ.

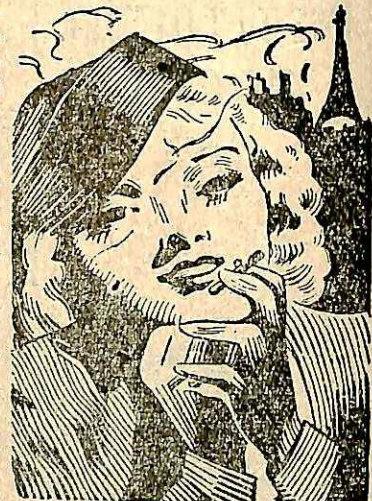
ΓΟΝΕΙΣ, προτού αποφασίσετε, πού να εμπιστευθήτε τα
κορίτσια σας και τα χρήματά σας, αποταθήτε εις τόν ΟΙ-
ΚΟΝ μου, όστις θα σας έυκαιρητήσῃ με όλην την ελπί-
κρίνειαν, ήν έχει ως όσον της όλης σταδιοδρομίας του απ'
όπου ιδρύθη.

*Επιστώμεν την προσοχήν σας εις το ότι αποφεύγομεν τάς
παρσιανητικές διαφημίσεις διά την προσέλευσιν νέων μα-
θητριών, όπως επίσης δεν δημοσιεύομεν τά όνόματα και ευ-
χαριστήρια των αποφοιτών της σχολής μας.

Οικιοτροφεϊον οικογενειακόν υπό την άυστηράν επίβλεψιν
της κ. ΧΕΛΜΗ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑ ΟΝΙΣΜΟΝ

Μυστικά 'Οπριότητος 'Οπου κάμνουν τάς Γαλλίδας Παρμοσμίως Περιοήμους

Αί κομψαί Γαλλίδες είναι
άναμφιβόλως άφθαστοι εις
την τέχνην του μακιγιαρί-
σματος. Το τελευταίον τους
μυστικό συνίσταται εις την
χρήσιν μιας νέας πούδρας
«αεροποιημένης». Μία πού-
δρα 10 φορές λευκότερα
από ό,τι θα μπορούσε κα-
νείς να φαντασθῇ για δύνα-
τόν. Παρασκευασμένη, κατά
ένα νέον τρόπον καθίστα-
ται τόσο ελαφρά ώστε ά-
πλώνεται κανονικώς και έ-
νιαίως επί της έ.ι.δερμίδος
σάν ένα άδιόρατο πέπλο άρ-
ραιότητος. Δίδει εις την έ-
πιδερμίδα φυσικήν όψιν άρ-
ραιότητος και από τάς πλέ-
ον κολακευτικές, πολύ δια-
φορετικώς εις τα άποτελε-
σμάτα της από τάς θαρεις
πούδρας, περασμέντες μό-
δας, αί όποιαί δίδουν την
έντύπωσιν μακιγιαρίσμά-
τος. Αυτός ο νεος τρόπος
αεροποιήσεως χρησιμοπο-
είται τώρα εις την παρα-
σκευήν της πούδρας Τοκα-
λόν... και η πούδρα Τοκα-
λόν περιέχει pousse de
creme, ή υπόα την ιάμνει
να κρατᾷ όλην την ήμέραν.
'Ο άνεμος, ή βροχή, και η
έφιδρωσις κατά τόν χορόν
δεν δύνανται να χαλάσουν
το θαυμάσιον χρᾶμα όσον
δίδει η πούδρα Τοκαλόν.
Δοκιμάσατε το μυστικόν άρ-
ραιότητος των Γαλλίδων,
την «αεροποιημένην» πού-
δραν Τοκαλόν.

'Αξιότιμη κυρία

(Συνέχεια από την σελ. 31)
καθώς πρέπει νέο. Τόν έχε-
τε κυριολεκτικά σκλαβώσει
σε σημείον που να ικανο-
ποιή και τα πιο τρελλά κα-
πρίτσια σας. 'Αν, έκτός φυ-
σικά από τις ύλικές αποδο-
χές που έχετε απ' αυτόν,
σας χαρίζη και κάτι άλλο
που ικανοποιεί τα γούστα
σας και τη γυναικεία καρ-
διά σας, αυτό βέβαια είναι
δικός σας λογαριασμός, που
δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου.

Πάντως, έπειδή, έξερετε,
λατρεύω τόν μοναχογιό

μου σε σημείον που να με
κάνη να υποφέρω ή άδυνα-
μία του αυτή για σας, παίρ-
νω το θάρρος να σας πα-
ρακαλέσω και πάλι να λά-
βετε τόν κόπο να προσέξε-
τε την έκκλησί μου. 'Η ύ-
πόθεσις αυτή —κι' αυτό το
ξέρομε καλύτερα έσεις κι'
εγώ— μου έχει κοστίζει μέ-
χρι σήμερα 300.000, πράγ-
μα φυσικά όχι και τόσο εύ-
χάριστο για μια τσέπη. 'Ο
γιός μου είναι ένας άφελής
και ντροπαλός τύπος, όπως
άκριβώς ήμουν κι' εγώ στα

● ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ
ΤΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

● Το δέρμα του προσώπου λόγω του ότι μένει ακά-
λυπτον υφίσταται, επί ζημιά, όλας τάς επιδράσεις
των μεταβολών του καιρού, την σκόνην των δρό-
μων, τόν ήλιο, το κρύο, τόν στεγνόν άέρα κτλ.
Είναι φυσικόν κατόπιν όλων αυτών να λεκιάζη,
να ρυτιδούται, να ξηραίνεται και να παρουσιάζη
όψιν γηρασμένην.

● Η Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", ειδικώς παρασκευα-
σμένη διά τάς άνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεί
το δέρμα, εξαλείφει τους λεκέδες, τις ζαρες, τις
πτυχές και δίνει δροσερότητα και απαλότητα βε-
λούδινη.

● Αί έκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηριών που
έχει στο ένεργητικόν της η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ,
πείθουν περὶ της θαυματουργού σχεδόν ιδιότη-
τος της κρέμας ταύτης του προσώπου.

νειάτα μου. Με τη διαφορά
όμως πώς εγώ έπειδή δεν
βοήκα ούτε μια πεντάρα ά-
πό τόν πατέρα μου δεν μπο-
ρούσα να προσφέρω στόν έ-
αυτό μου μίαν ιδιαίτερη,
ας πούμε, απόλαυσι, σάν
κι' αυτή που απολαμβάνει
σήμερα αυτός. Το φοβερώ-
τερο όμως απ' όλα, φιλά-
τη κυρία, είναι πώς ο γιός
μου είναι άρραβωνιασμένος
πρό τετραμήνου με μια χα-
ριτωμένη κοπέλλα της τα-
ξεώς του, που τόν άγαπά
παράφορα. 'Εκείνος βέβαια
την συμπαθεί, αλλά δεν μπο-
ρεί ν' άναγνωρίση μέσα του
το αίσθημά του αυτό, έπει-
δή τόν έχει άπορροφήσει το
μαγευτικό πλαίσιο μέσα
στο όποιο ζήτε, την άφρόν-
τιδη, γεμάτη από έρωτα ζωή
σας.

Είμαι βέβαιος, πώς όλα
του αυτά τα καμώματα μα-
ζί σας δεν είναι τίποτ' άλλο
παρά ένας πόθος. 'Ενας πό-
θος όμως που με τόν καιρό
μπορεί να καταλήξη άλλοι,
άν εγώ, σάν πατέρας κι
σάν άνθρωπος που μπορώ
να βλέπω κάπως καλύτερα
απ' αυτόν —αυτά σας τα
γράφω χωρίς να θέλω να
εξάρω τα προσόντα μου στα
μάτια σας, αγαπητή κυρία
— δεν τόν έμποδίσω, όχι φυ-
σικά απ' ευθείας, γιατί εί-
μαι βέβαιος πώς δεν θα κα-
τορθώσω τίποτα, αλλά με
την πολύτιμη βοήθειά σας.

Σας κλείω μίαν έπιταγή
150.000, τις όποιες θα είσ-
πράξετε από την Γενική
Τράπεζα και είμαι βέβαιος
πώς θα του προενηέσετε
μιά δυνατή αντιπάθεια, τόν
μόνο τρόπο που θα του δώ-
ση απήν απόδειξι για την
πλήν του.

—Είστε —δεν υπάρχει άμ-
φιβολία— μιά πολύ εύγεν-

κή ψυχή, που θα άντιληφθῇ
αμέσως την σοβαρότητα
του πράγματος που άναστα
τώνει την ζωή των σαραν-
ταπέντε χρόνων μου. Τόν
τελευταίο ιδίως καιρό, που
καταφέρατε να γίνετε φίλη
και με την γυναικα μου, η
όποια άρχισε να γίνεται
τρομερά σνόμπ, βλέποντας
τη ζωή που κάνετε, το πρά-
γμα πήρε τρομερές διαστά-
σεις. 'Αν εξακολουθήση η
επικίνδυνη αυτή φιλία σας,
να είστε βεβαία ότι πολύ
γρήγορα θα πρέπει να τι-
νάξω τα μαυλά μου.

'Επειδή όμως, παράλλη-
λα πρὸς την άγάπη που νοι-
ώω για την γυναικα μου
και για το παιδί μου, αί-
σθανομαι προσωπικά έναν
άπεριττο πόθο για τη ζωή,
σας συμβουλεύω να λάβε-
τε τα μέτρα σας. Γιατί δια-
φορετικά, αν ξαναπαθήσετε
το πόδι σας στο σπίτι μου,
θα βρεθώ στη δύσκολη θέση
να σας κόψω τα πόδια.

Σας φιλό το χέρι

ΕΡΙΚ ΦΟΝ ΝΤΟΜΠΛΕΡ

Υ. Γ. 'Ενδέχεται και να
σας σκοτώσω, αν άρνηθήτε
να τηρήσετε όσα σας υπέ-
δειξα, αγαπητή και αξιότι-
μη κυρία και να είστε βε-
βαία για την άθώωσί μου,
καθότι διαθέτω τόν μεγα-
λύτερο δικηγόρο της Εύρώ-
πης.

*Ο ίδιος

Και για την αντίγραφη
ΙΛΟΝΚΑ ΣΝΑΦ

ΑΡΙΣΤ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ—

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Τέως βοηθός δερματολογικών κλινικών των Νοσοκ. Charité και
Virchowki του Βερολίνου. Κο-
λοκοτρώνη 22 τηλ. 21-854.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΝΙΚΟΛΕΑ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 18

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΗΣ 9/10/35

Γονείς και κηδημόνες
έξασφαλίσατε τα κορίτσια σας

'Η μέθοδος της δεσποινίδος Β. Νικολέας, διπλωματούχου
της μεγαλύτερας σχολής των Γαλλίων Ρίσιερ, είναι η μόνη
έν' Ελλάδα, ήτις με μόνον 30 μωθήματα επιτυγχάνει την τε-
λείαν εκμάθησιν της κοπτικής, με ειδικόν δε σύστημα τε-
λειοποιεί τάς άρχαίους εις την ραπτικήν.

Πλήρες οίκοτροφείον υπό άυστηράν οικογενειακήν επίβλε-
ψιν.

Πωλούνται ειδικά πατρόν. Δεχόμεθα ύφάσματα πρὸς ρα-
φήν. Πληροφορία: Αγίου Μάρκου 18, 2ος όροφος, τηλ.
32.620.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Μία Περμανάντ όσο εύκολη είναι εκ πρώτης όψεως, τόσο δύσκολη είναι. Γι' αυτό χρειάζεται ο κομμωτής που θα την κάμει να έχει πολύ μεγάλη πείρα και να ξέρει πολύ καλά ειδικώς την Περμανάντ.
Ο Κος και η Κα Χαμαράκη, έργαζόμενοι προσωπικώς εις την Περμανάντ, λόγω της μακροχρονίου πείρας των εις το είδος των, σας υπόσχονται μίαν εργασίαν εκτάκτως ωραίαν και θετικήν.
Με μίαν Περμανάντ Χαμαράκη δεν διατρέχετε ποτέ τόν κίνδυνον μιᾶς ἀποτυχίας.
Εἴμεθα τὸ εἰδικώτερον Κομμωτήριον καὶ διαθέτομεν τὰ πλέον σύγχρονα μέσα, μηχανήματα καὶ φάρμακα.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 150

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 27-208

Οικονομικός

